

Giới thiệu [Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11] Sói Bắc Yên

Truyện chấp bút, kể thừa tình tiết và nhân vật dựa theo nguyên tác **Đặc Công Hoàng Phi Sở Kiều Truyện** (Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11) tính từ chương 153 trở về trước. Từ chương 154 được viết lại theo một hướng khác cho nhân vật Yên Thuận và A Sở.

Các nhân vật và địa danh từ chương 153 về trước vẫn được giữ tên gọi, từ chương 154 trở đi sẽ có thêm vài nhân vật mới và một số địa danh khác.

Nếu như có thể, các bạn hãy tìm đọc trước nguyên tác "**Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11**" của tác giả Tiểu Tương Đồng Nhi toàn bộ 191 chương và 13 ngoại truyện, để tìm hiểu cái thần bối cảnh lịch sử khi ấy cùng với tín ngưỡng và hào khí anh hùng của các nhân vật trong truyện.

Tóm Tắt truyện từ chap 153 trở về trước của nguyên tác (cho những bạn ngại đọc hết toàn bộ nguyên tác)

Sở Kiều là nữ đặc công hiện đại xuyên không về cổ đại, nơi đây cô gặp Yên thế tử. Người cả gia tộc đều bị đồ sát. Vô tình cô bị cuốn vào bi kịch cuộc đời Yên thế tử. Hai người bên nhau lâu nên sinh tình cảm nhưng sau khi Yên thế tử thoát được vòng vây kẻ địch thì thay đổi. Sở Kiều nhận ra bọn họ không còn chung tín ngưỡng ban đầu nên tuyệt vọng bỏ đi. Còn Yên thế tử thì đau khổ không nguôi nên tìm cách giữ nàng quay về.

Tác giả truyện Sói Bắc Yên vẫn tôn trọng nguyên tác của tác giả Tiểu Tương Đồng Nhi, chỉ là muốn có một hướng đi khác không bế tắc cho nhân vật Yên Thuận nên mới mạo muội chấp bút theo nguyên tác phần sau. Hi vọng phần dị bản này sẽ giúp mọi người có cái nhìn mới hơn cho cuộc đời Yên Thuận cũng như A Sở của anh.

Bạn đang đọc truyện [Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11] Sói Bắc Yên được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Bạn đồng hành

Tâm trạng nặng trĩu, Sở Kiều cứ nhắm hướng phía trước mà đi tới. Không biết đã qua bao con đường, phố chợ. Đêm giao thừa ngoài phố đông hơn mọi ngày. Nhà nhà treo hoa đăng, mùi khói nhang đèn xộc lên từ am thất, mùi hoa đào nở rộ thoang thoảng, mùi pháo nhà ai vừa tắt liệm sau đợt bùng cháy tách tách...

Bao âm thanh cứ như thế xông vào lục phủ ngũ tạng của nàng. Phố đông, nhộn nhịp nhưng không có nơi nào cho nàng dung thân. Nhà nàng ở đâu? Quê hương nàng ở đâu? Bàng hữu ở đâu? Người nàng yêu, hiện giờ hắn còn ở đó không?

Bắc Yên là đây uh? Nơi này đã từng được nàng nâng niu, bảo vệ, xem như quê hương mình. Nhưng giờ đây có ai biết được rằng, nàng đang cô đơn trên mảnh đất được gọi là quê hương ấy không? Nàng đang lạc lõng dưới xã hội mà người nàng từng yêu thương, bảo vệ và quý trọng hơn cả mạng sống mình cai trị, nàng dường như đã đánh mất hắn rồi. Thật chua chát làm sao.

Àm

"Đứng lại cho ta. Tên nhãi kia, mày dám ăn cắp đồ của bổn thiếu gia à?" Một tên to béo, đầu còn vài cọng tóc nhưng vẫn cố vấn vài lọn bím, kiểu tóc đặc trưng của người Bắc Yên, tiếng thất thanh đầy ngê khí kia vừa cất lên là từ hắn.

Phập. Phập.

"Mày chừa nhé, đêm nguyên tiêu không lo ở nhà mà ra phố trộm cướp. Ông đánh cho chừa nhé, bảo lần sau thấy ông thì tránh đi nhé. Chết này, chết này..."

"Êh, người đánh cũng đánh rồi, nhưng người có thấy hắn vừa đối, vừa còm, người đánh vài cái cũng thỏa mãn chưa? Hôm nay lễ nguyên tiêu, nên tha được cú tha, làm chút công đức cho gia tộc nhà mình đi. Tha được hãy tha cho hắn." - Một tiểu cô nương đầu vấn tóc cuộn dây màu tím nhạt, mặt mũi thanh thoát nhưng vẫn toát lên khí chất phóng khoáng, tiêu sái cùng tình ranh.

"Được, nể tình vị cô nương này xin tha cho người. Về ngay, kéo bổn thiếu gia lại đối ý." Gã béo lên tiếng.

"Này, cô kia, này giờ cô nương đứng xem tuồng, có sao không ra tay cứu giúp hắn? Có phải tâm cũng cứng rắn như tên thiếu gia ngang ngược kia không?" Cô gái lúc nãy bắt ngờ quay lại chất vấn Sở Kiều.

"Ta, ta chỉ vô tình đi qua, ta đang suy nghĩ một vài điều nên không kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra. Dù sao cũng đa tạ cô nương. Nàng thật có nghĩa khí của người Bắc Yên. Ta ngưỡng mộ." Sở Kiều hạ giọng phân bua.

"Ta bắt quá nhàn rồi, không việc làm, không vương bận gia môn nên chạy lung tung. Không biết cô nương sao giờ này lại ở đây? Cô không đi cùng ai khác thường ngoạn đêm nguyên tiêu hay ở khuê phòng chuẩn bị bao tiền cho năm mới mà đi thơ thẩn một mình như vậy?" Ái chà, cô gái này quả thật thích làm người khác bối rối liên tục à.

"Ta, ta không có nhà để về. Ta cũng không còn người thân." Sở Kiều nặng nhọc trả lời.

"Ta cũng thế, hóa ra chúng ta đều là thân cô thế cô đêm nay. Đã không còn nơi để về, vậy vô tình gặp nhau xem như tri âm bằng hữu, đêm nay chúng ta uống say thỏa thích bên nhau có được không?"

"Uh, vậy cũng được. Có duyên tương ngộ ắt hẳn sẽ là bằng hữu tốt. Chúng ta đi tìm một nơi uống nhé?"

"Ta biết có một hồng lâu gần đây khá thoải mái. Cô nương không ngại vào đó chứ? Nhưng trước hết chúng ta hãy thay y phục nam nhân vào trước đã." Vị tiểu cô nương đôi diện nheo nheo đôi mắt tinh nghịch nửa trêu đùa nửa thật lòng.

"Được, tùy cô nương sắp xếp".

"Người qua bên đó, còn người dẫn một toán khác đi thẳng hướng chợ. Còn người theo ta đi về hướng Bắc. Nhớ kỹ, Sở đại nhân chưa đi quá xa, nên các người phải tích cực tìm. Đêm nay đường phố khá đông người, có lẽ hơi khó tìm nhưng cũng phải cố gắng, nếu không Bệ hạ sẽ không khoan dung với bọn ta đâu." Nhiếp Vũ, thống lĩnh cấm vệ mới của Yến Tuấn, căng thẳng phân phó chúng binh lính. Bọn họ đã tìm nằng hơn mấy canh giờ từ khi Yến Tuấn phát hiện nằng đã rời khỏi khu vực hồ Vân Bích.

Tất nhiên hẳn cũng hiểu con thịnh nộ của Yến Tuấn sẽ như thế nào nếu hẳn về tay không hay không có một chút tin tức của Sở đại nhân. Vì thế, tay hẳn lạnh run, toát mồ hôi liên tục tựa hồ người sắp chết là hẳn chứ không phải việc tìm kiếm người thương của Bắc Yến Vương.

"Khoan, hãy cầm mấy tờ phác họa này dán khắp nơi để dễ tìm Đại nhân." Nhiếp Vũ cất giọng cuối cùng trước khi hẳn quay người lao về phía đông khu chợ đêm nguyên tiêu.

Lúc này thì nơi an toàn và ấm áp nhất Bắc Yến, một gã nam nhân tay vốc bầu rượu uống liên tục. Một chai, hai chai, ba chai, rồi rất nhiều chai đã rơi lăn lóc trên thảm nhung. Mảng rượu còn sót lại trong chai làm loang lổ ẩm ướt một góc thảm khá lớn.

Nam nhân dường như chỉ uống nhưng không có dấu hiệu dừng lại. Một tay hẳn còn cầm những mảnh vỡ chiếc nhẫn bạch ngọc, hẳn siết chặt chúng trong lòng bàn tay, máu rơm rướm rỉ ra khoe ngón tay. Nhưng bốn ngón tay còn lại của bàn tay kia vẫn ra sức cạn bình rượu.

Rượu có thể làm hẳn thỏa mãn sự bất lực và quên đi hiện thực. Rượu cũng giúp hẳn quên đi cảm giác đau đớn nơi tâm và nơi bàn tay rỉ máu. Rượu là thứ hẳn cần nhất trong lúc này. Hẳn quên hiện tại mới là điều quan trọng nhất, nếu không hẳn sẽ khát việc chém giết một ai đó. Thay vì bất lực chống trả với bản thân vì những điều mình đã làm, hẳn sẽ làm tổn thương một ai đó để bù trừ cho cảm giác tội lỗi và muốn nghiền nát chính mình vì sai lầm đó.

Hẳn đã sai, nhưng cũng đã không thể nào quay đầu trở lại được. A Sở đã không còn bên cạnh hẳn nữa rồi.

Qua song cửa nhỏ, A Tinh thờ dãi quay người bước lùi lại, rồi đưa tay ra hiệu hạ nhân đứng quấy rầy Bệ hạ. Ngài cần được yên tĩnh một mình.

"Ta hỏi này, nghe giọng cô nương chắc không phải người Bắc Yến, chắc không phải dân tị nạn đến nơi này chứ? Bắc Yến của chúng ta khô cằn, thiếu thốn. Con người bỏ chạy cũng không kịp, lấy ai đến nơi này cầu sự mưu sinh nữa chứ?"

"Đúng, ta không phải người Bắc Yến, nhưng ta có một người...có thể nói là người quan trọng đối với ta. Người ấy là người Bắc Yến, ta đã từng yêu huynh ấy, cũng sắp được gả cho huynh ấy. Cô xem, có phải ta cũng sắp trở thành người Bắc Yến thật sự rồi không?" Khả, khả.

Sở Kiều cười lớn, hai má ửng hồng vì men say. Nàng cất giọng cười khanh khách, nhưng thật ra đang tự giễu chính bản thân mình. Nhưng có vẻ vị tiểu cô nương trước mặt lại không nhận ra sự thâm trầm trong câu nói của Sở Kiều.

"Vậy là chuyện tốt rồi. Ta cũng từng sắp thành thân với chàng. Nhưng rất tiếc, chúng ta duyên mỏng. Chàng... chàng đã đi rồi."

"Nam nhân Bắc Yến quả thật bôi bạc, thất tín, bội thề...không đáng tin."

Sở Kiều giơ chung rượu quế hoa thơm sức mũi lên phía trước, ngậm ra hiệu cạn ly với tiểu cô nương. Nàng kia cũng đáp lễ bằng nốc hơi sạch sẽ cốc rượu.

"Ma ma, cho chúng ta thêm 2 vò nữa, nhanh lên đó." Cô nương Bắc Yến cất giọng lè nhè gọi người phía ngoài cửa phòng từ lâu.

"Thật ra, chàng không bỏ ta, mà chàng đã hi sinh ở trận chiến trước chân thành Đại Hạ. Chàng muốn mang chút công sức thanh niên của mình báo đáp ơn cứu mạng của Bắc Bình Vương Yến Thế Thành năm xưa với gia phụ, nên lúc Yến Thế từ xuất chinh Mỹ Lâm Quan, chàng cũng tòng quân theo người. Chúng ta đã hứa với nhau vĩnh kết đồng tâm, long phụng hòa hợp sau khi thắng trận trở về. Nhưng người tính không bằng trời tính..." Vị tiểu cô nương tuy mặt phớt hồng vì say nhưng vẫn không dấu nổi chua xót nơi cõi lòng vừa thốt ra tâm sự đau thương.

"Người Bắc Yến chúng ta tuy phóng khoáng, ngạo nghễ, lớn trên lưng ngựa nhưng rất xem trọng lời hứa. Nam nhân Bắc Yến càng chung tình và nhất dạ xuất ngôn. Chúng ta thẳng thắn, không khoa trương như người Đại Hạ, có thể nói đầu đội chim ưng, chân đạp yên ngựa là cách ví von người Bắc Yến chúng ta... Đại Hạ, Hoài Tống, Biện đường, còn lâu mới bì với nam nhân Bắc Yến chúng ta" Khả khả... Tiểu cô nương mắt long lanh, giọng ngạo nghễ khoa trương nhìn về khoảng không trước mặt như đang nói với người nam nhân trong tiềm thức của cô rằng: nằng rất tự hào khi được yêu một nam nhân

Bắc Yên đầy soái khí bẩm sinh như hấn.

Sở Kiều nhìn nàng đầy cảm thán cho mình và Yên Tuấn. Nàng cũng đã từng như cô ấy. Từng vào sinh ra tử vì người nam nhân ấy. Nhưng rốt cuộc nàng đổi lại chỉ là sự nghi ngờ, oán hận, thương tâm cùng tâm tàn nghĩa tận. Một tên cắm vào da thịt Gia Cát Nguyệt hôm nào như trời đất. Nàng nhìn chúng xuyên qua da thịt hấn cùng máu văng tung tóe mà cứ tưởng tìm mình bị ai xé toạc từng mảnh. Nàng đau vì Gia Cát Nguyệt đau đón trước cảnh hung hiểm hay đau vì Yên Tuấn phản bội lời thề, dùng nàng làm mồi nhử bắt Gia Cát Nguyệt?

Nàng không biết, và cũng không muốn nhớ lại hồi ức đau thương ấy nữa. Cô độc nhưng bất kham, Bắc Yên giờ đây không còn là quê hương và nhà để nàng nương tựa. Chính Bắc Yên và người nam nhân ấy đã giết bằng hữu tốt nhất của nàng bằng cách hèn hạ nhất. Mà người bằng hữu ấy, thực ra nàng xem hấn còn hơn hai tiếng bằng hữu.

Bao lần vào sinh ra tử, phản bội gia tộc để cứu nàng. Hấn đem chân tình của mình đổi lấy nàng. Không chút oán hận và chiếm hữu nàng làm của riêng, dù biết nàng là người của Yên Tuấn. Nàng đã không trả được ân tình cho hấn. Nhưng đổi lại vì nàng mà hấn phải lâm vào hiểm cảnh rồi mất mạng.

Nàng sợ nhất nợ ân tình người khác. Nên nàng chỉ muốn chết cùng hấn, ít ra xuống dưới âm tào địa phủ, hấn còn có nàng bên cạnh bầu bạn, nàng nợ hấn, cả đời này cũng không thể trả nổi.

Gia Cát Nguyệt, không biết từ lúc nào ba tiếng gọi ấy đã ăn sâu vào tiềm thức nàng, nó mọc rễ rồi sinh sôi cắm vào máu xương nàng như bảo nàng là của nó, là máu và nước mắt của nàng đã nuôi dưỡng mầm tình cảm ấy. Nó tồn tại cùng năm tháng nhưng đến lúc Gia Cát Nguyệt cận kề cái chết, nàng mới thật sự hiểu được sự tồn tại của nó.

Nước mắt đau khổ nàng khóc vì Yên Tuấn suốt một năm nay, vô tình nuôi dưỡng nó, hay chính nó là thứ ăn sâu trong tâm trí nàng, cho nàng có sợi dây để tựa, có tình thâm tựa biển của ai đó cho nàng bầu vịu, cho một người thân cô thế cô như nàng trên đất Bắc này có động lực sống tiếp cùng bị thương và cô độc.

Nhưng, tất cả cũng quá muộn rồi.

Người đã không còn thì rồi mây kia mi muốn ta thế nào cũng được. Cùng sinh cùng tử, cùng cộng sinh sống qua ngày hay vĩnh viễn ở mãi đó cũng chẳng sao. Dù sao tâm đã chết, thì mọi thứ đều vô nghĩa.

Sở Kiều khẽ khàng khép mi tâm chìm vào sự mệt mỏi do rượu mang lại. Người đối diện cũng không biết đã gục đầu từ lúc nào.

Bóng đêm chìm vào u tịch, đường phố vắng tiếng chân. Đầu ai ngơ sau đêm nay, có người đã thoát ly ngược về đất Nam.

Sinh ly tử biệt, tương phùng rồi chia ly, đời người không ai khỏi cảm thán và chua xót, càng không học được chữ ngờ.

Bạn đang đọc truyện *[Hoàng Phi Sở Độc Công Số 11]* *Sói Bắc Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Thoát ly

Cửa rèm mở lơ đãng, ánh sáng tràn vô căn phòng nhỏ của hai nam tử, những người không nhà đêm nguyên tiêu đêm qua.

Da dẻ tươi mát, đôi môi ửng hồng như sen mùa thu. Tóc vấn đuôi sam lòa xòa hai bên đen nhánh. Thoạt nhìn cứ ngỡ thiếu niên đang đứng tựa người bên song cửa là người hờn dỗi gia đình, bỏ nhà đi ngao du sơn thủy. Nhưng nhìn kỹ lại, đường nét eo ong chít gọn, có thể đoán ra được đây là mỹ nhân tuyệt sắc nhưng không kém khảng khái đức tính nam nhân.

"Cô nương, ta đã thanh toán tiền phòng đâu vào đấy. Cô có thể đi bất kỳ lúc nào." Sở Kiều đột nhiên lên tiếng trước, phá vỡ bầu không khí mỏng tựa sương trong căn gác nhỏ mé viện Hồng Lô, hơi lạnh của sương sớm chạm lên vào cửa, nàng chợt rung mình một cái thật sâu. Ôa sao lại lạnh thế này.

Sở Kiều vốn thân thể yếu, sợ lạnh rất kém, cho nên bao năm qua Yên Tuấn vẫn luôn bên cạnh nhắc nàng khoác áo thật dày. Hấn từng tặng nàng áo choàng lông bạch hổ, chỉ tiếc lúc rời Yên Bắc nàng đã để lại rất nhiều thứ liên quan đến hấn.

"Á, cô nương muốn đi đâu, không phải rời Bắc Yên đó chứ? " Cô gái lười vẫn còn nằm trong chăn, cổ vớt vát chút hơi ấm còn sót lại của sáng hôm nay.

"Ta nói này, hiện giờ loạn chiến khắp nơi. Quân ta sắp khai chiến với Đại Hạ. Gia Cát Nguyệt tướng quân của Đại Hạ đã chết trận, nên đây là thời cơ tốt để Yên Bắc Vương tấn công Đại Hạ. Cô nương ra đi bây giờ chẳng khác nào loạn dân, đao kiếm vô tình, có khi lại chuốt họa sát thương cho bản thân. Ta khuyên cô, đừng đi đâu hết."

Cô gái chắc lưỡi, gật gật cái đầu nhỏ, ra vẻ như người từng trải. Cô đâu biết rằng người cùng cô uống rượu sầu đêm nguyên tiêu hôm qua là Sở Kiều, Sở Đại Nhân, cánh tay đắc lực của Bắc Yên Vương, Yên Tuấn. Là người anh dũng phá vòng vây chân thành Đại Hạ năm nào, đường đường dắt hơn bốn ngàn quân Tây Nam Trấn phủ sứ ra khỏi thành, một mạch phi ngựa nước đại về Bắc Yên trước sự kinh ngạc của Đại Lục Tây Mông. Một kỳ tích anh hùng, nhưng đêm hôm qua ấy, nàng chẳng qua chỉ là một nữ tử bị người thân ruồng bỏ, bị người nàng yêu lừa dối, nghi ngờ. Tâm trạng vô cùng tang

thương và cô độc.

Nàng tự lừa mình dối người mình chỉ sống vì tín ngưỡng, chết vì tín ngưỡng. Nhưng giây phút nào đó, nàng đã lao mình xuống sông băng để cứu mạng một ai đó, mà nàng cho rằng nó đáng, đáng để nàng phải hi sinh.

"Nơi này không còn cần ta nữa... vì..". Sở Kiều ghen ngào như việc nhà từng chữ ra đối với nàng khó khăn làm sao "Vì đã có hấn. Mà... không còn cần ta nữa",

"Ta nghĩ mình không còn lý do để ở lại đây. Chúng ta gặp nhau tình cờ xem như có duyên tương ngộ. Ta tên Sở Kiều. Còn cô nương? Ta 18 tuổi. Cô nương quý danh là gì? Ta đoán nàng có thể là tiểu muội muội của ta phải không?"

Cô gái ban nãy còn nhác nhếch bên đồng chân to đùng hơn cả người nàng gộp lại, bỗng bật dậy hất tung chân ra. Nàng há miệng kinh ngạc kêu lên:

"Sở Kiều, Sở Đại nhân, nữ nhân luôn bên cạnh Yến Bắc Vương...có phải người đó là tỷ?"

"Phải, là ta."

"Ồi, hóa ra ta không nằm mơ chứ? Ta đã gặp Sở Đại nhân trong truyền thuyết dân gian Bắc Yên. Người đã kiên cường một mình thống lĩnh Tú Lệ Quân chống đỡ tám vạn đại quân Đại Hạ của hai cuộc tấn công thành Bắc Sóc cách đây không lâu.", "Tỷ tỷ, ta ngưỡng mộ tỷ đã lâu. Ta không biết vì sao tỷ lại muốn rời xa nơi này, và cả Bệ hạ. Nhưng ta tin tỷ, tất tỷ có lý do của riêng mình. Ta sẽ không hỏi gì tỷ cả, có điều..."

"Có điều thế nào?" Sở Kiều hạ giọng bật cười trêu ghẹo thái độ áp úng nhưng rất tinh ranh của tiểu cô nương trước mặt. Hóa ra vẫn có người ngưỡng mộ nàng, trong mắt người dân Bắc Yên nàng là người như thế sao? Cảm giác ngọt ngào len lỏi nơi đầu lưỡi... nàng vô tư cuốn gọn sự ngọt ngào ấy vào bên trong cổ họng mình, như một sự chấp nhận.

"Có điều, tỷ hãy cho muội đi theo với. Muội có chút võ nghệ phòng thân nên sẽ không làm liên lụy tỷ đâu. Muội cũng không còn người thân nào cả, nên đi hay ở lại đây cũng như nhau. Chỉ bằng theo tỷ phiêu bạt giang hồ, tự do tiêu sái, sống đời phóng khoáng nhất thì còn gì bằng."

"Nhưng theo ta sẽ rất cực khổ, với lại ta có rất nhiều kẻ thù. Khắp đại lục Tây Mông này ngoài Bắc Yên, đâu đâu cũng là kẻ thù với ta. Ta không xâm hại họ, nhưng họ vẫn sẽ tìm cách tiêu diệt ta. Cho nên, theo ta có thể nói là: sống không bằng chết. Muội có chịu được không?"

"Được, dù sao ta vẫn có tỷ mà. Với lại tỷ còn có... có Bắc Yên Vương Bệ hạ, người sẽ không để kẻ nào ức hiếp tỷ đâu. Ta đã nghe nhiều người trong dân gian nói như thế. Cho nên ta không sợ, không sợ." Cô gái nheo mắt tinh nghịch như cố trêu chọc lại vị đại nhân họ Sở kia.

Hấn sẽ bảo vệ ta? Hấn chặt hết vây cánh của ta, giết chiến hữu đồng cam cộng khổ với ta, hạ kẻ sách hèn hạ nhất để giết bằng hữu tốt nhất của ta. Bao nhiêu chuyện ác hấn đã làm còn chưa đủ sao? Sao còn vọng tưởng hấn sẽ vì ta

...

"Được. Vậy muội hãy theo ta. Chúng ta sẽ đến Biện đường thăm một bằng hữu của ta. Nhưng trước hết hãy đến một nơi này. Ta muốn gặp hấn lần cuối, dù chỉ là một nén hương nhỏ."

Giọng Sở Kiều bắt đầu nhỏ dần những ngôn từ cuối, ai có thể dễ dàng nói lên chuyện sinh ly tử biệt một cách khẳng khái, nhất là khi người nàng muốn bảo vệ đã vì nàng mà chết. Nó thật bi ai làm sao.

"Muội tên gì?" Sở Kiều đột ngột thay đổi chủ đề.

"Ta họ Nhạn tên một chữ Bình."

"Uh, Nhạn Bình. Chúng ta lên đường thôi."

.....

Ánh mặt trời vừa lên khỏi rặng núi cao cao nhất, đã thấy bóng ngựa phi nước đại của hai nam tử thoát chạy ra khỏi trung tâm Bắc Yên.

Thoáng chốc bọn họ đã đến sườn núi Biệt Nhai. Nơi cuối cùng hay cũng là biên giới Bắc Yên. Qua khỏi chỗ này là đến biên giới Đại Hạ. Sở Kiều giờ tay ra hiệu cho Nhạn Bình dừng ngựa nghỉ chân tại đây.

Bóng nàng cô độc quay nhìn phía Bắc Yên sau lưng, núi non bạt ngàn một màu trắng xóa. Mùa đông ở Bắc Yên kéo dài hơn những nơi khác. Nên người nơi đây kiêu kỳ hơn. Họ thường dùng hành động thay lời nói. Dùng trái tim để đối đãi nhân tình.

Nàng cúi xuống, vốc một nắm đất lên cho vào túi nhỏ đeo bên người.

Tín ngưỡng vẫn là tín ngưỡng. Dù người bạn đồng hành bỏ lại nàng phía sau, thì sứ mệnh gánh vác tín ngưỡng nàng chỉ có thể thực hiện một mình. Tín ngưỡng không thay đổi vì người. Và cũng không vì người mà bỏ rơi tín ngưỡng. Gần 10 năm nàng đã sống vì nó. Bây giờ và tương lai vẫn thế. Chỉ có điều. Nàng chỉ còn lại một mình mà thôi.

Uỵ...đi.

Vó ngựa bật tung khỏi bụi một mảng trời đường như cổ che mờ cảnh tượng phía sau, như một phản hồi ức muốn quên đi.

Bàn tay nhỏ bé nào đã nắm chặt tay cô bé nhỏ trong ngực thất năm ấy.

"Muội hãy theo ta về Bắc Yên, ta sẽ bảo vệ muội, ta không để kẻ nào ức hiếp muội nữa... Muội sẽ mãi mãi ở bên cạnh ta chứ?"

Bàn tay ấy giờ đã nắm trọn giang sơn cùng bao tình hoa của sói, trưởng thành, mạnh mẽ, ngoan cường nhưng tiếc thay lại lăm thủ đoạn. Bàn tay ấy đã nhuộm máu kẻ thù nhưng cũng tắm máu chiến hữu cộng sinh cộng khổ. Bàn tay nhậy nhụa ấy đã lỡ vuốt mắt tay cô bé năm nào ở Đại Hạ.

Vài giọt nước mắt nặn chất văng lại sau lưng Sở Kiều, tạt qua má Nhận Bình, cảm giác nóng rang nhưng mặn chát.

Bệ hạ nơi này gió lớn lắm. Người hãy giữ gìn long thể.

Nam nhân khoát áo lông trắng đứng cô đơn nơi đỉnh núi cao nhất Bắc Yên, Hạ Hồi Sơn. Hắn cho rằng nơi này là cao nhất, nên hắn sẽ nhìn được A Sở. Dù nàng đi đến đâu hắn vẫn dõi theo được.

"Cô nương giờ đi đến đâu rồi?"

"Dạ, có lẽ cô nương giờ đã đến sườn núi Biệt Nhai. Người nhắm hướng Nam mà tới. Nếu thần đoán không nhầm, cô nương đang đi về Đại Hạ. Có lẽ... có lẽ cô nương muốn gặp Gia Cát Nguyệt lần cuối." A Tinh trầm giọng đáp lời Yên Tuấn.

"Uh"

Bầu không khí lại u tịch đến đáng sợ. Bóng người cô đơn nơi ấy, khoe mắt sáng nhọn của loài sói thường ngày không còn nữa. Thay vào đó là bao nỗi bi thương, đoạn trường nhìn người trong lòng oán hận hắn ra đi ngay trong mắt hắn, nhưng hắn lại không thể nào ngăn cản.

Hắn có lý do gì để ngăn nàng. Lúc trước họ còn sợi dây ràng buộc nhau. Hai người tuy hai mà như một. Thân liền thân. Tâm liền tâm. Đồng sinh cộng tử, hai con chim nhỏ nương tựa nhau qua mưa bão. Nhưng ngày mưa tan, nắng lên, bọn chúng nhận ra chúng đã ngộ nhận lẫn nhau. Bối mưa bão giống tổ che ánh mặt trời, nên họ không nhìn rõ đối phương đang nhìn gì, thấy gì, nghĩ gì.

Sự êm đềm của bóng đêm, sự cay độc của kẻ thù luôn mưu toan ám toán, họ nương tựa nhau đi về cuối đường hầm có ánh sáng le lói. Ánh sáng chiếu rọi nơi ấy cũng là lúc họ nhận ra mình quá khác biệt. Nên họ vẫn rút cuộc nên nhường cho nhau một lối đi riêng.

Hắn từng nghĩ nàng là cánh chim bắt bại. Là người đời này, kiếp này có thể đứng ngang hàng với hắn chối chơi mưa bão sấm chớp ở đại lục Tây Mông. Cho nên, hắn nghĩ nàng sẽ vượt qua những thử thách khó khăn nhất của cuộc chiến khốc liệt này. Nàng đã sống ở địa ngục cùng hắn quá lâu đến nỗi hắn tin nàng cũng sắt đá như hắn. Trái tim cũng ngoan cường và dũng mãnh như loài sói.

Hóa ra, loài sói đó là hắn. Mà nàng, nàng vẫn là nàng. Dù địa ngục có tối tăm, nhưng nàng vẫn trong như gương, tâm vẫn cốt thiết. Hắn có hắc hóa thành sói hoang thì nàng vẫn ở đó. Nàng ở đó chờ hắn trở về. Nhưng có lẽ hắn đã không thể quay lại được nữa.

Hắn có trách nhiệm đất nước. Hắn có thù gia tộc. Con đường đế vương hắn sẽ chọn, dù bàn tay có vấy máu, dù chân có đạp lên thân thể nhậy nhụa của kẻ thù. Hắn vẫn phải đi tiếp. Con đường này sinh ra cho hắn đi chứ không thể trở về.

Nàng oán hắn, nàng hận hắn. Sao cũng được. Miễn nàng bình bình, an an, thì dù hắn có xuống địa ngục một lần nữa không có nàng, hắn cũng cam tâm.

Con đường đế vương đi đã ắt sẵn sự cô độc đến đau lòng. Không người thân cận, không yêu thương thật lòng, không bằng hữu, không tình thân và không đáng được người khác thấu hiểu.

Lịch sử chỉ ghi theo kẻ mạnh. Kẻ thắng sẽ lật ngược lịch sử. Hắn sẽ dùng cách của mình để nói với cả đại lục Tây Mông, tín ngưỡng của hắn là gì?

"Rồi nàng sẽ hiểu tất cả mọi chuyện. Nhưng liệu lúc ấy, nàng có tha thứ cho hắn không?"

Hắn bắt giác tự hỏi mình, lí nhí vài câu cửa miệng thật khế. Vành môi mấp máy nhưng cuối cùng lại thờ dài não ruột. Không đâu. Nàng không quay về thì lấy ai tha thứ cho hắn chứ!

"Bệ hạ lúc này là thời cơ tốt nhất để tấn công Đại hạ. Gia Cát Nguyệt chết rồi. Hoàng triều Đại Hạ và Gia Cát gia hoảng loạn, nội tình rối rắm. Cơ hội ngàn vàng, không nên bỏ lỡ." A Tinh lên tiếng phá tan bầu không khí nặng nề này giờ.

"Chuyện người nghĩ cũng là điều ta đã đoán trước nên mới ra hạ sách giết hắn ta. Nhưng bây giờ không được nữa."

"Sao vậy Bệ hạ, ta thật không hiểu có nội tình gì chăng?"

"A Sở đi rồi. Ta đã chẳng phải chiếu cáo thiên hạ Gia Cát Nguyệt là do A Sở dẫn dụ giết. Bây giờ cả Đại Hạ và Gia Cát gia đều đối đầu với nàng. Nàng lại rời Bắc Yên. Nếu ta phát động chiến tranh Đại Hạ. Tất cả mọi oán giận của tướng sỹ và dân chúng Đại Hạ đều đổ lên đầu nàng. Người bao ta sao có thể nhẫn tâm như thế?" Yên Tuấn nặng nhọc câu chữ lên tiếng.

"Bệ hạ, người phải lấy đại cuộc làm trọng. Rồi cô nương sẽ hiểu cho người. Chỉ cần cho người theo bảo vệ cô nương an toàn là được. Bao nhiêu oan khuất của Yến thị năm xưa cùng nỗi nhục người phải chịu đựng suốt tám năm giam cầm. Người có thể chịu đựng được sao? Người chịu đựng được nhưng cha mẹ, huynh đệ tỷ muội người nơi chín suối có hài lòng không? Bệ hạ, ta mong người hãy suy xét. Huyết tủy Đại Hạ mới là mục đích người quay về Bắc Yến." A Tinh khẽ sờ van xin Yến Thuận.

"Không được. Ngày nào Yến Thuận ta còn sống, Đại Hạ đừng hòng thoát khỏi bàn tay ta. Huyết tủy Chân Thành chỉ là điều sớm muộn. Nhưng nếu A Sở không còn. Ta trả thù để làm gì? Ta không muốn sau khi trả được thù nhà mà vĩnh viễn không còn muội ấy. Như vậy chẳng khác nào sau khi trả thù gia tộc, các người cũng mất đi một Yến Bắc Vương."

A Tinh nghe xong thoáng thất thần. Đến giờ phút này người vẫn không buông bỏ cô nương, dù cô nương đã bỏ đi. Có trách là tình cảm kia quá sâu đậm, khác cốt ghi tâm nên nếu không phải thay cốt đổi nhục thân thì há chẳng bao giờ thay đổi đó sao. Haii. A Tinh hẳn vẫn không hiểu tình cảm nam nữ là gì? Nhưng nhìn thấy tấm chân tình của nam nhân trước mặt hắn, hắn nghĩ ắt đó là điều gì to lớn lắm. Mà thứ tình cảm đó một khi xâm nhập tim phổi sẽ bén rễ và đâm sâu lắm. Bệ hạ cô đơn thế kia ắt người cũng đang bị cảm giác đó dày vò đến đau thương.

"Người phải nắm Hắc Ưng nhân tinh nhuệ âm thầm theo bảo vệ cô nương. Nhớ kỹ đừng để nàng phát hiện sự tồn tại của họ."

"Dạ, thần lĩnh chỉ." A Tinh chỉ còn biết gật đầu và thực hiện, hắn biết một khi người đã quyết định thì chỉ có trời mới thay đổi được.

Gió tuyết từ hướng Tây thổi qua, quét theo mảng trắng xóa mênh mông, chân trời mây, gió, tuyết vẫn vũ như điệu nhảy cung đình nhưng sao trong mắt nam nhân ấy nó thật thê lương. Áo choàng bông nặng trĩu cũng bị gió tuyết thổi phất phật, nam nhân đứng trong bão tuyết càng cô đơn và tuyệt vọng. Sắc mặt lạnh băng nhưng đôi mắt thâm trầm trĩu nặng. Hắn luôn thích che giấu cảm xúc. Hắn biết chỉ quật cường và tàn nhẫn với bản thân, hắn mới đường hoàng đi trên lộ trình máu lửa này. Vì thế, có những chuyện hắn làm có thể không khiến hắn vui, nhưng nếu không làm hắn lại càng không thể vui được.

Cho nên, chỉ có bi ai và cô độc là người bạn lâu năm của hắn, dù là khi có A Sở bên cạnh. Nàng không hay biết hay hắn che giấu quá giỏi. Hắn chỉ không muốn nàng mang gánh nặng như hắn. Bình bình an an bên cạnh hắn. Tất cả còn lại, hãy để mình hắn gánh vác.

Nhưng rất tiếc, đến cuối cùng nàng vẫn không hiểu hết con người hắn. Cho nên... cho nên tâm phân ly thì cũng có một ngày người cũng sẽ thoát ly thật sự mà thôi.

Thì ra, ngày này cuối cùng cũng đã đến. Chỉ là không biết nó chưa chát đến thế này.

"A Sở ta vẫn sẽ bảo vệ muội."

"A Sở, xin lỗi muội. Ta lại làm muội bị ủy khuất nữa rồi. Xin lỗi. Thật sự xin lỗi."

Gió rét cắt lạnh đến thấu xương đến nỗi khóe mắt rơm rớm nước cũng không kịp rơi xuống đã đóng băng nơi mi tâm.

Quả là bi thương đến tận cùng.

Bạn đang đọc truyện *[Hoàng Phi Sở Đắc Công Số 11]* *Sói Bắc Yến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Thương nhân phương bắc

Đại Hạ.

Trăng tháng giêng có vẻ sáng và to hơn mọi ngày. Ánh trăng to đẹp là nguồn cảm hứng cho các thi nhân và đôi tình nhân lung linh dưới liễu. Mặc khác nó cũng phơi bày một vài điều trong bóng tối, mà lẽ ra người ta muốn giấu chúng. Những người hành sự về đêm thường không minh bạch dù xuất phát họ có thiện chí bao nhiêu đi chăng nữa.

Lộc cộc, lộc cộc.

Đoàn người ngựa tầm mười chiếc xe thồ nặng nhọc lê trên một phố nhỏ gần chánh đường lớn, nơi này các gia môn thế phiệt gửi những vương thất công tử đến học. Ngày xưa, nơi đây vô cùng trang nghiêm và hào nhoáng, bởi lẽ chỉ có vương tôn thế gia mới được đặt chân đến. Nhưng sau biến cố loạn Yến Thuận năm đó, cả chánh đường nhuộm màu đỏ, băng hiệu chánh đường rơi xuống vỡ thành hai mảnh là dấu hiệu báo trước sự tồn vong của thế hệ trẻ Đại Hạ. Lóp người trẻ, mầm non của quốc gia bị bứt ngọn thì những cổ thụ còn lại cũng chống đỡ không được bao lâu.

Là điềm báo hay ý trời đã thế?

Nhìn đồng đồ nát ấy, người đi đường không thoát khỏi cảm khái, chiến tranh, chết chóc và mất mát.

.....

"Đứng lại." Một tiếng quát lớn từ phía sau vọng lại.

Gã thương nhân dẫn đầu đoàn bắt ngờ quay lại sau tiếng hét kia. Hai mắt sâu hãm, có tý vằn đục của màu thời gian nhưng không giấu được chút e sợ trước tình huống này.

"Các người đêm hôm dẫn đoàn người đi đâu sao lên la lên lút? Các người là người phương nào?" Gã tướng quân mặc thiết giáp vẫn ngồi trên ngựa quát xuống kẻ bên dưới.

"Chúng ta là thương nhân tơi lưa từ phương Bắc đến trung nguyên buôn bán. Lẽ ra có thể khởi hành lúc sáng sớm. Nhưng ta vừa được tin báo phu nhân mình đang bệnh nguy kịch. Nên ta chỉ đành cấp tốc trong đêm trở về. Hi vọng có thể được gặp bà ấy lần cuối." Gã thương nhân đầu chồm bạc cúi người như van xin sự đồng tình.

"Vậy sao?"

"Tuy bây giờ là chiến tranh nhưng vẫn không cấm sự qua lại giao thương thương nhân các nước. Nhưng các người đi trong đêm thế này thật khiến ta nghi ngờ các người có ý đồ che giấu." "Người đầu, bắt hết bọn chúng lại đưa đến ngục Tử Lý Tự chờ trời sáng sẽ xử lý."

"Tướng quân, tướng quân xin hãy suy xét, ta thật sự có nỗi khổ mà."

"Đi." Nói xong hắn quay ngựa lại đi về hướng cửa Tây mà không buồn ngoái người bên dưới một chút thương cảm.

"Xi... lại là người Bắc Yên." Chỉ cần nghe cái tên địa phương ấy thôi hắn đã bức dọc hơn cái cơ viện bắt bọn thương nhân dạ hành. Hắn cười khẩy một bên, mắt neho neho như thách thức các người làm sao ra khỏi nơi này được đây?

Hắn là Ngụy Lâm Anh, con cháu Ngụy phiệt, em họ Ngụy Thư Du. Vì cốt tử trong huyết quản Ngụy gia là ngang tàng, một tay che trời, mà loạn thần họ Yên kia bất quá chỉ là cái gai trong mắt hắn. Nên nếu có cơ hội, hắn sẽ không từ thủ đoạn để tiêu diệt.

Hahaha.

Tiếng cười sáng khoải của những kẻ thống trị luôn mang âm thanh ghê rợn dù âm lượng to nhỏ đến thế nào cũng khiến người nghe chói tai.

Bắc Yên.

Một phong thư còn chưa xếp gọn nằm trên giá gỗ nhỏ, bên dưới vẫn còn lẩn cấn vài thư khác. Nét chữ đề thư như nhau, có lẽ là cùng một người gửi.

"Cô nương đã an toàn đến Đại Hạ".

...

"Bệ hạ, có Trình tướng quân cầu kiến người" A Tinh từ ngoài trường đi vào.

"Cho hắn vào" Người ngồi trên long sán được may bằng gấm báo, uy nghiêm, lạnh lùng, hắc khí lẩn hàn khí bao quanh.

...

"Thưa Bệ hạ, mặt tướng có chuyện quân sự muốn thưa cùng người." Trình Viễn mắt lảo liên nhìn người ngồi trên.

"Nói."

"Bẩm, bây giờ nội tình Đại Hạ rối reng, tuy không là rần mất đầu, nhưng cũng được xem là có tổn thất lớn. Đây thực sự là thời cơ tốt cho cuộc viễn chinh Nam tiến. Không biết Bệ hạ người nghĩ sao về chuyện này?"

"Không được. Bây giờ là mùa đông kéo dài, chúng ta không còn đủ lương thực cầm cự cho bá tánh, lấy đâu để trữ cho đoàn quân viễn chinh? Người nghĩ quân lính có thể ăn gió, nằm tuyết, phơi xác nơi xứ người sao?"

"Bệ hạ... người...người chưa từng nghĩ như thế lúc trước?" Trình Viễn khổ sở giải thích.

"Lúc trước khác, bây giờ thì không được. Phải qua ít nhất mùa đông này. Giải quyết vấn đề lương thực ổn thỏa chúng ta sẽ Nam tiến."

"Sáu tháng sau sẽ khởi hành."

Gã tướng quân lòng bất kham nhưng vẫn không dám đối kháng người ngồi trên. Hắc khí tỏa quanh người ấy có thể giết bất kỳ ai. Trình Viễn hắn xưa nay như một con cáo già, có thể bất chấp mọi thủ đoạn để tiêu diệt kẻ thù ngáng đường nhưng hắn vẫn phải khiếp sợ trước uy thế của con sói con vượn trở về này. Hắn càng ngày càng bản lĩnh. Muốn dẫn dụ hắn, muốn theo hắn để thực hiện ý đồ riêng của mình thật không dễ dàng, mà không khéo lại bị hắn thu

phục từ lúc nào.

"Vâng, mặt tướng đã hiểu. Mặt tướng sẽ phân phó các quan viên tích cực rèn luyện đội ngày viễn chinh."

"Vây mặt tướng xin cáo lui trước".

Cánh tay người ngồi trên khê phẩy ra hiệu cho phép.

...

"Bên Ô tiên sinh thế nào rồi?"

A Tinh bước lên thưa chuyện:

"Bẩm Bệ hạ, đoàn người của Đại Đồng Hành giả thương nhân buôn tơ lụa đang trở về từ Hoài Tống, vượt qua biên cảnh Đại Hạ để về đây, nhưng trên đường đã gặp sự cố nên giờ vẫn còn lưu ở đó"

"Sao không đi từ Hoài Tống về Bắc Yên mà phải đi đường vòng?"

"Bẩm, biên giới Hoài Tống đang bị phong tỏa bởi Thổ Phồn. Hình như đang có nội chiến muốn lật đổ Đại hãn. Nên phong tỏa khắp cửa thành để phòng ứng quân chi viện"

"Vây phái người đến Đại Hạ tiếp ứng họ là được."

Vô thức, người ấy đặt tay trên án thư bốc vài hạt dẻ lên miệng. Khuôn miệng cũng liên hoàn mở ra tiếp nhận.

"Đây là ai bóc?"

"Dạ, do Thu Hương, hạ nhân mới đến muốn lấy lòng Bệ hạ nên bỏ chút thành ý, bèn học theo Cô nương bóc hạt dẻ cho người."

"Uh." Người vừa nói xong hạt dẻ kia đã vào cuống họng, vị ngọt ngọt, bùi bùi nhưng lại lẫn chút mặn nơi đầu lưỡi.

"Ta nói này, các người có biết mấy hôm nay nha môn Từ Lý Tự xảy ra chuyện gì không?" Một gã nam nhân cầm chung rượu tay vắt qua vai tiểu cô nương Tủy Thiên lâu đang bao hoa với bọn môn phiệt quanh bàn hân.

"Nghe nói Ngụy Lâm Anh tướng quân hân vừa áp giải một đoàn thương nhân Bắc Yên cùng mười cỗ xe tơ lụa lớn. Lần này ta cam đoan, hân mược có bắt người là phụ, cái chính là muốn chiếm đoạt của người thu vén về chút ngân lượng đây." Gã nam tử trắng như bột, vận lục bào bên cạnh tiếp lời.

"Sao ta lại nghe nói hình như đó không hân là cỗ tơ lụa, hình như là lương thực, bọn chúng đang vận chuyển lương thực về Bắc Yên." Một gã khác nhanh nhẩu phân tranh.

"Ái chà, dù là lương thực hay tơ lụa, Ngụy Lâm Anh lần này hân có thể lập được công lớn cho triều đình, mà đối với ta tin này chẳng có chút thú vị. Hân ngày được thăng quan nâng đỡ, còn ta lại vẫn mãi là chức quan địa phương do cha ta cất nhắc mới có được. Quả ông trời thật bất công!"

Hóa ra gã công tử lúc đầu là một viên quan địa phương được cha hân mua chức quan, nên căn cốt hân vẫn là kẻ thích mua vui, nhàn hạ, chè chén nhưng luôn đố kỵ người khác.

"A Liên, đến với ta nào, cung cung nha." Chụt chụtttt..."Nàng dùng phần gì mà thơm thế, tiểu nương tử?" "Chàng, chàng thật là khiến người ta cứ phải e thẹn mới bằng lòng chẳng? Hư quá, hư quá nè.."

.....

Sau bức rèm nhỏ của căn phòng đối diện, hai nam nhân mặt thanh tú ngồi thưởng rượu. Tuy ngoài mặt đang tọa yến thưởng mai, nhưng thật chất luôn lắng nghe âm thanh khắp nơi trong Tủy Thiên lâu.

Tủy Thiên lâu hay thanh lâu các là nơi thu thập tin tình báo tốt nhất của nhân gian. Từ chuyện cung cấm đến các chiến sự ở xa hay nghĩa sỹ giang hồ lang bạt. Bản năng của một đặc công thế kỷ 21 luôn dẫn dắt năng quan sát xung quanh như một thói quen. Mà kiếp trước phục vụ cho đất nước. Kiếp này lại bảo vệ tín ngưỡng của chính mình. Dù lang bạt khắp nơi nhưng trái tim năng vẫn luôn hướng về nơi ấy. Bắc Yên giờ trở thành nỗi quan tâm duy nhất của năng, dù trong hoàn cảnh như thế nào.

"Tỷ, hình như đó là người Bắc Yên." "Bọn họ có phải đang chuyển lương thảo hay không?" Nhạn Bình lên tiếng khê.

"Nếu ta đoán không sai bọn họ là người của Đại Đồng hành giả dạng để chuyển lương thực về Bắc Yên. Bây giờ tuy ở Đại Hạ là mùa xuân nhưng Bắc Yên vẫn còn mùa đông, nên cái lạnh kéo dài hơn. Có lẽ họ vẫn chuyển lương thực về tiếp ứng dân chúng và nuôi trữ quân." Sở Kiều lên tiếng.

"Vây chúng ta có giúp đỡ họ không?"

"Tất nhiên rồi. Nhưng ta cần hiểu rõ nội tình trước khi manh động. Chúng ta vốn cũng là người Đại Hạ muốn bắt giữ nhất, nếu không may có lẽ cũng bị bại lộ chính mình. Chỉ bằng đêm nay chúng ta vào đó thăm dò tình hình rồi bàn tính tiếp." Sở Kiều thâm trầm lên kế hoạch.

"Được, tùy tỷ sắp xếp hết".

...

"Ánh trăng bàng bạc

Bên khung cửa nhỏ

Nương tử lặng lẽ nhìn về cố hương

Ánh trăng có hiểu lòng nàng?"

Âm thanh kèn ai đó văng vẳng cùng tiếng hát trong trẻo của nàng ca kỹ dưới lầu vang lên lời các phòng càng làm cho không khí tửu lầu thêm huyền ảo và đủ sắc màu.

Bằng vài cú hích người và lách nhẹ trong bóng đêm, hai bóng dạ hành đã vào đến bên trong Tử Lý Tự.

Huych. Tiếng vỗ sau ót thật mạnh khiến gã cai ngục gục hôn mê ngay tại chỗ. Nhạ Bình thật ra cũng có chút bản lĩnh hành tẩu giang hồ.

Sở Kiều nhìn tiểu cô nương cũng có chút hứng thú và vui vẻ. Có nàng bên cạnh ít ra Sở Kiều cũng đỡ nhớ một ai đó, người mà bao năm nàng luôn gắn bó, chưa hề rời xa, chỉ ít cũng trong suốt tám năm ròng rã.

Suyt. "Các người hãy giữ im lặng, chúng ta đến cứu các người, chứ không có ý mưu hại" Sở Kiều lên tiếng trấn an bọn người trong khung sắt trước mặt.

"Được, ta nghe lời người." Người đàn ông đứng tuổi nhất trong đám người lên tiếng. Hắn có vẻ già dặn và có tiếng nói nhất. Có lẽ hắn chính là người dẫn đầu đoàn thương nhân này. Sở Kiều nghĩ ngợi đôi chút.

"Trước tiên ta cần biết một chuyện. Đều các người vận chuyển thật ra là cái gì?"

"Chuyện này... chuyện này..." Người đàn ông ngập ngừng e dè.

"Đừng sợ, chúng ta cũng là người Bắc Yên đây. Người Bắc Yên đi đâu cũng sẽ yêu thương và giúp đỡ nhau là lẽ tất nhiên. Các người cứ nói rõ sự tình cho Sở công tử, huynh ấy sẽ có cách cứu các người an toàn rời khỏi đây" Nhạ Bình bước lên phân bua và trấn an lòng bọn người trong song sắt.

"Được, vậy ta nói."

"Thật ra thứ hàng chúng ta chở về Bắc Yên là lương thực từ Hoài Tống. Chúng ta là người của Đại Đồng Hành. Bắc Yên đang gặp nạn rét cùng chiến tranh Bắc phạt hai lần của Đại Hạ đã làm lương thảo khô cạn. Bắc Yên Vương Bệ hạ đành gửi thư đến nương nhờ bằng hữu của ngài ở Hoài Tống. Trên đường trở về, gặp quân Thổ Phồn phong tỏa cửa khẩu Hoài Tống, nên chúng ta chỉ còn cách đi vòng qua Biện Đường, Đại Hạ rồi về lại Bắc Yên. Ta chỉ sợ mình về quá muộn thì dân chúng và binh sỹ sẽ thêm người bỏ mạng vô ích."

"Người yên tâm, sau khi ta nghe rõ sự tình sẽ không khoanh tay làm ngơ. Bây giờ ta quay trở về, đêm mai sẽ trở lại rồi dẫn các người rời khỏi đây. Một người cũng sẽ không bị ở lại. Ta hứa." Sở Kiều cứng rắn trấn an đám thương nhân.

"Ta tin huynh đệ." Hắn vừa nói vừa gạt đầu lia lịa tỏ ý cảm kích vạn phần.

"Vậy chúng ta đi trước đây. Cáo từ."

Đền phòng hai vị tiểu công tử bật lên nho nhỏ nơi góc phòng. Tiếng trao đổi lủi lủi chỉ vừa đủ hai người bọn họ nghe thấy. Bên ngoài tửu lầu dù canh ba nhưng vẫn còn lắm người đi lại, chằng chằng thiếp thiếp rất phong lưu. Quả đúng khung cảnh trần tục nhất của thế gian.

"Ta đã quan sát kỹ. Tối mai, muội mặc áo dạ hành đến đốt khu nhà bên trái ngục, nơi đó là chỗ lưu lại hồ sơ tội cũng như chỗ ở tạm của quan lại địa phương. Có thể nói nó trọng điểm không thua gì việc canh gác tội nhân trong Tử Lý Tự. Sau khi muội hành sự xong hãy dẫn dụ bọn quân lính chạy ra về hướng đông ngoại thành."

Sở Kiều tiếp lời.

"Còn ta, ta sẽ giải cứu đám thương nhân. Chúng ta hẹn gặp nhau tại đây lúc canh năm. "

"Muội nhớ kỹ chưa?"

"Ta nhớ hết, tỷ yên tâm."

...

Canh ba đêm sau.

"Nhạn Bình, cẩn thận."

"Tỷ tỷ, tỷ cũng bảo trọng."

"Uhm"

..

Cháy cháy rồi. Người đâu. Người đâu?

.....

Ồ ó... "Đại nhân, người nhanh lên chút đi. Thiếp chịu không nổi nữa rồi."

"Nữ nhân này sao hấp tấp hơn bốn quan, được thôi, chiều nàng vậy." Khả khả... huych huych huych...

Cốc cốc... cốc cốc... cốc cốc...

"Đại nhân có chuyện lớn không hay." "Khu nhà quan lưu lại bên Từ Lý Tự bị cháy lớn rồi, tất cả văn kiện đều bị hư hại nghiêm trọng. Ngài phải đến xử lý nhanh thôi."

"Cái gì?" Kê vừa hốt hoảng lên tiếng chạy bật ra khỏi phòng trong trang phục nửa hở người, nửa kéo quần lên tận gối.

"Bắt được kẻ nào chưa?"

"Dạ chưa, chỉ thấy một hắc nhân chạy ra từ chỗ đó, quân ta đang truy đuổi chúng"

"Mau cho người theo tiếp ứng bọn chúng, nếu không bắt được hung thủ thì dù cả gia tộc ta chết vẫn không đền hết tội với cung Thịnh Kim đâu. Nhanh."

"Vâng hạ nhân biết rồi."

.....

Cách cách...Anggg...

"Huynh đệ người đến rồi." "Ta tin người sẽ có cách giúp chúng ta mà."

"Đi thôi, đừng nhiều lời. Chúng ta không có nhiều thời gian" Sở Kiều đáp.

"Xe ngựa của bọn ta ở đâu, tiểu huynh đệ người có biết không?"

"Đi theo ta."

Sở Kiều dẫn đầu đoàn người âm thầm rời khỏi Từ Lý Tự đánh vòng ra cách đó không xa có một nhà kho lớn. Cửa mở toang, đã thấy xuất hiện mười cỗ xe ngựa bên ngoài như chờ sẵn bọn họ đến.

"Oái lạ, rõ ràng chúng còn nằm trong đó, sao giờ này không ai canh giữ mà ở đây hết? Chẳng lẽ có người giúp Bắc Yên?" Sở Kiều ngờ ngác dò xét xung quanh, thầm cảm ơn người giúp đỡ. Không ai xuất hiện. Có lẽ họ chỉ tiện đường ra tay nghĩa hiệp. Không sao.

"Cám ơn các hạ đã ra tay trợ giúp. Công đức này ngày sau có dịp chúng ta sẽ đền ơn người." Sở Kiều gơ tay hành lễ cảm tạ trong không trung. Nàng biết bọn họ vẫn ở quanh đây, tiếc là không tiện ra mặt nên đành cảm ơn họ bằng cách này để bày tỏ tấm lòng của mình.

"Bây giờ các người đi một mình theo hướng Tây, chúng ta sẽ thoát hiểm từ cửa thành đó. Ta sẽ đi trước để dẫn dụ quan giữ cửa đi nơi khác. Các người hãy cẩn trọng." Sở Kiều phân phó bọn thương nhân xong quây ngựa đi nhanh trong gió trong sự ngờ ngác của người ở lại.

"Đi thôi."

....

"Tướng quân... tướng quân cứu trợ." Sở Kiều trong bộ quân trang quan lại chạy hỏa tốc về phía quan trấn giữ cửa thành Tây. Vân Quý Đình là quan giữ cửa thành nơi đây. Hắn là người cực kỳ trung thành với Đại Hạ nhưng rất tiếc lại là ngu trung. Vì thế trong mắt Sở Kiều, qua mặt hắn là điều trở như lòng

bàn tay.

"Chuyện gì?" Vân Quý Đình ngạc nhiên mở lời.

"Bẩm tướng quân, Từ Lý Tự có người vượt ngục. Người quan địa phương không đủ phân phó nên mong tướng quân đến trợ giúp chúng ta."

"Bọn chúng đi đường nào người biết không?"

"Chúng men theo hướng Đông, có lẽ giờ sắp đến cửa thành rồi."

"Được, ta đi trước, người trở về phục lệnh đi."

"Đa tạ tướng quân, ngày sau ắt sẽ hồi đáp."

...

"Người?" Bụt. Nhanh như chớp, hai tên lính canh giữ còn lại cũng gục tại chỗ.

"Nào nhanh lên, chúng ta chia tay nhau tại đây. Ngày sau có duyên sẽ gặp lại."

"Các người bảo trọng." Sở Kiều mỉm cười chào họ.

"Tiểu huynh đệ trọng nghĩa, đa mưu túc trí ắt sẽ làm nên đại sự. Xin nhận của ta một lạy thay cho người dân Bắc Yên. Xin đa tạ."

Lão thương nhân già cúi người vái lạy Sở Kiều, nàng nhanh tay đưa lên đỡ hấn.

"Đừng làm thế, ta cũng xem như có quen biết người phương đó nên tiện tay giúp đỡ. Người đừng khách khí như thế."

"Được, vậy chúng ta đi trước. Tiểu huynh đệ bảo trọng."

"Bảo trọng."

Bắc Yên.

"Người của Đại Đồng Hành đến giải cứu thương nhân chuyển lương thực nhưng được cô nương ra tay cứu trước nên đã an toàn rồi Đại Hạ. Cô nương bình an."

Gấp thư cho vào hòm gỗ...

Bóng ai đó in dài trên vệt cửa, môi nở nụ cười thanh xuân. Dường như đã rất lâu hấn mới có cảm giác chút thoải mái như thế này.

Bạn đang đọc truyện *[Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11]* *Sói Bắc Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Người trở về

Bốn tháng sau.

Bắc Yên.

"Chúng thần thành an Bệ hạ." Dân chúng ven đường cúi chào Yên Thuận rợp cả hai bên lộ nhỏ.

Từ ngày Sở đại nhân đi, người dân khu hồ Vân Bích được gặp Bệ hạ nhiều hơn trước. Đường xá được tu sửa nhiều hơn, người dân được chăm sóc và phát lương thực tốt hơn. Áo ấm thì không nói, người ban phát rất nhiều.

Nghe nói Sở đại nhân là vị hôn thê của Bệ hạ nên người yêu quý nơi người đã từng sống trước khi bỏ đi là điều hiển nhiên. Bệ hạ cho chăm sóc khu này luôn sạch sẽ và thơm mát, dường như để đợi người trở về. Đến cả hồ Vân Bích kia cũng được đưa lên bản đồ Bắc Yên đã cho thấy tấm lòng chung tình của Bệ hạ dành cho Sở đại nhân khó ai sánh bằng.

Đây là câu chuyện mà người dân vùng này hay đàm luận mỗi khi chè chén tán gẫu. Sở đại nhân vô tình trở thành vị thần cứu tinh người dân vùng này, vốn dĩ họ được cho là gánh nặng của Bắc Yên vì tài nguyên khô hạn, một nơi không có giá trị quân sự lẫn chính trị hay thương buôn thì chẳng khác nào vùng

bỏ đi, ấy vậy mà thoát chết đã được hồi sinh như một phép nhiệm màu.

Yến Tuấn khoát áo bào đen tuyền, ngũ quan thanh tú, sống lưng thẳng tắp, dáng người vốn mảnh khảnh nay càng thêm đơn độc dưới ánh trăng. Về rấn ròi thâm trầm của nam nhân một mình chống lại cả đại lục Tây Mông trên chiến trường khiến quân địch mười phần khiếp vía.

Tài thao lược quân sự cùng những thủ đoạn chính trị dứt khoát là móng sắt nhọn hắc có thể thiêu hủy bất cứ ai cản đường con đường thống nhất Bắc Yến. Bởi nội cảnh chia năm xẻ bảy là cái họa khôn lường của đất nước. Đặc biệt càng khó khăn cho một Yến Bắc vừa giành được độc lập không lâu.

Trước đây hắc chỉ đơn thuần là phiên quân phản loạn Đại Hạ, vượt vòng vây tháo chạy về phía Bắc cầu sự sinh tồn. Nhưng tài thao lược trong trận chiến xông phá vũ bão từ trung tâm đế đô ngày ấy luôn được khắp thiên hạ đại lục ca ngợi như một anh hùng huyền thoại. Hắc đi ra từ nơi áp bức mình, nên người người đồng tình trước hành động của hắc, cũng có người phe phái môn phiệt khác khinh thường, xem như hắc gặp may.

Nhưng hôm nay lại khác. Bắc Yến tuyên bố độc lập có quốc hiệu riêng cùng quốc chủ tối thượng. Yến Tuấn hôm nay được cả đại lục Tây Mông xem như ngọa hổ tàng long hay con cộp con của Yến Thế Thành năm xưa đã trưởng thành, mà thanh thế cùng những cái tỏ từ khi hắc lên nắm giữ chính quyền tối thượng đã phát lên trông thấy.

Bắc Yến có thể xem như mối tai họa cho các nước lân cận. Bởi vì họ hiện giờ không chỉ giương mắt nhìn một Yến thế từ phiên loạn nữa mà là một quốc gia cường thịnh.

Con rồng con trong khắp đại lục có thể vờn vũ oai lực khắp nơi, bành trướng đuôi nó ở Hoài Tống, Biện Đường, móng nhọn cắm thẳng vào trái tim Đại Hạ chỉ là điều sớm muộn.

Các nước cờ vị Bắc Yến Vương mới này đi, không ai đoán ra được sơ hở cũng như đoán được những thủ đoạn lợi ngược dòng chiến lược, khiến quân đối đầu trở tay không kịp, bỏ chạy tứ phương. Đối thủ đáng gờm, tình địch đời này của hắc, Gia Cát Nguyệt, người đã chết ở hồ băng ngày ấy. Giờ lại là quá khứ huy hoàng lẫn tang thương cho vị quân vương trẻ.

Thế nhưng, có một điều ai cũng biết rõ, nên cũng không khó bắt ngờ, hắc lại mềm lòng trước một nữ nhân. Người thiếu nữ luôn sát cánh cùng hắc những năm hoạn nạn. Người như hình bóng không rời, như tay chân, như thù tặc, như tri kỷ và còn hơn cả sinh mạng hắc.

...

Trăng đêm nay hơi sáng nên bóng người hờ hững trên đường rẽ vào mái nhà nhỏ, càng in dấu dài ngoằn.

Kéttt.

Quang cảnh vẫn như cũ, được chăm sóc tươm tất dù đã lâu không có người ở. Mà người đã từng ở đây, cũng không bao giờ quay về.

Đặt khay thức ăn nóng hổi lên bàn, mùi vịt quay thơm lừng ngon trứ danh vùng Đại Hạ được đầu bếp chính chu nêm nếm theo khẩu vị phương Nam, cốt chỉ để cho người trong lòng Bệ hạ nếm thử. Chỉ là một chút tưởng nhớ, nhưng cũng không thể qua loa được vì Bệ hạ rất tinh ý. Khẩu vị nhạt một chút sẽ không qua đôi mắt sắc bén của người.

Một cây nến nhỏ được thắp lên, theo lễ nghi ở quê nhà nàng. Căn phòng bừng sáng những đốm nhỏ ánh lửa xuyên qua ô tròn trên song cửa và án thư tạo nên những hoa văn tròn trịa trên vách, nhỏ có, lớn có. Người ngồi đó, nhỏ nhoi đơn chiếc nhưng bóng đủ lớn để phủ trọn mảng tối lên nhân ảnh bên bàn.

...

"A Sô, muối có khỏe không?"

...

"Ta và muối nâng ly chúc mừng sinh thần của muối nhé."

Người ngồi bên bàn gơ tay cầm rượu lên hướng bóng người trên vách.

"Cạn ly nhé."

...

Quang cảnh êm đềm trôi trong bóng đêm như dòng suối nhỏ xuôi miền mang về hạ nguồn. Nước chảy đi như lẽ tự nhiên của trời đất. Nhưng người buồn là bởi người tạo ra. Vẫn khuôn mặt tinh anh ấy, ngũ quan tuấn tú ấy, nhưng đã vài phần kém sắc, ngược nhìn bóng lớn đối diện:

"A Sô, đừng để cảm lạnh. Ta sẽ không vui."

...

"A Sô, ăn thêm một chút. Muối quá gầy rồi."

...

"A Sờ, đừng sống vì người khác quá nhiều. Phải tự lo cho bản thân mình."

...

"A Sờ, muối muốn đi đâu cũng được. Nhưng đừng làm tổn thương mình. Ta sẽ rất giận bản thân."

...

...

"A Sờ, xin lỗi. Ta không thể đón sinh thần cùng muối được nữa rồi."

...

Trăng buông xuống chút ánh sáng nhàn nhạt, quét một vạt sáng qua bóng người ngồi đó. Một phần sáng, hai phần đen tối và đơn bạc như cuộc đời hắt. Phần tỏa thì ít mà phần tối tăm âm đạm thì nhiều vô số.

Ngoài kia gió vẫn vô tư rào rạt đùa giỡn cùng lá cành dường như chúng chẳng hiểu gì về nhân tình thế thái, về sinh ly tử biệt. Cho nên nó chỉ có thể gọi là gió. Gió là cứ cho đi nên bay mãi.

"Tỷ tỷ, muối chúc tỷ sinh thần vui vẻ, vạn sự như ý, cát tường như nước." Nhạ Bình hồ hởi chúc mừng Sờ Kiều.

"Được, cảm ơn muối muối. Ta không biết sẽ như thế nào nếu đêm nay không có muối?... Có lẽ sẽ rất buồn chán."

"Bởi vậy ông trời mới mang muối đến bên tỷ, để xoa dịu nỗi cô đơn của tiểu nương tử." hahaa...

Nhạ Bình vẫn thích trêu chọc nàng. Bản tính muối ấy tuy không đơn thuần, thậm chí còn mueri phần tinh ranh, trái ngược với sự thâm trầm và kiem lòi của nàng. Nên từ ngày có muối ấy, cuộc sống quanh nàng khá bận rộn và náo nhiệt. Nàng kiem lòi bởi tám năm sống cùng Yến Tuân ở Oanh Ca tiểu viện, luôn đối đầu với những trò ám sát và gặp nhiều tiểu nhân. Nên càng ít lòi sẽ khó tạo sơ hở kẻ thù dòm ngó.

Thói quen ấy hình thành cả ở nàng và Yến Tuân. Chỉ khi có riêng hai người bọn họ thì những ngôn từ trau chuốt hay khuôn mặt lạnh băng của bọn họ mới thả lỏng hơn và giao tiếp với nhau bằng con người thật nhiều hơn. Hay nói chung đó là bản năng tự vệ của nàng với người khác, ngoại trừ Yến Tuân.

Giờ bọn họ không còn như ngày xưa, cuộc sống đã tốt hơn nên cũng làm chủ được vận mệnh của bản thân dễ dàng hơn. Không cần phải e dè như lúc trước. Nhưng nàng vẫn không hiểu sao chỉ với Yến Tuân nàng mới ơ là cảnh giác, những người khác nàng luôn dùng lý trí để dè chừng.

Nhưng đối với tiểu nha đầu này. Nàng đã bó tay thật sự. Có lẽ Nhạ Bình có đôi nét tương đồng với nàng nên tự cảm giác thân quen hơn những người khác. Vì thế nàng dễ dãi với nha đầu, nha đầu lại thừa cơ hội trêu đùa nàng khắp nơi.

"Tỷ, chúng ta đến nơi này đã hơn bốn tháng. Không quá dài cũng không quá ngắn. Chân Thành quả thật có nhiều đồ ngon, vật lạ. Ta thật sự không muốn rời đi lúc này."

"Chẳng phải ta đã chiều muối ở lại đây đến giờ sao?" "Chúng ta cũng là người Đại Hạ truy sát nên mới luôn mặc trang phục nam nhân như thế này. Ta chỉ sợ đêm dài lắm mộng, sớm muộn chúng ta tránh cũng không khỏi. Nên tốt nhất vài ngày nữa khởi hành là tiện nhất." Sờ Kiều nghiêm mặt ra quyết định với nha đầu trước mặt. Nàng mà xuống nước chút nữa chắc bọn họ ở lại đây luôn quá. Cho nên, phải cứng rắn hơn. Cứng rắn vậy.

"Thôi được... Muối đến chỗ hoa đăng bên hồ chút nha. Dù gì cũng không bao lâu nữa rồi, nên muối muốn vui chơi cho thỏa thích."

"Được rồi, ta sợ muối luôn đấy." Sờ Kiều nhìn nha đầu bắt lực.

...

Trên đình giờ chỉ còn mình nàng. Người người qua lại khá tấp nập. Giai nhân, hồng liễu thướt tha. Nam nhân nọ khoát vai nương tử thật tình tứ. Ký ức xưa ủa về, trong căn phòng nhỏ có hai đứa trẻ chúc sinh thần cho nhau. Đứa bé trai cầm miếng bánh nhỏ hắt chứa lại lúc sáng, chìa tay cho bé gái:

"A Sờ, chúc muối sinh thần vui vẻ. Sau này, cứ mỗi năm chúng ta nhất định bên nhau ngày này nhé. Ta hi vọng mình lớn lên thật nhanh để bảo vệ muối tốt hơn. Khi nào về Bắc Yến ta sẽ tổ chức sinh thần cho muối thật lớn. Có được không?"

"Có nhiều đồ ăn ngon không?" Đứa bé gái dường như chỉ quan tâm đồ ăn là chính hơn tiệc sinh thần của mình.

Bé trai chìa những ngón tay gầy guộc của hắt lên vẹo nhẹ gò má bé gái, hay đúng hơn là âu yếm cung chiều với người bên cạnh.

"Tất nhiên, thật nhiều vật quay cho muối. Muối ăn ba ngày ba đêm cũng không hết đâu." Giọng bé trai chắc nịch hứa hẹn.

"Uhm. Ta tin huynh."

"A Sờ, muội ngồi đó có lạnh không? Qua chỗ ta này."

Đoạn, không để cô bé trả lời, đưa bé trai bỏ người còm cõi qua chỗ người đối diện, giờ cánh tay mảnh khảnh ôm bé gái vào lòng thầm thì: "Không sao, đã có ta rồi. Ta sẽ làm cái lò sưởi thật lớn cho muội, muội sẽ không lạnh nữa đâu."

Nước mắt vô thức rơi cùng kỷ niệm ủa về dào dạt. Cảm giác ngày xưa ấm áp khiến tim nàng thất lại, vì giờ này nàng đã không còn hấn. Tất cả cũng chỉ là những lời nói dối. Con người rồi cũng sẽ thay đổi. Ai cũng phải trưởng thành. Trưởng thành mang theo nhiều trách nhiệm với người khác. Nên có những chuyện mình không làm chủ chính mình. Nàng cũng đã thay đổi, không phải sao?

....

"Ai bảo đêm nay nàng ăn mừng sinh thần chỉ một mình?"

Tiếng nói vụt lên từ phía sau Sờ Kiều. Người quay lại đã vô cùng hoảng hốt, bất ngờ lẫn vui sướng khó tả. Thế giới xung quanh như quay cuồng, mà trung tâm vũ trụ là thân ảnh trước mặt nàng đây.

"Huynh còn sống ư? Ta đang mơ chẳng?" Sờ Kiều nhanh tay đưa lên búng mặt mình. Ahh..đau quá.

"Là thật sao?"

"Uhm, ta đã trở về. Bình an vô sự." Gia Cát Nguyệt lên tiếng.

Hắn vẫn như thế, bạch bào phát phới, khuôn trắng thanh tú, thần thái tinh anh, tóc bó hờ hững sau đỉnh đầu, phong thái vô cùng tiêu điều tự tại, nở nụ cười như gió thu êm ái, mon man mắt rọi cảnh vật xung quanh.

"Ta..."

Ừt... Sờ Kiều lao về phía trước ôm người vừa trở về. Nàng tưởng hắn đã chết. Nàng nghĩ mình đã giết hắn nên cảm thương đến vô cùng. Hắn vì nàng hi sinh quá nhiều nên lúc hấn lâm vào hiểm cảnh, nàng chỉ bất lực chống cự nên vô cùng tức giận bản thân mình. Giờ hấn đã ở đây, một con người bằng xương bằng thịt. Hắn còn sống. Thật sự là thế.

Mọi cảm xúc vỡ òa, nàng cứ muốn mình ở mãi trong thế giới ngọt ngào ấy, bao muộn phiền, oán trách Yến Tuấn cùng bi thương tang tóc khóc cho Gia Cát Nguyệt khiến tim nàng từ đó đến nay vẫn luôn khắc khoải. Vì nàng Yến Tuấn mới mạnh tay dồn hấn vào đường chết. Nàng trách Yến Tuấn bao nhiêu, lại hận mình bấy nhiêu. Nếu nàng không chọc giận Yến Tuấn, Gia Cát Nguyệt cũng không đến bước đường ngày hôm đó.

Không sao rồi, hấn đã trở về, gánh nặng trong lòng nàng đã buông xuống. Lòng đầy hân hoan và vui sướng khôn xiết.

Gia Cát Nguyệt giờ hai tay ôm choàng người trong lòng, cảm giác hấn cũng thật thoải mái. Lần đầu Tinh nhi của hấn tự sa vào lòng hấn. Nỗi hân hoan này làm sao diễn tả bằng lời, nếu có thể chết thêm vài lần như thế, có lẽ hấn cũng cam tâm tình nguyện.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi thật chậm.

...

Bàn tay ai đó bất ngờ thô bạo kéo ngược Sờ Kiều qua một bên.

"Ủầy, huynh là ai sao giữa thanh thiên bạch nhật ôm tỷ tỷ của ta? Huynh không thấy rất dị hợm sao? Hai nam nhân ôm nhau thế này ra thể thống gì? Huynh thế nào cũng được nhưng ta không muốn thiên hạ này nghĩ tỷ tỷ là kẻ đoạn tụ đầu đó."

Nhận Bình xuất hiện làm tỉnh giấc mộng Nam Kha của đôi thanh tân vừa gặp lại.

Quả thật quanh nàng và hấn có rất nhiều cặp mắt nhìn vào, chỉ chỉ trỏ trỏ đến không biết trốn vào đâu. Nàng nhìn xuống, hóa ra mình luôn mặc đồ nam nhân khi ở Đại Hạ. Phút giây này vì quá kích động nên quên thân phận. Ày... thật mất mặt! Sờ Kiều quay mặt ra phía sau, tay che chắn phía trước một cách tuyệt vọng.

"Đi.. đi hết đi, chỉ là hiểu lầm không đáng để xem" Nhận Bình xua tay bảo đám đông giải tán.

"Ta xin lỗi, vì đã lâu chúng ta không gặp nên có chút thất lễ. Nhưng vị tiểu cô nương, nàng là gì của Tinh nhi vậy?" Gia Cát Nguyệt lên tiếng phân bua.

"Tinh nhi? Nghe ngữ khí của người chắc thân thiết với tỷ lắm. Ta tên Nhận Bình. Hào muội muội của Sờ Kiều tỷ."

"Thì ra là Nhận Bình. Chào muội, ta tên Gia Cát Nguyệt."

"Ahh cái người tên Gia Cát Nguyệt người vẫn còn sống? Báo hại tỷ lặn lội đường xa đến Đại Hạ muốn nhìn mặt người lần cuối, năm lần bảy lượt thâm nhập Gia Cát phủ chỉ để tìm tin tức phần mộ nhà người, thấp nén nhang. Người cũng làm tỷ tỷ khổ sở không ít đó nha."

"Nhạn Bình nói có thật không? Muội đến đây là vì ta uh?" Gia Cát Nguyệt mặt hồ hỏi quay sang nhìn người bên cạnh, ánh mắt thâm tình mệnh mang, quên đi nét lãnh đạm vốn có thường ngày.

Sở Kiều e dè không đáp.

"Gia Cát Nguyệt người là ai ta không quan tâm. Ta chỉ biết Sở Kiều tỷ là nữ nhân của Bắc Yến Vương chúng ta, bất kỳ ai cũng không thể đụng chạm nàng. Nếu người còn như vậy ta sẽ không khách khí nữa."

Nhạn Bình lên tiếng dẫn mặt Gia Cát Nguyệt, nói đoạn giờ đoàn kiểm ngang hông lên như ngầm nói thù hạ vô tình.

"Nhạn Bình, đừng can nữa. Chúng ta về thôi." Sở Kiều xen ngang cuộc đối thoại của hai người.

"Tĩnh nhi, ta sẽ đến thăm nàng."

Sở Kiều khẽ nở nụ cười gió xuân cùng cái chớp mắt nhẹ như ngầm đồng ý hân.

"Cáo từ." Nói xong Sở Kiều dời đi cùng Nhạn Bình. Sở dĩ nàng muốn dời đi nhanh vì từ xa đã thấy bọn người Ngụy phiệt. Mà bọn chúng ít nhiều cũng gặp gỡ nàng khá thường xuyên khi ở Oanh ca viện cùng Yến Tuấn. Nên tránh được thì cứ tránh.

Bắc Yến.

"Ô tiên sinh, mời vào. Bệ hạ đang chờ người."

A Tĩnh đi trước dẫn đường Ô Đạo Nhai bước vào.

Ô Đạo Nhai nhìn lên Yến Tuấn, thấy người ngồi giữa trướng vẫn lãnh đạm, ý tứ sâu xa, đôi mắt sắc bén như không đáy. Thật khó biết được vị đương kim Bắc Yến Vương này đang nghĩ gì? Người có thật sự tin tưởng hân và Đại Đồng Hành?

Tuy Đại Đồng Hành chia năm xẻ bảy. Nhưng đa số bọn họ cũng đã quy phục Yến Tuấn. Chỉ một số vẫn còn bất đồng nhưng vẫn không dám nhúc nhích vì một phần cũng nể sợ thanh khí cùng tài trị quân nghiêm khắc của hân. Nên dần dần Bắc Yến cũng ổn định đại cục, nội bộ chấn chỉnh bằng vũ lực cùng sự mềm dẻo chính trị.

Thế cục giờ đã định. Yến Tuấn có thể nói một tay nắm quyền sát sinh. Là cái bóng lớn, cô thụ vững chắc ở Bắc Yến. Thủ đoạn của người có thể tàn bạo, sắc bén nhưng có vị quân vương nào nhân từ mà có được cả thiên hạ? Lòng người khó đoán. Tuy không hại hay lật đổ người cầm quyền nhưng chưa chắc đã chịu phục tùng quân chủ.

Căn cơ của một nước là quân chủ chính chuyên. Nên đối với những người có ý đồ chính trị không rõ ràng, một là lôi kéo mềm dẻo, hai là giết. Mà vị quân chủ mới lên này quả là người có tài "dụng nhân tâm" cực kỳ xuất sắc.

Ngày Sở đại nhân thoát ly Bắc Yến, đã mang đến đả kích lớn cho vị quân vương trẻ. Hân trở nên trầm tĩnh hơn, tài dùng người cẩn trọng hơn. Có thể nói, với quốc gia sự ra đi của cô nương ấy là một điểm tốt. Nhưng đối với vị quân vương trẻ ấy, là sự cảnh tỉnh mạnh mẽ nhưng quá tàn nhẫn. Vì thế, tuy không còn sự hắc hóa của thời gian trước đây, nhưng hân khí tỏa ra từ người hân thật bức chết người. Cho nên, trước mặt hân, càng thận trọng càng tốt.

"Thần Ô Đạo Nhai thỉnh an Bệ hạ. Thần không biết người truyền ta vào có việc quân gì cần bàn?"

"Ô Tiên sinh, ta biết người một lòng yêu dân, tận hiến vì đất nước. Nhưng đạo làm quân vương ta cũng có nỗi lo của mình. Thế lực Đại Đồng Hành vừa được dung nạp, Ô Tiên sinh cũng một lòng thần phục quân đội của mình cho quân chủ lực của ta."

Vị quân vương trẻ chậm chậm rảo bước xuống trướng, một tay vạt sau lưng, áo bào màu lục thêu hoa văn rồng chỉ sắc sẫm rộng càng phô trương sự oai nghiêm của hân.

"Tuy Ô Tiên sinh không phải là thân cận tướng quân dưới trướng ta nhưng cũng có thân phận chủ chốt ở Đại Đồng Hành, lại được A Sở hết mực tín nhiệm và bảo vệ. Ta tin tài nhìn người của muội ấy. Trước đây có điều gì không đúng, mong tiên sinh bỏ qua. Tất cả hãy lấy đại cục làm trọng."

Ô Đạo Nhai nghe xong thoáng bối rối. Bệ hạ đang có ý gì? Muốn thử lòng hân hay đã thay đổi thật sự?

"Thần không dám oán trách người một lời. Đúng như người nói, tất cả chỉ vì thiên hạ chúng sinh. Bắc Yến trường tồn và quân chủ mới là ước vọng duy nhất của ta. Ta nguyện theo sự phân phó của người."

Yến Tuấn quay người lại, đôi mắt sâu thẳm không đáy dừng trên khuôn mặt rộng rãi, vàng trán cao ngất của vị tiên sinh, trái tim Bắc Yến đầy lỗi lạc, nở một nụ cười tuy không rạng rỡ nhưng cũng đủ thấy sự thân thiện và gần gũi hơn thường ngày.

"Được, có lời của tiên sinh. Ta đây rất vui."

"Việc này chỉ có người và Vũ cô nương mới có thể hoàn thành." Yến Tuấn hạ giọng nhìn Ô Đạo Nhai, lòng đầy nghĩa khí cùng vui vẻ.

"Đó là như thế này..."

...

Đêm nay, gió tuyết thật hung tợn. Mùa đông Bắc Yên là thế, dài, mạnh, cắt da cắt thịt. Thế nhưng không vì cuộc sống khắc nghiệt mà người phương Bắc lạnh lùng, uống máu nóng, ăn thịt sói hoang. Họ, người như Ô Tiên sinh hay Vũ cô nương, những tư tưởng lớn của Đại Đồng Hành, không phải là những hồ danh, sớm có một nắng một chiều. Họ là những nhà lãnh đạo lấy căn cơ dân chúng làm thước đo dân trí. Sự ấm no của dân tộc là vũ khí chiến đấu sự khắc nghiệt của thiên nhiên nơi này. Giữa cái lạnh lẽo khắc nghiệt do tạo hóa ban tặng, Bắc Yên, con người nơi đây bằng sự kiên trì, bền bỉ, quật cường và cả yêu thương dân tộc như bản năng trẻ sinh ra đời sẽ khóc. Chiến đấu không mệt mỏi vì lý tưởng Đại Đồng Hành. Dù qua bao thời đại, lớp người tiên phong cho tư tưởng ấy lần lượt ra đi, nhưng trái tim tư tưởng đó đã kịp lưu lại tinh hoa ở hai người trẻ ấy.

Mà Yên Tuân. Hắn cơ bản vẫn là một người trẻ tuổi, lại lớn lên ở Đại hạ. Sống xa Bắc Yên, cái nôi của tư tưởng dân sinh. Thì một sớm một chiều sao hắn có thể hấp thụ được tư tưởng vĩ đại ấy.

A Sở, sự ra đi của nàng vừa là bi ai cho hắn, là tổn thất nhất đời này của hắn. Nhưng đã kịp thức tỉnh tâm linh sói hoang khát máu kẻ thù kia. Thù hận che mờ lý trí, sục sôi đánh mất bản ngã của bản thân. Suy cho cùng, kẻ làm quân vương ngoài tài dụng binh, thuần hóa chính trị xuất sắc, hắn cũng cần trái tim người trong thiên hạ.

Hắn yêu A Sở, mà cô nương này lại có tín ngưỡng dân sinh quá to lớn. Nàng nhìn thấu thế giới nô lệ bị áp bức, bởi chính nàng cũng là nạn nhân. Nên nhân sinh quan nàng phải mở rộng để mưu cầu nơi có ấm áp bình yên dù ánh sáng le lói về một Bắc Yên nàng chưa từng đến, chỉ qua lời kể của người bạn cuốn khổ bên cạnh. Nhưng nàng tin nơi đó có tình người cùng hòa bình. Những người xuất thân gia môn thế phiệt như Yên Tuân, hắn không bao giờ biết được ước mơ, tín ngưỡng ấy của nàng to lớn biết dường nào.

Hắn yêu nàng, hứa sẽ bảo vệ nàng suốt đời, nhưng tín ngưỡng của nàng đã bị hắn chà đạp bởi thù hận che lấp.

Hắn không dám nghĩ rằng có một ngày A Sở sẽ quay về bên cạnh hắn. Nhưng ít ra, hắn sẽ bảo vệ nàng thực hiện tín ngưỡng của mình. Bảo vệ Bắc Yên lẫn con người Bắc Yên. Có như vậy, dù nàng đi đến đâu hay mãi không về, hắn vẫn sẽ bảo vệ được nàng. Nơi này bình an, nàng sẽ vui gánh nặng.

Mà bước chân nàng đi đến lãnh thổ nào, hắn cũng sẽ thần phục nơi đó.

Căn cơ đó là lời hứa với nàng mà đời này, kiếp này hắn mãi không bao giờ quên được.

Bạn đang đọc truyện [*Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11*] *Sói Bắc Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Quân yên tựa sóng triều

Hoàng triều Đại Hạ.

"Ta nghĩ ắt có nội tình. Yên Tuân hắn không thể vô cớ giết người tài của mình được." Tướng quân Văn Hựu Đình, trấn phủ phía Tây vừa xen vào.

"Hắn bắt quả chỉ gặp may mắn trong các đợt tấn công của Đại Hạ. Bắc Yên hẻo lánh, lương thực khan hiếm thêm vào thời tiết khắc nghiệt. Người tài như Ô Đạo Nhai bị bức tử bằng rượu độc thì còn ai dám đứng lên bảo vệ hắn. Cho nên ta nghĩ rằng chúng ta tiến hành viễn chinh Bắc phạt lần 3 tất sẽ mã đáo công thành." Vị tướng quốc, tướng quân Mã Hằng Trung lên tiếng.

Ngoài cửa có tiếng bước chân khua của ai đó, cả đám quan lại quay lại phía sau. Từ bên ngoài thân ảnh bước vào là vị Nhạc Hình tướng quân, hắn vừa nhận lệnh trở về sau chiến sự phía Đông. Vừa nghe tin phía Bắc, hắn lập tức phi thẳng người ngựa vào cung Thịnh Kim, trên người vẫn còn lưu mùa gió tuyết phong sương, hắn bước lên:

"Bẩm Bệ hạ, thần nhiều năm chinh chiến, nên cho rằng Yên Tuân bất quá cũng là một hài tử, tuổi trẻ ngông cuồng, say chiến thắng nên khó tránh sơ suất trong tài dụng binh. Nên thiết nghĩ. Đại Hạ tấn công Bắc Yên giai đoạn này thế như chẻ tre. Bắc Yên thiếu hụt tướng lĩnh ắt sẽ bị hàng phục nhanh chóng."

Vừa nói xong, thoáng chốc biểu hiện người ngồi trên có vẻ hợp ý, hắn không ngừng phô trương tài dụng binh của mình.

"Ta tuy tuổi già sức yếu nhưng cũng muốn gắng hết sức mình vì Đại Hạ, nguyện lãnh mười vạn binh viễn chinh Bắc phạt. Xin Bệ hạ chấp thuận."

Nhạc Hình tướng quân tuy là lão tướng nhiều năm kinh nghiệm, tài dụng binh như thần. Nhưng hắn có thói quen đề cao bản thân và khinh địch nên đây cũng là điểm trí mạng của lão.

Chủ cung Thịnh Kim, hần ý tứ dò xét và cân nhắc đôi chút. Đưa mười ngàn đại quân đi thì Đại Hạ còn lại không hơn ba ngàn trữ quân. Cũng là một kẻ không tài nhưng, chỉ ngộ nhờ... có chiến sự để đô thì sao?

Không, không thể nào, Đại Hạ là trung tâm đại lục Tây Mông, Đại Hạ không tấn công các nước thì thôi chứ còn ai dám ngang nhiên xông vào lãnh thổ của hân. Ngược lại một Yên Tuân như sói hoang kia có thể là mầm họa cho đất nước. Sớm ngày diệt cỏ tận gốc mới là kế sách vẹn toàn.

"Được, vậy ta sẽ cho Triệu Triệt giữ chức Thống lĩnh đại tướng quân, Triệu Dương làm tiên phong. Còn Nhạc Hình nhà ngươi làm Tham mưu quân, dẫn dắt các hoàng nhi của ta. Ngươi nghĩ sao?" Vị chủ cung Thịnh Kim lên tiếng hỏi.

"Bẩm bệ hạ, được người chiếu cố, ta còn gì vui mừng hơn nữa sao lại dám từ chối. Thần tuân chỉ."

Nửa tháng sau.

Doanh trại quân Đại Hạ.

"Nhạc Hình tướng quân, người có chiến lược gì xin cứ nói." Thống lĩnh đại tướng quân Triệu Triệt lên tiếng cất nhắc.

Vị lão tướng khẽ gật đầu hài lòng sự hiểu lễ nghĩa của vị vương gia trước mặt.

"Bắc Yên có ba cửa ải lớn. Nếu tấn công vào những nơi này thì vượt đến trung tâm Bắc Yên không khó khăn."

"Lạc Thành tuy lớn nhưng thành dễ công, khó thủ. Ta nghĩ Triệu Dương tướng quân làm tiên phong lãnh binh là thích hợp nhất."

"Bắc Sóc, tuy nhỏ nhưng thành trì được tu sửa trang bị rất kiên cố nên khó tấn, dễ phòng. Thành này cần người có nhiều kinh nghiệm xông pha hơn, ta nghĩ Triệu Triệt Thống lĩnh phụ trách sẽ dễ hơn."

"Mỹ Lâm Quan, không quá nhỏ cũng không quá lớn, vừa tầm cho ta phục kích."

Các tướng lĩnh đồng loạt gật đầu nghe theo sự sắp xếp của vị Tham mưu đầy công trạng kia phân phó.

"Chúng ta chia mỗi người ba ngàn quân lính. Còn Thống lĩnh đại tướng quân nhận bốn ngàn tân binh vì thành ấy tấn công hơi khó khăn."

"Được, tất cả nghe theo tướng quân." Anh em họ Triệu đồng loạt lên tiếng.

"Sáng sớm ngày mai chúng ta bắt đầu công thành hàng loạt, như thế Bắc Yên không kịp trở tay." Triệu Triệt ra phán quyết cuối cùng.

"Đồng ý."

Khi ánh bình minh đầu tiên ló dạng trên đỉnh Hối Sơn, thấp thoáng xa xa đã thấy khói bụi tung ba màu trắng xóa. Khí thế hùng hục của đoàn quân viễn chinh phương Nam hùng mạnh một thời không vì sự thất bại hai lần viễn chinh trước mà mất đi nhuệ khí.

Dẫn đầu là ba vị tướng quân. Hai người trong số đó là những tinh anh thần võ để đời. Những người tướng lĩnh anh dũng, quả cảm, chính trực. Có lẽ không vì mối huyết hải thâm thù gia tộc. Giữa bọn họ và Yên Tuân sớm đã là bằng hữu tốt. Không đến mức gặp nhau trên chiến trường, dùng gươm giáo chào nhau.

Lịch sử đại lục Tây Mông ghi lại rằng, Bắc Yên và Đại Hạ có cùng một tổ tiên. Nên dòng máu Bồi La Chân Hoàng chảy trong người họ như những chiến thần. Thân vũ uy phong, khí thế ngút trời.

Cho nên trong những trận chiến giữa hai miền Bắc – Nam, tứ hải đại lục xem như cuộc nội chiến không hơn không kém. Mặc dù Bắc Yên đã độc lập, nhưng nếu một trong hai quốc gia này vẫn còn trên bản đồ đại lục thì họ vẫn mãi cùng chung một tổ tiên. Và Yên Tuân vẫn mãi là phản thần.

Một Bắc Yên nhỏ nhoi nằm trên cao nguyên trung nguồn thủy lưu Hồng Xuyên, giờ đây chìm trong sương trắng. Bình yên như chưa từng chiến tranh và đổ máu. Nhưng cái dáng vẻ thô sơ, mệt mỏi của dấu ấn năm tháng vẫn còn đó, dù ẩn dật sau màn trắng ánh bình minh.

...

"Lên."

Ba ngàn tân binh do Nhạc Hình tướng quân dẫn đầu ào ạt như vũ bão xông vào Mỹ Lâm Quan. Trên cổng thành không một bóng người. Thế công thành như trẻ che. Ý nghĩ thoáng vụt qua đầu lão tướng Đại Hạ. "Đề lần này ta xem tiểu tử nhà ngươi còn giương oai được bao lâu."

Đám quân tiên phong vượt phá cổng thành, dùng gỗ sà lim lớn tấn công dồn dập cổng thành.

Rầm. Rầm. Rầm.

Khí thế bức người. Cổng thành vắng mạnh phía sau, công thành thành công.

Ha ha ha.

"Hồi các chiến sỹ Đại Hạ, ai bắt được Yến Tuấn trước người đó sẽ được bổng lộc suốt đời cùng gia tộc vinh hiển."

"Quyết chiến. Quyết chiến."

Nhạc Hình tướng quân rêu rao sỹ khí trước khi vượt vũ môn.

Quyết chiến vì Đại Hạ. Đại Hạ muôn năm. Đại Hạ muôn năm.

...

Tiếng reo hò vừa dứt, hàng loạt tên bắn ra xối xả từ bên trong cửa thành. Tên bắn quá nhanh và nhiều đến nỗi đôi mắt tinh anh của lão tướng Đại Hạ không kịp nhận ra nhân ảnh người đứng trước đoàn quân tiên phong trong đó là ai.

Đám quân tiên phong vừa nẩy đang ở ngưỡng cửa thành giờ chết hàng loạt. Số còn lại lui về phía sau, nhưng bị đá tảng lớn trên tường thành rớt xuống. Thương vong vô số. Máu me đầm đìa.

Lão tướng ra hiệu lui binh. Nhưng đã không kịp nữa.

Tên cùng lửa bắn xối xả từ trên cao. Hơn nửa số quân Đại Hạ hùng hực chiến đấu khi nãy vô cùng lơ là, trở tay không kịp, ngã xuống xấp rập. Kẻ tháo chạy, người cố khiêng chống đỡ cho Nhạc Hình tướng quân.

Lão tướng già ngẩn mặt lên trời than.

"Ta cả đời anh minh thần trí, lại bị mắc bẫy tên tiểu tử mà ta khinh thường nhất. Quả báo. Quả báo."

"Xin chào tướng quân." Một vị tướng trẻ bước ra khỏi cổng thành đi về phía lão tướng Đại Hạ.

"Ngươi, ngươi là Vũ... " Nhạc Hình tướng quân ấp úng không nên lời trước thân ảnh trước mặt. Quả thật bọn họ đã bị trùng kế của tiểu tử Yến Tuấn.

"Ta tuy ngưỡng mộ tài đức của người nhưng chiến trường vô tình. Chỉ có cái chết mới quyết định thắng bại nhà binh. Xin lỗi." Vũ cô nương giọng rắn rỏi thốt lên.

Chiến bào trắng cùng áo choàng đỏ mưới phần tô thêm nét điểm lệ cùng uy phong anh dũng của vị nữ tướng Đại Đồng Hành. Quả là một nhân tài xuất chúng.

Lời vừa buông ra. Chỉ thấy thân ảnh lao về phía trước, một chân đạp qua đầu tên lính ngáng đường, một kiếm chém thẳng xuống người trước mặt.

Nhạc Hình tướng quân lách người qua trái một chút, nhưng đã không kịp nữa. Đầu hấn đã lia khỏi người.

"Bắc Yến mãi trường tồn. Bệ hạ anh minh! Bệ hạ anh minh!"

Tướng sỹ đồng loạt hô to khẩu hiệu. Ánh mắt chứa chan niềm kiêu hãnh cùng say mê chiến thắng.

"Một nửa các người mau đến hội tụ với Bệ hạ ở Bắc Sóc. Chúng ta sẽ tiến hành Nam tiến. Quyết rửa thù dân tộc. Huyết tẩy Chân Hoàng."

Huyết tẩy Chân Hoàng. Huyết tẩy Chân Hoàng.

Vũ cô nương đánh thép phân phó chúng tướng sỹ, ánh mắt trong trẻo nhưng vô cùng tinh anh, má phớt hồng vì cuộc tấn công vũ bão khi nãy làm cho thân thể nàng dưới ánh mặt trời sớm thêm sáng rực bội phần. Thân ảnh ấy giờ đây như trung tâm vũ trụ của Mỹ Lâm Quan, mà chúng tướng sỹ vây quanh là những tinh tú của trời đất miền thảo nguyên bạt ngàn phương Bắc.

Yến đường.

"Phụ thân, mẫu phi, các huynh trưởng cùng tỷ tỷ, ngày nợ máu đền nợ máu đã đến. Yến Tuấn ta sẽ không phụ sự trông đợi của các người."

Mất nam tử lực bảo đứng trước linh cữu gia tộc Yến thị hân những vệt đỏ ngang dọc, vẫn đôi mắt sâu hăm ấy, sóng hận thù cuộn cuộn cháy khiến hân như phát điên.

Mỗi giấc mơ về mẫu thân, khi người gục trước mặt hân, mắt vẫn nhìn về cổ hương khiến hân quặn đau. Lần lượt từng thủ cấp gia tộc Yến thị vùi trong biển lửa là hình ảnh suốt cả đời này hân không thể nào quên được.

Nợ máu phải trả bằng máu. Dùng đao người để trả cho người, là lẽ tự nhiên của trời đất. Hân không phải thánh nhân nên không thể dùng chữ nghĩa để mưu cầu sinh tồn. Chỉ có gươm đao và giết chóc mới khẳng định khát vọng của hân là gì.

Người ở cung Thịnh Kim kia, hãy cố giữ lấy cái mạng người trước khi Yến Tuấn ta đến lấy nó.

Lạc Thành.

"Tướng quân, chúng ta đã bị trúng kế rồi."

Chúng tướng sỹ thất thanh nhìn Triệu Dương.

Máu chảy thành sông, khói lửa giăng một trời Lạc Thành.

"Chạy mau. Về hướng Bắc Sóc phối hợp với Thống lĩnh tướng quân tương trợ. Đi." Triệu Dương hẳn không còn nhiều thời gian suy tính. Quân Bắc Yến đang tiến đến gần.

"Người nghĩ có thể an toàn rời khỏi đây sao?"

Triệu Dương từ từ mở mắt to hơn nhìn bóng người dưới ánh nắng chói chang.

Thân ảnh đậm bạc, vạt áo dài phất phơ trong gió, tóc buộc lơ phía sau. Thần thái vô cùng nhàn rỗi nhưng đôi ngươi kia lại quá sức thần uy. Vừa nhu, vừa cương và thập phần lỗi lạc.

Hắn là Ô Đạo Nhai. Người đã bị đại lục thù diệt cái chết vì uống rượu độc ban thưởng từ Yến Tuấn. Cái gì là bất đồng, cái gì là không cùng chí hướng, làm rối lòng quân. Tất cả đều là mớ hỗn độn được Yến Tuấn tạo ra thành khổ nhục kế để Đại Hạ tiến quân đánh phía Bắc, hao tổn binh lính.

Yến Tuấn. Ta quả thật đã xem thường tiểu tử nhà ngươi.

"Vây cứ chờ xem." Triệu Dương vẫn cố đáp trả bằng chút hơi tàn còn lại. Dù sao hắn cũng là hoàng tử Đại Hạ. Mọi lời nói, hành động của hắn là đại diện cho một quốc gia. Hắn không thể vì sự thất bại của mình mà làm nhục lòng quân.

Đoạn người ngựa quân tiên phong tháo chạy về phía Bắc Sóc.

Nào dễ như thế? Ô Đạo Nhai cho phân nửa tướng sỹ tấn công dồn dập Triệu Dương về hướng Bắc của Bắc Yến, chính là địa hạt người Khuyển Nhung.

Số tướng sỹ còn lại do tiên sinh dẫn đầu quay ngựa về hướng Bắc Sóc. Bọn họ sẽ hội tụ tại đây cùng Bắc Yến Vương.

Bắc Sóc.

Bốn tia mắt sáng quắc của hai vị đại tướng chạm nhau. Ánh mắt như muốn thiêu đốt người đối diện.

"Ngươi còn muốn chống đỡ đến bao giờ?" Trình Viễn lạnh lùng hỏi người trước mặt.

"Nam nhân xả thân trên sa trường có gì đáng ngại. Hiếu chiến là bản năng của Triệu thị. Ta đường đường là hoàng tử Đại Hạ. Há lại sợ một đất nước nhỏ bé này sao?"

Tuy lâm vào tình thế vô cùng hiểm nguy, nhưng vị hoàng tử Triệu Triệt ấy vẫn giữ được phong độ Thống lĩnh đại tướng quân, không hổ là một nhân tài.

Nhưng rất tiếc. Bọn họ khác chiến tuyến. Phải dùng gươm đao để nói lên tất cả.

"Bất sống Triệu Triệt." Trình Viễn lạnh lùng truyền khẩu dụ.

Aaaahhhh. Keng keng..

Bóng người nhấp nhô trong khói lửa, bụi tung khắp trời. Máu quệt lem lem trên mặt các chiến sỹ, không còn nhận rõ đâu già, trẻ, ta, địch. Chỉ thấy rằng cờ hiệu chữ Yến đen tuyền, họa thù hùng ung chi trắng bay phất phới trên bầu trời, không ngừng truyền âm thanh của chiến trống từ xa để giục lòng quân.

...

"Bẩm Bệ hạ, chúng thần đến phục lệnh."

Lần lượt các tướng sỹ bước vào doanh trại Yến Tuấn. Ô tiên sinh và Trình Viễn đều đến đông đủ. Vũ cô nương thì ở lại Mỹ Lâm Quan quản lý nội vụ chiến xa

Bắc Yến.

Người ngồi giữa tướng trong phục bào lục sắc, đôi mắt vẫn sâu sắc nhìn lướt qua chúng tướng sỹ.

"Các người đã vất vả."

"Triệu Triệt thế nào rồi?" Yên Tuân nhẹ giọng lên tiếng.

Trình Viễn bước lên đáp lời

"Thần vô năng không bắt sống được hắn, nhưng đã dồn hắn chạy về phía Hoài Tống và Thổ Phồn. Có lẽ trong thời gian ngắn không kịp quay về Đại Hạ."

"Uh."

"Nhỏ trại, bắt đầu cuộc viễn chinh Nam tiến." Yên Tuân buông quyết định sau cùng trong kế hoạch báo thù huyết tẩy Chân Hoàng vĩ đại của hắn.

Bốn ngàn năm trăm tướng sỹ của ba đại quân do Ô tiên sinh, Vũ cô nương và Trình Viễn dẫn đầu hội tụ với quân chủ lực Hắc Ung Nhân, tất cả có sáu ngàn tân binh.

Hắn thừa sức làm cuộc viễn chinh kéo dài trong vài tháng tại đế đô.

Lịch sử đại lục Tây Mông khi ấy như chuyển mình.

Bản tay vô hình nào đó đã xóa gạch cái tên Đại Hạ, trung tâm đế đô trên bản đồ đại lục. Bút mực mới toanh được lấp đầy khoảng trống. Hoàng triều Sơ Nguyên gia tộc Yên thị chính thức bước lên vũ đài thống lĩnh đại lục, đặt dấu chấm hết cho thời đại huy hoàng gia tộc Triệu thị cùng sự suy vong vĩnh viễn của Đại Hạ.

Bánh xe thời gian trôi qua thật chậm ở Cửu U Đài năm ấy cùng tháng năm nếm mật nằm gai của vị thế từ họ Yên, bước chuyển mình vượt vũ môn quan năm ấy. Giờ đây không ai còn nhớ nhiều sự khắc khổ, ần ần của hắn trong bước đường mưu sinh mà hắn vẫn cứ nghĩ đó là "bước lên từ địa ngục".

Bởi lẽ khi sa chân thất thế, người đời sẽ dễ bấu nhau cho là đáng, là có tội lỗi nên mới bị ông trời trừng phạt như thế. Nhưng khi thế cờ lật ngược, sói con năm nào giờ đã tung hoành khắp đại lục thì họ lại quên đi quá khứ u tối cùng những thủ đoạn chính trị rắn thép của hắn. Giờ họ mới vỡ lẽ những oan khuất Yên thị khi xưa là không đáng, nên Đại Hạ mới có ngày như hôm nay.

Lịch sử chỉ ghi lại chiến công của người thắng. Nhân tố lịch sử cũng vì vậy được tôn sùng làm trung tâm vũ trụ và được công nhận.

Mà hắn, Yên Tuân, sói hoang vô cùng hoang dã, một anh hùng thần thoại của người dân Bắc Yên dù đã từng có lúc hắn mang dân chúng thành Bắc Yên ra cược cho thế cờ quân sự của mình.

Nhưng chiến thắng hôm nay hắn mang về cho đất nước lại lần nữa khẳng định thế cờ hắn đi vô cùng ngoan độc nhưng có thể được cảm thông và thấu hiểu. Bởi không có hi sinh của thế hệ cha anh đi trước thì mầm non quốc gia sẽ mãi không bao giờ đứng lên được. Cũng như sự hi sinh của Yên Thế Thành cùng Yên thị năm ấy, đã tôi rèn sói con quen sống trong phù hoa tráng lệ, bị sự hào nhoáng môn phiệt che mất ý chí ngoan cường, dũng mãnh, bất kham, bản chất của sói hoang Bắc Yên.

Vâng, vận mệnh lịch sử đã được viết lên một cách bất ngờ như thế.

Bạn đang đọc truyện *[Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11]* *Sói Bắc Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Thiên hạ và nàng, ta phải có tất cả

Túy Thiên lâu.

"Tình nhi, nàng không thể vì ta mà ở lại đây thêm sao?" Gia Cát Nguyệt choàng qua ôm thắt lưng nhỏ Sở Kiều.

"Xin lỗi, thật sự ta không thể." Sở Kiều quay lại, nhẹ nhàng gỡ đôi tay rắn chắc của hắn ra. Nàng ôn nhu nhìn hắn,

"Gia Cát Nguyệt, khi thấy huynh từ từ chìm trong hồ băng, lúc ấy tim ta như vỡ vụn, rất đau. Ta biết mình nợ ân tình của huynh quá nhiều nên càng giận bản thân mình. Vì ta, huynh mới sa vào bẫy Yên Tuân. Lúc ấy, ta nghĩ nếu ta chết đi rồi, có thể đổi được an toàn cho huynh. Ta cam tâm tình nguyện."

Sở Kiều thờ dãi nhìn phía trước khoảng không, nàng bước sang một bên đi về cửa sổ phòng nhìn xuống phố bên dưới.

"Ta không phải gỗ đá, không hiểu được tấm chân tình của huynh. Ta không phủ nhận huynh có vị trí quan trọng trong lòng mình. Ta cũng rung động, vì huynh."

"Vậy sao nàng không đi về phía ta?" Gia Cát Nguyệt cười khổ.

"Nhìn thấy huynh vì ta bị đất nước ruộng bỏ, hoàng tuyền trong gang tấc, sống sót trở về nhưng gia tộc xem thường, người đời phi nhũ. Ta thật đau lòng. Ta không thể nào hại huynh thêm được nữa."

"Gia Cát Nguyệt. Chúng ta từ khi gặp nhau đã là người ở hai chiến tuyến, năm xưa dù ta có theo Yên Tuân hay chẳng nữa, chúng ta vẫn mãi đối đầu nhau trong xã hội này. Huynh có gia tộc của mình. Ta có tín ngưỡng riêng ta. Bắc Yên, ta mãi không từ bỏ vùng đất ấy."

"Trên chiến trường, ta có thể sẵn sàng ra tay giết huynh vì bảo vệ tín ngưỡng mình. Nhưng tuyệt đối không để kẻ khác dùng tình cảm của chúng ta làm hại huynh, vũ nhục huynh. Nếu đổi lại ngày đó là Triệu Tung, ta vẫn sẽ bất chấp thân mình để cứu hần."

"Trong chiến tranh, ta mang sứ mệnh quốc gia, dân tộc. Chỉ khi đối diện riêng huynh ở một nơi nào đó, huynh vẫn mãi là bằng hữu tốt, người bạn tri âm mà cả đời này Sở Kiều không bao giờ buông bỏ được."

...

Sở Kiều quay người lại nhìn Gia Cát Nguyệt. Mắt nàng long lanh bóng nước. Lẫn trong ánh mắt đó là nỗi đau đớn không nói nên lời. Sóng tình chan chứa nhưng không thể đi tiếp và cũng không thể vạch rõ ranh giới với người đối diện.

Gia Cát Nguyệt bước lên, khẽ khàng ôm nàng vào lòng, hần siết chặt tay mình, vòng tay ấy vẫn luôn sợ nàng vùng chạy. Hần cảm nhận hơi ấm nhẹ nhẹ tỏa ra từ người trong lòng, nhưng mãi vẫn không bắt được nhịp tim của nàng. Bởi hai người bọn họ chưa bao giờ và cũng chưa từng đập chung một nhịp.

Tự cô anh hùng luôn yêu mỹ nhân. Tự khổ đa tình. Gia Cát Nguyệt người thật đáng thương. Ngay cả giờ hần không bên cạnh nàng, nhưng người vẫn không thể nào vượt qua được bóng râm cô thụ của hần trong tim nàng.

Sự trở về trong thập tử nhất sinh của hần, là sự sỉ nhục của Gia Cát gia. Bình quyền bị chiếm hơn một nửa, trọng trách nắm giữ quân tình báo bị tịch thu. Triều đình vì e dè thế lực gia tộc hần với lại biết hần đã bị gia môn ruộng bỏ nên cũng không buồn trị tội hần. Bởi cả dân tộc và gia quyến quay lưng thì còn gì cảnh sống không bằng chết. Hần ngày ngày nhàn hạ đến bên nàng. Một chút suy tư âu lo cũng không có, sự dè bĩu của người đời hần không quan tâm. Hần luôn tỏ ra rất bình thản trước mặt nàng.

Bởi hần không muốn vì mình làm nàng có thêm gánh nặng, tự trách mình.

Ngày ấy, may mắn Yên Tuân kéo nàng lên kịp lúc. Nếu không xuống hoàng tuyền rồi hần cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.

Hần yêu nàng đơn phương, không cần hồi đáp. Chỉ cần lòng nàng có hần dù chỉ là thương cảm hay chút rung động. Hần cũng mãn nguyện.

"Tình nhi, nếu có một ngày..."

"Nếu có một ngày thiên hạ thái bình, chúng ta có thể buông bỏ trách nhiệm trên vai. Nàng có bằng lòng đến bên ta?"

Gia Cát Nguyệt nhẹ nhàng hỏi người trong lòng, im lặng hồi hợp chờ nàng phản ứng.

...

"Uhm"

Cái gật đầu nhẹ của nàng làm hần có thêm vô vàn sức mạnh. Cái gì là dân tộc, là gia tộc trăm anh thế phiệt. Hần không cần gì cả. Bởi nàng là cả thế giới với hần.

Bấy nhiêu cũng đã đủ lắm rồi.

...

Ây da... "Gia Cát Nguyệt, chẳng phải ta đã cảnh cáo người hãy tránh xa tỷ tỷ một chút. Người xem lời ta là gió thoảng hay sao?"

Lại là Nhạn Bình. Mà mỗi lần cô nương ấy xuất hiện là cứ như phá hồng bầu không khí vô cùng lãng mạn của hai người bọn họ.

Yên Tuân ơi, Yên Tuân, có phải người cố tình gài con mắt của mình lên người nàng ta, để chúng ta mãi không thể nào có giây phút riêng tư hơn một chút được nữa sao?

Gia Cát Nguyệt cười khỏ nhìn Nhạn Bình, tay luống cuống trong không trung. Hần bắt lực thật sự.

Sở Kiều thoáng bối rối quay mặt ra khỏi lòng nam nhân, rào bước về hướng cửa sổ ban nãy nhìn xuống đường.

...

Bên ngoài có người phủ Gia cát bước vào.

"Từ gia, Gia Cát lão gia nhờ ta đến chuyển lời với người. Chúng ta cần vận chuyển vũ khí từ mỏ ngoài thành về phủ. Nên ra lệnh người mau cùng Nguyệt

Vệ ra đó một chuyển." Tên gia nhân Gia Cát phủ nói với Gia Cát Nguyệt.

"Được, để ta về thay xiêm y đã." Gia Cát Nguyệt bình tĩnh nhận chỉ thị tổ phụ hần.

"Không cần đâu, Tứ gia người phải lập tức khởi hành, đó là lời của tổ phụ người căn dặn." Hần lại bồi thêm câu cuối cùng khiến Gia Cát Nguyệt không thể nào không khuôn trương.

"Sở huynh. Ta đi trước. Ngày sau sẽ đến thăm ngươi." Gia Cát Nguyệt quay lại chào Sở Kiều, lúc này vẫn đứng bên song cửa mé phòng.

"Uh. Tạm biệt."

...

"Muội nghe ngóng được gì rồi?" Sở Kiều thoáng lấy lại nét trầm tĩnh thường ngày của vị nữ tướng.

"Đường như chúng ta đã đoán sai tình hình Bắc Yên. Hiểu lầm, quá hiểu lầm." Nhạ Bình chắc lưỡi ra vẻ hiểu biết, đắc ý vô cùng.

"Là sao?" Sở Kiều ngạc nhiên hỏi lại vị muội muội không cùng tổ tiên này.

"Thật ra Bệ hạ người không lạm sát người vô tội. Ô tiên sinh và Vũ cô nương vẫn bình an. Không những thế bọn họ còn dẫn binh giết sạch ba đoàn quân tinh nhuệ của Đại Hạ."

"Vũ cô nương còn chém đầu Nhạc Hình tướng quân ngay trước chân thành Hồng Xuyên."

Haha. "Tỷ thấy sao nào? Có phải là chuyện đáng mừng." Nhạ Bình vừa nói, tay vỗ bạch bạch lên cái bàn đặt giữa phòng, vô cùng hoan hỉ như chính nàng đã lập chiến công ấy.

Sở Kiều thoáng trầm ngâm rồi khoe miệng bất giác nở nụ cười gió xuân. Đã lâu nàng không thấy nhẹ nhõm như hôm nay. Niềm vui thứ nhất Gia Cát Nguyệt còn sống trở về. Niềm vui thứ hai là hần đã là vị quân vương anh minh thần võ. Nàng vui lây cho chiến thắng của hần.

Giờ tuy hai người không còn đứng chung chiến tuyến, kẻ vai chiến đấu nhưng mãi mãi không đối đầu nhau. Chỉ là tâm linh không tương thông. Nên không thể ở bên nhau.

Vậy không sao rồi. Nàng có thể khởi hành đi Biện đường thăm Lý lão yêu. Dù sao trong trận chiến Đại Hạ và Bắc Yên, nàng không có vai trò gì ở đây. Nên có lưu lại đây lâu cũng không ích gì.

Sáu tháng qua ở Chân Thành đã quá dài rồi.

Biện đường có vẻ yên tĩnh hơn. Lánh xa khói bụi chiến tranh, nàng tạm quên mình là Tú Lệ Vương oai phong lẫm liệt trên núi Tú Lệ đi thôi. Trở về với hình dạng một nữ nhân, một bằng hữu nhớ cổ nhân từ xa đến thăm. Có lẽ hần sẽ rất vui, không chừng sẽ ban một chức quan hay bổng lộc vô cùng hậu đãi nàng thì sao?

Nghĩ đến thế, Sở Kiều vô cùng hân hoan.

...

Các người đi hướng này. Số còn lại vòng qua cửa sổ bên hông phòng.

"Một, hai, ba. Vào."

Cửa phòng mở toang, hai vị công tử bất ngờ bị đột kích. Tuy tính cảnh giác rất cao nhưng đã ở Đại Hạ được sáu tháng hơn vô cùng bình yên nên sự đề phòng của nàng có chút lơ là, quả nhiên đi đêm cũng có ngày gặp ma.

"Ngươi tưởng mình có thể qua mắt được ta sao?"

Ngụy Lâm Anh, là hần, không sai. Sở Kiều thoáng suy nghĩ.

"Đám hần nhân giải cứu thương nhân Bắc Yên hôm ấy cũng là ngươi phải không? Nếu không vì Gia Cát Nguyệt đã bị cắt hết mọi tai mắt ta sao có thể để lọt lưới con cá lớn Sở đại nhân nhà ngươi được chứ?"

Ngụy Lâm Anh dè dặt hân giọng khinh bỉ hai người vừa bị hần phục kích.

Phi.. Sở Kiều không kém, cười khinh bỉ.

"Thắng làm vua, thua làm giặc. Ngươi cũng đừng vui mừng quá lâu. Hãy giữ kỹ ta, nếu không có ngày ta thoát được thì con chó Ngụy phiệt nhà ngươi chết không toàn thây." Sở Kiều đối với kẻ thù vẫn luôn cay độc như thế.

Ngụy Lâm Anh không chịu thua

"Rồi người sẽ thấy cái gì thắng làm vua, thua làm giặc!" "Giải chúng đi"

Đất đai Đại Hạ lâu rồi chưa bị động thổ bởi quân ngoại phương. Hôm nay đất trời rung chuyển. Từ xa đã thấy cờ hiệu Yến thị hình chim ưng đen trên bầu trời. Khí thế hùng hực như vũ bão. Nhắm hướng đề đô mà đập đổ.

"Đứng lại. Yến Tuân nhà ngươi bước lên một bước nữa. Người trong lòng ngươi sẽ đầu lia khỏi cổ." Ngụy Lâm Anh cùng tên Hoàng đế bên cạnh lên giọng cảnh tỉnh Yến Tuân, mà bây giờ hắn đã đến bên dưới cổng thành.

Đã lâu rồi Sở Kiều chưa gặp lại hắn. Người đối diện xa xa kia thân ảnh vô cùng quen thuộc đến nỗi nàng có thể mừng rỡ ngẩng đầu nhìn anh tuấn của hắn ra sao, ánh mắt hắn sắc lạnh thế nào. Ánh mắt thiếu niên năm ấy và của vị quân vương hôm nay tuy cùng một người nhưng nàng lại thấy vô cùng xa lạ.

Nàng cười vào bản thân mình rồi quay qua điều bọn người cầu Hoàng đế Đại Hạ.

"Có ngu xuẩn mới đem việc giành giang sơn so sánh với mỹ nhân đối với Bắc Yến Vương. Người nghĩ ta quan trọng để hắn phải đánh đổi sao?"

"Hắn chỉ hận không một đao chém chết tên cầu Hoàng đế là ngươi thì thôi. Dù ta có chết hay không, Đại Hạ lần này không thoát khỏi cảnh huyết lệ. Ngươi đừng gắng sức nữa."

Sở Kiều nói xong thì cười lớn như cổ để người bên dưới thành nghe thấy.

Không biết hắn có hiểu ý tứ của nàng không? Cầu mong bọn họ vẫn còn giác quan như xưa, hiểu ý đối phương.

Người bên dưới nghe xong tất nhiên hiểu ngụ ý trong đó. Tám năm bên nhau, chưa từng nhiều lời thăm dò đối phương nhưng từng hành động người kia làm, người họ đều đoán được. Quá hiểu nhau thật sự cũng giúp ích cho họ trong tình thế tiến thoái lưỡng nan như thế.

A Tinh bước lên nói nhỏ:

"Bệ hạ tha tội, Hắc Ưng nhân trở tay không kịp nên cô nương mới bị rơi vào tay hắn."

"Phí lời. Giờ này còn phân ai đúng ai sai làm gì. Tính mạng A Sở mới quan trọng." Yến Tuân nạt lớn buông giọng chắc nịch.

"Bệ hạ, người nên lấy đại cuộc làm trọng. Chúng ta cứ thế tấn công lên, Hạ quân ắt hắn không chống đỡ nổi tự nhiên thả người." Trình Viễn phi ngựa lên khuyên can Yến Tuân.

"Nếu hắn ta cứ thế giết muội ấy? Người bảo ta làm sao? Đặt cược tính mạng muội ấy à?"

Yến Tuân khinh bỉ nhìn hắn. Trình Viễn tuy trung thành nhưng hắn vốn ghen ghét A Sở, vì cho rằng nàng là người cản đường ý chí báo thù của mình nên năm lần bảy lượt đối đầu nàng. Yến Tuân nếu không vì cản đường người, hắn sớm đã ra tay từ lâu. Chỉ riêng hắn hại nàng một lần cũng đủ ban cho cái chết, há chẳng để sống đến hôm nay mà nhiều lời thế này.

Yến Tuân thúc ngựa lên phía trước, đồng dạng tuyên bố với người trên thành.

" Cầu hoàng đế."

"Ta, Yến Tuân hôm nay. Giang sơn và mỹ nhân, ta phải có tất cả."

Lời nói từng chữ, từng chữ được hắn nhả ra vô cùng chậm rãi nhưng đanh thép.

Người trên thành đều hốt hoảng, thất thần.

Không ngờ con sói Bắc Yến này có thể huênh hoang cao ngạo như thế.

Sở Kiều muốn choáng váng. Hắn có thể vì nàng một lần nữa sao? Hồng Xuyên ngày ấy, vó ngựa vũ bão hôm ấy của ai đó đã quá tốc quay về cứu nàng khi chân kia đã bước qua cửa thành Đại Hạ. Chút nữa Đại Hạ đã là của hắn. Nếu ngày đó hắn báo được thù thì quãng thời gian vừa qua, nàng và hắn đầu đến nỗi mỗi người mỗi ngả, thất vọng, nghi ngờ rồi tâm phân ly thế này.

Trải qua bao sóng gió, lần nữa hắn vẫn không chịu buông tay nàng. Nàng thật sự không hiểu rõ con người hắn.

Dù sao đi nữa, hôm nay nàng cũng không thể làm hại hắn, cũng không thể để bản thân làm người cản đường và trở nên đáng thương hơn, bị đưa vào võ đài quân sự giữa hai bên.

Vô cùng chớp nhoáng, một chân thốc mạnh bắt ngờ lên mặt Ngụy Lâm Anh, khiến hắn ngã lùi về phía sau. Một vài tên lính bên cạnh chạy đến chống đỡ, giờ kiếm về phía nàng. Nhanh như sóc, nàng đưa hai tay đang bị còng vào lưỡi kiếm. Vòng đeo đã được mở, nàng nhanh chóng chớp lấy thể cò, làm chủ tình thế.

"Các người lui ra, nếu không ta giết chết hẳn." Sở Kiều kể thanh chủy thủ nhọn hoắt lên cổ tên hoàng đế.

Bên dưới thành, Yến Tuân đang giương cung nhắm về phía tường thành. Chỉ cần có chút động tĩnh bất lợi cho A Sở, cung kia sẽ bay ra khỏi nỏ lập tức. Bách trúng bách thắng.

"Người trông mình có thể thoát được đây sao? Đầu dễ dàng như thế. Nếu chúng ta có phải chết, thì cũng sẽ chết cùng người, để xem tên tiểu tử kia có điên loạn hay không?"

Ngụy Lâm Anh này giờ đã vực dậy, kịp thời lấy lại phong độ ban nãy.

"Mang người ra." Hắn ra lệnh người phía sau.

"Tỷ tỷ, đừng lo cho muội. Hãy lấy đại cục làm trọng. Sự trường tồn Bắc Yến chúng ta mới là chính."

Nhạn Bình đánh thếp nhìn Sở Kiều, không hề nao núng hay lo sợ. Quả thật nữ tử Bắc Yến luôn có lòng trung trinh quốc liệt không ai sánh bằng.

"Muội muội..." Sở Kiều nhìn nàng, chân mày chau lại, khổ sở vô cùng. Bên dưới là quân Yến Tuân, trên này là Nhạn Bình. Cả hai bên đều quan trọng đối với nàng.

Bất ngờ nàng nhận ra Yến Tuân thật sự vẫn còn chỗ đứng rất vững chãi trong tim mình. Giữa sinh tử, nàng luôn nghĩ đến hắn trước tiên. Cho nên...

"Nhạn Bình, xin lỗi. Bảo trọng."

Nói đoạn chưa kịp nghe người đối diện phản ứng, thân ảnh nhỏ nhắn của nàng đã vượt qua vách chắn thành, rơi tự do xuống không trung cao ngất.

"Sở Kiều ta thân là nữ tướng, chinh chiến trên sa trường chỉ có thể chết vì bá tánh thiên hạ, tuyệt không thể làm con rùa rút đầu để mặc người trao đổi. Nếu phải chọn cho mình cái chết, ta thà làm một người nghĩa tử tận trung hơn một nữ nhân chân yếu tay mềm"

Thân ảnh nhẹ nhàng xuyên qua gió. Từ xa, một luồng gió mạnh cũng vụt đến theo thân ảnh trên cao. Tất cả quá nhanh, chỉ kịp thấy lục bào phớt nhanh cùng bàn tay rắn chắc của ai đó nhẹ nhàng hứng thân ảnh nàng nằm gọn trong lòng hắn. Hơi ấm quen thuộc, nhịp tim loạn xạ, vòng tay vừa vặn áp nhẹ lên eo nàng, tay còn lại ôm đầu nàng vùi trong ngực hắn.

Phụt!

Bệ hạ cẩn thận. Vài giọt máu ai đó tung ra tung tóe. Nhưng người bên trên đầu nàng vẫn bình chân như vại, ung dung nhìn nàng, lấy thân mình che chắn.

"Ta đến đây rồi." Yến Tuân nhẹ nhàng nhìn người trong lòng.

"Tiếp tục cho ta" Ngụy Lâm Anh này giờ trên tường thành nhiệt tình chớp lấy thời cơ giết hai kẻ đáng chết nhất bên dưới. Cung tiễn bắn ra xối xả, nhắm hai người bọn họ lao vào.

Trình Viễn chạy lên đỡ cung thủ cho Yến Tuân, đám binh lính bên dưới cũng chạy đến che chắn cho hắn.

"Bảo vệ Bệ hạ, tương trợ người lui binh." Ô tiên sinh phi ngựa nước đại lên huy động tướng sỹ phía sau.

Quân Yến tạm thời lui binh cách Chân Thành năm mươi dặm

...

"Cô nương thế nào rồi?" Yến Tuân này giờ vẫn túc trực bên giường Sở Kiều.

Từ lúc cứu nàng về, do trúng thương có độc nên nàng mê man ngủ suốt.

"Bẩm Bệ hạ, cô nương sức khỏe đã bình phục, chỉ là bị rơi xuống độ cao nên thân thể có chút ê ẩm mới ngủ lâu như thế." Quan y trình báo.

"Uh."

Cũng đã qua một ngày một đêm

"Bệ hạ người cũng phải giữ gìn long thể. Người cũng bị thương không kém cô nương." A Tinh bước lên khuyên nhủ.

"Ta biết rồi, nhưng phải thấy nàng ta mới yên tâm. Ta sợ sau khi mình đi rồi, nàng sẽ rời khỏi đây bất cứ lúc nào." Hắn đau khổ nhìn người trên giường.

"Người bảo hạ nhân mang thêm tất đến đây. Đêm nay trời trở lạnh, nàng thân thể không khỏe khó tránh lại nhiễm phong hàn."

"Dạ, ta sẽ dặn hạ nhân mang qua cho người." A Tinh đáp lời rồi lặng lẽ lui.

Yến Tuân nhẹ bước đến bên giường người thương. Lâu rồi hắn mới gặp mặt nàng. Nhớ thời gian trước, lúc nàng lên Nhạn Hồi sơn làm canh tác trồng

trọt, hai người bọn họ không gặp nhau nhưng luôn trao đổi công vụ qua lại mỗi ngày.

Tuy là công vụ không chút cảm tình nam nữ, nhưng nhìn bút tích người cùng lời người truyền đạt, hắn vẫn có cảm giác gặp nàng mỗi ngày.

Nhưng bây giờ khác rồi. Bể đi nữa năm nàng không có bất cứ qua lại nào với hắn, bao nhiêu nhớ nhung trong lòng chất chứa, hắn như phát điên.

Đưa tay lên xoa nhẹ vầng trán nhỏ nhắn trắng mịn, hắn đau lòng khôn xiết. Nàng bỏ đi nếu sống tốt hơn, hắn đã không xót xa như thế này.

Đôi môi nhỏ nhỏ xinh xinh, ngày nào vẫn hay gọi: Yến Tuân. Yến Tuân...

Cảm giác triền miên nhớ nhung đưa hắn vào lạc cảnh. Được ai đó cứ gọi mãi tên mình. Dường như cũng khá lâu từ ngày nàng đi, hai tiếng Yến Tuân không ai buồn gọi nữa. Chỉ có nàng, nữ nhân không sợ trời, không sợ đất mới dám gọi Bắc Yến Vương hắn cái tên tộc như thế.

Người bên dưới khẽ động dậy

"Yến Tuân. Yến Tuân."

Hắn thoáng giật mình, thực tại kéo hắn trở về.

"Yến Tuân, đây là quê hương của chúng ta sao? Bắc Yến trong những giấc mơ là đây?"

"Yến Tuân, ta phát hiện tình cảm mình dành cho huynh sớm đã khắc sâu." "... vào tận xương tủy..."

"Ta yêu huynh." "Nhưng sao..."

Sở Kiều khẽ sờ trong giấc mơ, tay quơ về phía trước, nắm bàn tay rắn rỏi của nam nhân, khóc nức nở.

"A Sở, xin lỗi. Ta sẽ không để muội chịu bất kỳ thiệt thòi nào nữa." Yến Tuân đau khổ nhìn nàng.

Sở Kiều bắt giấc đưa tay hắn lên, nhẹ nhàng đặt nụ hôn thật sâu. Ấu yếm thật lâu. Chưa dừng ở đó, nàng như tham lam hơn muốn nắm giữ cả người trong mộng. Dường như đã mất rất lâu rồi, nên người ta lại muốn được tận hưởng nó lại lần nữa. Hối tiếc, ân hận hay nhớ nhung xa cách.

Hiện thực nghiệt ngã có thể không thẳng thắn đối diện nhau. Chỉ có trong mộng ảo mới trở về khát vọng thật sự của bản thân. Ý niệm vô cùng sạch sẽ và thuần chất.

Đôi ta nàng vươn lên như cố bám lấy thân ảnh phía trước. Môi nhồn lên như chờ đợi điều gì.

Nàng đang chờ đợi hắn. Nàng vẫn còn yêu hắn. Hắn như mơ, như hoang dại. Đôi tay kia quá mảnh liệt, cổ nú người hắn rạp xuống. Đôi môi quá nóng bỏng và mị lực, hấp dẫn trái tim thổn thức tâm tình, đánh thức ngũ quan vốn bị lý trí sau cùng chế ngự.

Bứt phá tất cả mọi hiểu lầm, mọi oan khuất, mọi cay đắng, như chưa từng nghi ngờ nhau, tổn thương nhau, như chưa từng xa cách. Hai tâm hồn, hai thể xác hòa thành một.

Sự đồng điệu của tâm hồn lẫn nhục dục đưa bọn họ đến cảnh giới cao của ái tình.

Xiêm y lần lượt được rũ bỏ, người bên dưới vẫn rất mị lực và khao khát. Mà người bên trên cũng hừng hực lửa tình.

Lưỡi và môi quấn vũ nhau một hồi vô cùng khốc liệt tựa như ngàn năm mới gặp lại. Đôi tay nam nhân vẫn không buông tha, tung hoành khắp nơi trên thân thể trắng nõn như tuyết. Từng ngón tay chạm đến vùng cao ngất, người thiếu nữ chột rung lên một cách khoái lạc và sung sướng.

Rèm giường bị gió thổi tung phát phối cùng thân ảnh người ngồi trên nhấp nhô trong đêm. Mọi âm thanh trời đất lúc này không còn nữa, thay vào đó là tiếng ú ớ, rên rĩ của thiếu nữ và lửa hừng hực của nam nhân.

Tường thành suốt mười năm họ vẫn luôn gìn giữ, thoáng chốc đã bị đổ vỡ như thế.

Bạn đang đọc truyện [Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11] Sói Bắc Yến được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Đèn tội

Trời vừa hừng đông.

Ánh sáng nhàn nhạt le lói vào doanh trướng nhỏ. Bên trong vẫn còn vương vấn mùi vị trận ái ân đêm qua giữa vị Bắc Bình Vương anh tuấn cùng Sở Đại

nhân tâm cao khí ngạo, người vừa được hấn cứu về trong trận thập tử nhất sinh.

Chấn mền vương lửa xòa trên mặt đất, y phục rơi tứ tung. Rèm buồng loi lora hững.

Thảm nhung đặt giữa trướng là mớ hỗn độn lục bào phủ ngoài, áo lót bên trong rộng rãi, xem chừng của nam nhân, dưới cùng lộ ra một mảng yếm nhạ người nữ, bên cạnh là thất lung màu lục sẫm hài hòa với hoa văn rồng lượn kim tuyến chính chu.

Người vẫn còn chìm trong giấc mộng vẩn vù, mây nước, chim trời, sóng nước lên xuống cuộn trào nhiều lần đập đổ thành triền kiền cổ. Hai mắt nhắm nghiền, tay trái giờ ngang kê gối cho người bên cạnh. Vẻ mặt vô cùng sáng khoái, hạnh phúc triền miên dù đêm đã qua từ lâu.

Trên ngực như có bàn tay thô bạo nắm kéo lên không trung. Cả người hấn bật dậy trước khi hai mắt phượng dài kịp choàng tỉnh thì một cái tát như trời giáng âm ỉ trên má trái nóng rất dữ dội ủa đến.

Chattt!

"Huynh tỉnh dậy cho ta!" Sở Kiều tức giận, mặt một màu đỏ sẫm che cả ánh sáng mùa hạ chói chang. Tiết trời mùa hè cũng không bằng cơn giận tột đỉnh của nàng lúc này. Yến Tuân nhìn người vừa ban tặng trận thiên lôi xuống mình mà hoảng hốt, mui phần e sợ, ngần lẩn khổ sở.

"A Sở, đau."

Yến Tuân luống cuống đau đón rên lên tiếng, một tay ôm mặt che chấn trận thiên lôi thứ hai có thể tiếp tục giáng xuống.

"Có ai vừa qua trận mây gió lại sát phu như nàng không?" Yến Tuân cười khổ nhìn Sở Kiều.

(Từ đây bắt đầu chuyển xưng hô "nàng" với Yến Tuân nha. Kiều vẫn như cũ.)

Sở Kiều nhào lên, nắm chặt một bên gấu áo trước ngực Yến Tuân, để lộ vòm ngực rộng rãi, lũng phụng mông lớn hắc mao (*) trên ngực hấn, mui phần khiêu khích thập phần mạnh mẽ. Nhưng có ai biết được rằng, đối với Sở Kiều bây giờ chỉ có lửa khí ngút trời. Sự tức giận của nàng có thể thiêu hủy người trước mặt, cần xe, ngẫu nhiên hấn thành trăm mảnh mới thỏa được cơn thịnh nộ.

(Hắc mao: lông đen)

"Sát phu?"

"Huynh có biết mình vừa làm gì không?" Sở

Kiều nghiêng răng muốn thiêu đốt hấn.

Yến Tuân lúc này hấn chỉ có thể lại cười khổ. Rõ ràng đêm qua nàng...

"Là nàng câu dẫn ta. Ta nào dám phản kháng."

"Sự thanh bạch của ta đã bị huynh hủy tất cả." Sở Kiều trừng mắt nhìn hấn.

"Vây cũng tốt." Yến Tuân mặt dày trả lời Sở Kiều.

"Ta chỉ hận mình không thể giết huynh ngay tức khắc!"

"A Sở à, nàng bớt giận. Thật sự nàng không nhớ đêm qua đã xảy ra chuyện gì hay sao?"

Yến Tuân nhu tình choàng tay lên ôm người trước mặt. Nhưng Sở Kiều đã kịp né và bước xuống giường.

Sau cái tát ấy, cơn thịnh nộ của nàng vơi một chút, vàng trán nhỏ ấy thoáng nhấp nhô vài lần suy nghĩ. Có nhiều hình ảnh thoáng qua đầu, nhưng ký ức bị chấp nôi. Có chỗ rõ ràng, có chỗ mơ hồ. Nhưng cảm giác mệt mỏi trên thân thể thì nàng hiểu rõ nhất.

Từ chi ử oải, phần trước ngực và bên dưới đau ê ẩm. Cái đau này chưa từng xảy ra ngay cả khi bọn họ âu yếm nhau ở Bắc Yến.

Là họ đã vượt qua giới hạn? Là nàng đã thất thân với hấn. Là nàng câu dẫn hấn hay Yến Tuân lại làm bừa khi nàng mê mng?

Yến Tuân, hấn không phải người thích làm càn với nàng. Hấn là chính nhân quân tử thật sự. Bao năm bên nhau gắn bó, hấn chưa bao giờ vượt quá giới hạn để nàng chịu thiệt thòi. Hấn luôn cố chấp và nâng niu nàng như thế.

Vây chỉ còn lại việc nàng câu dẫn hấn hay thứ thuốc nàng uống trị thương khiến mình tâm trí mơ hồ.

Nàng ngần lẩn thật muốn giết chết lão quan y đã kê đơn thuốc cho mình, hấn đã cho quá nhiều ngũ thạch tán hay sao? Khiến thần trí nàng lúc tỉnh lúc mơ. Lúc thật lúc hoang tưởng.

Dù gì đi nữa, việc nàng thất thân với hấn, đó là sự thật.

Hơi ẩm thoang thoang quen thuộc từ phía sau vọng đến, bàn tay thô ráp vòng qua eo nàng siết chặt.

"A Sờ, cứ như vậy nếu ta không lấy nàng thì ta tin khắp đại lục Tây Mông này, không ai dám đụng đến nàng. Nàng đã là người của Yến Tuấn ta, không ai có thể giành nàng về với hắn."

"A Sờ, xin lỗi. Xin lỗi đã để nàng chịu nhiều tổn thương. Từ nay ta sẽ cố gắng bù đắp cho nàng... Nàng đừng đi đâu hết, có được không?"

Yến Tuấn vẫn đều đều giữ khí yêu thương nuông chiều người thương trong lòng. Sự xa cách bao lâu nay càng làm hắn sợ mất nàng đến mất cả lý trí. Một Yến Bắc Vương oai phong lẫm lẫm, khét ra tiếng, dùng mắt sói nhìn người xung quanh. Dùng sự tàn nhẫn để tiêu diệt kẻ chống lại mình. Nhưng trước mặt nàng, hắn vẫn mãi là chàng thiếu niên năm nào ở Oanh ca tiểu viện. Yêu thương, nuông chiều, dịu dàng, ân cần hết mực.

Sở Kiều kéo tay hắn ra một cách thô bạo. Vội quay người lấy thêm xiêm y bên dưới khoát vào.

...

Nàng kéo thất lưng chín chu, vắn đầu tóc gọn gàng rồi bước ra cửa trướng. Vô cùng lạnh lùng và dứt khoát.

Ánh mắt Yến Tuấn vẫn cứ nhìn Sở Kiều, lần lượt từng động tác của nàng, hắn khổ sở, hắn bỗng trở nên vô cùng yếu đuối, bất lực nhìn người hắn yêu lần nữa rời đi. Mà Sở Kiều, nàng cũng thật nhẫn tâm. Sau trận mây mưa, tuyết trời vẫn vũ, oanh ca khóc liệt, nàng vẫn lạnh lùng rời xa hắn.

Tình cảm mười năm gắn bó cũng không bằng một Gia Cát Nguyệt hôm nào.

"Đừng đi."

Yến Tuấn lao về phía người trước, choàng tay ôm nàng từ phía sau, thồn thức sau lưng người hắn yêu thương.

"A Sờ, ta xin lỗi, nàng muốn thế nào cũng được. Nhưng đừng đi đâu hết. Có được không?"

"Yến Tuấn, ta hình như đã vạch ranh giới với huynh... Đa tạ ơn cứu mạng. Ngày sau có dịp sẽ báo đáp."

Sở Kiều nét mặt nhợt nhạt vì mới trị thương xong và chuyện vũ đêm qua giữa bọn họ làm khí sắc nàng thêm tiêu tụy. Nhưng nàng vẫn giữ giữ khí lạnh lùng và không cảm xúc nhìn hắn. Tất cả hãy cho qua. Không nên nhớ gì thêm mới là tốt nhất. Nàng lần nữa kéo tuột tay Yến Tuấn ra khỏi người mình. Chân nhanh chóng bước qua trướng phủ.

Yến Tuấn vẫn đứng đó. Ngây dại, thân thể nặng nề cùng trái tim rạn nứt. Mười năm gắn bó cũng có thể nói đi là đi, buông là buông, không luyến tiếc là không luyến tiếc. Thậm chí cái quay đầu nhìn hắn, cũng không.

Tất cả như trò đùa số mệnh.

Có rồi lại mất. Nắm rồi lại buông tay. Cảm giác đau đớn này ai thấu?

Sở Kiều loay hoay tìm ngựa cho mình rồi bước lên phóng đại, lao người trong tình sương. Nàng chỉ muốn đi thật nhanh, tránh xa hắn, cùng bao đau thương nàng đã trải qua lúc ở Bắc Yên.

Đã hứa cùng nhau về Bắc Yên. Đã hứa cùng nhau trả thù nhà. Đã hứa đời này luôn bảo vệ nàng. Đã hứa suốt đời luôn tin tưởng nhau. Đã hứa phải yêu nhau thật lòng. Đã hứa, đã hứa rất nhiều.

Đã từng mơ giấc mơ của hắn. Đã từng vì người sống chết có nhau. Đã từng yêu thương sâu tận tâm can. Đã từng tha thứ. Đã từng bao dung mọi lỗi lầm. Đã từng sửa chữa sau lưng hắn những hành động tổn thương người khác, do hắn gây ra.

Đã từng khóc. Đã từng cô đơn. Đã từng mong mọi ai đó níu giữ tay mình. Đã từng mong ai đó ôm nàng từ phía sau, nói với nàng rằng: "Nàng không sai. Hắn luôn cần nàng". Đã từng mong ngóng hắn quay đầu nhìn về phía nàng.

Nhưng... Đau thương kia quá sâu sắc. Yêu thương vụn vỡ, tâm can sứt mẻ. Chỉ đành làm bạn với cô đơn và nuối tiếc quá khứ.

Dùng quá khứ tươi đẹp đốt lên ngọn đuốt trong đêm tối, sưởi ấm trái tim tâm nguội tro tàn, giúp cho cuộc đời này bớt cô đơn và còn có ý chí phấn đấu, mà sống tiếp.

Sống không mục đích, không tương lai, không có quá khứ tốt đẹp gìn giữ, con người không thể tồn tại.

Con người luôn thế. Yêu thương, hạnh phúc, vui vẻ, hận thù, oán trách, nuối tiếc... trăm ngàn cảm xúc đan xen, chen chúc trong một trái tim nhỏ bé. Phần tình cảm nào đấu tranh nhiều nhất và mạnh mẽ nhất, nó sẽ chiếm vị trí nhiều nhất trong đó.

Lại tạm biệt nhau.

Sau khi Sở Kiều rời khỏi doanh trường. Hai ngày sau quân Bắc Yến tấn công Đại Hạ thành công.

Để không ảnh hưởng đến cuộc sống dân chúng quá nhiều với sáu ngàn binh lính cùng lúc vào thành nên Yến Tuân để Trình Viễn đóng quân bên ngoài cách đó mười dặm. Ba ngày sau mới được vào, còn mình cùng những người khác sẽ đi trước.

...

Chấm dứt kỷ nguyên thống trị của Đại Hạ hơn ba nghìn năm lịch sử. Từ đây một giai đoạn sử thi mới bắt đầu của gia tộc Yến thị phồn vinh, cường thịnh kéo dài đến mười nghìn năm sau.

Có thể nói đây là triều đại kéo dài nhất và ổn định nhất trong lịch sử cổ đại lục Tây Mông.

Mỗi đời triều đại mới con cháu của Bồi La Đại Đế người luôn dùng máu và nước mắt đánh đổi, mà lịch sử đau thương và khốc liệt nhất vẫn là hãn, Yến Tuân, Yến thế từ năm nào.

Cửa thành Chân Hoàng mở chậm chậm do hai miếng gỗ lớn khép lại hay vì bánh xe thời gian đang dần mở ra một chân trời mới cho người Bắc Yến bình nguyên xa xôi.

Từ ngoài nhìn vào, bên trong Chân Hoàng như một lồng sắt lớn, người người lớp lớp, chen chúc nhau. Không biết có bao cặp mắt nhìn thấu ra ngoài, xuyên thẳng vào mặt vị Vương gia trẻ dẫn đầu đoàn người sắp bước qua cổng thành. Những cái nhìn ấy sắc lạnh, như đốt cháy và sát thương hãn thành nhiều nhất.

Người bên trong nhìn ra chỉ thấy một đoàn sói phương Bắc, đứng đầu là con sói hoang nhỏ ngày nào đã nhuộm máu vấy bẩn Chân Hoàng thành như hôm nay. Lịch sử ghi lại bao thương vong cùng mất mát sau tàn cục. Giết chóc, cướp bóc, hãm hiếp, xung quân, kỹ nữ, thê tử mất phu quân, nhi tử mất phụ mẫu, phụ lão khóc kẻ đầu xanh...

Tất cả chỉ là oán hận và oán hận!

Không một tiếng tung hô, không một hồi chiêng trống, không một tiếng động khẽ, không một ai muốn hoan nghênh hãn cùng Bắc Yến quân. Trong mắt họ, quân Bắc Yến là những kẻ xâm lấn, cướp bóc, Bắc Yến chỉ hơn thổ phi là họ có quân đội mạnh cùng vũ trang chắc chắn. Nên dân chúng nơi đây bất lực, không thể phản kháng được mà thôi.

"Bệ hạ cẩn thận." Ô tiên sinh đi bên cạnh hô to.

Bịchh. Bịchh. Bịchh.

Bịchh. Bịchh. Bịchh.

"Các người muốn tạo phản. Thật đáng chết." Nhiếp Vô bước lên rút kiếm đưa về phía đám bạo dân vừa ném đủ thứ đồ ô uế vào người Bắc Yến Vương.

Yến Tuân khoát tay ra hiệu hãn dừng lại:

"Bọn họ đáng chết. Vậy ngươi nghĩ ta, đáng sống sao?"

Nhiếp Viễn cùng Ô tiên sinh, chúng binh lính và đám dân kích động hai bên nhất thời thất thần.

Yến Tuân ngừng một lúc rồi tiếp lời khi này:

"Người cung Thịnh Kim khi xưa giết phụ mẫu, huynh đệ, tỷ muội cùng hàng ngàn người dân Bắc Yến vô tội. Họ giam lỏng ta sống không bằng chết suốt tám năm ở Oanh Ca viện."

"Ta vì tìm được mưu cầu sự sống cho mình đã dùng hỏa thiêu Chân Hoàng, giết sạch ba ngàn học sỹ Đại Hạ, thả đám tù binh nhiễu loạn dân chúng, cướp bóc, tệt nạn khắp nơi. Ngươi nghĩ ta trong sạch sao? Ta vô tội sao?"

"Yến Tuân ta không trực tiếp giết họ, nhưng đã gián tiếp giáng mìn họa lên người họ, gây biết bao tổn thất, mất mát, thương vong, gia đình ly tán. Bọn họ hận ta, muốn giết sống ta, muốn chà đạp ta thành trăm mảnh. Như vậy cũng sai sao?"

Yến Tuân quay người về hướng dân chúng hai bên, mắt phượng vô cùng chân thật và bình thản:

"Quý vị, giết người đền mạng, nợ máu phải trả bằng máu. Dùng luật người trả lại cho người."

"Rồi con cháu ta sẽ đến tìm quý vị để báo thù. Cứ như thế, chiến tranh, loạn dân, máu tanh lần nữa, lần nữa sẽ vương vãi khắp đại lục Tây Mông. Các người cam lòng sao?"

Ánh mắt sắc lạnh của dân chúng xung quanh không còn nhìn Yến Tuân nữa, họ quay lại nhìn nhau, như tự hỏi nhau, có đáng hay không?

"Các vị bá tánh, phụ lão, thương nhân, nam nữ, sỹ tử, nhi tử."

...

"Ta, Yến Tuân vì tâm cơ riêng tìm đường sống cho bản thân. Vì báo thù gia tộc, những vong hồn Bắc Yến vô tội vì thầy Cửu U Đài, nên đã phạm tội lỗi tày trời."

Yến Tuân mất phượng cuộn trào sóng bi thương, dồn nén, nhìn khắp dân chúng Chân Hoàng, lòng đau xót xa vô cùng. Bởi hắn biết, có những việc khi làm chưa chắc đã vui, nên chuyện không vui ấy, hắn cứ dồn nén trong tâm khảm, phải cực lực, vất vả lắm mới không bùng cháy.

"Ta biết mình tội nghiệt sâu nặng!"

"Nhưng thân là nhi tử của Bắc Bình Vương, Yến Thế Thành, người đã sống hết mình vì sự nghiệp Đại Đồng Hành, lấy dân làm gốc trị đất nước. Là tôn tử của Bồi La Đại Đế vĩ đại. Ta có trọng trách trên vai, sứ mệnh đầy người. Nên càng không thể từ bỏ sinh mạng mình theo ý ta muốn được."

"Các vị, ta sẽ dùng phần đời còn lại của mình để tận trung với đất nước, yêu chúng dân như sinh mạng mình. Ta nguyện hứa sẽ dùng đôi tay này đấu tranh mang đến thái bình, ấm no và bảo vệ hạnh phúc cho tất cả. Vì mỗi người chúng ta đều là con cháu của Bồi La Đại Đế."

"Mỗi người trong các người đều là trách nhiệm của Yến Tuân ta."

"Cho nên ta không thể tự ban cho mình cái chết trong lúc này."

"Xin hãy một lần nữa, tin tưởng ta."

Nói đoạn, Yến Tuân trở người nhảy xuống ngựa, bước lên phía trước trong khoảng không. Hắn hai chân khụy xuống, người rạp trên mặt đất, dập đầu ba cái thật mạnh trên nền.

Bịch. Bịch. Bịch.

"Bệ hạ, người bảo trọng long thể."

Ô tiên sinh đã đến gần từ lúc nào, nhìn Yến Tuân cầu xin sự tha thứ của dân chúng nơi đây mà lòng đau đáu, xót xa cho vị Bắc Yến Vương này vô hạn. Đã từng nghi ngờ nhau, đã từng hiểu lầm, nhưng cuối cùng hắn cũng đã trưởng thành. Yến Thế Thành ơi, người đã có một hài nhi thật vĩ đại. Người có thể yên tâm an nghỉ được rồi.

Bất giác khóe môi vị Đại Đồng Hành ấy lóe lên nụ cười mãn nguyện và cực kỳ hài lòng.

Vàng trán cao rộng của người vừa quỳ dưới kia đã rỉ máu, roi chằm chằm trên sống mũi thẳng tắp. Người không đau, cũng không khó chịu. Người chỉ dùng ánh mắt cầu tình, bằng sự chân thành để nhìn dân chúng của mình.

Người cần sự tha thứ của họ.

Ngoài kia, trong đám người lúc nãy ném đồ vật lên người vị vương tử trẻ cũng đã rom róm nước mắt từ bao giờ, có người thì buông lơ món đồ định ném trong tay mình, có người lấy tay che đi sự cảm thông lẫn xót xa, có người cũng quỳ rạp trên mặt đất.

Tha thứ cho người đã từng làm gia đình mình tan nát, chết chóc, ly biệt. Không ai một sớm một chiều có thể làm được. Nhưng ai cũng hiểu người kia, hắn cũng đáng thương như họ. Cũng là cô nhi, cũng từng sống như loài chuột gặm, cũng từng chịu áp bức, cũng từng bị khổ sai.

Mỗi người họ không thể tha thứ cho hắn, nhưng họ có thể thấu hiểu và cảm thông. Huống hồ hắn muốn dùng cả đời này theo đuổi lý tưởng dân sinh. Phụ thân hắn đã xây dựng một Bắc Yến thái bình với tư tưởng Đại Đồng Hành vĩ đại như thế. Họ sẽ tin nhi tử của hắn, Yến Tuân, hắn sẽ làm được.

"Bắc Yến Vương vạn tuế. Bắc Yến Vương vạn tuế."

Dân chúng thành Chân Hoàng ngày hôm ấy đã tha thứ và dung nạp hắn như thế. Họ dùng sự bao dung của mình để cứu rỗi sai lầm của hắn.

A Sờ nói đúng. Trị quốc phải có lòng dân, vì dân mà trị quốc.

A Sờ, giả như giờ này nàng ở đây, thì tốt biết bao.

Yến Tuân, hắn đứng giữa trời đất Đại Hạ, nhìn chúng dân quỳ rạp quanh chân mình, như tinh tú xoay quanh mặt trời, như yêu thương cứu rỗi thù hận, như bao dung tiếp đỡ sai lầm, như trái tim bất ái cứu cánh bước chân lạc lối, như tình yêu cao thượng của nàng thức tỉnh lương tri trong hắn, vốn đã ngủ từ rất lâu.

A Sờ, cảm ơn muội đã đến với ta trong cuộc đời này.

Bạn đang đọc truyện [Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11] *Sói Bắc Yến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Tội nhân

Ba ngày sau, khi sáu nghìn binh lính Bắc Yên lần lượt vào thành, dân chúng thành Chân Hoàng đã chứng kiến một màn xử quyết vô cùng chấn động, tất nhiên so với huyết án Cửu U Đài mười năm về trước vẫn còn thua xa.

Hôm ấy, ngày 15 tháng 6 năm 778 theo lịch Bạch Dương, đánh dấu kỷ nguyên cuối cùng của nguyên triều Đại Hạ ở đại lục Tây Mông.

Bánh xe thời gian dường như đưa từng người có mặt ngày hôm ấy trở về cảnh thê lương, ảm đạm và vô cùng u tối của gia tộc Yên thị năm ấy.

Oán khí chất đầy. Tình người nghiệt ngã. Đồng sinh chiến hữu, kết giao huynh đệ, đồng nạn tương lân, tình thâm nghĩa trọng, tấm lòng son sắt trung liệt. Tất cả đều bị vùi dập theo những nghi ngờ, phản bội. Tham sống, sợ chết, mưu cầu gia tộc bỏ quên bằng hữu cùng những người cùng mình kẻ vai chiến đấu, hai lần tắm máu kẻ thù cứu chủ tử thoát vòng tử sinh.

Những kẻ như người trong cung Thịnh Kim kia, hẳn có chết ngàn lần cũng không thỏa nỗi đau và hận trong từng người dân Bắc Yên hôm ấy.

Mông Diêm tướng quân, tuy công trạng đầy mình, chiến tích hiển hách, nhưng cũng là người tham sống sợ chết, bỏ rơi bằng hữu cùng gia quyến của hắn. Mông Diêm tướng quân, hẳn không phải hung thủ thật sự gây nên chuỗi thảm sát ngày ấy, nhưng hắn là nhân chứng lịch sử và cũng là người góp lửa nhạt củi cho ngọn lửa Cửu U Đài ngày ấy thêm đặc sắc.

Và còn, còn nhiều người quan cao chức lộc, những kẻ ngồi trên, gia phiệt lớn khác, những người cúc cung tận tụy với vương triều Đại Hạ, vì quyền lợi bản thân và gia tộc, sẵn sàng uống máu đồng liêu, dù người đó là Bắc Yên Vương, là người ngày đêm "chăm sóc và bảo vệ" vùng thảo nguyên phương Bắc giá rét, khắc nghiệt chống người Khuyển Nhung, để bọn quý tộc môn phiệt ấy ngày ngày nhai hạ nơi Chân Hoàng chăm lo gia môn và đấu tranh quyền lợi.

Bên trong Cửu U Đài. Mây đen che chắn cả một vùng rộng lớn. Tiết trời tháng sáu gió không thổi mạnh nhưng ngọn cỏ Yên thị cứ phất tung lật nhào không ngừng nghỉ.

Không khí tuy nhuộm màu thê lương nhưng rất hoành tráng và uy nghiêm.

Quân Bắc Yên xếp hàng đứng vòng quanh mép bên trong Đài, trước mặt họ là các chúng dân Chân Hoàng, nam có, nữ có, già có, trẻ có, học sỹ, sỹ tử, thương nhân, nông dân... người đứng, người ngồi, người chỉ chỉ, trỏ trỏ. Kẻ bêu môi khinh bỉ người đang quỳ trên Đài, kẻ lắc đầu ngoa ngán, kẻ tiếc thay cho hắn,... rất rất nhiều màu sắc ánh mắt và thái độ khác nhau của dân chúng nơi đây, họ chung quy là đang cảm thán cho vị đứng đầu cung Thịnh Kim.

Căm giận, oán trách, xót xa.

Tiến vào bên trong nữa là một hàng các quan lại vương triều Đại Hạ. Hôm nay họ được cho phép đến tham dự buổi lễ "Tế trời" hay đúng hơn là bị cưỡng ép đến chứng kiến. Lịch sử cần được viết lại bởi nhân chứng có mặt cho thêm vạn phần đặc sắc và chân thật nhất.

Phía trước gần trung tâm Đài Cửu U là quan binh Bắc Yên. Tất cả đều tề tựu đông đủ và uy nghiêm đến nỗi một con ruồi bay ngang họ cũng cảm thấy ngán đường, chướng mắt. Từng phút, từng giây trôi qua là những kỷ tích anh hùng của toàn dân, toàn chiến sỹ, của Đại Đồng Hành, những người họ đã vì một giờ phút này mà phấn đấu cả đời.

Chung quy, họ cần một công đạo của người, của trời đất. Mà ngày ấy trên Cửu U Đài, nhân đạo chỉ đáng ném cho chó ăn, súc sinh gặm. Kẻ mạnh có quyền ức hiếp kẻ yếu, thổ ăn chuột, sói ăn thỏ, sư tử ăn sói. Đạo lý của kẻ mạnh là công đạo thì hơi ôi, thổ phí vào nhà dân giết người, cướp bóc, hãm hiếp cũng là công đạo hay sao?

Mười năm nếm mật nằm gai, chịu bao ủy khuất và vũ nhục tại Chân Hoàng, chịu bao con mắt chống đối và bẽ phái chúng tướng sỹ, Đại Đồng Hành khi mới chân ướt chân ráo về đó. Người đời nhìn hắn là kẻ máu lạnh, sát nhân, người có nhân tâm Cốt thiết, kẻ cả người quan trọng nhất đối với hắn cũng không thể hiểu thấu được tấm lòng và những mưu tính của hắn, vì thế cuối cùng nàng cũng rời xa hắn.

Hắn chỉ vì một ngày hôm nay. Đòi lại công đạo cho hắn, cho gia tộc Yên thị, cho những người đã hi sinh vô ích trong cuộc thảm sát năm ấy.

Bao nhiêu oan khuất, hiểu lầm, nghi ngờ của người trong thiên hạ nghĩ về hắn. Tất cả hôm nay sẽ được chứng kiến, những việc hắn làm, tín ngưỡng hắn luôn cất giấu sẽ đốt hết những nghi kỵ và oán giận của người đời.

Yến Tuấn hắn, một thân khôi giáp đen tuyền, ánh mắt sáng quắc, khuôn mặt được chạm khắc vô cùng tinh anh và lỗi lạc. Khuôn miệng không lớn cũng không hẹp nhưng cũng đủ hét ra khói và sát phạt không ngừng nghỉ kẻ thù.

Đứng trên trung tâm Đài Cửu U, đầu đội thiết sắt, áo choàng đen bay phấp phới càng tôn lên ngũ quan soái khí cùng bản sắc anh hùng của vị Yến thế tử năm nào.

Ngay trung tâm Đài là hai tội nhân. Bọn chúng quỳ gối rạp trên nền đất, đầu tóc rũ rượi sau mấy ngày "vui chơi" ngục Cửu U.

Khán Đài này giờ vẫn luôn im bất, bỗng có tiếng từ trên cao vọng xuống chỗ hai tử tội đang quỳ giữa trung tâm.

"Triệu Chính Đức, ngươi biết mình có tội gì không?" Yên Tuấn mang sát mặt lạnh băng hỏi hần.

"Hừ, thắng làm vua, thua làm giặc. Chết có gì đáng sợ." Vị chủ cung Thịnh Kim của những ngày trước vẫn còn rất trầm tĩnh.

"Vậy rốt cuộc, ngươi vẫn không biết?" Yên Tuấn lần nữa hỏi hần.

"Giết người đền mạng. Ngươi cứ ra tay không cần nhiều lời. Có trách là ta ngày ấy, mềm lòng nuôi rắn trong nhà nên mới có ngày hôm nay. Ngu muội, quá ngu muội."

Yên Tuấn từ từ bước xuống chỗ đứng này giờ, đi về chỗ khán Đài trung tâm. Lúc đi ngang qua khu vực trung tâm hần cảm thấy hơi nóng tỏa ra phùng phụt cháy dữ dội của lửa bên trong ống trụ giữa. Nơi ấy, mười năm trước đã hòa thiêu phụ mẫu thân sinh, huynh đệ, tỷ tỷ cùng những quyến thuộc, sỹ tử Bắc Yên. Những ngọn lửa uốn éo, quấn quố thân mình, như những bàn tay đến từ địa ngục trời lên nháp nhò đòi công đạo mà rất lâu rồi ngọn lửa ấy của Cửu U Đài hôm nay mới được khơi sáng.

Hần dường như thấy từng nhân ảnh lung linh, không rõ hình hài nhưng đều lem luốc, máu me đầy người, trên cổ vẫn còn vết sẹo dài ngoằn và rất sâu.

Yên Tuấn giờ này cũng đã đến trước mặt Triệu Chính Đức. Hần lãnh đạm nói:

"Được, vậy để ta nói."

"Quan Từ Lý Tự thi hành án, mời người bước lên. Sau khi Yên Tuấn ta đọc xong từng tội trạng của hần, ta mong người hãy chấp pháp nghiêm minh. Không phụ những oan khuất Yên thị đã chịu đựng."

Hoàng Văn Thủ là quan xử lý bên Từ Lý Tự, lúc này hần đang đứng dưới trung tâm Đài, bèn đứng lên: "Dạ, hạ quan tuân lệnh."

Từ sau lưng Yên Tuấn, một tên quan tể, mặt mày hung dữ, thân hình vạm vỡ đang cầm một đoản đao sắt, bóng loáng, lưỡi dao dày và rộng nhưng bén tinh tế vô cùng đến nỗi có thể hình dung chạm vào da thịt sẽ rơi xuống trước khi máu me ùng ùng văng tứ phương.

Đoạn, Yên Tuấn, hần quay về hướng dân chúng và quan lại bên dưới, bốn phía Cửu U Đài, dùng giọng đồng đặc hết sức bình tĩnh của mình tuyên bố tội trạng của vị chủ cung Thịnh Kim.

"Thứ nhất."

"Bắc Bình Vương là người đã từng hai lần cứu mạng người. Nhưng người vì tính nghi kị và lòng tham của mình mà mưu hại cả nhà Bắc Bình Vương cùng toàn bộ gia tộc Yên thị. Người mang tội bất nghĩa."

"Đáng chết hết hai tay."

"Thi hành" Yên Tuấn lạnh lùng buông phán quyết.

Lời người vừa nói đã nghe tiếng la thất thanh của vị chủ cung Thịnh Kim. Máu giăng khắp quanh chân Yên Tuấn. Một số va vào mặt Mông Diễm tướng quân. Người này giờ vẫn luôn im lặng chờ đến mình.

"Bệ hạ, Bệ hạ. Thần có lỗi đã không thể bảo vệ người." Mông Diễm than khóc thảm thiết, quay người quật về người bên cạnh nhưng bị một tên lính vệ đứng ra kéo lại.

"Yên Tuấn, tên súc sinh nhà ngươi. Giết thì giết, nhưng đừng vũ nhục ta." Triệu Chính Đức vừa đau đớn vừa tức giận trỏ thẳng vào mặt Yên Tuấn mà kêu thét.

Yên Tuấn, hần không buồn nhìn người bên dưới. Mắt phượng tiếp tục nhìn bên dưới Đài, rồi chậm rãi đưa ra phán tội tiếp theo.

"Thứ hai."

"Tin lời gian thần, tâm ý nhỏ nhen, ghen tức hiền lương, giết hại trung thần người đang ngày đêm bảo vệ biên giới. Là tội bất trung."

"Móc móc hành hình, cả đời sống trong tâm tội mà hối cải."

"Thi hành."

"Yên Tuấn. Đừng. Đừng. Đừng mà." Triệu Chính Đức nhảy lên van xin hần, nhưng hai tay vừa bị chém đứt lìa nên không có chỗ bám trụ thăng bằng, phụt chốc ngã nhào trên mặt đất. Máu một bên tay quệt trên nền gạch, đầu đón tận từng khúc xương.

"Yên Tuấn, người tuy còn tuổi trẻ sao ra tay tàn độc như vậy? Dù gì Bệ hạ người cũng là trưởng bối của ngươi. Ngươi? Ngươi!" Mông Diễm bật đứng dậy cố vói tay về trước nắm vạt áo Yên Tuấn.

Yên Tuấn không vội né, hần giơ tay lên nắm chặt một bên cổ tay Mông Diễm.

"Tàn độc? Mông Diễm tướng quân, ngài có nhớ ngày ấy máu thân ta đã chết như thế nào? Nhi tử như ta một chốc trở thành cô nhi, vậy người trưởng bối là ngài và hân, đang ở đâu?"

Ánh mắt hân những vết nứt đỏ, máu quện sóng nước dâng trào. Uất hận và đau xót không kịp nói ra nhưng khuôn mặt anh tuấn ấy đã bùng lên sắc đỏ thẫm, ném từng tia lửa ra người đối diện.

Mông Diễm hân thất thần, nhớ ngày Bạch Sênh ngã xuống đất, nàng chết trước mặt hân đau đớn ra sao. Có lẽ cả đời này nàng cũng không bao giờ tha thứ cho hân. Thì thử hỏi hân tử của nàng, hân hận bọn họ ra sao?

Hân bất lực, đau xót và tự trách bản thân ngàn vạn lần vì sự nhu nhược. Nếu không... nếu không...

Á á á... chết ta rồi... Tiếng thét vật vã của người bên cạnh càng làm hân đau đớn trong lòng. Huỳnh đệ, bằng hữu, rốt cuộc cũng chỉ là mối hỗn độn, nghỉ ngơi.

Vàng son, gấm vóc, quyền lực và thời gian đã cuốn phăng tất cả mọi tình nghĩa, thâm tình giữa bốn người bọn họ. Yến Thế Thành, Bạch Sênh, Triệu Chính Đức và hân.

Tất cả đều từ lòng tham mà ra. Đáng hận. Thật đáng hận.

Triệu Chính Đức rên la từng tiếng khàn trong cổ họng "Yénnn Tuân. Yénnn Tuân."

"Ngươi một đao giết ta đi."

Yến Tuân sắc mặt đã lấy lại dáng vẻ vốn có, quay nhìn hướng Triệu Chính Đức phì khinh bỉ hân.

"Thứ ba."

"Đề cắt đứt mọi vây cánh Yến thị, không chần chừ lạm sát người dân vô tội. Làm sinh linh đồ thán. Là tội bất nhân."

"Chém đầu. Treo đầu trên đỉnh Cửu U Đài, dùng lửa đốt cháy ba ngày ba đêm."

"Thi hành."

"Bệ... hạ..." Mông Diễm rên xiết nhìn về Triệu Chính Đức, lời Yến Tuân vừa nói, tên đao phủ đã đưa đao đến ngay cổ hân. Một tiếng phạch vừa bay ngang tai đã thấy đầu người kia rơi xuống, máu văng làm bột loãng lỗ chỗ đầu rơi.

Bên dưới, cả đám người đồng loạt hô thất thanh trước lời tuyên tội sau cùng của Yến Tuân.

Ồ...đám đông kêu lên, người bên dưới không tán thành cũng không phản ứng mạnh mẽ đứng về phía vị chủ cung Thịnh Kim kia. Bởi họ biết người ấy đáng chết, nhưng cũng đáng thương. Tất cả đều vì sự tham lam và ngu muội.

Đám quan Đại Hạ này giờ nghe xét xử người ngày ngày bọn họ cúc cung tận tụy, từng bản cáo trạng lần lượt được khởi lên, bọn họ đứng ngồi không yên, lòng như lửa đốt mà run bần bật.

"Mông Diễm tướng quân, bây giờ đến lượt người. Người muốn tự nói ra tội trạng của mình hay cần ta tuyên giúp?" Giọng Yến Tuân mang sắc lạnh và lãnh khốc cực kỳ.

Mông Diễm nhìn hân không thể nhận ra vị Yến thế tử như sói con năm đó gào thét nơi này, người từng bị hân đá văng khỏi Đài Cửu U ba lần vẫn bật dậy, lê từng bước lên Đài nhìn gia phụ của hân. Lúc ấy Mông Diễm thật sự không biết hân lấy đâu ra sức lực mạnh mẽ như thế, đến giờ người đã hiểu. Nỗi đau đớn tột cùng cùng sự căm hận khiến hân trở nên mình đồng da sắt, tứ chi tê cứng mà ngoan cường đi đến bước đường này.

Ý trời. Ý trời.

"Bội tín. Bội nghĩa. Đáng tội hỏa thiêu." Mông Diễm buông giọng chắc nịch nhìn vị vương tử trước mặt. Hân không may mắn hỏi hận cho phán quyết vừa rồi, chỉ nuối tiếc quá khứ tươi đẹp mà bốn người bọn họ bên nhau. Hân đã không ngăn cản, không bảo vệ họ. Nên có ngàn lần chết cũng không thỏa được tình nghĩa huynh đệ và lòng trung thành của Yến Thế Thành này cống hiến cho quốc gia.

"Đáng chết. Đáng dùng cái chết để chuộc tội."

"Ta đến với các người đây."

Nói đoạn, Mông Diễm lao mình về phía trung tâm Đài, một chân chống mạnh lên nền gạch lấy sức gieo cả người vào biển lửa ngùn ngụt giữa trụ Cửu U. Ngọn lửa địa ngục kia khoan khoái nuốt gọn hân, nâng nui, nuốt ve từng thớ thịt, không một tiếng rên la, chỉ nghe văng vẳng tiếng giòn răn rắc của khớp xương bị vỡ vụn.

Yến Tuân hân vẫn đứng đó. Không ngoài đầu, cũng không lên tiếng.

Bọn họ đã đền tội. Phụ mẫu, huynh đệ, tỷ tỷ, Yến thị. Các người trên trời có linh thiêng, hãy an nghỉ.

Mây đen một màu u tối che chắn cả vùng quang minh nầy giờ từ từ dần ra, bay đi tứ phương. Vĩnh viễn siêu sinh. Vĩnh viễn về cực lạc.

" Xin Bệ hạ bớt đau thương. Bắc Yến Vương vạn tuế. Bắc Yến Vương vạn tuế."

Hắn nhìn, bên dưới là bá tánh của hắn, là những công thần, nguyên thần Đại Hạ. Bọn họ tung hô hắn, hoan nghênh hắn, ủng hộ hắn. Phụ thân, người thầy không? Hải nhi đã làm được. Hải nhi sẽ tiếp tục sứ mệnh của người, lấy dân làm gốc. Cả đời phụng sự vì lý tưởng dân sinh.

Người có tin hải nhi không? Người có hải lòng không? Phụ thân, mẫu thân... Mất phương ấy lại long lạnh, tuy cố kiềm chế nhưng vẫn thấy mẫn mẫn nơi khoe môi. Nam tử Bắc Yến không được rơi lệ. Chỉ chảy máu trên chiến trường. Nhưng nam tử Bắc Yến cũng có thể khóc vì hạnh phúc và chiến thắng.

...

Sau buổi lễ Tế trời hôm ấy, đầu của Triệu Chính Đức bị treo lên đỉnh Đài Cửu U, chịu bao đau đớn, vật vã, mạch máu khô cằn cháy khô khốc trên biển lửa bên dưới.

Yến Tuân hạ lệnh phóng thích toàn bộ gia tộc Triệu thị và Mông thị. Lưu đày đi biên ải, mãi mãi không được trở về Chân Hoàng.

Các gia tộc lớn khác thì tùy vào tội trạng mà xử trảm những kẻ đứng đầu, gia tộc xung quân hoặc lưu đày. Quan lại triều Đại Hạ cũ đồng loạt quy hàng nên lần lượt được đứng vào hàng ngũ quan lại của triều Yến thị, nhất nhất phục tùng, nhất nhất ca ngợi công đức hiển sinh của hắn.

Dân chúng được miễn thuế ba năm, không tăng thuế trong vòng năm năm tới. Ngoài ra còn mở kho lương tiếp thực trong vòng ba ngày toàn đất nước.

...

Chúng thần thỉnh an Bệ hạ. Chúc người vạn thọ vô cương.

Yến Tuân khoát tay về trước ra hiệu bọn họ bình thân.

Hôm nay là ngày thứ mười quân Bắc Yến chiếm được Chân Hoàng. Buổi triều sớm hôm ấy mọi người đến đông đủ. Bao gồm cả quan quân tướng sỹ Đại Hạ cũ.

Bên dưới hai hàng quan văn võ uy nghiêm nhìn hướng người trên trung điện. Y phục hai triều nhập lại chưa cải cách nên thật bát nháo. Tước mũ đội đầu cũng thế, tóc người Đại Hạ không tết bím như Bắc Yến mà để rơi lòa xòa sau gót. Quan văn Đại Hạ thì đội mũ, còn quan quân Bắc Yến ai cũng như nhau, đều không mũ nón rườm rà. Bọn họ chỉ khác nhau bởi trang phục và đai lưng trên người để phân cấp bậc.

Yến Tuân hắn cũng cần có thời gian để chinh đốn nội triều và dạy bọn quan Đại Hạ biết thế nào là tết bím. Nghĩ đến đây, hắn cười thầm trong lòng. Ngày xưa bọn người Triệu Tung cứ cười nhạo hắn tóc tết nhiều quá không giống người kinh thành. Hắn chỉ cười trừ nói do thói quen và tập quán người phương Bắc là thế. Chứ đâu ngờ hôm nay hắn lại là người truyền bá văn hóa bím tóc vào đến trung tâm đế đô một thời này.

Tất cả đều có an bài bởi số phận.

Yến Tuân nhìn về phía A Tinh:

" Tuyên chỉ."

A Tinh gật đầu vâng lệnh rồi tiến lên phía trước đoạn mở một đạo thánh chỉ được cuộn tròn có vẻ hơi dày.

" Thuận thiên chiếu viết. Yến Tuân ta, Bắc Yến Vương của nhà nước Sơ Nguyên. Nay quyết định dời đô đến Chân Hoàng. Lấy tên Sơ Nguyên là nhà nước chính thống."

Ngừng một chút hắn nói tiếp:

" Để đô Chân Hoàng được đổi thành Sở Thành."

Ồ.. đám đông phía dưới kêu lên kinh ngạc. Sở Thành chẳng phải Sở trong Sở Kiều sao?

Nghe như vị cô nương này đã rời Bắc Yến.

Cô nương ấy đâu còn là người Bắc Yến?

Có công trạng lớn thế nào mà được đặt tên cho kinh thành đế đô phồn thịnh nhất đại lục Tây Mông đây?

Tiếng đám đông càng lúc càng lớn. Xi xào không dứt. Đám người Trình Viễn bên dưới càng tức tối, mặt tối sầm.

Yến Tuân nãy giờ quan sát, thấy có vẻ đại cục cần hắn dàn xếp mới mong ổn định.

" Các vị, ta biết các người đang nghĩ gì."

Yến Tuấn tiến về phía trước, đồng dục nói với đám triều thần.

"Mười năm trước chắc các người cũng từng chứng kiến. Lúc gia môn bị sát hại. Bằng hữu không có. Người thân không còn. Chỉ có cô nương ấy luôn sát cánh cùng ta. Nàng cho ta nghị lực để sống sót qua trận Cửu U huyết lệ. Cho ta có niềm tin để đi đến ngày hôm nay. Nàng dùng tính mạng của mình để giúp ta hoàn thành nghiệp lớn."

"Vậy thử hỏi ngoài nàng ra, thì ai có thể có được vinh hạnh này?" Yến Tuấn chậm chậm phát biểu những lời sau cùng, lời hân chân thật nhưng rắn rỏi. Hân luôn là kẻ vô đối trong việc dụng "hân tâm" người khác. Từng lời ngọc hân thốt ra lý luận vô cùng sắc bén và hợp tình hình lý.

Đám đông lúc nhúc phản đối, không bằng lòng lúc này dần dần ra, im lặng. Rồi đồng loạt bọn họ reo lên:

"Chúng thần không dám tự định đoạt. Bệ hạ anh minh."

Yến Tuấn bấy giờ mới nở nụ cười vui vẻ, đoạn quay lại bảo A Tĩnh tiếp tục.

"Sau khi cân nhắc, Trẫm quyết định ban thưởng chúng công thần như sau:

Ô Đạo Nhai, người có tấm lòng yêu nước thương dân. Nghĩa tử tận trung nay phong làm Hộ Quốc Tướng Công, Tể tướng công hoàng triều Sơ Nguyên. Ban phủ đệ cùng đất đai năm ngàn mẫu."

"Mời Ô tiên sinh bước lên lãnh chỉ"

Ô Đạo Nhai một thân khoan thai, uyển bác bước lên tiếp chỉ. Mọi người đều nhìn hân trầm trồ. Ồ... hân đúng có khí chất một vị Tể tướng uyên thâm thật sự. Một người xứng đáng gánh vác đại cuộc triều thần.

"Thần lĩnh chỉ. Tạ chủ long ân."

...

"Trọng Vũ, thân là nữ nhi nhưng tài kinh thao lược, nghĩa đảm trung can. Nay phong làm Hộ Quốc Tướng Công, Đại Học Sĩ, ban thưởng phủ đệ cùng bổng lộc năm ngàn mẫu đất. Tạm thời sẽ chấp chương vụ sự Bắc Yến thay thế Tú Lệ Vương. Nay nàng đang ở Bắc Yến chăm lo chính sự, sẽ gửi quân đến phong thưởng sau hôm nay."

"Trình Viễn, tướng lĩnh Bắc Yến, công trạng đầy mình, trung thành hết dạ. Nay phong làm Sơ Nguyên thống lĩnh đại nguyên soái, ban thưởng phủ đệ cùng bổng lộc năm ngàn mẫu đất. Trình Viễn bước lên tiếp chỉ."

"Đa tạ Bệ hạ" Trình Viễn giờ đã khoai khoái, đường đường là Thống lĩnh đại nguyên soái là giấc mơ cả đời của hân. Còn gì cầu tình nữa chứ.

"Sở Kiều, Sở tham mưu. Có công cứu giá ta ở Chân Thành, sa trường giết giặc, chiến tích anh hùng thành Bắc Sóc. Thống lĩnh quân đội Tú Lệ quân hạ được hai đoàn quân Đại hạ tại Bắc Sóc và cửa khẩu Xích Nguyên, thành Xích Độ. Nay phong nàng làm Tú Lệ Vương, đất phong Bắc Yến cùng bổng lộc châu báu ba ngàn gấm lụa. Đồng thời, Tú Lệ Quân trước đây là quân đội Tây Nam trấn phủ sứ, nay được phong thành Tú Lệ Quân chính thức có cờ hiệu riêng, là quân đội chính chuyên vị trí ngang hàng Hắc Ung Nhân của ta, cùng theo Tú Lệ Vương. Nàng tạm thời chưa về kịp nên sẽ để Trọng Vũ Đại Học Sĩ trông coi đất phong. Ngày sau sẽ hoàn trả. Tú Lệ Quân chấp hành chiếu chỉ theo phò trợ Tú Lệ Vương. Chiếu phong sẽ được gửi đến người để tuyên chỉ sau hôm nay."

Bên dưới lại được phen thất kinh sau màn thay tên đổi họ Chân Hoàng khi nãy. Cái gì là Tú Lệ Vương. Trấn thủ cả vùng Bắc Yến, Bệ hạ người thật cũng quá xem trọng người ấy.

Nhưng không một ai dám đứng lên miệt thị hay đàm luận bởi họ biết những chiến công kia không phải một sớm một chiều hay do Yến Tuấn bịa đặt. Tất cả đều đáng được thưởng cho nàng. Nhưng chỉ tiếc nàng hiện đã bỏ đi nên bọn họ mới cảm thán mà thất kinh như thế.

... Sau đó lần lượt những người khác cũng được xướng tên... Phong Miên được phong thành Chủ quản Thương Ty bộ lại (người trong coi việc mua bán Hoàng triều), Nhiếp Viễn được phong làm Sở Thành tiết độ sứ, chủ quản Cẩm Y Vệ kinh thành. A Tĩnh được phong làm chủ quản quân Hắc Ung Nhân bảo vệ cấm cung cùng vô số châu báu khác.

Một tháng sau, Yến Tuấn lên ngôi Hoàng đế, hiệu Thuận Hưng. Thuận của thuận ý trời. Hưng của hưng thịnh trường tồn.

Được người đời xưng tụng là Yến hoàng. Nhưng dân gian người nọ truyền nhau về vị ấy bằng một cái tên khác. Mà khi nghe xong ba phần e dè, bảy phần khiếp sợ...

"Sói Bắc Yến".

Một giai thoại anh hùng kiên cường và dũng mãnh nhất đại lục Tây Mông đã xuất phát từ đây.

Bạn đang đọc truyện [Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11] Sói Bắc Yến được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Bến đỗ cho nàng

Đường Kinh, Biện Đường. Trước khi nổ ra chiến tranh với Thổ Phồn hai mươi ngày.

Biện Đường, một quốc gia trong tâm trí Sở Kiều là nơi yên bình, phong cảnh hài hòa, nhân gian hữu ái, con người phóng khoáng. Đất nước tuy không quá rộng lớn bát ngát như Đại Hạ nhưng quanh năm không gây hấn nội bang, lặng lẽ phô trương sự hưng thịnh của mình ở đại lục Tây Mông.

Nhưng đâu ai ngờ sau trận máu tanh sóng gió Đường Kinh ngày ấy, Triệu Thuần công chúa bỗng chốc phát lên như một nhân vật lịch sử, yếu tố làm nên những trận kinh thiên động địa sau này. Là nhân tố lịch sử đôi đầu một mắt một còn với Tú Lệ Vương. Đâu ai biết rằng, một công chúa cảnh vàng lá ngọc, thuần chất lương thiện ngày nào nay dùng tấm thân ngọc ngà cùng ba tác lược hận thù lôi kéo những thế lực ngoại bang về giày xéo vùng đất trung thổ vốn yên lành nơi đây.

Để tạo thế cân bằng quân sự, Đại Hạ giờ sát nhập với Bắc Yên. Hoài Tống nhỏ bé nhưng ngầm giúp Bắc Yên nên cũng được xem là đồng minh. Chỉ còn Biện Đường trung lập. Thổ Phồn và Khuyển Nhung vẫn luôn nhắm đến nơi này. Một là họ bắt tay nhau giành giật Biện Đường. Hai là cùng nhau chia chác Bắc Yên, như thế cũng là đôi đầu với sói Bắc Yên, mà vốn giờ này quân đội của hãn đã tập trung hết tại Chân Hoàng cũng chính là Sở Thành bây giờ. Nên Bắc Yên vô hình dung trở thành miếng mồi ngon béo bở.

Hai châu chấu đá nhau, bên nào nhanh sẽ giành thế cân bằng sớm. Còn không một mất một còn.

Nhưng bánh xe thời gian đâu ngờ được. Có ngày bọn họ cũng có dịp ngồi trên bàn rượu thịt phủ phê cùng nâng ly chúc mừng chiến thắng Tú Lệ Vương. Mà đôi đầu với Tú Lệ Vương thì chính động đến sói Bắc Yên, động đến cả đại lục Tây Mông, sóng nghiêng, núi lở. Nhưng đó là chuyện sau này.

Suy cho cùng nhân tố quyết định sóng gió ngày ấy lại vẫn là một phụ nữ, chân yếu tay mềm, tay không chút tác sát. Triệu Thuần.

...

Khi Sở Kiều đặt chân đến Đường Kinh thì cũng vừa hay tin Yên Tuấn đã vào thành Đại Hạ, hãn ra lệnh ân xá hành động khinh thường và không khuất phục của dân chúng nơi ấy. Nàng còn nghe nói hãn đã dập đầu ba cái để xin họ bao dung cho những mất mát hãn gây ra trong cuộc tháo chạy khỏi Chân Hoàng hai năm trước.

Yên Tuấn hãn đã dần thay đổi sự hắc hóa mà trước đây nàng vẫn luôn sợ hãi. Lạnh lùng, tàn độc với những kẻ cản đường hay thắng tay không e dè với những người hãn không yên tâm, nguy cơ cướp binh quyền từ tay hãn.

Nàng vui cho sự quay đầu về chính nghĩa, lấy hiếu sinh để thu phục lòng người của hãn. Đối với thời đại kiếp trước, chuyện lấy hiếu sinh để xây dựng chế độ cũng có, như tư tưởng vì dân, do dân của tổ chức, đất nước nàng phục vụ. Nhưng chế độ chuyên chính một vua nắm cả thiên hạ, binh quyền về một mối nên việc đem lợi ích mình san sẻ với người khác thật không dễ dàng. Nhà nước nhân dân thời đại nàng, quân quyền rải khắp các cấp từ Tổng thống, Thủ tướng, Chính phủ, Bộ trưởng, quân đội, hàng năm theo chu kỳ định kỳ còn tiến hành tổng tuyển cử để bầu ra người đương nhiệm mới cho công bằng hơn chứ không cha truyền con nối như thời đại phong kiến này.

Cho nên con đường đi lên của một đế vương thường bị quyền thế, địa vị, giàu sang làm mờ mắt. Hơn nữa Yên Tuấn hãn có mối thù gia tộc sâu tựa biển. Ngày ngày đắm chìm trong đau khổ, huyết quản có thể làm lưu thông máu huyết, không khí, cái tốt thu vào, cái xấu tuôn ra. Nhưng trái tim bị sứt mẻ và nhiều vết khuyết mãi mãi không thể khâu lành. Vì thế năm xưa, thù hận từng được hãn biến hóa thành sức mạnh chống đỡ những năm tháng bị chà đạp đó thì hôm nay chúng cũng có thể gặm nhấm hãn thành người tàn tật lương tri và tâm hồn chai sạn.

Bảo hãn cúi đầu nhận tội với dân chúng Chân Hoàng hay tha cho đám loạn dân sĩ nhục mình, là điều không thể.

Nhưng cuối cùng hãn vẫn làm được.

Nàng tin, hãn đã cố gắng chữa lành lương tri cho mình. Nàng cũng rất muốn nhìn thấy lại ánh mắt trong trẻo cùng sự vô âu vô lo của chàng thiếu niên bên bờ Xích Thủy trong đêm hội hoa đăng năm ấy.

Còn mâu thuẫn giữa nàng và hãn, mãi mãi cũng không thể chữa lành. Cho nên, nàng mới ra đi khỏi vùng kiểm soát của hãn. Nàng không phải để hãn phải ân hận. Chỉ là đã từng quá tin tưởng nhau nên mới phát sinh nhiều thống khổ lên vết thương, khi biết hai người không còn thật sự nắm tay nhau tiếp tục nữa. Người ta cũng thường nói, yêu nhiều nên đau nhiều và cũng hận nhiều. Hận ư, nàng không hận, chỉ là bây giờ không thể đặt sự tin tưởng lên người hãn như người thân, tri kỷ hay người quan trọng nhất trong đời nàng. Bởi đã bị tổn thương sâu sắc một lần, không ai dại khờ đắm đầu vào đó thêm một lần nào nữa.

Thật tình, hãn thay đổi cũng vì con dân của mình, vì giang sơn của hãn, chứ chưa chắc vì nàng. Nàng nghĩ thế, nên tự an ủi mình, đã suy nghĩ quá nhiều, dù sao cũng đã đến Biện Đường. Lý Sách hãn đã từng nói rằng, nếu ngày sau Yên Tuấn bạc đãi nàng, cứ đến tìm hãn.

May đâu trong thời đại này, nàng vẫn còn vài người bạn chiều cổ. Mà trước đây nàng luôn dựa dẫm Yên Tuấn. Chưa một ngày, nàng nghĩ rằng sẽ rời bỏ hãn. Vì hãn cho nàng hi vọng, cho nàng hồi sinh lý tưởng của mình, cho nàng niềm tin sống sót. Ngoài hãn ra, nàng không biết được ai khác có thể chiều cổ bảo bọc mình.

Sở Kiều, nàng tuy có chí khí khảng khái và cương trực của nam nhân, nhưng tận sâu thẳm tâm hồn, nàng vẫn có chút yếu đuối của nữ nhân. Nên nàng cần một chỗ dựa tinh thần, bạn bè cũng được. Nếu không, trời đất bao la này, nàng biết đi về đâu?

Nghĩ đến đây, nàng thấy thật thoải mái. Phải, dù sao nàng vẫn còn có hân, ít ra cũng có chỗ che mưa, che nắng mà hân thật ra cũng không để nàng chịu bất kỳ thiệt thòi nào đâu.

...

Sở Kiều theo hai tên lính vệ vào đến cung Kim Ngõ. Giờ Lý Sách đã lên làm vua Biện Đường nên trong ngoài cung có sự thay đổi hơn trước. Nhất là cái lồng sắt Kim Ngõ mà hân từng nói với nàng.

Đối với hân chỉ xa hoa hơn chứ không hề khiếm tốn sự hào nhoáng. Hân ưa tiện nghi, thích thưởng ngoạn cái đẹp hình thức nhưng khoáng đạt, tự do tự tại. Riêng về điểm ấy nàng rất thích thú, nên ở bên hân luôn thoải mái mà nói những lời trong lòng.

Một vài người đi báo Lý Sách nên bọn họ mời nàng ngồi lại bên ghế nọ chờ. Đến ghế ngồi hoàng thất cũng lót loại gấm thượng hạng, màu sắc lòe loẹt như vị chủ nhân cung Kim Ngõ.

Từ ngoài cửa đã nghe bước chân gấp gấp của ai đó, nhẹ nhàng nhưng vô cùng nóng vội.

"Kiều Kiều, nàng đến rồi sao? Nhanh hơn ta dự kiến."

Lý Sách xuất hiện trong bộ y phục rộng màu vàng, đường nét vô cùng chinh chu bởi những họa tiết rồng uốn lượn, bên trong khoát áo con nhàn nhật, đầu đội kim sa mũ Hoàng thất. Ánh mắt vẫn ẩn chứa sự giảo hoạt một đường thẳng tắp khi cười. Khuôn miệng và thần thái vô cùng anh tuấn.

Hân vẫn như thế, chỉ có giờ khoát thêm bộ áo vua chúa đứng đầu Biện Đường và mũ kim sa. Người vẫn luôn hào sảng nở nụ cười đón chào nàng, người vẫn luôn muốn buông lời suông sã nàng khi có cơ hội. Người đã nói rằng sẽ cho nàng bên đậu tạm thời khi vắng ngã. Biện đường và hân luôn vì nàng mà mở rộng tâm tình.

Sở Kiều đối diện người trước, hai năm không gặp. Bao nhiêu sự vui mừng khôn xiết như phô bày trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, môi chỉ kịp nở nụ cười ôn nhu nhìn hân, "Uh, ta đến rồi."

Hân chạy lại bên nàng, đưa hai tay lên đỡ lấy vai, rồi lay lay cả người nàng sang trái, sang phải như tìm xem nàng có cất giấu món đồ gì không ấy.

"Êh, người bị làm sao vậy?"

"Ta đang nhìn xem nàng mập, ốm thế nào rồi?" "Yến Thuận hân thật đáng hận, để Kiều Kiều của ta gầy gò như thế. Ngày sau có gặp ta nhất định không tha hân." Lý Sách nhìn nàng đau xót nhưng miệng không ngừng trách yêu nàng.

Sở Kiều thoáng bối rối, đưa tay lên gỡ hân.

"Nghe ngửi khí của người, có vẻ sẽ biết ta đến đây sao?"

Lý Sách lúc này mới đỡ nàng ngồi xuống ghế bên cạnh, đoạn cũng ngồi theo, tay rót trà mời vị bằng hữu mới gặp lại. Tất cả phép tắc lễ nghĩa của vị vua trẻ khi đối diện với người bằng hữu này đều vứt đi. Khoảng cách giai cấp chỉ là hòn sỏi cản nhỏ, mà tiện chân cũng có thể ném rồi lướt qua.

"Biết chứ. Từ khi nghe được tin nàng đã rời Bắc Yến, sau đó không thấy Yến Thuận tấn công Đại Hạ mà dời ngày đến sáu tháng sau thì ta đã biết nàng đã đi về đâu."

Hân uống ngụm trà rồi nói tiếp.

"Sau khi tin Gia Cát Nguyệt rút hồ băng thì chính thời cơ tốt để hân tấn công Đại Hạ nhưng vì nàng đang ở Đại Hạ. Hân vì sợ tất cả ánh mắt căm thù của dân chúng và quan binh Đại Hạ trút lên người nàng nên mới không tấn công thành ngay."

"Cho nên theo lộ trình ấy ta nghĩ nàng đang nhắm Biện Đường mà đến. Đại Hạ chỉ là trạm dừng chân nàng ghé thăm Gia Cát Nguyệt sau khi hân vì nàng bị tổn thất lớn như vậy."

"Thế nào, ta đoán có sai không?" Lý Sách nheo nheo đuôi mắt hồ ly giảo hoạt nhìn nàng, như tỏ ý tất cả ý đồ của nàng hân đều đoán được. Chẳng qua hân không nói, mà chỉ có thể ngồi ở điện Kim Ngõ chờ nàng đến, rồi âm thầm sắp xếp trừ tính tất cả.

Sở Kiều không giấu sự vui vẻ nhìn người đối diện. Hân quả thật rất thông minh. Như hân nói vậy, Yến Thuận hân cũng vì nàng bỏ qua hết cơ hội này đến cơ hội khác tấn công thành Đại Hạ. Thật ra trong lòng hân, nàng vẫn còn vị trí quan trọng đó sao. Không ai trả lời mình nhưng nàng bắt gặp ánh mắt vui trong lòng. Tâm trạng hân hoan không thực rõ từ đâu.

"Uh, người cũng thông minh lắm. Sao nào, có mưu mang được một người không cửa không nhà như ta ở đây không?"

"Tất nhiên, nàng có thể ở lại cả đời cũng được, chỉ sợ không chịu nổi sự hành hạ của ta mà thôi."

Lý Sách đáp lời nàng bằng giọng trêu ghẹo, sau đó còn giơ tay về phía nàng, nắm nắm kéo kéo vạt áo như tí tê, như ẩn chứa sự trắng hoa.

"Người thật là, rượu uống không muốn lại muốn rượu phạt. Ta nhớ đã đánh người không biết nhiều lần lúc ở Đại Hạ, người không thấy đau sao?" Sở Kiều vừa nói vừa cười.

"Nàng biết ta muốn gì mà. Kiều Kiều, nàng đến đây là tốt rồi. Ta luôn chào đón nàng. Nào ta đưa nàng về tẩm cung của nàng nhé." Nói đoạn Lý Sách đứng lên kéo tay nàng đi ra cửa.

"Tẩm cung của ta? Lý Sách không phải chứ? Ta chỉ là ở tạm đây thôi. Với lại ta với người có quan hệ gì mà ta lại có tẩm cung riêng chứ?" Sở Kiều vừa cười vừa khờ sờ nhìn hắn. Không phải hắn muốn nạp mình thành phu nhân Biện Đường chứ. Lý Sách ơi Lý Sách. Có phải ta đã tự đâm đầu mình vào rồi hay không?

"Quan hệ gì á?"

Hahahaha. "Chỉ là bằng hữu thôi mà, cũng cần có tẩm cung riêng chứ. Ta đã bảo sẽ cho nàng làm bên đó tạm thời bất cứ khi nào cần. Vì thế cũng cần có nơi cho nàng về chứ. Nàng tưởng rằng lời nói của Lý Sách ta chỉ là lời nói suông buộc miệng thôi sao?"

Lý Sách nói xong kéo tay nàng đi nhanh hơn. Sở Kiều cũng chỉ biết vâng dạ lú lú chân theo hắn.

Đường đi đến "tẩm cung của nàng" cũng không xa mấy, lại có chút quen thuộc. Hai bên hạ nhân cúi người tề tữ. Trên đường đá sỏi có bốn bàn chân nhỏ chạy riu rít nối nhau như đôi thanh mai trúc mã vui đùa trong vườn nhỏ.

Hương sen càng lúc càng thơm dào dạt. Hương không thơm nồng nhưng trong không khí mát mẻ nơi đây, hương sen vẫn có màu sắc riêng, vô cùng thanh mát và dịu nhẹ.

Mật Hà Cư ẩn hiện phía trước. Tòa cung nhỏ nằm ẩn mình năm xưa vô cùng khiêm tốn và cũ kỹ. Nghe nói nơi đó Lý Sách từng ở lúc nhỏ, nơi chứa đựng nhiều hạnh phúc và nhiều kỷ niệm đối với hắn.

Mật Hà Cư giờ được hắn sửa sang lại đẹp hơn, ấm hơn, tiện nghi hơn. Sen trong hồ được coi thêm, sóng sánh một vùng trời xanh biếc lẫn sắc hồng tím của nhụy bên trong.

"Đây chính là nơi này. Nơi này chỉ dành riêng cho nàng, và cả cho ta. Thế giới của hai chúng ta."

Lý Sách nắm tay Sở Kiều chỉ về cánh cửa màu đỏ thẫm vừa được sơn mới nhưng vẫn nhuốm màu cổ kính của năm tháng. Tòa cung điện không lớn nhưng cũng đủ sự bình yên và ấm cúng như những gì trong quá khứ nó từng trải qua.

Cây cối quanh vườn bờ hồ được ươm lại, thoáng, sạch hơn. Phía trước cửa lớn, trong khuôn viên nhỏ có vài ghế đá và bộ trà nhỏ. Bên cạnh là một xích đu lốt miếng gỗ đàn hồi nâu sẫm vừa tầm hai người ngồi lên.

Cách đó không xa là mảng hoa tường vi lớn ngồn ngộn sinh sôi dưới ánh mặt trời.

Tất cả đều hơn dự đoán của nàng. Nàng quay người nhìn vị vua trẻ, lòng không nguôi cảm kích tấm chân tình của hắn. Hắn yêu nàng, nàng biết chứ. Chỉ không tiện nói ra để tránh hai người khó xử. Trái tim nàng hướng về ai, hắn hoàn toàn hiểu được. Chỉ có điều hắn luôn không vương bận nhiều như thế. Tim hắn có nàng, nàng cần sẽ đến tìm hắn. Hắn làm nàng vui vẻ, hắn cũng vui vẻ. Hắn yêu nàng nhưng không gượng ép nàng cũng như không bao giờ muốn chiếm nàng làm của riêng. Hắn để nàng như chim trời tự tung bay lượn múa. Để nàng như cá nước vùng vẫy, cho nàng bầu không khí tự do nhất của tình yêu. Không chiếm đoạt, không bày tỏ, không ràng buộc.

"Lý Sách, người thật tốt với ta."

"Kiều Kiều đừng nói là nàng cảm động đến muốn lấy thân báo đáp nhé." Lý Sách vẫn thái độ trêu ghẹo không ngớt cười nàng.

"Khi biết nàng đã rời Bắc Yến nên ta đã sai người dọn dẹp và tu sửa nơi này lại. Vì ta biết nàng sẽ đến đây. Nhất định thế. Mà ông trời cũng thật không phụ lòng người." ha ha ha.

Đuôi mắt hồ ly của hắn lúc cười lại biến thành một đường thẳng dài, giờ thêm vài dấu nhăn nhúm khóe mắt. Có vẻ hắn cười rất sáng khoái và vui vẻ.

"Cảm ơn người rất nhiều." Sở Kiều khẽ khàng nhìn hắn mà lòng đầy cảm kích.

"Haizz cảm ơn gì chứ. Nàng đến đây ta vui không hết nữa mà. Thu Tuệ, Thu Thủy, các nàng hãy hầu hạ nàng thật tốt nhé. Ngày mai ta lại đến thăm nàng nhé, Kiều Kiều." Lý Sách nãy giờ vẫn nắm tay nàng không buông. Đoạn đưa bàn tay còn lại lên đặt lên mu bàn tay đang nắm của nàng, nhẹ nhàng vỗ vài cái như trấn an Sở Kiều: Đã có ta đây. Đừng sợ.

Sở Kiều nhìn vị bằng hữu rồi đi mà lòng ngổn ngang tâm sự. Lý Sách quá tốt với nàng nhưng hắn vẫn không cho nàng cơ hội nghĩ mình phải trả ơn hay mang ơn hắn. Cách biểu lộ tình yêu của hắn đối với nàng khác với Yến Tuấn, Gia Cát Nguyệt. Yêu nàng nhưng luôn cho nàng nghĩ hắn đang còn bộn bề hào phóng nhất thời nhưng nếu suy xét kỹ càng, tất cả đều có sự tính toán và chu toàn. Cốt hắn chỉ không muốn nàng mang cảm giác nợ ân tình mà thôi.

Bạn đang đọc truyện [Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11] *Sói Bắc Yến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 163: Tú lệ vương

Mười ngày trước khi chiến tranh Thổ Phồn nổ ra.

Khi chiếu phong của Yến Tuấn được truyền đến Sở Kiều là lúc nàng đang ngồi trong thư phòng với Lý Sách ở Mật Hà Cư.

Lý Sách từ ngày lên ngôi vua có nhiều chuyện quân chế muốn học hỏi ở nàng. Không phải nàng tài giỏi gì mà hắn thích bàn luận. Nhưng bởi cái đầu óc của người thế kỷ 21 nàng dùng ở thời đại này có thể được xem là xuất chúng. Quân sự, tác chiến cùng luận trị dân. Những điều nàng nói với hắn hay Yến Tuấn đều làm khai sáng tầm nhìn của họ. Cho nên càng nói, hắn càng say mê, không chỉ ở tính tình thẳng thắn, mạnh mẽ, quyết liệt mà còn ở sự uyên bác và ngưỡng mộ.

Nô tỳ Thu Lan bước vào thưa: "Bẩm Bệ hạ, có sứ giả Yến Bắc Vương (*) mang chiếu thư đến cô nương, hiện đang chờ ngoài điện."

(*) Hiện giờ Yến Tuấn chưa lên ngôi Hoàng đế nên vẫn còn gọi như cũ.

"Ta?" Sở Kiều há hốc quay lại nhìn Lý Sách.

"Truyền vào" Lý Sách cũng không trả lời, hắn biết chuyện này sớm muộn gì nàng cũng biết nên chỉ cười nhẹ phẩy tay hiệu cho người vào.

Sứ giả mang chiếu phong vào, trên tay cầm một đạo thánh chỉ màu vàng kim, vô cùng long trọng. Nàng cũng khá ngạc nhiên, vì mình đã rời Bắc Yến lâu như vậy, thì còn công sự gì cần đến nàng nữa. Tuy lúc ra đi không từ mà biệt nhưng suy cho cùng cũng vẫn là người Bắc Yến, lại còn là người thân cận bên Yến Tuấn. Giữa bọn họ có khoảng cách nhưng người khác nhìn vào vẫn cho nàng là người của hắn, hay đúng hơn là người Bắc Yến từ lâu rồi.

Chỉ có lạ là thường chiếu phong một ai đó sẽ trên lãnh thổ quốc gia đó. Đằng này Yến Tuấn hẳn quả có chút lằng nhằng, sai người đến tận Biện Đường để sắc phong. Chẳng biết chuyện tốt hay xấu, nhưng thật tình nàng chẳng muốn nhận chút nào. Nhưng thôi, nếu thật sự có chiến sự liên quan đến Bắc Yến thì nàng cam lòng lo sao? Nghĩ thế bèn cúi người quỳ xuống nhận sắc phong.

"Hạ quan tuyên chỉ, mong Sở Đại nhân lắng nghe."

Sở Kiều nhìn hắn gật đầu ra hiệu đồng ý.

"Ta Bắc Yến Vương, nhận thấy Sở Kiều khanh một lòng trung quân ái quốc, luôn hướng đến lợi ích quốc gia Bắc Yến lên hàng đầu. Chiến trường lập nhiều công trạng, hậu phương giúp đất nước tăng gia sản xuất. Nay phong làm Tú Lệ Vương, đất phong Bắc Yến, cùng bổng lộc châu báu ba ngàn gấm lụa. Trẫm mong khanh thu xếp ngày về Bắc Yến canh dân giúp nước. Tạm thời sẽ do Trọng Vũ tiếp quản thay thế, sau khi khanh về sẽ bàn giao lại. Đồng thời ban quân hiệu Tú Lệ Quân cho đội quân trước đây là Tây Nam trấn phủ sứ, có cờ hiệu riêng, vị trí ngang hàng Hắc Ưng Nhân của trẫm. Tú Lệ Quân cấp tốc đến báo danh Tú Lệ Vương. Khâm thủ."

Từng lời từng chữ được tuyên phong, Sở Kiều như chết lặng. Nàng chưa kịp hoàn hồn chuyện gì đang xảy ra. Hắn ban Tú Lệ Quân cho nàng, tức đã không tính thù xưa với bọn Hạ Tiều. Quân đội này trước đây là cái gai trong mắt hắn. Mà hắn tha nhỏ cô tận gốc, làm nàng phật ý cũng không nương tay. Nhưng hôm nay hắn đã buông bỏ thành kiến, còn cho nàng cai quản cả một vùng, đúng như tín ngưỡng của nàng.

Hắn đã thay đổi. Thật sự thay đổi.

Sở Kiều như nhớ lại nhiều năm trước. Một thiếu niên gầy gò đứng bên nàng. Ta sẽ đưa muội về Bắc Yến, ta sẽ bảo vệ muội, chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng Bắc Yến, vì nơi đó là quê hương của chúng ta.

Nàng còn nhớ lúc mình ngồi dựa lên vai Yến Tuấn, trên đôi nhô của bình nguyên Bắc Yến trong buổi chiều tàn nọ. Nàng dùng tay xoa xoa truyền hơi ấm cho hắn. Cả hai đều nhìn xuống thảo nguyên dưới kia. Bắc Yến của họ được tạo hóa phủ một màu xanh mát bát ngát. Mùa đông thì khoát lên người một màu trắng xóa. Bắc Yến của bọn họ đơn giản hai màu như thế nhưng trong lòng những người tha hương ngày đêm đau đáu nhớ về, nó có ý nghĩa vô cùng lớn lao.

Thì ra, hắn vẫn còn nhớ tín ngưỡng thật sự của bọn họ là gì. Hắn đã không quên. Bao nhiêu biến cố xảy ra trong thời gian qua là một loạt những sai lầm mà hắn đang vì nàng từ từ buông bỏ và quay đầu.

Vậy thì nàng còn trách hắn làm gì? Nàng còn muốn gì hơn nữa? Hắn yêu thương nàng, vẫn luôn tin tưởng nàng, giao binh quyền cho một người đã thoát ly mình đi qua nước khác. Hắn tin tưởng nàng đến hết lòng hết dạ, không sợ nàng phản bội lại mình.

Tuy xa nhau, không nhiều lời đối đáp, nhưng hắn vẫn như trước kia, luôn hiểu thấu nàng, cả từng bước đi.

"Sở Đại nhân. Sở Đại nhân." Viên sứ thần lên tiếng kêu Sở Kiều, mà nàng lúc này đang triền miên trong suy nghĩ, quá khứ có, hiện tại có, vui có, hạnh phúc có, tất cả như sóng nước ập đến từng chút từng chút một, cuốn phăng đi mọi lo toan, muộn phiền, đau khổ, nghi ngờ bấy lâu nay.

Lý Sách cũng bước đến lay nhẹ Sở Kiều, "Kiều Kiều"

Bàn tay nam tử lạnh chạm vào, chợt kéo nàng về hiện thực, vội vàng trấn tĩnh lại rồi nở một nụ cười miễn cưỡng trước viên sứ thần.

"Thần lĩnh chỉ. Tạ chủ long ân. Bắc Yến Vương vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Sứ thần bước đến đưa chiếu phong cho nàng, sau đó còn căn dặn Tú Lệ Quân đang trên đường đến báo danh trong vài ngày tới, bảo nàng yên tâm chờ đợi.

Sở Kiều vui vẻ gật đầu sau đó còn tiễn hân ra đến cổng cung Kim Ngô.

"Kiều Kiều của ta, nàng sắp phải về với hân rồi sao? Thật bất công." Lý Sách than vãn nhìn nàng.

"Ai bảo ta về với hân, ta về Bắc Yến mà thôi." Sở Kiều đính chính.

Lý Sách bước lên, khoan thai đi lại trong thư phòng, tay vắt ngang sau eo mình, đầu nghiêng nghiêng suy nghĩ rồi phán:

"Yến Tuấn, hân đúng là người nông và điên rồ hết sức. Lý Sách ta chỉ có thể chào thua."

"Vì sao?"

"Nàng thử nghĩ xem, bây giờ nàng bỏ đi, hân còn trao binh quyền cùng đất phong cho nàng. Một, không sợ nàng làm phản. Hai, không sợ nàng đem quân đầu hàng Biện Đường ta. Như vậy há chẳng phải điên rồ và nông lắm sao?"

"Bởi hân tin tưởng ta. Chỉ vậy thôi. Lý Sách, người không hiểu được đâu. Khi người đặt niềm tin ở một người thì dù trời sập xuống, người cũng không sợ hân hai lòng."

"Ái chà, vậy người làm khách Mật Hà Cư của ta không phải là Sở Kiều cô nương, mà là Tú Lệ Vương đây sao? Quá vinh hạnh, quá vinh hạnh." Lý Sách buông mình cười lớn nhìn nàng. Hân nhìn ra được sự hoan hỉ và hạnh phúc của nàng sau khi nghe chiếu phong. Khác với tâm trạng khi nàng mới đến đây. Hân thế nào cũng được. Nàng hạnh phúc là hân vui lắm rồi.

"Vậy nàng định khi nào về đó?" Lý Sách thăm dò người trong lòng.

"Ta vừa đến không lâu, với lại chiến sự Bắc Yến cũng ổn thỏa. Ta không vội, cứ ở đây chơi thỏa thích trước đã."

"Vậy thì tốt. Chúng ta ra ngoài dạo hồ sen nhé, kéo sau này ta nhớ nàng không biết làm sao nữa." Lý Sách vẫn cái giọng điệu đùa giỡn phóng túng, khiến Sở Kiều nàng cũng bất lực nuông theo.

Dạo này nàng có vẻ nặng nề hơi chút, cảm giác trong người có chút thay đổi, ăn uống cũng không ngon như trước. Thân hình mảnh mai hôm nào giờ được Lý Sách chăm sóc quá đổi nên có nhỉnh lên một chút nhất là vùng eo. Không khéo ở đây lâu nàng hóa thành heo luôn quá.

...

Vài ngày sau, Lý Sách đến Mật Hà Cư mang theo một tin vô cùng tốt đến cho nàng.

"Lâu rồi không gặp, tỷ có khỏe không?"

Giọng nói thiếu nữ lạnh lót, trong trẻo nhưng đầy tình ranh, cái giọng ngữ khí của người Bắc Yến lâu rồi không gặp. Người con gái nhỏ nhắn hôm nào muốn cùng nàng sống trong giang hồ. Người bạn đồng hành ra đi cùng nàng ven sườn Biệt Nhai. Nhạn Bình.

"Muội có khỏe không?" Sở Kiều nhu tình gặp lại người chị em tốt.

Nhạn Bình bước đến nhìn nàng, môi nhovn nụ cười nhẹ, gật đầu một chút ra chiều yêu thương vì lâu ngày mới gặp:

"Từ lúc tỷ nhảy xuống thành, muội sợ muốn khóc. Tỷ thật làm người khác thương tâm. Cũng may có Bệ hạ người che chắn. Nếu không cả đời này chúng ta cũng không được gặp nhau nữa." Nói đoạn Nhạn Bình nhào đến ôm chầm Sở Kiều khóc nức nở.

Sau đợt đó, quân Đại Hạ thấy nàng không còn giá trị cũng buông lui cảnh giác. Nàng lợi dụng sơ hở rồi chạy trốn. Lưu lại Chân Hoàng một thời gian, sau nghe ngóng Sở Kiều không cùng Bệ hạ vào thành liền nghĩ ngay người tỷ tỷ này sẽ đến Biện Đường. Thế là nàng cũng vượt quan ái qua đây hội ngộ.

"Muội đến là tốt rồi. Xin lỗi, ta đã không đi tìm muội. Lúc ở trong trường Yến Tuấn... (*) có vài việc xảy ra, nên ta tức giận bỏ đi ngay sáng hôm sau. "

(*) Sở Kiều luôn vẫn giữ ngữ khí gọi tên tục Yến Tuấn dù hân giờ đã là Vương, sau này là Hoàng đế. Ngẫm nghĩ chỉ có thể từ được nuông chiều quá đổi của hân mới dám xuất khẩu cuồng ngôn như thế. Mà bản chất của hân, thực ra cũng là thế nô không ai sánh bằng. Haizz.

"Đã không sao rồi, tỷ đừng thấy có lỗi gì hết. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Chúng ta giờ đã an toàn rồi thì nên vui mới phải chứ?" Nhạn Bình lại nheo mắt, định làm trò gì nữa đây chứ. Mới mấy ngày bình yên giờ cô nương ấy đến lại phá hỏng mất tiêu.

Nô tỳ Thu Thủy đứng bên cạnh này giờ, cũng bắt đầu lên tiếng:

" Có cô nương ở đây Tú Lệ Vương đỡ nhàm chán với chúng nô tỳ. Hằng ngày nếu không phải bệ hạ đến thăm nom thì Tú Lệ Vương cô ấy cứ đóng cửa đọc sách."

" Tú Lệ Vương? Tỳ tỳ nha, được thăng quan rồi không cho muội biết nhé. Đáng giận lắm " Nhạn Bình chua chát, chặt lưỡi nhìn nàng.

" Ta cũng mới được phong gần đây, muội về chưa kịp nói thôi. Là Bắc Yến Vương phong thưởng "

" Sao nào, có muốn phong chức quan gì dưới trướng ta không? Chẳng hạn chức vụ tiểu thái giám hay quan chăm coi ngựa (*)?"

(*) Sở Kiều đang nghĩ đến chức quan của Tề Thiên Đại Thánh mà kiếp trước được biết qua truyện.

Nói đoạn nàng phá lên cười thật tươi. Mấy ngày nay nàng vui vẻ, phấn chấn lên rõ rệt. Mặt mày tươi tỉnh hơn, hơi tròn tròn một chút, nên buông nhiều lời vui vẻ ghẹo bọn Thu Thủy, Thu Hương suốt.

Xi... tỳ thật là... Nhạn Bình vừa muốn cười vừa bĩu môi dài thườn thượt. Nàng chợt nhớ cái điệu bộ này cũng giống chàng thiếu niên năm nào trong khuôn viên Gia Cát. Chàng Yến thế tử tự do, tiêu sái, phóng khoáng và luôn thấy hứng thú tiểu nô tỳ là nàng đây. Vậy mà bằng đi đã lâu không còn nhìn thấy điệu bộ ngây thơ hết sức trẻ con ấy nữa.

" Thôi ta dẫn muội đi ăn nhé, Biện Đường là thiên đường những món ăn ngon nhất thiên hạ. Buổi tối chúng ta xuống phố chơi, bảo đảm muội sẽ rất thích nơi này." Sở Kiều lại ôn tồn trấn an thiếu nữ. Sau khi thấy nàng chun chun cái mũi, hai mắt chớp chớp mới biết người đó đã nguôi ngoa, liền nắm tay dắt nhau đi về ngự thiện phòng, nơi chỉ có hoàng gia như Lý Sách, hoàng hậu hay Hoàng Thái hậu được bước đến, nhưng đối với Sở Kiều, nàng luôn có ngoại lệ.

...

Một tuần trước khi chiến tranh Thổ Phồn diễn ra ở Uyển Châu.

Chánh điện Biện Đường.

Quan tể tướng đương triều, Vu Mông, bước lên tấu sớ:

" Bẩm Bệ hạ, Thổ Phồn nay mạnh mẽ gây hấn chiến tranh ở cửa khẩu Uyển Châu. Quan quân nơi đây đang chống đỡ. Nhưng quân Thổ Phồn quá hung hăng. Thần sợ rằng khó giữ lâu dài. Nên chúng ta cần sắp xếp cục diện trước khi quá muộn."

Lý Sách, người ngồi trên chánh điện trên cùng, trong trang phục vô cùng tuấn tú, hoàng bào màu tím sẫm, giờ tay về phía trước nghị sự:

" Vậy các khanh có sách lược gì không?"

Lý Hạo tướng quân liền bước lên đỡ lời:

" Bẩm Bệ hạ, Biện Đường ta là nước nhỏ, quanh năm buôn bán giao thương nên quân đội thì có nhưng lại không phải là người nhuệ khí, bình cường tướng hậu. Cho nên vẫn là thiếu nội lực chiến đấu. Nên vẫn cần một tướng quân có đủ dũng, đủ mưu đứng ra khôi phục ý chí chiến đấu cùng chiến lược tốt. Thần bất tài, bao năm cố gắng nhưng vẫn phụ sự trông đợi của Hoàng gia. Xin người trách phạt."

Nói đoạn, hần quỳ xuống xin tội. Nói thật ra, Lý Hạo là một tướng trung thần. Cùng họ hoàng thất cũng xem như chí xa. Nên cũng được hoàng triều các đời chiêu mộ. Tiếc thay, làm một vị tướng tốt đâu cần chỉ trung quân mà còn cần đầu óc chiến lược cùng quân sự xuất sắc.

" Giờ là lúc cần người tài giúp nước. Lý Hạo, ta đâu rảnh kiếm người ra trị tội rồi lấy ai đánh giặc ngoại bang đây?" Lý Sách hần học nhìn hần nói.

Từ phía sau, quan Tuần phủ Hiền Dương có vị tướng bước lên nói:

" Bẩm Bệ hạ, Thần có một cao kiến, không biết người có bằng lòng muốn nghe hay không?"

" Khanh nói đi."

" Bẩm, người chúng ta đang cần là một vị tướng đủ chiến lược và đầu óc sát bén để lãnh quân. Hiện nay, có vị Tú Lệ Vương của Bắc Yến đang ở Biện Đường. Vị này lại là bằng hữu tốt của người. Chắc mọi người cũng nghe qua danh tiếng cô ấy. Quả là một nhân tài kiệt xuất, vượt xa các vị tướng quân chúng thần. Nay cần xin Bệ hạ mở lời, bảo đảm vị ấy không chối từ."

" Im đi."

" Cuồng ngôn." Lý Sách giận dữ quát lớn.

" Các người cho rằng ta là tên ngốc sao? Chuyện Biện Đường chúng ta sao lại để vị ấy xuất đầu lộ diện. Hơn nữa còn là khách quý ở Mật Hà Cư của ta. Các người là lũ ăn hại. Tham sống sợ chết, giờ đang kiếm người chết thay hay sao?"

"Bệ hạ, người bớt giận."

Vị tướng vừa nói khi này là Vương Chấn Khải, Tiết độ sứ trấn thủ Hiền Dương. Hắn là người không giỏi quân sự tác chiến nhưng lại có mắt nhìn người. Tầm lòng cũng trung trực, thẳng thắn không kém ai.

"Bệ hạ, nếu vị ấy xuất đầu lộ diện thì chỉ có lợi chứ không có hại."

"Thứ nhất, vị ấy là một tướng tài giỏi, nên có thể thu phục lòng chiến sỹ dễ dàng."

Thứ hai, vị ấy là người Bắc Yên. Mà Bắc Yên Vương lại có mối quan hệ sâu sắc với nàng. Biện Đường ta bấy lâu nay luôn trung lập. Nên muốn Bắc Yên tương trợ, thật khó lên trời. Nay nếu nàng nguyện ý giúp sức thì Bắc Yên Vương cũng không khoan thai đứng nhìn. Như vậy thế cuộc sẽ được cân bằng. Quân ta sẽ chiếm thế thượng phong về mặt quân sự.

Thứ ba, người kích động cuộc chiến tranh này là công chúa Đại Hạ, Triệu Thuần, cũng là người có mối thù sâu tựa biển với Tú Lệ Vương và Bắc Yên Vương. Nên suy cho cùng, lần này Tú Lệ Vương xuất chinh cũng thuận theo ý tự nhiên. Tuyệt chúng ta không thúc ép.

Tất cả mong Bệ hạ ân chuẩn mở lời cùng nàng."

"Người nói hết chưa? Nếu hết rồi cầm miệng luôn từ đây. Ta không bao giờ muốn nghe nhắc lại chuyện này. Lợi dụng bằng hữu, chuyện này người cũng dám dõng xúi ta? Gan người quá to đấy!" Lý Sách tức giận bước xuống bậc tam cấp chánh điện, tay trở về hướng Vương Chấn Khải, ánh mắt khói lửa. Hắn hận không thể giết tên này. Dù sao giờ phút này là cần người, hắn không nên lạm sát nhân tài. Nếu không bằng một lời đầu tiên người kia nói ra là có thể xử tội chết.

Bãi triều.

Nói đoạn Lý Sách quay người đi. Bẵng mấy ngày sau không thượng triều cũng không đến gặp Sở Kiều. Chính điều này làm nàng lo lắng nên cuối cùng cũng phải tìm đến hắn để phân trần cục diện.

"Bệ hạ, Tú Lệ Vương cầu kiến." Thu Cúc bước vào thông báo.

"Cho nàng vào."

...

Sở Kiều mấy ngày không gặp hắn nên thoáng nhìn thất thần. Hắn ngày thường chinh chu diêm dúa. Nay bỗng trở nên lợm lợm, râu mép lúng lúng, có vẻ lâu rồi chưa chăm sóc. Khuôn mặt thì tiêu tụy, ánh thư vất lung tung.

"Lý Sách, người không sao chứ?" Sở Kiều nhò nhẹ đến bên hắn.

"Uh, nàng thấy ta có sao sao? Chỉ là lười biếng một chút do chính sự nhiều quá. Bọn quan thần kia cứ rảnh rồi dâng tấu chương hạch sách ta phê chuẩn. Thật phiền phức." Lý Sách liền nhác phân bua.

"Người còn giấu ta sao? Ta đều biết cả rồi."

"Tại sao ta phải giấu nàng cơ chứ? Kiều Kiều, nàng hiện đang là khách của ta. Ta không muốn nàng bị phiền nhiễu những điều khác."

"Ta biết, người quan tâm ta, sợ ta hiểu nhầm. Cũng không muốn làm khó ta."

"Nhưng người nên lấy đại cuộc làm trọng. Ta tình nguyện giúp Biện Đường xuất chinh. Hơn nữa mấy ngày nữa có Tú Lệ Quân đến tương trợ. Ta tin chúng ta sẽ chiến thắng trở về. Yên Tuân, hắn cũng sẽ không trách ta đâu." Sở Kiều nhẹ nhàng như nước mùa thu, ôn nhu nhìn người đối diện. Nàng biết hắn có trọng trách xã tắc trên vai, gánh nặng con dân Biện Đường, mà từng quyết định của hắn, có thể thay đổi vận mệnh đất nước sớm chiều. Hắn cũng giống như Yên Tuân. Giờ nàng đã hiểu. Có những chuyện khi làm không hẳn vui. Nhưng không làm càng không thể vui được.

"Kiều Kiều, nàng biết ta sẽ không nỡ mà. Đừng ép ta như vậy." Lý Sách khổ sở nhìn nàng.

"Người biết không? Nếu Biện Đường ngày sau có xảy ra chuyện gì thì làm sao người ăn nói với bá tánh của mình. Sao có thể diện nhìn tổ tông Lý thị nhà mình? Người xem ta là bằng hữu. Ta cũng trân trọng tấm chân tình đó. Nên ta càng phải giúp người. Huống hồ sau lưng ta còn có cả Bắc Yên cùng Yên Tuân, hắn sẽ không để ta chịu khổ đâu. Người yên tâm nhé."

Khóe mắt Lý Sách giờ cũng long lanh sóng nước, tuy không rơi ra nhưng nhu tình dào dạt, hắn yêu nàng, chỉ làm vài chuyện còn con cho nàng thôi. Nhưng nàng lại dùng cả bầu trời để đối đãi hắn. Ân tình của nàng, hắn sao trả hết được đây?

Lý Sách đặt một tay lên tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve trìu mến.

"Cảm ơn nàng, Kiều Kiều."

Gió thổi từ ngoài vào làm mái tóc nữ nhân bay lòa xòa, áo thường phục nhẹ nhàng màu xanh lơ cũng lay động theo gió. Một nhúm tóc nhỏ rớt xuống mắt, che đi một vài nét thanh tú trên khuôn mặt nữ nhân. Nam nhân đối diện nhẹ nhàng kéo chúng sang một bên, nhìn nàng bằng ánh mắt thiết tha như nhu tình.

cuối hạ. Dù là chiến sự khốc liệt đang đến gần nhưng giờ phút này đây, tình bằng hữu của họ dập dờn mệnh mang triều miên.

Cứ như thế mười ngày sau, Tú Lệ Vương cùng Tiết độ sứ Vương Chấn Khải, người trung thần can đảm dám tiến cử Tú Lệ Vương của Bắc Yến trước mặt bá quan văn võ Biện Đường cũng được lệnh tòng chinh, mang theo tám ngàn binh sỹ nhắm thành Vạn Thành chi viện.

Ngoài kia, quân Thổ Phồn cũng đã hạ được cửa khẩu Uyển Châu, nên thừa thắng xông lên tiến sâu vào lãnh thổ Biện Đường.

Từ đây khỏi bụi đại lục lại có thêm lớp mới. Cùng muôn vàn máu tanh, xác người trôi dạt. Không biết những cái chết đó có được cho là chính đáng hay không nhưng các nhà sử học ghi lại không khỏi cảm thán, nguyên nhân sâu xa kia suy cho cùng vẫn là một chữ.

" Tỉnh. "

Bạn đang đọc truyện [Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11] *Sói Bắc Yến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Hậu phương vững chắc cho người

Ngày đoàn quân do Tú Lệ Vương dẫn đầu xuất thành Đường Kinh cũng là lúc Yến Tuấn lên ngôi Hoàng Đế tại Sở Thành.

Sự kiện lên ngôi này của hần giáng một đòn mạnh lên các thế lực không phục lẫn cận lâu nay nhăm nhe lẫn át. Tuy bọn họ thừa biết hần đánh chiếm Chân Hoàng thành công nhưng danh nghĩa vẫn là Bắc Yến Vương, trấn thủ một phương. Mà hôm nay xem như sói Bắc Yến hần lại nắm một nửa thiên hạ đại lục Tây Mông, không tính đến Hoài Tống cũng được xem là đồng minh của mình.

Từ nay danh xưng Bắc Yến chỉ thuộc về Tú Lệ Vương cùng binh đoàn vũ bảo Tú Lệ Quân là nòng cốt, tiên phong dẫn dắt vó ngựa thảo nguyên Nam chinh Bắc phạt. Và nói đến hoàng quyền nắm vùng rộng lớn phân nửa lãnh thổ trung nguyên chính là nguyên triều Sơ Nguyên thay thế cho Đại Hạ cũ. Có thể nói Tú Lệ Vương là cánh tay đắc lực của Yến hoàng và cũng là người nắm vị trí quan trọng trong binh quyền nhà nước Sơ Nguyên, bởi lực lượng của Tú Lệ Quân ngày càng lớn mạnh và ngang hàng với đội quân thiết giáp đen Hắc Ưng Nhân của Yến hoàng. Hai lực lượng này ngày một cân bằng, bổ sung và tương trợ nhau bởi hai vị chủ nhân thật sự của họ vốn là những người không thể tách rời, như hai người tri âm, hai người chiến sỹ đồng sinh cộng tử, hai người thân quyến thuộc không rời và cũng là hai linh hồn bất tử đại diện để chế Yến thị kéo dài suốt mười ngàn năm sau.

Bởi vậy, sự kiện ngày hôm ấy bên hoàng triều Yến thị cũng đã tác động không lớn đến nghĩa khí đoàn quân viễn chinh do Tú Lệ Vương dẫn dắt.

Vô hình dung, phần nửa đại lục Tây Mông đã đứng về Biện Đường thì còn sự ủng hộ nào hơn cho lòng quân và sỹ khí? Cứ thế bọn họ đi trong hiên ngang và vũ bảo, mặc dù trước đây chỉ là đám tướng sỹ nhếch nháng, binh hèn tướng mỏng.

Sở Thành.

Buổi sáng tinh sương, trước ba khắc tiến hành nghi thức đăng cơ Hoàng đế của Yến Tuấn.

" Tú Lệ Quân đến diện binh với nàng chưa?" Yến Tuấn ngồi trong thư phòng hỏi A Tinh.

" Bẩm Bệ hạ. Có lẽ vài ngày nữa sẽ kịp gặp mặt. "

Hần không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ: Uh.

Hôm nay Tú Lệ Vương xuất chinh, hần cố tình chọn ngày này đăng vị, âu cũng là một tay giúp nàng. Hần biết A Sở sẽ không đành lòng bỏ rơi Lý Sách vì nàng vốn tình thâm nghĩa trọng. Nên cách duy nhất chỉ âm thầm hỗ trợ và khích lệ nàng. Nàng hết lòng vì tín ngưỡng và bằng hữu, hần sẽ cho nàng những gì nàng khao khát.

Bởi lẽ hần nợ nàng quá nhiều nên chút tâm tư này, hần sao không thể vì nàng được chứ?

Nghĩ thế, bất giác Yến Tuấn thấy nhẹ lòng. Tất cả thuận theo ý nàng, nàng vui, hần tâm tư cũng nhẹ. Bây giờ thiên hạ đã có, thù nhà cũng đã trả. Hần chỉ còn thực hiện một sứ mệnh cuối cùng và cũng suốt đời nữa mà thôi:

" Là làm một nam nhân. "

Biện Đường.

Doanh trại Thổ Phồn, cách thành Vạn Thành mười dặm.

Từ xa nhìn đến, đoàn quân viễn chinh Thổ Phồn binh hùng tướng mạnh. Mạnh về thực lực cũng có, về sức lực cũng không ngoa. Người Thổ Phồn vóc người đầy đặn, hình dáng thô kệch. Khác với Khuyển Nhung, vóc người cao lớn, da trắng, mắt xanh, mũi thè lè.

Thỏ Phồn bao năm chiếm cứ toàn bộ khu vực ngoại bang trung nguyên đại lục Tây Mông. Có thể ăn thịt sống, uống sữa dê, tắm máu đời đời kiếp kiếp trên lưng ngựa.

Người Thổ Phồn thực chất là một nhánh của dân tộc tổ tiên Bồi La Đại Đế. Nhưng trong cuộc chiến tranh giành lãnh địa, tổ tiên người Thổ Phồn đã phản bội lại người anh em Bồi La, nên sau đó bị Bồi La Đại Đế kéo quân xua đuổi chạy mãi đến vùng đất phía Đông thượng nguồn, mãi mãi không về lại trung nguyên.

Cho nên từ rất lâu tổ tiên hai bên vốn có mâu thuẫn truyền kỳ. Cho nên cuộc chiến tranh xâm lược này cũng không phải một sớm một chiều nó diễn ra như ý nguyện của vị tân Khả Đôn mới lên.

Vốn có sẵn mồi lửa nên chỉ cần một luồng gió thổi, sẽ bắt mồi thật nhanh mà bùng cháy.

Một người chiến tranh vì thù dân tộc, một người kích động can qua cũng bởi tình riêng.

Suy cho cùng, anh hùng cũng không qua khỏi ái mỹ nhân. Câu nói đó đúng cho hẳn. Tân Khả hãn: Thác Lý Đài.

Bên trong trưởng Khả hãn có vẻ rất nhộn nhịp tiệc ăn mừng, vài âm thanh khen ngợi cùng lời chúc mừng vang lên, nói nghe vui tai cũng không hẳn, mà bát nháo thì đúng hơn. Vị sữa dê thơm phức lại thanh sạch, nhưng khi kết hợp với mùi vị thịt sống của heo, ngựa được mổ xẻ trên giàn treo trước trưởng làm con người liên tưởng đến một thiếu nữ tinh khiết cùng một tên đồ tể, trông không thể nào có được sự kết hợp hoàn hảo mà thậm chí người ta còn chưa xót cho vị thanh khiết ấy đã bị sự thô tục kia làm vấy bẩn.

Tiếng tung hô và chúc mừng ngày càng lớn đậm vang lên từ bên trong.

"Chúc mừng Khả hãn." Khả Đôn nói, một thân y phục đỏ rực, ánh mắt lạnh lẽo trong suốt nhưng khi gợn sóng cũng đủ làm người đối diện e dè, vì thật khó đoán người đang nghĩ gì, tâm cơ sâu ra sao. Khuôn mặt mỹ lệ cùng đường nét hài hòa, sống mũi cao cao, chần mảy thu liễm uốn lượn gấp cong vênh cao nơi cuối mày, khuôn miệng xinh xắn khoát màu đỏ tươi của son phấn. Nàng ấy chính là vị công chúa của nguyên triều Đại Hạ cuối cùng: Triệu Thuần.

"Khả Đôn, nàng thật biết ý ta. Nào cùng cạn." Thác Lý Đài xoay người ôm choàng người đẹp, một tay giờ chung rượu về phía trước đám quan quân, tay hẳn vắt ngang bả vai Triệu Thuần cùng vài ngón tay buông lơi, nhẹ nhàng xoa xoa người nàng.

Triệu Thuần cũng đáp lại bằng những cái nghiêng người, giọng là lời mời gọi vị Khả hãn trẻ.

"Chúc mừng Khả hãn, mã đáo thành công. Tốc nhanh tốc thắng." Chúng quan quân đồng loạt tung hô xu nịnh vị quân chủ ngồi giữa trưởng kia.

"Hôm nay Tú Lệ Vương đã đến thành. Mai chúng ta có thể xuất chinh, không đầy ba ngày ta sẽ thu phục được ả." Người vừa mạnh miệng là tướng quân Ba Đề Cấp, vóc người cao lớn, râu ria xôm xoàm, nên ngẫu khí cứ theo đó mà tuôn ra như chính vẻ bề ngoài của hắn.

"Tốt lắm. Nâng ly chúc mừng mã đáo thành công một lần nữa." Khả hãn lên tiếng cổ vũ sỹ khí tướng sỹ lần nữa.

Bấy giờ Khả Đôn mới chen vào:

"Chưa chắc. Ta tin tướng quân, nhưng Tú Lệ Vương, ả không phải người có thể khinh được. Ngài hãy nhớ hai trận tấn công của các huynh trưởng ta ở Bắc Sóc và Xích Nguyên. ả cũng lợi hại không kém."

"Việc này người yên tâm. Nay ả đang ở Biện Đường, sói Bắc Yên muốn tương trợ cũng khó khăn. Cho nên ta tin mình có thể thu phục được ả, thậm chí còn bắt sống ả về làm thê tử dưới trướng của mình." Tướng quân A Lạc Cồn, này giờ đang ngồi cánh tả Khả hãn tiếp lời.

Triệu Thuần ném cái nhìn lạnh lùng về hắn, cũng chẳng qua ăn nói ngông cuồng trọng vọng. Nhưng dù sao cũng lưu dưới trướng Thác Lý Đài nên nàng không xuất khẩu khinh hắn được, nên xoay người qua nở nụ cười vừa đủ cử động cơ mặt, nâng ly nghiêng về hướng Ba Đề Cấp chúc mừng nghĩa khí của hắn.

"Được, chúc khanh công trạng đề danh. Sớm có thể tử tốt."

Cả đám quan viên đều phá lên cười sau đó còn buông vài lời châm chọc hắn.

...

Sáng hôm sau. Trước chân thành Vạn Thành.

Đi về hướng Bắc, Vạn Thành là thành trì thứ hai giáp Thổ Phồn sau cửa khẩu Uyển Châu. Vạn Thành tuy nằm bên trong lãnh thổ của Biện Đường, nhưng hướng Đông giáp Hoài Tống ngăn cách bởi một cánh rừng bên cạnh. Rừng Nguyên Sắc. Rừng này quanh năm mặt trời không buồn buông ánh sáng chói chang, thêm vào cây cối rậm rạp, có vào nhưng khó ra. Mà hạ độc, xông khí hay đánh du kích, có thể nói là nơi lý tưởng để dụng binh và bày trận.

Cổng thành Vạn Thành vừa mở, một viên tướng Biện đường cưỡi ngựa tiên phong trận đầu tiên với Thổ Phồn. Bên trên thành là Tú Lệ Vương cùng Vương Chấn Khải và Nhạn Bình.

Người vừa một thân khôi giáp xanh xuất thành là tướng quân trấn giữ nơi đây, Đàm Thiếu Thu.

"Người trước mặt tên gì, xin báo tên để người đời còn biết người đến vì đâu trước khi xuống ba tấc đất." Đàm Thiếu Thu buông lời giễu cợt trước dáng người thô kệch man rợ của Ba Đờ Cáp.

"Cuồng ngôn. Ta là Ba Đờ Cáp, Biện Đường chó nhà người nhớ cho kỹ đã chết dưới lưỡi đao của ta."

Nói đoạn hấn thúc ngựa lao về phía trước. Đàm Thiếu Thu tuổi trẻ nhanh nhạy, xoay người lách kịp. Hai bên một đao một kiếm tranh nhau quyết liệt. Hai bên chiến đấu được hơn chục hiệp vẫn chưa phân thắng bại mà Đàm Thiếu Thu có vẻ đã hơi chật vật, mồ hôi tuôn như nước, khuôn mặt đỏ bừng.

Ba Đờ Cáp, một thân to lớn, hơi thở phì phò bung đao như sấm chớp xuống người Đàm Thiếu Thu, mà hấn không kịp chuyển người thì đầu đã lia khỏi cổ.

Trên thành, Sở Kiều cho người giống trống mạnh mẽ để cổ vũ sỹ khí. Nhưng mặt nàng cũng căng thẳng không kém. Luận về võ công thì Đàm Thiếu Thu nhỉnh hơn. Nhưng Ba Đờ Cáp thật sự rất mạnh về thể lực. Mà đối với những người này nên dùng trí, không nên dùng sức. Nếu không chỉ có đường thiệt hại.

Nói đoạn, nàng ra hiệu thu binh. Nàng cần hợp chúng tướng sỹ để vạch sách lược mới được.

Đang đánh nhau thừa sống thiếu chết, Đàm Thiếu Thu đã mệt rã rời. Này nghe tiếng thu binh liền quày ngựa trở vào mà sau lưng là tiếng chém chém giết giết và chửi mắng của tên đồ tể Ba Đờ Cáp: "Tên nhát gan. Có gan quay lại, ông sẽ cho nhà người chết không toàn thây."

...

"Đàm Thiếu Thu, nếu ta đòi lệnh thu quân chậm hơn một khắc có lẽ người đã sớm đi gặp phụ mẫu." Tú Lệ Vương nhìn Đàm Thiếu Thu một thân y phục ướt đẫm, mặt bừng bừng sắc đỏ, nên buông chút lời trêu ghẹo.

Đàm Thiếu Thu, hấn tuổi trẻ lại chân thật, nên khi nghe Sở Kiều nói thế cũng có chút bẽn lễn và hổ thẹn: "Ta đã để Tú Lệ Vương người chê cười. Thật xin lỗi."

"Ta đùa, ta đùa cho người bớt mệt mỏi. Không sao hết. Không sao hết."

Nhận Bình bên cạnh này giờ im thin thít, có vẻ đang trong quân cơ nên nàng cũng kìm chế bản thân không làm mất mặt Sở Kiều.

"Được, ta vào chủ đề chính." Sở Kiều nghiêm mặt lại, chỉnh đốn y phục, đưa hai tay lên chấp vào nhau trước mặt, nhìn chúng tướng quanh bàn mà nghị luận.

"Ba Đờ Cáp hay Thổ Phồn đều luận võ công không bằng chúng ta. Nhưng về sức lực bọn chúng rất mạnh. Cho nên, các người có cao kiến gì đề xuất không?"

Vương Chấn Khải tiếp lời:

"Ta nghĩ chúng ta nên dùng trí để dụ dỗ bọn chúng, sau đó thừa cơ hội quật sau lưng."

"Ta phát hiện, trong lúc các người đấu với nhau, Ba Đờ Cáp thường lơ là vùng bụng. Hấn thường chỉ dựng tay chân lên xuống nhưng bảo vệ vùng bụng lại rất mỏng. Nên ta nghĩ, đây là điểm yếu của hấn. Chúng ta có thể nhân cơ hội này mà ra tay." Nhận Bình đưa ra ý kiến của mình.

"Đúng, chính là thế." Sở Kiều nhìn sang Nhận Bình ánh mắt khen ngợi.

"Nếu vậy thì ngày mai ta sẽ ra trận ứng chiến." Vương Chấn Khải xung phong, mặt đầy niềm tin.

"Được. Chúc người công trạng cáo thành."

"Đa tạ người, Tú Lệ Vương. Người quả thật con mắt tin tưởng và tầm nhìn tốt. Chúng ta thật khâm phục. Khâm phục." Cả bọn tướng sỹ Biện Đường vây quanh đều giơ tay lên kính cẩn nàng.

Nàng nhìn sang Nhận Bình mà vui vẻ. Cầu mong mọi sự thuận lợi, sớm ngày chiến thắng trở về.

...

Sáng hôm sau, vẫn Ba Đờ Cáp.

Lần này hấn ngông cuồng hơn, kêu thẳng Tú Lệ Vương ra ứng chiến. Trên thành, Sở Kiều nhìn cái dáng thô kệch như heo chộc tiết ấy mà phì cười. Người hãy nguyện cho mình sớm siêu sinh mà không phải la hét khi bị cắt tiết đi còn hơn, Ba Đờ Cáp.

"Tú Lệ Vương là người dễ để các người gặp sao? Một mình Vương Chấn Khải ta là đủ."

"Được, vậy ta tiễn người đi trước sau đó cho người đến mang ả đi sau."

Nói đoạn Ba Đồ Cáp cười ngựa phi thẳng đến, phóng người lên không trung giờ lưỡi đao nặng nề của mình xuống theo thế móc đầu nhằm ra sát chiêu với Vương Tấn Khải. Không ngờ, tướng Biện Đường có phòng bị, giờ kiếm quét đường ngang trước mặt, nhắm mạnh vào vùng bụng, tử huyết của hắn. Một đao người đứt làm đôi.

Chúng tướng sỹ hoan nghênh nhiệt liệt, chiêm trống khắp trời. Binh tướng Thổ Phồn thấy tướng quân chết trận liền quay người bỏ chạy trở lại.

Vạn Thành mã đáo thành công trận thứ hai.

...

Chiến trận cứ thế đánh kịch liệt, vì tướng Biện Đường không đông lại không hoàn toàn có nhiều trí sỹ nên muốn tốc nhanh thắng nhanh cũng cần thời gian. Mà bên Thổ Phồn đánh nhau cũng hơn mười trận vẫn lúc thắng lúc thua, nhưng Thổ Phồn giờ đã kéo viện binh đến lần thứ hai. Nếu trận còn kéo dài, bọn họ ắt không cảm chân được lâu.

Có lẽ bọn họ phải bắt tay với Khuyển Nhung. Triệu Thuần nghĩ thế.

Sau khi dùng lời ngon ngọt rót vào tai vị Khả Hãn trẻ, một đạo thư được truyền đi, gửi cấp tốc đến người Nhung.

...

Mấy ngày sau bọn người Hạ Tiêu dẫn Tú Lệ Quân đến diện binh với Sở Kiều. Nói diện binh thật chất Yến Tuấn hấn âm thầm sắp xếp cho bọn họ đến hỗ trợ và bảo vệ nàng. Hấn là Hoàng đế một nước, không thể mạnh miệng bảo chúng thần tử người qua Biện Đường bảo vệ vị Sở Đại nhân, người đã tự ý rời Bắc Yên. Cho nên hấn chỉ ngầm bày tính trọn vẹn đôi đường mà Sở Kiều nàng đôi khi cũng quá vô tâm trước tính toán của hấn. Nhưng ít ra nàng cũng biết được Yến Tuấn hấn đối với nàng vẫn tình thâm nghĩa trọng, mãi mãi không thay đổi.

...

"Tỷ tỷ, người ăn nhiều một chút đi. Nếu không sau này gặp Yến hoàng hay Biện Đường Bệ hạ, các người đó lại trách mắng ta không chăm sóc tốt cho tỷ." Nhận Bình lúc rầy cứ theo mè nheo bắt ép nàng. Mà Sở Kiều nàng vẫn như thế, có khác chi nhiều đâu. Chỉ là, kén ăn một chút. Cứ nghe mùi tanh tanh là buồn nôn. Hương xông trong phòng, cũng làm nàng khó chịu. Quái lạ những món ngày thường không ăn, giờ lại thích thú và thèm ăn vô cùng. Đến nỗi nửa đêm cũng bật tỉnh muốn... ăn cơm nguội. Nhận Bình chỉ có nước thở dài và bó tay với nàng.

Nàng cũng thấy mình hơi quái gở. Nhưng rốt cuộc cũng không biết tại sao.

Sáng nay bọn người Hạ Tiêu có đem chút thịt vịt bát bửu được chế biến từ đầu bếp Đại Hạ ngày trước đến mời nàng dùng vì biết nàng thật rất khoái khẩu chúng.

Ai dè, sau khi ăn xong nàng ới thốc ới tháo. Khiến ngày hôm đó quan y đến mặt mũi lo sợ. Hấn lo sợ vì Tú Lệ Vương này có vị trí rất đặc biệt đến tình hình giao bang giữa hai nước. Không khéo Biện Đường Bệ hạ và Yến hoàng đem hấn ra ngửi mã phan hôi cũng không thỏa tức giận. Đây là nếu như Tú Lệ Vương người gặp chuyện gì, hậu quả thì trời ơi đất hời.

"Tú Lệ Vương, người... thật ra không có bệnh." Vị quan y mừng rỡ nhìn nàng. Nhưng thoáng lại, hấn có vẻ hơi hồ đồ, đâm chiêu ra chiều suy nghĩ điều gì khó nói.

Hạ Tiêu không khỏi lo lắng. "Vậy Tú Lệ Vương, người thật thế nào mà luôn không khỏe thế này? Người còn không nói rõ ràng."

"Bẩm, thật ra, người đang mang thai." Vị quan y chậm chậm đáp lời, ánh mắt dò xét thái độ của những người xung quanh, vì lời hấn vừa nói không hẳn là tin tốt cho vị vương trẻ xinh đẹp kia: "Tính đến giờ cũng được gần ba tháng."

Lúc này, Sở Kiều đang dựa mình vào vách gỗ phòng, tay cầm trà Nhận Bình đưa cho, định giờ lên uống chút, ai dè muốn đổ nước vào người.

"Ta... ta..." mang thai?" Sở Kiều như sợ người đối diện nghe lầm trả lời nhằm nên mình cũng luống cuống hỏi lại nhưng đầu thằm mong người nọ nói nàng nghe nhầm thôi.

"Bẩm, hạ quan không dám nói sai lời. Người là do khí huyết không đều khi mang thai và cũng do thai kỳ nên cơ thể có thay đổi, không khỏe như thường ngày. Nhưng sức khỏe thai nhi vẫn rất tốt, không vấn đề đáng lo ngại."

Quan y giờ đã lấy lại điềm tĩnh vốn có, nhìn vị Tú Lệ Vương anh dũng hiên ngang dẫn dắt quân lính Biện Đường đánh giết ngoại xâm thì thâm ngưỡng mộ. Nhưng rõ hấn nghe người người nói rằng nàng chưa xuất giá qua cửa, thì cha đứa trẻ này là ai? Thật chỉ có Tú Lệ Vương nàng mới biết rõ. Nhưng giờ nhìn thái độ nàng ấy, xem chừng còn ngạc nhiên lần không muốn chào đón hỷ sự này. Có lẽ có nội tình nào đó. Hấn nghĩ thâm trong bụng nhưng vẫn an ủi nàng thêm vài câu cùng nhiều thang thuốc bổ dưỡng thai. Sau đó cũng dời đi với mớ câu hỏi hỗn độn trong đầu mà không có lời giải đáp.

"Tỷ tỷ, chuyện này là thật sao? Vậy phụ thân đứa bé trong bụng người là ai?" Nhận Bình háp tấp dò hỏi Sở Kiều. Bểng đi gần một tháng không gặp, giờ người tỷ tỷ mạnh mẽ của nàng lại hoài thai. Nhưng dù có suy nghĩ đến suy nghĩ lui vẫn không thể nghĩ người đó là ai?

"Ta.. ta..." Sở Kiều cứ mãi ấp úng không thốt nên lời cũng không biết nói thế nào. Lòng nàng bây giờ rối bời. Nàng biết hấn là ai, nhưng sao nàng có thể mở lời hay giải thích ngọn nguồn chuyện này. Nàng thấy sự tình còn khó gấp vạn lần chuyện đánh giết.

Hạ Tiêu hần cũng nhìn nàng với hàng ngàn câu hỏi: Là ai? Ai là phụ thân hài nhi của nàng?

Không, không, nàng không muốn thừa nhận cũng không muốn nói, không muốn giải thích. Nếu nói ra sự thật nàng còn mặt mũi nào nhìn chúng tướng sỹ Biện Đường dưới trướng. Thật mất mặt. Nàng xua tay bảo mấy người Hạ Tiêu cũng Nhận Bình ra ngoài. Còn mình thì âm thầm hoang mang tính kể sách cho chuyện này.

...

Tin nàng mang thai nhanh chóng được truyền khắp Biện Đường đến Lý Sách, qua Sở Thành đến Yên hoàng... thậm chí đến một người mà cũng khá lâu nàng bị thất lạc hần.

Bọn họ ai cũng không muốn nàng bị úy khuất trước chúng sỹ lẫn đại lục Tây Mông.

Nên...Tất cả họ đều tự nhận mình là phụ thân nhi tử của nàng.

Thế là cục diện thêm một mớ rối bòng bong bên cạnh chiến sự dai dẳng của Thổ Phồn.

Bạn đang đọc truyện *[Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11]* *Sói Bắc Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Rừng nguyên sắc

Vạn Thành.

Đúng như nàng dự đoán, hai ngày sau đã thấy Lý Sách xuất hiện.

Đi cùng hần là Thiết Do cùng vài trăm tùy tùng, có vẻ lần này đến là muốn cưỡng chế nàng về Đường Kinh. Cái gì là thai phụ không được cử động nhiều, hại sức khỏe, dưỡng sức, tắm bồn... Người ngoài nhìn vào còn tưởng phụ thân hài nhi của nàng là hần chứ không ai khác.

Thật ra, Lý Sách hần vốn thông minh đã đoán được điều khó xử của nàng nên mới nhiệt tình giúp đỡ như thế. Từ khi biết tin nàng hoài thai, nhưng vẫn một mực không nói ra phụ thân đứa trẻ, mà nàng đang dẫn dắt tướng sỹ của hần nơi chiến tuyến. Điều quan trọng là nàng là cô nương chưa xuất giá. Cũng đã ở trong Mật Hà Cư của hần một thời gian, bây giờ lại hoài thai như thế. Khó tránh người ngoài hoài nghi người đó là hần. Mà nàng cứ một mực không khai danh tính, thì hần đoán chắc nàng có điều khó xử trong chuyện này. Nên mượn nước đẩy thuyền, hần đành chịu thiệt một chút. Dù sao người đó cũng là Kiều Kiều nàng, thì phụ thân đứa trẻ là ai, đối với hần thật không quan trọng. Nàng vui vẻ và an tâm dưỡng thai là điều hần mong mỏi nhất hiện nay.

Đáp lại sự chăm sóc tận tình quá đổi của hần. Nàng chỉ đóng cửa phòng, không tiếp ai khác. Nên Lý Sách dù đã đến Vạn Thành được hai hôm nhưng chỉ có thể truyền lời cho Nhận Bình gửi nàng.

Việc quân cơ mấy hôm nay tạm đình chiến. Một phần Thổ Phồn đang chờ viện binh, mặc khác bọn họ đánh cũng hơn một tháng nhưng vẫn không phá được thành nên Thổ Phồn ý chí cũng lung lay. Nhưng Triệu Thuần, nàng đầu dễ dàng bỏ cuộc. Qua lời mật rót vào tai vị Khã hần trẻ, Khuyển Nhung đã gửi thư hồi báo sẽ phối hợp cùng bọn họ tấn công Biện Đường. Cho nên vài ngày tới, chiến sự mới thật sự đi vào kịch liệt và một mất một còn.

Bằng đi ba hôm nữa, nàng nghe bọn Hạ Tiêu vào báo có hai người đến tìm nàng. Mà lần này, gặp lại hần nàng thật vừa ngược lòng vừa khó xử.

Vâng, đó chính là phụ thân nhi tử của nàng. Người còn lại, hần cũng như Lý Sách, anh hùng thấy nàng gặp chuyện nên ra tay tương trợ.

...

Bốn mắt hai nam tử nhìn nhau thật lâu, nhưng vẫn chưa ai muốn chủ động nói lời nào. Bọn họ nhìn thấu, nhìn thẳng như xuyên qua đối phương, như tìm xem tâm tư người kia đang nghĩ gì, đoán gì. Sau trận truy giết khốc liệt, quyết tâm nhỏ cỏ tận gốc mùa đông năm ngoái ở Bắc Yên. Bọn họ tuy đã phân người thắng, kẻ bại, về quân cơ có lẽ vậy. Nhưng về tình cảm, chưa biết ai là người thắng, ai là kẻ thất bại.

Hòa nhau, có thể xem như thế. Cho nên, kẻ thù lớn nhất đời này của bọn họ không phải đứng giữa hai bờ chiến tuyến của hai quốc gia, mà là tình địch của nhau thì đúng hơn.

Nam nhân trong y phục trắng, dáng người khoan thai, trầm tĩnh, tóc được búi nhẹ phủ sau lưng, một bên hông mang Phá Nguyệt Kiếm, cất giọng lãnh đạm không vui không buồn hỏi người đối diện:

"Người đến đây làm gì?"

"Ta đón thê tử mình về."

Nam nhân mang Phá Nguyệt Kiếm bắt chợt cười khẩy, ngữ khí xem nhẹ người vừa đáp lời mình.

"Vẫn cuồng ngôn." "Vậy người đó là ai?"

"Thê tử ta là Tú Lệ Vương."

Nam nhân trong khôi giáp đen cùng mái tóc tết nhiều nhánh rớt xuống bả vai, tai trái đeo vài khuyên nhỏ toát lên sắc khí hoang dã của vùng thảo nguyên. Dưới ánh dương buổi sớm, thân ảnh hần hiện lên ngũ quan anh tuấn cùng mắt phượng sáng quắc, sống lưng thẳng tắp càng tôn thêm soái khí khảng khái của một kiêu hùng.

Hắn chính là Yên Tuấn, Yên hoàng đệ hạ.

Còn người kia không ai khác chính là Gia Cát Nguyệt, một trong những viên tướng còn sót lại của hoàng triều cũ.

"Nực cười, nếu nàng muốn về thì đã không rời Yên Bắc." Gia Cát Nguyệt vẫn giọng lãnh đạm châm chọc Yên Tuấn.

"Ta và nàng đã từng sống chết, chiến đấu cạnh nhau suốt mười năm. Há không hiểu rõ nhau hơn một Gia Cát Nguyệt, người ngoài như người có thể nói sao?" Yên Tuấn cũng đáp lại bằng giọng băng lãnh và sắt lạnh.

Đúng như hắn nói, Gia Cát Nguyệt hần áp ứng rồi cũng không thể tìm lý do gì để đáp lại người kia. Vì hắn cũng thực hiểu rõ, bọn họ quen biết và bên cạnh nhau lâu như thế, người ngoài như hắn, há có thể so bì.

"Xem kìa các người, một người là Yên Hoàng, người kia là Gia Cát Nguyệt phong lãnh. Sao lại đứng nhìn nhau đối đáp như trẻ con vậy?" Lý Sách bây giờ mới xuất hiện trên công thành, khi hắn vừa đến nhìn thấy bên dưới hai nam nhân đang kinh chống nhau mà nực cười, hắn thật không ngờ có ngày nhìn tên Yên Tuấn mặt lạnh kia có thể buông lời đầu khẩu với Gia Cát Nguyệt. Bọn họ người nào cũng có tình thâm nghĩa trọng với Kiều Kiều nên đã tự đấu đá nhau suốt từ Đại Hạ đến Bắc Yên, giờ đến Biện Đường cũng mãi không thôi. Nhưng dù sao Lý Sách hắn cũng là chủ nhà, hơn nữa còn mượn Tú Lệ Vương của Yên hoàng, có chăng nên mời họ làm khách vài hôm để tỏ lòng thành một chút, nếu không người ngoài lại nghĩ hắn hẹp hòi mất.

"Nhưng nhờ bọn họ vào thành mà tranh nhau chuyện phụ thân đưa trẻ trước mặt chúng sỹ, Kiều Kiều nàng còn mặt mũi nào chứ?" Hắn quay ngang nhìn Sở Kiều, nàng này giờ đang đứng bên hắn, mắt không rời người nam nhân trong quân bào đen tuyền bên dưới. Sóng mắt chút gọn, nhưng phút chốc cũng lấy lại vẻ điềm tĩnh thường ngày.

Nàng chỉ im lặng nhìn hắn. Đã lâu từ buổi sáng hôm ấy bọn họ từ biệt, nàng ra đi đầu không ngoảnh lại, hơn nữa cũng buông lời tàn nhẫn với hắn. Mà hắn thì đối với nàng tình thâm nghĩa trọng, son sắt như trước đây. Nàng quả thật có chút áy náy và hối hận.

"Được rồi. Các người đừng cãi nhau nữa. Tú Lệ Vương nàng đang ở Biện Đường của ta, đã có ta chăm sóc, không phiền các người đến tranh nhau làm chi. Biện Đường tuy nhỏ hẹp nhưng cũng thừa sức bảo bọc mẹ con nàng. Cho nên nếu các người không tranh nhau nữa, chúng ta sẽ mở cổng thành mời vào làm khách. Nếu không các người ai về nhà nấy, đừng đến Biện Đường nhà ta nhiễu loạn như vậy."

Lý Sách đoạn nói xong quay qua Sở Kiều khêu khêu nàng nói nhỏ mà giọng điệu có vẻ rất hứng khởi: "Kiều Kiều nàng thấy sao, rất có mặt mũi phải không? Đừng sợ gì hết, có gì nàng nói với bọn họ ta là phụ thân đưa trẻ, ta không ngại, không ngại" Khả khả... Lý Sách cười khoái chí, đuôi mắt cong lên cùng nhũn nhặn viên quân, trông như trẻ con.

Ba người bọn họ. Đúng thật trẻ con. Sở Kiều chỉ đành cười gượng rồi quay người đi vào thành không nói lời nào.

Sau đó Lý Sách cũng bày tiệc rượu thiết đãi Yên Tuấn cùng bọn Gia Cát Nguyệt. Một mặt là cảm ơn Yên Hoàng đã cho phép Tú Lệ Vương giúp hắn diệt trừ giặc ngoại bang. Mặt khác cũng có ý chiêu mộ Gia Cát Nguyệt về dưới trướng mình. Dù gì hắn bây giờ cũng không còn nhà để về. Gia Cát gia đã bị tịch thu biên sản và đưa đi lưu đày. Gia Cát Nguyệt may sao bị bọn họ lừa đi ngoại thành để bắt Sở Kiều nên hắn thoát cái chết và bị lưu đày. Yên Tuấn xem hắn giờ cũng không có gì đáng ngại vì binh lực quốc gia không còn, hắn cũng không phải người hoàng thất nên lấy danh nghĩa gì làm phản quân. Nên cũng mắt nhắm mắt mở ngồi cùng bàn với hắn.

Buổi tiệc thiết đãi đó nàng cũng có mặt góp vui một chút nhưng sau đó viện có hội trưởng do việc quân cơ. Bểng đến mấy ngày sau cũng viện có xử lý nhiều sự vụ chiến sự nên không tiếp ai trong số bọn họ.

Mà ba người bọn họ ai cũng yêu nàng nên đành nhượng bộ chiều theo. Nếu nàng gặp một trong ba số bọn họ thì khó có lý do thoái thác hai người còn lại nên cuối cùng cũng miễn cưỡng tất cả là tốt nhất. Nghĩ thế, nàng thầm thấy thoải mái trong lòng, việc khó xử mấy ngày qua cũng giải quyết được phần nào.

Sở Kiều lấy tay xoa xoa bụng mình. Người nàng chỉ nhỉnh lên một chút chứ không tăng nhiều. Một phần do vóc người mảnh khảnh, một phần lo chiến sự nên ăn uống có chút bất an. Tuy nhiên, đứa trẻ cũng thật biết nghe lời, không hành nẫu thân như nàng đây nhiều ngoài việc bắt nàng ăn những món mà trước đây vốn rất ghét. Nhưng sao giờ, nàng là mẫu thân của hắn, nàng phải chiều theo ý hắn thôi. Ai bảo phụ thân hắn ngày thường nuông chiều nàng quá mức nên bây giờ nhitừ của hắn cũng thật biết làm nũng và vòi vĩnh.

Sở Kiều nghĩ đến đoạn được nhi tử gọi: A ma, gọi hắn là A mã. Lòng bất giác rộn ràng và hạnh phúc khó tả.

Vài ngày sau, quân Yên cũng đã kéo đến trước thành Vạn Thành mười dặm. Lần này do A Tinh dẫn ba ngàn quân đi chi viện. Yên Tuấn hần nghe tin nàng hoài thai lòng vui mừng khôn xiết nên lập tức lên đường trong đêm với vài Hắc Ưng Nhân. Hắn phi ngựa thần tốc từ Đại hạ đến Vạn Thành qua đường núi đến nhanh hơn, trong vòng năm ngày, bình thường nếu bình thường cũng tầm nửa tháng mới đến. Ấy mới thấy sức mạnh của phụ tử tình thâm

của hắn như thế nào.

Yến Tuấn, hắn có nhitừ, đó là tin vui khắp trời đất đối với hắn. Niềm vui gấp bội đó là do A Sở nàng sinh ra. Đối với hắn, như thế là quá mãn nguyện. Cho nên khi đối diện với Gia Cát Nguyệt, Yến Tuấn không mấy may lo lắng như lúc trước bên hồ băng Bắc Yến.

Đứa trẻ là sợi dây kết nối phụ thân, phụ mẫu hắn lại với nhau, thì Yến Tuấn hắn còn điều gì đáng lo ngại nữa chứ? Nghĩ đoạn, Yến Tuấn thầm mừng rơn vui sướng trong lòng.

Sau đó Yến Tuấn cũng dời Vạn Thành theo bọn A Tinh đóng trại bên ngoài, một mặt để viện binh cho Sở Kiều lúc gấp rút, mặt khác hắn là vua triều khác nếu ở bên trong ngoài quân doanh Yến thị lâu ngày sợ có điều sơ suất nên dời đi là tốt nhất.

Khi Yến Tuấn ra ngoài thành cũng là ngày Sở Kiều bắt đầu chiến sự trở lại. Mà lần này còn khốc liệt và tàn nhẫn hơn sự tưởng tượng của hắn.

...

Đúng như mong đợi của Triệu Thuần, lần xuất chinh trở lại sau mấy ngày hoãn binh là Sở Kiều nàng.

Quân đội Thổ Phồn lần này được viện binh nên sỹ khí tăng lên rõ rệt. Binh đạn cùng ống được hoàn toàn tởi tân. Vạn Thành cũng không kém, nàng hướng dẫn bọn người Vương Chấn Khải và Đặng Thiệu Thu chế tạo hỏa lôi sức công phá gấp mười lần loại họ thường dùng. Kể đến là nỏ bắn một lần được mười tên. Bách trúng bách thắng. Thành trì được dựng rạp và bố trí phòng bị cật chống thêm kiên cố nên bảo đảm không có binh sỹ trèo thành vượt ải dễ dàng.

Lý Sách nhìn những vũ khí Sở Kiều bày binh bố trận không khỏi vui sướng và tự hào. Lòng hắn thật ganh tỵ Yến Tuấn. Yến Tuấn hắn quả thật may mắn có vị nữ tướng cùng hồng nhan tri kỷ tốt như thế này. Đời này Lý Sách dù có đôi cả ngai vàng cũng không chắc có được trái tim nàng, huống chi Kiều Kiều nàng còn là vị quân sư tài ba trên mọi mặt trận tác chiến, phòng ngự và cả hậu phương tăng gia sản xuất.

...

Chiến sự đi vào căng thẳng khi tướng Thổ Phồn là vị quân sư Mặc Vân Kha. Người đầu sở mọi mặt trận bấy lâu nay mà bọn họ chỉ có thể hòa nhau chứ không thắng triệt để.

Mặc Vân Kha đánh với nàng được vài chiêu có vẻ nương tay, sau đó quày người bỏ chạy. Đám binh lính Thổ Phồn cảm cự một chút cũng nổi đuôi nhau. Sở Kiều thấy tình hình có thể khống chế được với lại đánh cũng lâu nên lần này muốn chạy theo diệt cỏ tận gốc. Nếu Mặc Vân Kha chết, chiến sự lần này xem như đã phân thắng bại, cho nên nàng vỗ mông ngựa thật nhanh lao về phía trước.

Huy..huy..

"Mặc Vân Kha đứng lại cho ta." "Chớ Thổ Phồn nhà ngươi đứng là đầu rùa đuôi thỏ." Sở Kiều hét lớn đuổi giết theo.

Mặc Vân Kha quay người lại nhìn nàng ném một cái cười khinh nhạo báng: Hừuuu.

Sau lưng nàng là Gia Cát Nguyệt, hắn cũng tình nguyện giúp Biện Đường, mà đúng hơn là giúp nàng, nên lần này hắn cũng ra trận. A Lạc Cồn và Ba Đề Cáp cũng nối nhau từ đằng xa phóng ngựa đến đón Gia Cát Nguyệt.

A Lạc Cồn và Ba Đề Cáp có sức mạnh phi thường nên tung được mười chiêu thì Gia Cát Nguyệt đã vất vả. Mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt đỏ bừng. Nhưng thấy Sở Kiều nàng vẫn còn đuổi theo quyết giết cho bằng được Mặc Vân Kha nên thoáng lo sợ.

"Mặc Vân Kha, đứng lại." Sở Kiều phóng ngựa bay đến phóng một chủy thủ nhỏ trên cổ tay về phía Mặc Vân Kha. Hắn nhanh người lách được, cũng vội trả nàng một loạt ngân châm độc.

Sở Kiều nghe tiếng gió rít đến gần thanh âm nặng nề nên đoán được có ám toáng liền nhanh người bay lên không trung sau đó rớt lại xuống thân ngựa.

"Đồ hèn, Mặc Vân Kha, con rùa rút đầu. Nếu để ta bắt được ngươi Sở Kiều ta thề sẽ trả ngươi số ngân châm gấp bội."

"Hừ, sắp chết đến giờ mà còn lớn lối." Mặc Vân Kha quay người lại nói thầm cười trong bụng. Thổ Phồn bọn họ lần này cùng Khuyển Nhung đã bày sẵn lưới bắt gọn bọn người nàng. Mà nàng hình như cũng đang tự mình chui vào rọ. Ha ha ha...

...

Yến Tuấn nãy giờ đang nghênh chiến đón Sở Kiều bên bìa rừng đối diện chiến tuyến Biện Đường – Thổ Phồn. Một lúc, hắn thấy nàng chạy ngang phía trước, phía sau thấy một toán người Khuyển Nhung rượt đuổi thật hung hăng. Không suy tính nhiều, Yến Tuấn phóng người lên ngựa cũng bay về hướng đó.

A Tinh bấy giờ đang đứng bên cạnh chưa kịp nghe chỉ thị của Yến Tuấn đã thấy người biến vào rặng chiều phía trước. Hắn cũng vội vàng huy động người theo tiếp ứng.

Tất cả bọn họ đều chạy về phía rừng Nguyên Sắc.

Sở Kiều đang say chiến thắng trên đà đuổi giết theo Mặc Vân Kha thì thấy bóng Yến Tuấn chạy xẹt ngang vào rừng Nguyên Sắc. Trong ánh chiều tà, bóng hắt thoáng nhanh vụt biến mất trong rừng. Sau lưng hắt là truy binh Khuyển Nhung với súng ống dài đang nhắm phía hắt mà bắn tới tấp.

"Yến Tuấn. Yến Tuấn."

Hắt không nghe thấy, cũng không ai trả lời nàng. Quanh nàng bây giờ toàn người Thổ Phồn và Khuyển Nhung. Như cá trong nước như chim trong chấu, mà cá, chim là nàng, chấu, nước kia là quân địch.

Sở Kiều ngẫm nghĩ có điều gì đó bất thường. Quân Biện Đường không ai sau lưng nàng, cũng không thấy quân Yến theo Yến Tuấn. Nhưng chiến sự nào để cho nàng có nhiều thời gian nghĩ như thế.

Yến Tuấn, Yến Tuấn tại sao chàng lại ở đây? Câu hỏi ấy cứ quay cuồng trong đầu nàng. Nửa hoang mang là bầy của địch, nửa nghi ngờ người ấy là Yến Tuấn thật sự.

Sở Kiều chạy thêm một đoạn phía trước rừng, thấy bên trong đã tối sầm, người cũng không thấy đâu. Một linh cảm trong đầu nàng lóe lên.

Yến Tuấn, chàng đừng có mệnh hệ gì. Chàng phải chờ ta.

"Tĩnh nhi, nàng đừng vào, bên trong có độc." Gia Cát Nguyệt vừa xuất hiện đã vội ngăn nàng.

Hắt nhìn qua cũng đoán được tình hình, cũng nghĩ đây ắt hẳn kế của Thổ Phồn dụ bọn họ đến đây. Nhưng Sở Kiều nào cho hắt ngăn cản được.

"Ta thấy chàng vừa vào đó. Nếu người đó thật sự là Yến Tuấn. Ta phải cứu chàng." Sở Kiều quả quyết trả lời người đối diện.

"Không được, nguy hiểm, hơn nữa nàng đang mang thai. Muốn vào thì người đó phải là ta." Gia Cát Nguyệt quyết tâm ngăn nàng.

Sở Kiều nhìn hắt mà mắt gọn sóng:

"Không được. Ta không thể để chàng một mình trong đó. Nếu chết thì cùng nhau chết. Nếu sống hai bọn ta sẽ cùng nhau ra ngoài. Huynh về trước báo với Lý Sách. Bọn họ cần huynh. Còn Yến Tuấn, chàng chỉ có mình ta. Ta không thể đi được."

Nói đoạn Sở Kiều phóng mình vào hoàng hôn rồi mất dần nhân ảnh sâu trong rừng Nguyên Sắc.

Gia Cát Nguyệt nhìn theo bóng lưng nàng mà tim như có ai đó bóp chặt. Hắt đã biết lời hứa hôm nào của nàng với hắt sẽ mãi mãi như bóng nước vờn qua: "Tĩnh nhi, nếu có một ngày thiên hạ thái bình, chúng ta có thể buông bỏ trách nhiệm trên vai. Nàng có bằng lòng đến bên ta?"

Bạn đang đọc truyện *[Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11]* *Sói Bắc Yến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Tú lệ bi

Tú Lệ Vương bi thương.

Rừng Nguyên Sắc.

Nghe lời Gia Cát Nguyệt nói lúc nãy, nên Sở Kiều vội xé mảnh vải y phục trên người che mặt tránh hít phải khí độc vào.

Bên ngoài rừng chỉ nhá nhem tối nhưng bên trong lại tối sầm hơn tưởng tượng. Cây cối um tùm che chắn cả lối đi. Phải lần mò hồi lâu nàng mới quen dần trong bóng tối. Chợt khi dày đặc thế này, nhờ Yến Tuấn chàng không biết sẽ rất nguy hiểm. Nghĩ đoạn Sở Kiều lên tiếng gọi hắt:

"Yến Tuấn. Yến Tuấn."

"Chàng có nghe thấy ta không?"

"Yến Tuấn. Yến..."

Lời chưa kịp dứt đã thấy tiền bay đến từ phía. Bóng người không thấy nhưng cung tiễn cứ ào ào phóng về phía nàng. Quả là có mai phục. Đánh du kích. Trời nhá nhem thế này, vừa hạ chương khí, bọn họ cũng đã tính vẹn cả đôi đường. Đáng chết thật.

Sở Kiều xoay người đánh vòng bay nhào trong không trung né từng đợt tiễn phóng đến như muốn bức chết nàng ngay tức khắc.

Nàng đoán cũng có cỡ vài trăm tên Thổ Phồn chứ không ít.

Sở Kiều vừa đánh vừa chạy về phía trước. Vô tình đi ngày càng sâu trong rừng. Đâu đó, nàng nghe có tiếng sột soạt bên đầu rừng đối diện. Nghĩ thầm chắc Yến Tuấn bị mai phục bên ấy nên vừa né tiến vừa chạy qua hướng đó.

Bỗng đâu nhảy ra một toán người. Lần này chúng chịu không nổi cũng chịu ra chào nàng. Nàng xoay người lách kiếm, thân thủ vô cùng nhanh, nhưng bọn chúng quá đông nên cũng rất chặt vật chống đỡ.. Xoẹt.. lưỡi dao xước nhẹ ngang bả vai mình, máu tuôn ra nhuộm đỏ một vùng y phục.

"Khá lắm." Sở Kiều nghiêng răng quay lại bay lên móc đầu gối vào cổ họng hắn, sau đó dùng khuỷu tay chấn xuống một đòn hiểm khiến hắn gục tại chỗ. Tiện tay xé thêm mảnh vải quần vùng bị thương. Nàng vừa đánh trả vừa chạy về hướng nghe xi xào đao kiếm vắng vắng.

...

Lúc này bên bìa rừng đối diện Yến Tuấn đã sắp chống cự không nổi.

Khi này thấy A Sở bị rượt chạy vào đây, hắn không kịp suy tính cũng phóng người nuông theo. Đến đây mới biết mình mắc bẫy. Nhưng chướng khí quá nặng, nên ngay từ lúc hắn bước vào đã hít phải một lượng lớn hơi độc, nên bây giờ độc được phát tán, khiến thân thể nặng nề và động tác khó khăn.

Xoẹt! Lại một đường đao chéo ngang hông. Máu văng xối xả.

"Lên". Tiếng tên Thổ Phồn đứng chỗ xa ra lệnh cho một toán khác bắn tiến về hướng hắn.

Ràoooo ràoooo... Hắn quay tròn người trong không trung, đưa kiếm lên quét một vòng đánh bay đợt tiến vừa rồi. Nhưng người vừa đáp xuống lại bị một chùy thủ của tên khác đâm đến xuyên qua vai. Máu huyết rơi vội vã. Chướng khí vì thế xâm nhập vào càng nhanh hơn.

Yến Tuấn cũng nghe bên đầu kia vắng vắng tiếng A Sở. Nhưng bọn Thổ Phồn nào cho hắn thời gian đáp trả. Bọn chúng hết bắn tiến rồi úp toáng cả bọn tấn công, mà chiêu nào cũng là sát thương, quyết lấy mạng của hắn.

Yến Tuấn cố rướn người để gọi nàng, nhưng vẫn không được. Hắn muốn bảo nàng chạy vì đây có mai phục nhưng đã quá muộn. Nàng cũng đã thực sự vào đây rồi thì có trời cũng không thoát ra được. Chẳng lẽ hai người bọn họ sẽ chôn thân tại nơi này? Nghĩ đoạn, Yến Tuấn thấy đau lòng vô hạn mà nhìn về phía bên kia rừng, mắt phượng cố nhìn trông thân ảnh người yêu thương. Nhưng trước mặt hắn chỉ một màu đen tối, họa là có chút màu xanh cây cỏ. Nhưng bóng người, A Sở nàng tuyệt không tìm thấy.

Quần địch đến càng lúc càng đông, Yến Tuấn bị rượt vào tận bên trong chính giữa rừng Nguyên Sắc. Có lẽ nơi đây là vùng có được ánh sáng mặt trời chiếu rọi và hứng ánh trăng về đêm nhiều nhất.

Đêm nay là đêm rằm nên sáng vắng vạc. Họa cảnh nên thơ nhưng hắn thấy vô cùng hồi hận. Hồi hận đã để nàng ở lại Biện Đường vào nguy hiểm. Nhưng rất tiếc, bây giờ đã không còn kịp nữa.

Một đao của tên Thổ Phồn từ phía sau đâm tới làm Yến Tuấn ngã nhào về phía trước, từ trong bóng đêm lao ra lệnh tiễn phóng thẳng vào vùng ngực trái nhưng hắn nhanh người lách qua phải nhưng vẫn bị xuyên qua ngực phải một chút chỗ giáp đầu vai.

Phậppp!

Máu làm ướt cả thân người trên. Trong bóng đêm, máu, nước, mồ hôi hòa quyện thành một thể thống nhất loang lổ trên người nam nhân.

Hắn là đang chống đỡ, chống đỡ đến phút cuối cùng để gặp người ấy.

"A Sở, có lẽ ta không thể cùng nàng về nhà được nữa." Yến Tuấn rên thầm trong lòng bất lực nhìn vào khoảng không sâu thẳm thẳm trước mặt.

"Aiiii...người chết đi" Tiếng Sở Kiều xuất hiện bên tai cùng một loạt tiếng grom đao va chạm.

Là nàng, A Sở đã đến. "A Sở cẩn thận." Yến Tuấn la lên nhắc nhở người yêu.

Sở Kiều quay người quần vũ đánh bọn chúng nhưng người đến ngày lúc càng đông. Nàng giờ cũng thấm mệt và chướng khí cũng đã xâm nhập vào người ít nhiều nên ra chiêu cũng yếu dần. Đoạn nhìn giữa khu rừng có ngọn đồi nhỏ, nàng xoay người diu Yến Tuấn chạy đến đó.

Hai người họ cứ thế lách trong bóng đêm, Yến Tuấn bị thương rất nặng nhưng vẫn gắng gượng. Cuối cùng hắn cũng không đành lòng:

"A Sở, nàng cứ đi ta chỗ này. Nàng đi trước đi. A Tinh bọn họ sẽ đến ngay."

Sở Kiều nhìn hắn mà lòng đau như ai xé toạc vết thương trên bả vai nàng:

"Bây giờ là lúc nào mà chàng còn nói như thế? Ta sẽ không bao giờ rời xa chàng nữa đâu."

"Có chết, chúng ta sẽ cùng chết. Nếu sống, chúng ta sẽ cùng ra ngoài. Chàng có hiểu không?" Sở Kiều nhìn nam nhân lòng mình mà sóng tình chan chứa. Bao yêu thương như muốn trào dâng, nhìn hắn khắp người thương tích, nàng hận bản thân mình không nói yêu hắn nhiều hơn. Không hiểu cho tâm lòng của hắn đối với nàng. Hắn vẫn thế, Yến Tuấn chưa từng thay đổi, chưa từng hết ngừng yêu thương nàng.

Hắn là chỉ dùng cách này hay cách khác để bày tỏ tình yêu của hắn. Dù bị hiểu lầm, dù bị làm tổn thương, hắn vẫn cứ âm thầm chăm sóc nàng, bảo vệ

nàng từ Bắc Yến đến Đại Hạ rồi Biện Đường. Âm thầm từng chút bù đắp cho những tổn thương, nàng đã chịu suốt một năm qua. Không một lời oán trách, không ghét bỏ nàng.

Hắn vì nàng từ từ thay đổi bản thân, dù có những việc hắn không thích. Nhưng tất cả thì đã sao? Hắn âm thầm nhìn nàng rồi đi trước mặt, âm thầm đơn độc một mình khi nàng buông lời đoạn tuyệt, âm thầm bảo vệ, đứng nhìn nàng từ xa, âm thầm sắp xếp, trừ tính việc thiên hạ và quân cơ, để nàng yên tâm đứng sau lưng hắn được bình an.

Hơi thở của Yến Tuấn yếu dần, người đã sống sánh lạnh, nhưng ánh mắt vẫn nhìn nàng dịu dàng như nước mùa thu. Nam nhân gầy gò nàng yêu thương ngày nào dưới chân thành Chân Hoàng, dưới bóng trăng mờ ảo, thân thể hắn càng thêm đậm bạc đến đau lòng.

Xoẹt. Một mũi tên vừa bay đến. Quá nhanh đến Sở Kiều chỉ thấy bàn tay ai đó chặn đầu mũi tên lao trước mặt nàng, nước hay máu của người rơi xuống vội vã.

"Yến Tuấn. Yến Tuấn." "Sao chàng vẫn luôn tốt với ta như thế. Ta đã từng làm tổn thương chàng. Chàng biết mà." Sở Kiều đau đớn rên xiết ôm người yêu thương vào lòng, tay run run vì những tiếng nấc nghẹn ngào lẫn bi thương. Đã từng làm tổn thương nhau, nhưng người vẫn luôn bảo vệ nàng dù chỉ còn chút hơi thở nhợt nhạt.

"Ta... ta... không có lựa chọn... cho mình không làm... tổn thương nàng..."

Nhưng... ta...ta... có cách cho nàng biết,... tình yêu của ta... đối với nàng ra sao... "

Tiếng nam nhân trong lòng từng nhịp từng nhịp rơi, vô cùng chậm rãi vì mệt nhọc, hắn nở nụ cười dịu dàng nhìn nàng như thiếu niên năm nào trong Oanh ca viện, bày sẵn bữa cơm chiều với vịt bát bảo, âm thầm cất lại hâm nóng nhiều lần chờ nàng về cùng ăn. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lấy hạt com rơi trên má nàng: A Sở ăn nhiều chút đi...

"A Sở... cố gắng... sống sót... bảo vệ... huyết... Yến...."

Bàn tay ai đó nhẹ nhàng rơi, rớt trên người nàng...

Yếnnnn Tuánnnnnnnnnnnn

Aaaaaaaaaaaaaa.....

Tiếng kêu thét thất thanh của thiếu nữ vang vọng cả vùng rộng lớn khiến binh sỹ Thổ Phồn gần đó phải hốt hoảng, bi thương như ai xé toạt tâm can.

Sở Kiều thấy toàn thân mình như ngàn kim châm đâm khuấy, máu văng xối xả, đau đớn khắp người như nổ tung.

Cái gì là tín ngưỡng? Tín ngưỡng thật chất là bảo vệ người mình yêu thương. Chàng là người mà đời này, kiếp này, Sở Kiều ta yêu thương nhất.

Vì chàng, ta cố gắng nhiều hơn.

Vì chàng, ta mong mỏi, hi vọng nhiều hơn.

Vì chàng, ta khao khát được tín ngưỡng nhiều hơn.

Tất cả, đều vì chàng, Yến Tuấn chàng mà thôi!

Chàng đã không còn trên cõi đời này, Sở Kiều ta sống còn ý nghĩa gì?

Đoạn, người nữ nhân giờ bàn tay lên vùng thân hơi nhô trước người mình, buông lời lạnh thấu xương:

"Hài nhi, xin lỗi. Qua hôm nay, có thể, ta không giữ được con. Nhưng ta, vẫn phải báo thù cho phu quân của mình."

Gần đó bỗng vang lên tiếng động khẽ. Thiếu nữ ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo, khuôn mặt vô hồn cùng thân ảnh trong suốt, người đứng đó, chơi vơi bàng bạc dưới ánh trăng, bóng tối phủ sau lưng lên dáng người thẳng tắp, đồ cả một vùng rộng lớn nhưng vẫn không thể giấu hết hàn khí tỏa ra cùng vô vàn sát thương.

"Các ngươi đã giết chàng. Vậy thì, không ai được phép sống sót trở ra."

Cả đám người Thổ Phồn ban nãy còn giao chiến với thiếu nữ, bây giờ người trước mặt, như hóa người khác, mà lời nàng vừa thốt ra vô cùng lãnh lẽo khiến sồn tai, gai óc.

Ánh sáng từ kim loại vừa lóe lên chưa kịp nhìn đến từ đâu đã thấy bóng người đổ ầm ầm trên đất. Sở Kiều vùng kiếm tuyệt tình, ra tay nhanh gọn, một đòn dứt điểm mà còn vô cùng tàn độc.

Trong vòng vài canh giờ sau đó, tiếng chém giết thưa dần, xác người ngã rạp trên mặt đất không kể xiết, vài bóng người nằm soãi xoải trên lưng cây, vài người vắt vèo trong bụi rậm, vài người mất còn chưa kịp nhắm đã bị thọc huyết máu văng xối xả, có người tứ chi tan rã, có người thân thể đứt lìa... tất cả nằm ngổn ngang, thây phơi một miền đen xóa, phủ cả sắc xanh bàng bạc của lá rừng dưới ánh trăng.

Từ trong một góc tối, Triệu Thuần và Thác Lý Đài cùng tên vệ sỹ đang ngằm quan sát Sở Kiều cùng Yến Tuân nảy giờ. Một tiễn khi nảy bay đến ám toáng nàng do Yến Tuân chụp được chính là từ chỗ Triệu Thuần phóng ra.

Triệu Thuần, nàng hận nhất là đôi nam nữ ấy, nên sao cam lòng để họ sống chết bên nhau. Để âm dương cách biệt như thế mới thỏa được nỗi hận cùng sự ô nhục của nàng mấy năm qua.

Một thân thể tâm thanh băng khiết của vị công chúa đỉnh đỉnh nghiêng thành khoáng lệ Đại Hạ năm nào, chỉ sau một ngày tất cả đều thay đổi.

Nàng hận không thể nghiền nát Sở Kiều ra thành trăm mảnh, để Yến Tuân chàng đau đớn đến thất cả tim gan, bởi vì nàng cũng đã từng như thế khi thấy Yến Tuân dỗi đi cùng Sở Kiều. Nếu không có nàng ta, có lẽ Yến Tuân hẳn đã nhìn về phía nàng, thì dù chỉ một lần thôi, Triệu Thuần này cả đời cũng không nuôi tiếc.

Nhưng với một người khiếm khuyết như nàng, thân thể đã là sự ô nhục với gia tộc, với đất nước. Tất cả ai oán cùng bi thương này, nàng phải tính cho ai đây? Triệu Thuần nhìn người trước mặt tay trong tay sống chết bên nhau mà tâm như ai đục khoét, ngón tay vò vào lòng bàn tay đến rỉ máu, gân cốt muốn đứt lìa mà vẫn không thể kiềm chế xót xa cho mình. Nàng càng xót xa mình thì càng hận bọn họ.

Lâm bước đường cùng trên quốc gia của mình, nàng đã lẩn trốn như người không quê hương, không gia tộc, sống trên thù hận, tắm trên bi ai, dùng thân thể vay mượn vũ khí, dùng ba tác lười để sinh sống qua ngày.

Yến Tuân, sao chàng không giết ta vào ngày hôm ấy. Chàng cho ta một con đường sống sót nhưng lại vô tình đẩy ta vào địa ngục tăm tối cùng vũng lầy nhơ nhuốc. Ta có nên hận chàng đến thấu xương?

Một bàn tay thô ráp nhưng ấm áp của ai đó vội nhẹ nhàng nắm phủ tay nàng, năm ngón tay to lớn lên lồi lách vào những ngón tay trầy xước do nghiền quá chặt của sự giận dữ và kìm nén. Người ôn nhu nhìn thiếu phụ bên cạnh, một góc khuôn mặt hoàn mỹ trần trụi dưới ánh trăng thật đơn bạc, ẩn nỗi bi ai khó tả xiết, ánh mắt sắc lạnh như thấu người đối diện mà hẳn không thể nào nắm bắt được.

Triệu Thuần, người con gái ô nhục của Đại Hạ đến với hắn như một món quà mà đời này hẳn không dám khao khát. Sự mỹ lệ của nàng cùng trái tim không lạnh lặn khi chạm đến cuộc đời hắn, hẳn thấy bức bối, xót xa cho một hồng nhan bạc phận, rồi dần sự thương cảm đó hóa thành thứ tình không thể dứt được, cứ âm ỉ cuộn sóng dâng trào khi nàng lao vào vòng tay hắn. Hắn biết tất cả là lừa dối cùng sự lợi dụng ngoạn mục, mà bản thân hắn cũng cam tâm tình nguyện dần thân.

Cho nên, hôm nay hắn phải cùng nàng đứng đây chứng kiến màn đặc sắc bày binh bố trận kia.

"Khả hãn, đến lúc chúng ta nên ra chào à." Triệu Thuần nhẹ nhàng buông người nhìn qua Thác Lý Đài. Uh.

Khi bọn họ vừa ra đến nơi thì Sở Kiều cũng vừa hạ tên lính cuối cùng trong rừng.

"Để ta xem ngươi còn bao nhiêu sức lực để chiến đấu đây?" Triệu Thuần gian ác nhìn Sở Kiều.

Sở Kiều vẫn không thay đổi ngữ khí cùng nét mặt. Vẫn ánh mắt trong suốt, ném cái nhìn lãnh lẽo về phía Triệu Thuần:

"Ngươi cũng phải chết."

Nói đoạn nàng vùng chui thủ trong tay phóng về phía đó, nhanh như chớp tên hộ vệ đi theo Thác Lý Đài đưa kích ra đỡ. Kích dài đột ngột phóng tới vô tình ném thủy chủ bay ngược về phía nàng. Nàng nhanh mắt phóng thanh thủy chủ thứ hai dưới chân lên ném ngược về phía có thủy chủ bay lại.

Choangggg. Hai thủy chủ chạm nhau cùng bay về hướng bọn họ.

Một tên đâm vào ngực tên hộ vệ, một tên rơi trên ngực Thác Lý Đài.

"Khả hãn. Sao người lại làm như vậy?." Triệu Thuần nức nở nhìn người nam nhân nàng vẫn gọi là Khả hãn nhưng chưa có giờ phút nào nàng thật sự để hắn trong lòng mình.

"Ta,... ta... muốn nói với nàng rằng... ngay từ khi mới... gặp nàng... ta... ta đã yêu nàng... rất nhiều và rất nhiều. Xin lỗi... đã không... bảo vệ... được... nàng." Thác Lý Đài mắt sẫm nước nhìn Triệu Thuần, bàn tay thô ráp ấy lại vuốt ve khuôn mặt nàng một chút trước khi nhắm mắt.

Hắn để lại tình yêu cùng sự hi sinh không cần hỏi đáp. Âm thầm chịu đựng lòng nàng có nam nhân khác. Âm thầm bảo vệ và giúp nàng báo thù dù biết rằng đó có thể là vô nghĩa.

"Ha ha..."

"Triệu Thuần ta xưa nay lòng vẫn mang một chấp niệm. Ta cứ nghĩ cuộc đời mình mãi sẽ không buông bỏ được. Nên rốt cục tự mình làm, tự mình chịu."

"Người ta yêu thương duy nhất vì ta mà chết, đến người yêu thương ta duy nhất, cũng vì ta mà chết. Triệu Thuần ta đã sống cuộc đời vô nghĩa bấy lâu nay, vậy thì hôm nay ta sẽ chọn cho mình cái chết có giá trị nhất. Ích ra được bên cạnh người yêu thương mình."

"Còn ngươi, sống không bằng chết, mà chết cũng không được. haha... ngươi thật đáng thương."

Triệu Thuần như điên như dại. Tâm nàng cũng hóa tro bụi nên nhìn Triệu Thuần cũng không chút xót thương.

Lời người vừa dứt đã thấy thân ảnh đỏ nhào bên cạnh Thác Lí Đài. Tay nắm chặt tay, khoe môi lên lời nụ cười gió xuân, mà đã lâu nàng ấy đã quên mất nó có hình dáng ra sao.

Sở Kiều quay người trở lại nơi giữa rừng, nàng đã để Yến Tuân ở đây.

Không một tiếng thở dài, không một bước chân, không một nhân ảnh.

Bóng người thiếu nữ lợ mọ trong đêm tối, đeo đục những mảnh gỗ ghép lại thành cái cang dài, vừa tầm một người nằm lên. Bên trên nàng luôn rẽ cây vào vừa chỗ để kéo.

Đoạn nàng bế đỡ Yến Tuân lên cang. Yến Tuân tuy đã chết, nhưng nàng sẽ không để chàng ở đây một mình.

"Yến Tuân, chúng ta cùng về nhà nào."

Thiếu nữ ánh mắt vô hồn nhưng vô cùng nâng niu người trong lòng. Nàng nhẹ nhàng tháo tên trên người chàng, xé vạt áo mình lau vết thương chàng, từng chút, từng chút vì sợ chàng sẽ đau đớn. "Xuýt... ta xin lỗi chàng, sẽ không đau nữa đâu."

Người vuốt mái tóc nam nhân ngay ngắn, khẽ quệt đi vết máu trên miệng, nhẹ nhàng đặt nụ hôn ấm áp: "Yến Tuân, chàng có lạnh không? Nhanh thôi, chúng ta sẽ về nhà, ta sẽ làm thật nhiều bánh chèo hoa lê cho chàng. Ta không tranh ăn chút nào đâu. Tất cả đều cho chàng hết, có được không?"

...

"Nào chúng ta đi."

Không gian chìm trong sự u tịch vốn có, tiếng chim hót tìm bạn trong đêm kêu inh ỏi. Ánh trăng nhàn nhạt treo trên đỉnh đầu, vương vài sợi nhỏ trên vạt áo nam nhân đang nằm trên cán tre, đôi mắt nhắm nghiền như người đã chết nhưng thiếu nữ đi trước vẫn hết sức nhẹ nhàng sợ làm kinh động người nọ, từng bước nhẹ bàn chân nhỏ nhắn in hằn gót giày trên nền đất ẩm ướt.

...

Một cơn mưa ngang qua, tuy nhỏ nhưng cũng đủ làm người bên dưới ướt sũng. Thiếu nữ vội chồm thân người lên che chắn nam nhân bên dưới, tay nàng còn khéo léo lấy vài tán lá lớn phủ lên vết thương. "Không sao đâu Yến Tuân, có lá cây sồi này, chàng nhìn xem, không bị ướt vết thương đâu." Thiếu nữ nhìn nam nhân mà nở nụ cười hạnh phúc như vừa làm được điều gì có ích cho hắn, nên nàng thật rất mãn nguyện.

...

"Chàng có lạnh không? Ta xoa tay chàng một chút sẽ khá hơn thôi." Nói đoạn, thiếu nữ nắm hai lòng bàn tay nam nhân mà cọ xát thật mạnh, chốc chốc lại phả một làn hơi ấm áp vào. Cứ như thế suốt quãng đường.

Bà vai thiếu nữ vốn bị thương lúc chiến đấu, nay gặp nước mưa ướt sũng. Thêm vào vết gai kéo cang tre sau lưng nên rách bươm, máu lẫn vào nước, mưng theo rễ cây rớt xuống mặt nam nhân. Mà nơi khoe mặt của người nằm lại có vài giọt nước chậm chậm buông dài.

Bóng nàng đơn độc kéo lê cang tre trôi đi chậm chậm trong đêm như người mù đi trong đêm, như thiêu thân lao về phía trước mà không biết có điều gì đang chờ đón mình.

Tất cả đều có số phận của mình.

Người có tình ắt sẽ đi với nhau đến suốt cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện [Hoàng Phi Sở Đắc Công Số 11] *Sói Bắc Yến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Bể phong luyện sở

Khi Sở Kiều tỉnh lại đã thấy mình nằm trên một giường rộng lớn. Quang cảnh không còn như rừng Nguyên Sắc lúc nãy.

"Yến Tuân." "Yến Tuân."

Bọn hạ nhân y phục màu hồng đào nhặt vội chạy đến đỡ người vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ ba ngày ba đêm liền triền miên.

Khi Huyền Mặc tướng quân mang hai người bọn họ về điện Phù Nhu, toàn thân đã máu vấy bẩn chiến bào, khắp người chi chiết vết thương. Nhất là Yến hoàng, người bị hôn mê sâu đến hôm nay mãi vẫn chưa thể tỉnh. May sao vị Tú Lệ Vương ngài...

"Nói mau, Yến Tuấn chàng đang ở đâu? Bằng không ta giết." Sở Kiều áp cặp mắt lạnh lẽo, ngữ khí hàn băng cùng ngọn chủy thủ sát cổ người một hạ nhân.

Hạ nhân vừa run rẩy, vừa giơ tay hướng chỉ nàng đi lối trước mặt, "Dạ, mời người đi lối này." Sau lưng phòng nàng đang nằm dẫn đến một khu trường vừa phải. Yến Tuấn, chàng đang nằm đấy, khuôn mặt hốc hác, nhợt nhạt nhưng vẫn không giấu được vẻ tuấn tú như tạc của trời đất thảo nguyên, người nam nhân nàng yêu sâu đậm không thể lẫn vào hình hài một nam tử nào khác trên đại lục Tây Mông.

Yến Tuấn. Yến Tuấn. "Chàng làm sao vậy? Sao lại nằm ở đây?" "Đây không phải Bắc Yến, không phải nhà chúng ta." Sở Kiều nhăn nhó khuôn mặt ra chiều không vui, chạy đến đỡ người trên giường xuống, đoạn quay người đứng dậy. Bỗng từ sau lưng một giọng nam nhân âm áp vang lên.

"Tú Lệ Vương, xin người bớt đau thương, Yến hoàng hiện sức khỏe đã tạm ổn. Chỉ cần chuyên tâm ở lại đây thêm một thời gian, dùng thảo dược đặc biệt của Hoài Tông, ta tin người sẽ mau bình phục."

Người ấy là Huyền Mặc, tướng quân triều Hoài Tông. Và nơi nàng cùng Yến Tuấn đang ở tạm chính là điện Phù Nhu của Trường công chúa.

Vì vị trí đặc biệt của Yến Tuấn là Hoàng đế nên không thể lưu tại gia môn Huyền Mặc, càng không thể ở điện Ngự Hách, hay một nơi nào đó sơ sài. Nên rốt cục Trường công chúa đành dùng chỗ của mình tiếp đãi Yến hoàng trị thương.

Sở Kiều nghiêng người ngược nhìn nam nhân trước mặt như xuyên thấu, phong lãnh không chút gọn sóng. "Tránh ra, không ai được bước đến. Nếu không ta giết."

Huyền Mặc vẫn từ tốn can ngăn, thấy ngữ khí Tú Lệ Vương có hơi khác thường ngày hẳn hay nghe đàm luận về nàng. Một người ôn nhu, hiểu tình đạo lý chứ đâu phải người hồ tỵ là sát thương người khác cùng ánh mắt hoang dại vô hồn như thế.

"Được, nhưng người hãy nghe ta nói. Yến hoàng đang bị thương rất nặng, nếu ra đi lúc này, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

Lời người vừa nói xong đã nghe thoáng ngang cổ họng có vật nhỏ sáng bóng lóe qua. Sở Kiều không ngần ngại ném chủy thủ lúc này về hướng Huyền Mặc. Nàng không nói gì phân bua, chỉ ném cái nhìn sâu sát lạnh đến buốt xương vào hắn. Huyền Mặc thoáng thất thần. Sau cái né vừa rồi, hắn thật khó đỡ trước tính tình hung ác của vị trước mặt.

"Tránh ra, không ai được bước đến gần." Sở Kiều buông ngữ khí lạnh lùng, vẫn kiên cố ôm Yến Tuấn vào lòng, giương đứng dậy, một tay choàng sau eo giữ người thẳng băng, một bên má yến Tuấn giờ đã gục vào vai nàng, tay còn lại nàng cầm chắc thanh kiếm trong tay, chĩa về phía Huyền Mặc.

Huyền Mặc âm thầm nháy mắt người đứng sau lưng Sở Kiều, một cái gật đầu nhẹ. Buppp! Đã thấy Sở Kiều gục sang một bên, bọn hạ nhân vội vàng đến đỡ nàng về phòng còn Yến Tuấn được đưa trở lại trên giường.

Haizzz. Huyền Mặc thở dài mệt mỏi hỏi. Thật không ngờ vị Tú Lệ Vương lúc giận dữ thật tàn độc và nhẫn tâm. Hắn phải vất vả chờ đợi bố trí người bên ngoài rừng Nguyên Sắc để hỗ trợ Yến hoàng khi gặp tình thế lưỡng nan. Đợi cả một ngày đêm, mặt trời vừa hé hừng đông trên chòm núi cao hắn đã thấy bọn họ nằm sóng xoài bên nhau gần mé bìa rừng bên Hoài Tông.

Bên trong chướng khí mù mịt, hắn không thể mạo hiểm quân đội Hoài Tông vào đó cứu người. hơn nữa Thổ Phồn và Khuyển Nhung đã bố trí một ngàn quân đánh tia, hạ tiện cùng địa thế hiểm trở, rừng rậm tối sẫm không ánh mặt trời, ngày cũng như đêm. Nên không khéo vào đó không chết vì chướng khí nặng cũng chết vì tiền họa vào người. Nên bọn họ cũng chỉ giúp Yến thị đến bước đường này, phần còn lại phải trông chờ số phận hai người bọn họ.

(*) giải thích vị trí rừng Nguyên Sắc thì xem lại chap 164.

Hai hôm trước, Trường công chúa được người hồi báo có một lượng lớn thuốc độc được mua lại bởi toán người lạ không nguồn gốc. Sau khi tra xét mới biết đó từ Thổ Phồn. Mà chiến sự Thổ Phồn và Biện đường đang quyết liệt như vậy nên chỉ có suy nghĩ theo hướng dùng độc hạ trong không khí, mà xem qua địa thế khu này chỉ có Hoài Tông bọn nàng mới nghĩ ra nó phức tạp ra sao. Rừng Nguyên Sắc là chiến trường tàn dễ, công khó, dùng cả lượng lớn thuốc kia ắt hẳn cho nơi này.

Đường đường quân đội Hoài Tông không thể vượt qua biên giới bìa rừng bên kia để tương trợ nên đành sắp xếp trú tính bên này chờ người. Sau khi hay tin dữ, nàng đã cho người đến tìm Yến Tuấn nhưng rốt cuộc tin chưa đi đến nơi, người đã vào trong.

Ấu cũng là số chàng, cầu mong người may mắn, thoát khỏi kiếp nạn lần này.

Huyền Mặc nán lại chút bàn chuyện với Trường công chúa chuyện gửi thư qua Sở Thành, báo Tể tướng Ô Đạo Nhai biết tình hình Yến hoàng vẫn bình an, chỉ là cần thời gian ngâm người trị thương bên này, sau khi bình phục sẽ để người hộ tống về. Phần Lý Sách, hắn cũng nhận được thư báo Yến Sở, hai người bọn họ đã được cứu ở nơi đây.

Chiến sự Thổ Phồn sau hôm ấy cũng thắng lợi. Tuy Tú Lệ Vương và Yến hoàng bị mai phục trong rừng. Do quá đau thương tưởng rằng Yến hoàng đã chết, nên Tú Lệ Vương một mình đã giết sạch toàn bộ binh cùng tướng lĩnh Thổ Phồn phục kích trong rừng, tất cả có hơn ngàn binh lính.

Hung tin được truyền về doanh trại Thổ Phồn cùng Khuyển Nhung, bọn chúng ai cũng thất vía, kinh hồn bạt mạng, tất cả sau một ngày rút quân tháo chạy về lãnh thổ ngoại bang. Từ đó về sau, mỗi lần nghe đến ba tiếng Tú Lệ Vương là toàn bộ tướng sỹ có mặt trong trận chiến tranh xâm lược đó đều

khấp sợ, một nữ tướng có vóc người mảnh khảnh, đôi mắt sáng trong cùng khuôn mặt mỹ lệ nhưng có sức công phá kinh người. Danh xưng Tú Lệ Vương ngày ấy được truyền đi trong đại lục Tây Mông như một huyền thoại nữ tướng anh hùng bất khả chiến bại.

...

Sau khi Huyền Mặc dời đi, Nạp Lan Hồng Diệp nhẹ nhàng đi về hướng nam nhân đang nằm.

Bảng đi một thời gian dài, thiếu niên năm nào trong tâm trí nàng giờ đã thay đổi, vóc người cao lớn, ánh mắt sáng tinh hơn, sống mũi vẫn cao thẳng cùng khuôn mặt anh tuấn.

Bọn họ nhiều năm không gặp nhưng vẫn trao đổi thư từ qua lại dưới danh nghĩa Huyền Mặc. Nên nàng ít nhiều hiểu con người chàng ấy ra sao? Tâm tư thế nào? Thiếu nữ len bàn tay nhỏ xuống dưới, khẽ khàng cầm bàn tay thô ráp của nam nhân lên, nâng niu từng ngón tay thon dài của chàng bằng vẻ triu mến, nhu tình.

Thế sự đổi dời của Nạp Lan thị, Dục nhi tuổi trẻ nhiều bệnh, không thể đảm đương triều chính. Nạp Lan Hồng Diệp nàng một mình gánh vác việc quốc gia đại sự, chịu bao áp lực từ triều thần. Còn chàng, Yên thị gia tộc bị đồ sát. Khó khăn chật vật mở con đường máu quay về Bắc Yên. Hai người bọn họ, hai số phận nhưng gánh vác giang sơn đều nặng như nhau.

Hai thiếu niên năm nào bên gốc chuối Chân Hoàng trong đêm mưa rả rích đã từng lập lời thề, "Kết nghĩa kim lang, vĩnh viễn không rời bỏ." Lời thề ấy vẫn luôn son sắt trong lòng bọn họ.

Chàng gửi thư qua lời lẽ chân tình xin được viện trợ. Nàng mượn danh nghĩa huynh đệ cùng hoàng thất ra tay giúp đỡ. Một nữ nhi yếu đuối vừa cán đáng việc quốc gia vừa lặng lẽ tham gia chính sự bên ngoài. Vì Hoài Tống? vì Nạp Lan thị? Nàng thật chất biết rõ mình vì ai, vì chuyện gì, chỉ là tâm tư chàng vốn không có nàng, nên nàng cứ mãi lừa dối bản thân không làm mình tổn thương thêm, khi nhận thư của chàng cùng những lời tình nghĩa huynh đệ thâm sâu.

Khụ khụ... Vân cô cô này giờ đã đến bên cạnh, nhẹ nhàng khoát thêm áo lông lên người nàng.

Nhìn vị Trưởng công chúa thanh nhã như lan, trong trẻo như tuyết, tuổi hơn hai mươi nhưng tâm lung gầy gò nặng trĩu.

"Đến giờ cho chàng ngâm thảo dược chưa?" Nạp Lan Hồng Diệp bất giác lên tiếng nhưng người vẫn luôn nhìn nam nhân bên dưới.

"Sắp rồi, hạ nhân đang chuẩn bị."

"Ừ."

...

Bảng đi vài hôm sau, Sở Kiều dần dần đã lấy lại bình tĩnh như trước. Ánh mắt bớt hoang dại hơn, ngữ khí cũng trầm ổn về ôn nhu ngày thường. Thảo dược Hoài Tống đúng thần kỳ. Hoài Tống tuy nhỏ bé nhưng đất đai nhiều, lắm thảo dược quý cùng phú sản màu mỡ bạt ngàn. Khó trách Yên Tuân vẫn thường qua lại với vị bằng hữu nơi này để xin viện trợ.

Mấy ngày nay, Sở Kiều vẫn tới lui thăm nom Yên Tuân, chàng đã khá hơn. Tuy chưa mở mắt ra nhưng da dẻ đã lấy lại sự hồng hào, thân người dần ấm hơn lúc trước. Chỗ vết thương nơi bả vai và bụng cũng dần khép lại.

Nàng nhìn những vết sẹo chi chít quanh người chàng mà đau xót khôn nguôi.

Cả đời chinh chiến, cả đời sát phạt nhưng chưa bao giờ để nàng phải cô đơn một mình.

Chỉ là sau này có quá nhiều chuyện xảy ra, nên nàng vẫn luôn không nhận thấy sự ảm đạm cùng tâm tư ảm giấu trong lòng chàng. Đau khổ vì việc báo thù làm lương tâm chàng bị che khuất, cùng nhiều mưu tính sâu xa ngày càng lộ rõ. Mà nàng đã không suy xét theo tâm tình của chàng để thấu đáo. Nên hết lần này đến lần nọ đều ra tay ngăn cản, rồi chống đối kịch liệt, ra tới hậu thư cho chàng phải chọn giữa việc quân và nàng. Chàng vẫn không một lời trách nàng. Cứ luôn miệng gọi nhẹ nhàng "A Sở, A Sở."

Nàng hối hận, hối hận đã rời Bắc Yên. Hối hận đã không cùng chàng đi đến cuối cùng báo thù Đại Hạ.

Chàng hứa với nàng rất nhiều. Nàng cũng đã hứa thật nhiều với người.

Nhưng rốt cuộc, nàng lại chỉ trách mỗi chàng. Riêng chàng không mấy may oán trách hay hết ngừng yêu thương nàng. Âm thầm chịu đựng sự giầy vò, âm thầm cô đơn, âm thầm nhìn người mình yêu thương bảo vệ, nhảy xuống hồ băng vì nam nhân khác, âm thầm nhìn nàng dời đi không một lời từ biệt, âm thầm sống trong sự ghẻ lạnh của nàng khi gặp lại.

Chàng chỉ âm thầm một mình lặng lẽ bên cạnh nàng. Như cái bóng không bao giờ tắt liệm, như bóng đêm luôn đối diện ánh mặt trời.

Yên Tuân, chàng hãy mau mở mắt ra. Ta có nhiều điều muốn nói cùng chàng. Ta muốn nói rằng: Ta yêu chàng. Yêu chàng rất, rất nhiều.

Xin lỗi, đã để chàng lại một mình. Xin lỗi đã từng nghi ngờ và bỏ rơi chàng. Xin lỗi đã từng làm tổn thương chàng.

Cánh cửa thời không đã đưa ta đến đây. Tạo hóa đã sắp đặt ta bên cạnh chàng từ giây phút ấy, thì dù trời có sập xuống, ta cũng sẽ mãi chống đỡ cùng chàng. Vĩnh viễn không bao giờ xa nhau nữa. Chàng có biết không?

Hài tử, hần vẫn khỏe mạnh, hần vẫn chống đỡ làm ta thật khó sở. Hần cần a mã chàng đến đỡ dành. Hần đã rất dũng cảm cùng ta chiến đấu bảo thù cho chàng, hần không bỏ lại chúng ta. Cả nhà ba người sẽ thật hạnh phúc bên nhau.

Chàng có nghe thấy không? Yến Tuấn? Yến Tuấn?

Hãy mở mắt ra nhìn ta đi? Ta van xin người.

Tiếng khóc thiếu nữ nức nở gục đầu bên giường, tay nàng vẫn nắm chặt bàn tay người nằm đó. Nước mắt rớt xuống tạo vũng sâu trong lòng bàn tay nam nhân. Bàn tay vẫn thon dài đeo chiếc nhẫn nam ngọc nhỏ, bên trên đã loang lổ nhiều vết nứt như được chấp vá tỉ mỉ.

Yến Tuân... Yến Tuân... hực hực hực

Bọn hạ nhân đứng quanh ngoài cửa phòng Yến hoàng lâu lâu lại nghe vang lên giọng nức nở đau xót cùng ai oán thật thê lương, cũng không nén chút chạnh lòng bi thương cùng người trong ấy.

...

Một tháng sau, Yến Tuấn cũng tỉnh lại. Quan y đến bắt mạch bảo rằng do chất độc đã dẫn sâu vào người nên nhất thời không hấp thụ ra ngoài hết, e là vẫn có một số chuyển biến không hay. Nếu tiếp tục trị liệu trong thời gian dài nữa, may ra mới hồi phục hoàn toàn.

Sở Kiều nghe tin liền vội chạy sang phòng Yến Tuấn không kịp khoát thêm y phục ngoài.

Vui mừng quá khôn xiết.

Nạp Lan Hồng Diệp, Huyền Mặc cũng vui không kém, tất cả đều tề tựu quanh giường Yến Tuấn. Đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Trưong công chúa Nạp Lan Hồng Diệp. Vào đây cũng khá lâu nhưng vị công chúa cao cao tại thượng người thanh lan ngọc tuyết vẫn e ngại gặp nàng.

Mắt phượng đã mở khi nào rồi, giờ người đang ngồi trên giường đảo mắt nhìn người xung quanh.

"Yến Tuấn, Yến Tuấn, chàng đã tỉnh lại." Sở Kiều vui sướng hết lòng chạy đến choàng ôm người nam nhân nàng mong mỏi bấy lâu.

Nam nhân lách người sang bên, bằng giọng khàn khàn nhưng đầy nam tính dịu dàng, buông một lời mà nàng nghe như đất trời sụp đổ: "Nàng là ai?"

Đám người Sở Kiều cùng Nạp Lan Hồng Diệp và Huyền Mặc bỗng kinh ngạc thất thần.

Yến hoàng mất trí nhớ sao? Đây là triệu chứng quan y đã nói? Sáu mắt bọn họ nhìn nhau như muốn người nọ cho lời giải đáp? Tại sao Yến hoàng quên đi người thiếu nữ đã cùng mình ngày đêm kề cận, sớm chiều bầu bạn suốt quãng thời gian dài như thế?

Dường như miền ký ức nào đó quá bi thương cố kìm nén nên phút chốc không muốn tìm về tất cả. Vui sướng, hạnh phúc, đau lòng, bi thương, đau đớn, cô độc, tức giận, vật vã chống đỡ...

Có những chuyện người không nói ra không phải người không cảm được, không thấy được mà chỉ là cố giấu vào lòng, cố giữ cho mình không phát tiết, không làm người hần yêu thương phải tổn thương hơn.

"Ta là Sở Kiều, là A Sở của chàng đây?" Sở Kiều khước mắt rung rung nhìn người yêu.

Đáp lại sự xúc động của nàng, Yến Tuấn vẫn bình thản như không có chuyện gì đặc biệt:

"A Sở? Sở Kiều? Của ta? Ta không nhớ gì cả."

Đất dưới chân như nứt toát, cả người như chìm trong đêm tối, tai nghe ong ong tiếng đینگ tai như óc, hai mắt bị nước làm nhòe đến nhìn nhân ảnh trước mặt như vật vờ nghiêng ngả.

"Chàng... chàng không nhận ra ta sao?"

"Không."

...

Vài thị nữ đến dìu người, nếu không Sở Kiều loạng choạng chân bước không vững đã ngã nhào phía trước. Đang mang thai bụng cũng to hơi chút thêm vào thái độ chàng lúc này làm nàng choáng váng, sức khỏe suy yếu nhanh chóng.

"Mau dìu Tú Lệ Vương xuống ghế." Trưong công chúa bấy giờ cũng lên tiếng.

"Vậy Yến hoàng có biết ta là ai không?" Huyền Mặc hỏi Yến Tuấn, đương nhiên hần biết Trưong công chúa dùng danh nghĩa của mình để qua lại với

Yến Tuấn, nhưng đã là chuyện từ rất lâu về trước, hôm nay mới gặp lại nên khó lòng nhận ra vóc dáng thật sự của nhau.

" Là ai?" Yến Tuấn thanh lãnh hỏi người vừa nói.

" Ta là Huyền Mặc."

" Huyền Mặc hiền đệ? Ngươi vẫn khỏe chứ?" Yến Tuấn vui mừng khôn xiết chạy đến ôm vai lay nhẹ người huynh đệ hần bấy lâu nay mong mỏi gặp lại.

Yến Tuấn, đời này hần có hai người tri kỷ. Một là Huyền Mặc. Hai là Sở Kiều. Nhưng tất nhiên Yến Tuấn hiện tại đã không còn chút ký ức nào của Sở Kiều, cho nên tất cả tình cảm hần dồn nén cho vị bằng hữu tình thâm nghĩa trọng mới gặp lại.

Hai người tay bắt mặt mừng. Huyền Mặc cũng nghe Trương công chúa nói về chuyện của hần. Biết nàng có tâm ý với hần, nên hần cũng đành mượn gió đẩy thuyền, giúp nàng đóng cho trót vai kẻ thế thân.

Nói đoạn, Yến Tuấn quay sang nhìn thiếu nữ này vừa lên tiếng. Dung mạo không quá xuất thần, nhưng băng thanh ngọc khiết, tâm khí nhàn nhạt như thanh lan, dáng người mảnh mai trong y phục cao quý, vai áo hơi rộng để lộ vầng da trắng nhợt nhạt nhưng mịn màng, cả người toát lên khí chất vô cùng yểu điệu, đoan trang nhưng đầy thông tuệ.

" Nàng là ai?"

" Là Trương công chúa, Nạp Lan Hồng Diệp." thiếu nữ nhẹ nhàng nghiêng người chào Yến Tuấn.

" Thì ra Trương công chúa. Xin thất lễ. Ngày trước đã từng gặp mặt nhưng nàng dùng màn che lại nên vẫn chưa thật nhìn rõ dung nhan. Quả thật xinh đẹp và thông tuệ, khiến Yến Tuấn ta phải ngưỡng mộ."

" Đa tạ công chúa ngày trước nhiều lần ra tay giúp đỡ viện trợ. Nhờ tấm lòng bát ái của nàng mà Bắc Yến đã qua nạn đói khát. Bắc Yến và Yến Tuấn ta có ngày hôm nay đều nhờ tấm lòng khoáng đạt sỹ như nàng. Xin nhận Yến Tuấn ta một lạy bày tỏ tấm lòng tri ân."

Yến Tuấn nói chuyện với thiếu nữ trước mặt vô cùng khách sáo nhưng ngữ khí lại yêu mến nhẹ nhàng. Có lẽ sự thông tuệ cùng tình anh của Nạp Lan Hồng Diệp đã khiến vị Yến hoàng băng tâm khép kín cũng cảm mến. Nói đoạn hần giơ hai tay lên hành lễ. Nạp Lan Hồng Diệp vội vã nghiêng người về trước đỡ lấy tay người, nhẹ lắc đầu ra chiều hần không nên tạ lễ như thế.

" Yến hoàng quá khách khí, ta đây chỉ tiện tay giúp đỡ. Hơn nữa còn có Huyền Mặc huynh luôn nói giúp cho người. Ta nào dám làm ngơ." Giọng vị công chúa trầm ôn nhẹ nhàng, lời lẽ đoan trang khiến Yến hoàng không khỏi thích thú. Giữa thời chiến loạn lạc, sống bao năm trong Chân Hoàng gặp toàn công chúa, tiểu thư trăm anh thế phiệt cao cao tại thượng. Hiếm có nữ nhân nào ở địa vị hoàng gia lại có khí chất thông minh, uyển bác và đoan trang hiền thực hiểu lễ nghĩa như nàng.

Yến Tuấn đáp lại lời công chúa bằng nụ cười gió xuân phơi phới.

Cả ba người bọn họ nhìn nhau rồi cười vui vẻ, mà cũng quên mất vị Tú Lệ Vương đáng vẻ đơn bạc ngồi góc phòng. Nàng đạm bạc nhìn người yêu, lòng dâng nổi chua xót vô cùng. Nhưng lời này biết tỏ cùng ai? Cả đại lục Tây Mông này đều biết nàng và Yến Tuấn đã đoạn tuyệt quan hệ nam nữ. Giờ nàng là Tú Lệ Vương, nữ tướng triều Sơ Nguyên, chấn thủ một vùng Bắc Yến, thì có can hệ gì đến Yến hoàng đây?

Bọn người họ giờ vui vẻ bên nhau cũng vì có mối quan hệ qua lại trước kia. Nạp Lan Hồng Diệp được lòng Yến Tuấn vì giữa đường ra tay tương trợ Bắc Yến, còn nam nhân kia là bằng hữu tri kỷ thanh mai trúc mã. Còn nàng, Sở Kiều nàng có quan hệ gì với chàng chứ?

Một chút ký ức về nàng cũng quên sạch, không một dấu vết. Tiếng gọi A Sở của nam nhân nào vang đều đều trong ngực thất Chân Hoàng năm ấy cứ văng vẳng rất xa rồi mờ hồ chìm trong miền ký ức vô tình bị đóng băng.

Ánh mắt Sở Kiều mang mác nhìn bất giác qua song cửa, ráng chiều buông xuống thật thê lương, chim nhạn kéo thành bầy đàn bay về phương Bắc, mà lòng nàng giờ cũng đau đáu nhớ về chốn cũ, nhớ Bắc Sóc ai đó phi ngựa đến đón nàng, nhớ buổi sáng tiễn đưa nhau bên bờ Nhật Thủy, nhớ hơi ấm bàn tay ai đó khẽ len qua từng ngón tay nàng rồi buông lời nhẹ nhàng như rót mật khẽ vào tâm: A Sở, nàng có lạnh lắm không?

Bạn đang đọc truyện *[Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11]* *Sói Bắc Yến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Người nam kẻ bắc

Mấy ngày trước Nhận Bình đến Hoài Tông tìm nàng. Sau chiến sự Vạn Thành, Lý Sách lưu nàng ở đó đợi tin tức Sở Kiều, nhưng bằng hơn tháng trôi qua, người vẫn không thấy bóng dáng đâu hết. Bọn người Hạ Tiêu cũng rất nôn nóng.

Lý Sách hần cũng rất biết điều, ban thưởng cho nàng cùng Tú Lệ Quân rất trọng hậu. Bọn họ đưa Tú Lệ Quân về lại Đường Kinh để chờ Sở Kiều. Quân đội Tú Lệ Quân khá đông, mà lần lượt kéo vào Hoài Tông e có chính biến, nhiễu loạn lòng dân. Nên mượn danh nghĩa Tú Lệ Vương chi viện, Tú Lệ

Quân đường hoàng chính chính ở lại Đường Kinh. Còn Nhạn Bình một thân một mình lên đường qua bên ấy trước.

Lúc Nhạn Bình đến nơi cũng vừa hay tin Yến hoàng đã tỉnh. Mà chuyện kinh thiên động địa không kém là ngài đã quên tỳ tỳ của nàng, người bạn sớm chiều bầu bạn, thanh mai trúc mã với mình. Nhìn Sở Kiều chật vật với bào thai, bụng to hơn trước, nhưng ăn uống khan hem nàng rất đau lòng.

Có những lúc thấy nàng một mình trong thư phòng hí hoáy viết gì ấy rất lâu, nghĩ nàng đang bận quân cơ bên chỗ Hạ Tiều gửi qua nên không vào phiền nhiễu. Bỗng đến chiều vẫn không thấy Sở Kiều bước ra khỏi phòng thì vô cùng lo lắng nên mạnh dạn bước vào. Phòng tràn ngập giấy viết, giấy vò cũng có... vương vãi rơi trên áng thư, văng ra đến tận cửa.

Sở Kiều vẫn ngồi như thế. Như người vô hồn nhìn xuyên qua mớ giấy hỗn độn.

Yến Tuấn. Yến Tuấn. Tất cả giấy chỉ có mỗi hai chữ Yến Tuấn. Sở Kiều chìm đắm trong sự thống khổ mà không thể tỏ cùng ai. Nên nàng chỉ có thể mượn cách này hay cách khác để quên đi những điều mình đang nghĩ, đang nhớ về. Như bút đặt xuống vẫn là hai chữ Yến Tuấn. Hình ảnh nó đã khắc sâu tận tâm can, không thể nào lung lay và xóa mờ.

...

"Ta nghe Trường công chúa bảo khanh đang mang thai. Nên phải hết sức thận trọng." Yến Tuấn nhẹ nhàng đến bên cạnh Sở Kiều. Lúc này đang đứng trên lầu Hư Các nhìn chân trời xa xăm hướng Bắc, lòng bàng bạc đơn chiếc. Chợt nghe thanh âm bên tai vọng đến rất quen thuộc. Là chàng.

"Yếnnnn..." Lời vừa nói bỗng ngập ngừng trong môi, nỗi chua xót dâng trong huyết quản, sóng nước đầu ủa đến mang theo sự uất nghẹn khó tả nên lời.

Nam nhân nhìn nàng hai chân mày chau lại, hần nghe nhói nhói nỗi đau âm ỉ trong lòng mỗi khi người nữ nhân này nức nạt nhòa nhìn hần. Có gì đó đau đốn, yêu thương, khoát khoải, chờ đợi...

Hần không biết vì lẽ nào mình lại có cảm giác như thế. Vừa quen thuộc, vừa xa xăm. Nhưng ký ức về những điều đó chỉ màu trắng xóa.

"Phu quân nàng đâu? Sao phải một mình hộ tống ta trong rừng Nguyên Sắc?" Yến Tuấn vừa nói vừa giơ khế bàn tay bốn ngón lên, nhẹ nhàng lau nước trong khóe mắt Sở Kiều. Người nàng như run lên vì sự va chạm, bàn tay dưới vội vàng giơ lên đỡ cánh tay yêu thương nàng ngày đêm mong mỏi... nhưng lời vừa dứt kia chỉ làm nước mắt bên trên trào không ngớt, bàn tay bên dưới lại quay về chỗ cũ, siết chặt đến ửng đỏ.

"Chàng... chàng đang... bị bệnh nên..."

"Khanh đừng khóc nữa. Vậy thu xếp về Bắc Yến, sớm đoàn tụ cùng người. Ta đã khỏe hơn. A Tĩnh cũng sớm đến đây. Đừng lo nữa." Yến Tuấn thấy nữ nhân lòng thương nhớ phu quân nên sóng nước bi thương chợt xót xa an ủi.

"Vâng. Bệ hạ."

"Khanh có công hộ giá, muốn ta thưởng lễ vật gì cứ nói. Khi về Sở Thành, ta sẽ trọng thưởng đưa đến Bắc Yến." Yến Tuấn lại dịu dàng nhìn người nữ tướng dưới trướng mình. Nàng thật nhỏ bé dưới rặng chiều trên lầu cao, ánh mắt đượm buồn bị ai vẫn không che hết sự mệt mỏi lộ trên khuôn mặt. Hần nhìn nàng có phần thích thú và yêu mến. Như Trọng Vũ, một nữ nhân tài giỏi xuất thân từ Đại Đồng Hành, nhưng có điều Sở Kiều đây tài mạo có phần hơn người, nên khi nhìn nàng rơi lệ, cũng khiến người đối diện mũi lòng thương cảm khôn xiết.

"Thần chỉ có một thỉnh cầu. Mong Bệ hạ người thành toàn." Sở Kiều dè dặt cảm xúc trả lời Yến Tuấn.

"Được."

"Thần không cần ban thưởng gì khác, chỉ mong Bệ hạ có thể ban cho thần nhẫn ngọc người đang đeo trên tay."

"Đây? Nó đã bị rạn nứt thế này, sao có thể ban tùy tiện. Về Sở Thành ta tìm một chiếc cao quý hơn ban thưởng cho khanh."

"Thần... không cần chiếc khác. Thần chỉ muốn có nó." Sở Kiều vẫn khẳng khái xin Yến Tuấn ban cho mình.

"Thôi được. Tùy khanh vậy." Yến Tuấn đành nhượng bộ nàng, có lẽ nữ nhân mang thai thật kỳ lạ, chiếc nhẫn xấu xí thế kia vẫn cứ xin ban thưởng thay cho châu báu khác. Lẽ nào các thai phụ đều như thế sao? Haizz... nói đoạn quay người bước đi.

Sở Kiều một mình đứng lặng trên đài mai miết nhìn bóng người yêu thương khuất dần sau mòm đá mới thôi, nàng giơ ngón tay áp út mình lên, ngắm kỹ chiếc nhẫn ngày nào Yến Tuấn bền lên tặng như cầu hôn nàng.

Rất tiếc bây giờ nó chỉ còn lại mớ rạn nứt, cùng những đường đứt quãng nổi khúc.

Đã từng rất đẹp, băng khiết, đồ vỡ tan tành, lượm nhặt rồi chấp vá.

Đã từng rời bỏ vì không cần, ném đi vì tức giận, nâng niu vì thiếu vắng, nuối tiếc vì lỡ đánh mất.

Đã từng sai lầm rồi hối hận, dày vò và tuyệt vọng.

Đã từng... lỡ nhau bao nhiêu lần nữa đây trong cuộc đời?

...

Trước khi Sở Kiều khởi hành về Bắc Yến, Nạp Lan Hồng Diệp đã chủ động đến gặp nàng hỏi han.

"Nàng không chờ Yến hoàng thêm sao?" Hồng Diệp nhẹ nhàng bắt chuyện nàng trước.

Sở Kiều nhìn vị Trưởng công chúa ôn nhu, đức hạnh lòng thầm ghen tị. Nàng quả thật có tất cả những điều nữ nhân luôn khao khát. Xinh đẹp, thông minh, cơ trí, đức hạnh là nữ nhân mà bất kỳ nam nhân nào cũng ao ước mong chờ, huống chi Yến Tuấn chàng, anh hùng và mỹ nhân xứng đôi giai ngẫu.

"Ta không thể chờ thêm. Bắc Yến đang cần ta. Còn chàng, có lẽ quên ta cũng là một cách tốt." Sở Kiều cười khổ.

"Đứa trẻ có phải hài tử của chàng?" Hồng Diệp vẫn muốn tìm hiểu chuyện này.

Nàng nhìn Trưởng công chúa, nở nụ cười nhạt tự giễu:

"Quan trọng sao? Những gì liên quan đến A Sở đều không nhớ thì chuyện này có đáng được nói ra không?"

...

Hôm ấy Yến Tuấn không đến tiễn nàng, chỉ có Huyền Mặc thay Hoài Tống tạm biệt. Đi cùng nàng có Nhạn Bình và bọn người Hạ Tiêu.

Khi vó ngựa Tú Lệ Quân vừa rời khỏi thành cũng là lúc đoàn Hắc Ưng Nhân của A Tinh vừa đến. Cho nên A Tinh vẫn không có cơ hội khuyên can Sở Kiều nán ở lại.

Âu cũng là ý trời. Người Nam, kẻ Bắc đã là một nghiệt duyên.

Ba tháng sau, hoàng triều Sơ Nguyên liên hôn cùng Hoài Tống. Nạp Lan Hồng Diệp dùng Hoài Tống làm quà sính lễ cho mình. Yến hoàng tiếp nhận Hoài Tống như nước chư hầu của Sơ Nguyên Yến thị.

Nạp Lan Hồng Diệp rời bỏ quê hương một mình đến Sở Thành. Yến Tuấn đặc cách cho Huyền Mặc chấp chương việc triều chính tạm thời thay cho con trai của Nạp Lan Hồng Dục.

Ngày 20 tháng 3 năm 779, theo lịch Bạch Dương, Nạp Lan Hồng Diệp lên ngôi Hoàng hậu. Yến Tuấn muốn bày tỏ sự tri ân của mình ở Nạp Lan thị, người đã tương trợ quân khổ khi hắn gây dựng đất nước nên xây cho nàng cung điện phía Đông tẩm cung Hoàng Đế đặt tên là Đông Nam.

Hai tháng sau Nạp Lan Hồng Diệp qua đời vì sức khỏe suy yếu. Nàng vốn thân thể không tốt nhưng vì cán đàn chuyện quốc gia Hoài Tống nên mãi vẫn không buông bỏ được. Một phần vì cảm mến Yến hoàng, một mặt để bảo vệ huyết mạch Nạp Lan và Hoài Tống nên miễn cưỡng liên hôn cùng hoàng triều Sơ Nguyên.

Suốt thời gian tại vị, Yến Tuấn luôn dùng lễ nghĩa tôn trọng và chăm sóc nàng ân cần chu đáo. Nàng cũng dùng tâm kính cẩn Yến hoàng. Hai người bên nhau như tri kỷ, tuyệt không có tình cảm nam nữ luyến ái. Bởi Nạp Lan Hồng Diệp biết rõ người trong lòng Yến Hoàng là một người khác nên không thúc ép, phần vì mình bệnh tình không tốt, nên vẫn trọng lễ nghĩa thì tốt hơn.

Yến Tuấn, hẳn đối với vị Hoàng hậu này tuy có chút cảm mến đức hạnh và tài trí của nàng nhưng cũng chưa đến nỗi phải liên hôn. Cho nên, cuối cùng đây vẫn là một hôn nhân chính trị.

Nạp Lan Hồng Diệp ra đi thanh thản, cuối cùng nàng vẫn không nói việc Huyền Mặc với Yến Tuấn. Chàng đã dùng tình cảm tri kỉ chăm sóc nàng những năm tháng cuối đời cho nên niềm vui này còn gì sánh bằng. Nói ra chuyện đó chỉ làm chàng áy náy, chàng đã bảo hộ Hoài Tống thay nàng, lại không ghét bỏ nữ nhân yếu đuối như nàng thì còn gì luyến tiếc nữa đây?

Có những chuyện nên cất trong lòng vẫn nên giữ lại đến cuối cùng. Những điều không bao giờ có được thì nên hạnh phúc với những gì mình đang có, đừng khuôn cầu hay tham lam. Vì tất cả mọi người đến với nhau cũng bởi một đoạn nhân duyên nào đấy của trời đất tác hợp. Mà duyên mỏng thì nên trân trọng những ngày tháng còn bên nhau. Bởi không có tình yêu đẹp để đến suốt đời suốt kiếp mà không trải qua đau thương, mất mát và tổn thương nhau.

Nàng nhìn Yến Tuấn và Sở Kiều, hai người yêu nhau đến sống chết nhưng không đến được với nhau, người Nam, kẻ Bắc. Rõ ràng gần nhau trong gang tấc, nhưng người kia lướt qua như nước vô tình chảy, người có tình ở trời Bắc lại đau đầu một niềm đau khôn xiết. Họ đã trải qua những tháng ngày hạnh phúc bên nhau không ngừng nghỉ như giây phút thăng hoa của tình yêu, nhưng cũng có lúc đau đớn đến nghệt ngã.

Bởi vậy, không có tình yêu đẹp vĩnh cửu, chỉ có giây phút đẹp vĩnh cửu của tình yêu.

Người kiên trì đi qua cánh cửa của hạnh phúc yêu thương lại đến nơi tận cùng của tâm gan đứt đoạn mà vẫn hướng về nhau, thì họ sẽ nắm tay nhau đi hết suốt kiếp này.

Yến Tuấn chàng một lòng chăm sóc nàng tận tụy như bạn tri kỉ điều mà trước đây nàng chưa từng dám ao ước. Một nữ nhân hoàng tộc như nàng, vai

mang gánh nặng quốc gia thì tình riêng chỉ ví như gánh nặng không nên có, nên niềm ước ao kia thật xa xỉ.

Nàng đã có quá nhiều thứ trong đời, được bên cạnh người mình yêu thương, sớm chiều bầu bạn, tuy không là một đôi phu thê tròn nghĩa nhưng cũng nghĩa trọng tình thâm.

Vậy nàng còn khao khát gì hơn nữa chứ? Huyền Mặc. Cái tên ấy nên đi cùng nàng vĩnh viễn vẫn tốt hơn. Nạp Lan Hồng Diệp nghĩ đoạn thì nhắm mắt, người ngọc thanh lan nở như đóa hồng xuân tươi, tuy hơi ảm của người đã dần lạnh lẽo nhưng nét hoa xuân vẫn rất rạng ngời và mẫn nguyện.

Một kiếp con người chỉ có thể. Có thể nở lóe một phút giây nào đó thật rực rỡ, nhưng khi nhắm mắt rồi, liệu ai còn nhớ đến người? Điện Đông Nam còn đó, vẫn còn người nhớ đến nó như một hoài niệm người thiếu nữ tóc cài trâm chim loan ngâm ngọc của Yến thể tử tặng cho thể tử bằng hữu Huyền Mặc, nhưng Nạp Lan Hồng Diệp nàng đã vờ nói dối Yến Tuấn được người kia tặng lại nên luôn mang nó theo suốt những tháng cuối đời.

Năm năm sau.

Trên khu đồi nhỏ, một đám trẻ Bắc Yến đang nô đùa đuổi bắt nhau, tiếng cười giòn tan rần rắc, quanh chúng là những A ma, A mã. (*)

(*) cách gọi cha mẹ của hài tử người Bắc Yến.

Hoàn Hoàn nghe tiếng khóc của Nguyên Cát liền cười lớn. " Phải cho bọn chúng ném mật nằm gai như trước đây mới luyện thành mình đồng da sắt. Chứ như vậy té một chút là khóc thật mất mặt."

Nguyên Cát con trai của Hoàn Hoàn và tướng Cảnh Dân dưới trướng Tú Lệ Vương, 5 tuổi, trong y phục xanh lơ, dáng đi hấp tấp nên dễ té, đầu có vài chòm bím nhỏ, mắt mũi dần dựa nước. Thoáng chốc lại thôi khóc chạy lên giật giật ít tóc của vài đứa khác trên ghẹo. " Oe!" Hắn vừa nói vừa le cái lưỡi nhỏ nhất ma đứa trẻ nọ.

Nào dễ dàng, đứa trẻ nọ, Quý Ly, con trai tướng quân Hợp Cách, phó quan tham mưu Bắc Yến, 6 tuổi, đứa trẻ lớn nhất. Hắn trong y phục vàng nhạt rắng chiều hơi lợm thướt một chút do dáng người to béo hơn tuổi: " Nguyên Cát, đệ đừng bỏ chạy đó, đứng lại." Nói đoạn hắn lê khổ người ục ịch của mình đuổi theo Nguyên Cát, miệng í ới la hét. Hợp Cách cũng chỉ phì cười nhìn bọn trẻ.

Bắc Yến lúc nhàn hạ, Sở Kiều thường cùng đám trẻ của các tướng sỹ quây quần bên đồi vui chơi, nói chuyện phím, đến chuyện cười người Khuyển Nhung.

Khuyển Nhung sau trận đánh năm năm trước ở Vạn Thành vẫn chưa hết kinh sợ, lâu lâu lại dấy binh qua Bắc Yến nhiễu loạn, cướp bóc, chặn xe công vụ, cản phá thôn làng, giẫm nông sản nông dân vừa cấy,.. không có chuyện xấu nào bọn chúng không làm. Kể vậy cũng đỡ nhảm chán. Chiến tranh đi qua, không có can qua chút chút bọn người Tú Lệ Quân của nàng chẳng biết làm gì.

Mấy năm trở lại Bắc Yến, nàng một mình chèo chống gây dựng nhà cửa, gia súc, đường xá, công thương mở lộ. Sau ba cuộc tấn công Bắc phạt lần ba, Bắc Yến lại rơi vào hỗn loạn, khắp nơi đều tiêu điều. Sau trận chiến năm đó, Yến Tuấn vội vã cùng đoàn quân viễn chinh tấn công Đại Hạ ngay trong ngày, để lại Trọng Vũ một mình cán đáng với vô số phát sinh. Nàng cũng thật vất vả. May sao có nàng quay về, chỉ dẫn dân chúng cách khôi phục dân số cùng quân lương, tích cực tăng gia sản xuất những vụ mùa dễ nhất để có lương thực chống đói, sau đó mới qua mùa vụ dài hạn rồi đắp đường, xây cầu bù đắp tổn thất chiến tranh.

Hoàng triều Sơ Nguyên ra đời đóng đô tại Sở Thành, nên kinh tế Bắc Yến được vực dậy nhanh chóng sau đó. Nàng với Yến hoàng vẫn trao đổi công vụ thường xuyên về Bắc Yến.

Yến hoàng là người thông minh mẫn tuệ lại thống tình hiểu lý nên thường những tấu chương nàng dâng đều được người phê chuẩn nhanh chóng và chỉ viện quân thảo mùa đông từ rất sớm.

Trọng Vũ được điều về để đô giữ chức Đại học sỹ như phong tước nàng được thưởng lúc trước. Sau đó, Trọng Vũ cùng Ô Thừa tướng cũng thành phu thê dưới sự ban hôn của Yến hoàng. Cả nhà hoan hỉ. Nàng cũng được mời đến dự. Một phần đường xá xa xôi, một phần hài tử còn nhỏ không tiện lưu xa nên ngâm ngùi khuất hẹn, chỉ kịp gửi đến quà mừng cho đôi tân lang giai nhân bách niên giai ngẫu. Họ một đôi yêu thương trong kiềm nén, vì vận mệnh quốc gia nên dốc lòng phục vụ cuộc chiến tranh giành độc lập của Bắc Yến. Sau đó với sự uyên bác của mình Ô tiên sinh đã giúp cho Yến hoàng rất nhiều trong việc cai dân trị nước, Yến hoàng một mực kính trọng và chiều đãi như bậc thánh hiền. Trọng Vũ cô nương con người thẳng thắn, trung thành lại cơ trí nên không những đào tạo ra lớp sỹ tử tài kinh thao lược mà còn phân bố đều về các địa phương, giúp mở mang cơ địa và thúc đẩy mạnh giao thương địa phương.

...

" A ma, người ra chơi với chúng ta đi. Oanh nhi muốn chơi trò đánh trận trên ngựa."

Yến Oanh, hài tử nàng, năm nay lên 5, hần rất hiểu chuyện và thông minh. Nàng một mình vừa làm mẫu thân vừa làm phụ thân nên cũng có chút vất vả. Hạ Tiêu biết chuyện nên vẫn qua thăm nom giúp đứa trẻ này, nhưng nàng luôn từ chối. Vì hần không có phụ thân, nên nàng muốn hần phải tự lập nhiều hơn, phần khác hần là nam nhân, sau này phải gánh đáng việc cai trị Bắc Yến, trở thành Bắc Yến Vương đời kế tiếp nên nếu không rèn hần từ lúc nhỏ, e rằng sau này hần sẽ y y vào nàng. Hơn nữa, nếu nàng có gặp chuyện gì không hay, thì mình hần sao có thể chống đỡ nổi vùng lãnh thổ rộng lớn này.

Bắc Yến là quê hương của nàng nhưng trên mảnh đất này người có mối quan hệ máu mủ thật sự với nàng chỉ có hần. Cho nên nàng hoài vọng và gửi gắm

lên hần rất nhiều trọng trách.

Yến Oanh kéo tay nàng ỳ ạch chạy ra chỗ đám đông bọn trẻ tụ tập khi này. Quanh bọn trẻ, phụ mẫu tề tựu hầu như đông đủ. Lại là trò này. Nàng thật mệt với nó.

"A, ngựa đâu mau đến đây nào." Giọng Yến Oanh trẻ con trong trẻo lạnh lót bên tai khiến các người làm phụ mẫu như nàng và bọn Hạ Tiêu không thể kiềm chế nổi.

Bắt đầu là người, "A ma, người ngồi xuống đi, hài nhi mới lên được." Yến Oanh bắt nàng ngồi xuống, hần phóng người lên vai nàng, xong chiếm chệch thúc hai chân lên ngực nàng... Ủy..

"Đứng lên đi ngựa ời"

Lần lượt bên cạnh nàng là "tướng quân" Thôi Vũ nhi tử của Hạ Tiêu và ngựa cũng là hần.

Kế đến là Nguyên Cát "tướng quân", hài tử của Hoàn Hoàn, nhưng Hoàn Hoàn nàng có phu quân Cảnh Dân làm ngựa nên đỡ khổ hơn Sở Kiều nàng.

Quý Ly "tướng quân", hài tử của Hợp Cách.

Sau cùng là tiểu quận chúa "nữ tướng" Hoài Ngọc, hài tử Sỷ Thanh, em họ Hoàn Hoàn.

Năm "tướng quân" đồng loạt thúc ngựa xáp lá cà, tay cầm kiếm gỗ đâm chém loạn xạ. Bọn chúng còn quá nhỏ nên Sở Kiều bọn nàng chưa thể dạy cười cung, bắn ngựa nhưng vì quân doanh gần đây nên bọn trẻ thường đến xem nàng duyệt binh, luyện võ. Thế là các thế võ mới ra đời, chế biến xào nấu thành mớ hỗn độn. Kiếm bay tứ tung trên đầu phụ mẫu.

Chạy. Yến Oanh thúc chân mạnh lên người nàng, ra chiều chạy nhanh. Bình thường hần biết A ma sẽ đau nên làm nhẹ nhàng một chút, nhưng khi "chiến sự quyết liệt" chẳng hề nương tình, có khi thúc mạnh đến nàng muốn điên tiết quăng hần xuống "ngựa" "A ma, người mệt hay sao mà ngựa chậm vậy?" Giọng thờ thề của hần làm nàng xiêu lòng, "ohh. A ma không mệt, ngựa chạy nhanh đây, "tướng quân" giữ chặt người nhé"

Đằng sau "tướng quân" Nguyên Cát vùng chạy đến "Yến Oanh, người chạy đâu cho thoát?".

"A ma ơi, chết Oanh nhi rồi, hần đã đến kịp, chúng ta có nên quay lại đánh trận cuối không?"

"Có chứ, "tướng quân" phải dũng cảm trên sa trường, không thể là con rùa rút đầu bỏ chạy." A ma Sở Kiều hưởng ứng tinh thần cho "tướng quân".

"Yến Oanh, cứu muội." bên kia là Hoài Ngọc "nữ tướng" gấp gấp đưa bàn tay nhỏ chìa đến Yến Oanh. "A ma, ta phải qua đó cứu muội ấy, muội đang chờ ta." "Không được, bên đó địch đông lắm, "tướng quân" sẽ chết." "Nhưng muội ấy đang chờ ta. Ta không thể không đến được."

Sở Kiều nghe những lời trẻ thơ của Yến Oanh thì bùi ngùi xúc động, vùng mũi có chút ửng đỏ nhớ lại chuyện đã nhiều năm trước...

Xoạttt... aaa... giọng Yến Oanh rên la sau lưng nàng. Thì ra nàng vừa lúc suy nghĩ miên mang nên vấp phải vật cản bên dưới, do sức nặng trên người nên cả cơ thể bật lại phía sau, làm cho Yến Oanh bị đè bởi thân người nàng, nên hần mới kêu la đau đớn như thế.

"A ma, người có đau ở đâu không? Đứa trẻ bên dưới vừa nãy còn kêu la, giờ thấy nàng nhăn mặt thì lo lắng khôn xiết.

Một bàn tay nam nhân hơi thô ráp khảm chia đến kéo nàng bật dậy, tay còn lại bế thốc một bên Yến Oanh. Cả hai tay làm đều cùng lúc theo hướng cân bằng nên trong chốc lát, hai mẹ con nàng đã bật dậy mà chưa kịp nhìn người nọ đến từ đâu.

Hết chap.

ĐÔI LỜI NGƯỜI VIẾT TIẾP TRUYỆN

Cuộc đời Yến Tuân luôn có sự hiện diện của hai người con gái, những người đã âm thầm hay ngày đêm bên cạnh, giúp đỡ hần thoát vòng vây biển máu gầy dựng giang sơn.

Nếu một Sở Kiều là người bạn đồng hành những năm gian khó, sớm chiều bầu bạn rồi bên cạnh hần cùng đi hết chặng đường đến cuối đời thì NLHD à người góp gạo thổi com, thuận gió đẩy thuyền cho Yến Sở hoàn thành bá nghiệp và khát vọng Bắc Yến của mình.

Đứng về phương diện nào đó, NLHD là ân nhân của hai người Yến Sở. Dù Yến Sở có giỏi cỡ nào, có thông minh ra sao nếu BY những ngày đầu gầy dựng không có lương thực liệu có sống sót qua ngày hay ko để tồn tại với tín ngưỡng?

Người thiếu nữ âm thầm bên cạnh chống đỡ, âm thầm vì hần tham gia chính trường nhưng ko dám hi vọng được hỏi đáp. Người thiếu nữ ấy tớ vẫn rất trân trọng nàng và cả trần trờ.

Nhưng rất tiếc, NLHD ko thể là người răng long đầu bạc nắm tay Tuân đi hết cuộc đời, mà nàng chỉ có thể như làn gió mát lướt qua, nhẹ nhàng đẩy thuyền hần đi thuận buồm xuôi gió.

Vì thế tớ đã cho thêm chi tiết nàng vào một phần khớp với nguyên tác (xử lý chuyện Huyền Mặc). Mặt khác, NLHD là ng xứng đáng ở ngôi vị Hoàng Hậu đầu tiên, mà không fai là Kiều. Hãy để cho Yến Sở gửi gắm cho nàng chút sự tri ân, dù hp không trọn vẹn. Vì tình yêu là không thể khuôn cầu.

Cho nên nàng vẫn sẽ chết, để ko chịu nhiều sự dày vò trog tình yêu ko lối thoát của mình.

Nhưng người thiếu nữ ấy cũng không thể ra đi trong hồi tiếc. Vì nàng không đáng bị đối xử như thế. Rất tàn nhẫn. Chuyện Huyền Mặc lại ko cần nói ra. Vì không cần thiết vào lúc này. Tuấn đã đối đãi tốt với nàng (ko như nguyên tác thờ ơ vì Tuấn vẫn còn nhớ Kiều và hận NLHD đã hại chết Huyền Mặc.) Xây điện Đông Nam riêng cho nàng. Người mất đi rồi, điện Đông Nam vẫn còn đó, thì ai bảo ko có ng nhớ, ko có ng hoài niệm về người con gái ấy.

Tớ cũng rất cố gắng xử lý cái kết nhân văn cho NLHD, vì nàng nên được trân trọng như thế trong cuộc đời này, tuy chỉ thoáng qua. Chúng ta thấy tiếc thương chứ không bi thương như nguyên tác.

Mong mọi người, fan Yến Sở đừng buồn. Vì mih cug là fan họ, không nhẫn tâm nhường ngôi vị Hoàng Hậu đầu tiên cho NLHD, nhưng cũng cần ai đó nói lên công đạo cho nàng.

Yêu nàng và tiếc thương cho một hồng nhan bạc phận!

Bạn đang đọc truyện [*Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11*] *Sói Bắc Yến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Tháng năm vội vã

Sông Hồng Xuyên thượng, xuôi về phương Nam,

Nhấn lời Bắc Yến vẫn ngóng trông,

Người trong hồi ức, chưa từng thôi nhưng nhớ,

Thấm thoát bao mùa xuân sang, mà nhận chẳng trở về.

...

Người xưa đứng đó, bóng dáng gầy gò ấy đã bao lần gặp nàng trong giấc mộng. Nam nhân phi ngựa chạy trước luôn miệng gọi "A Sở, A Sở đến đây." Nữ nhân mái tóc dài tung bay trong gió, đôi má ửng hồng vì cười ngựa gấp gấp nhưng vẫn rặng ngời nét hồng xuân cùng yêu thương cuộn trào trong đáy mắt. Bọn họ cùng cười ngựa dạo thảo nguyên xanh, băng qua núi non trùng điệp đến đỉnh Hồi Sơn, nam nhân vươn nắm ngón tay thon dài nhưng nhô rập siết chặt bàn tay thiếu nữ, lần nữa hai người bước đi trong ráng chiều bình nguyên bờ sông Lạc Nhật. Bóng dài, bóng ngắn nối đuôi quần quýt nhau không rời...

Người xưa giờ đã về đây. Chim nhận ngày ấy bay đi tưởng mãi đời này không còn gặp lại nhưng thâm tâm vẫn không nguôi nhưng nhớ và nhủ lòng rằng sẽ có ngày ấy. Tiếng người ôn nhu êm đềm như nước rót mật vào tai thiếu nữ: "Ta đã về đây. " Nhất định sẽ có một ngày nhận bay về tổ. Nhận lạc đường nhưng vẫn nhớ bạn tình ngày đêm ngóng trông.

Nam nhân vẫn khuôn trang tuấn tú, mắt phượng dài nhưng không còn vẻ thâm trầm sâu cơ khó đoán, phong thái khoáng đạt, nở nụ cười ấm áp gió thu như vuốt ve thiếu nữ năm nào.

Có điều bây giờ, thần thái pha chút gió bụi thời gian nên ra dáng một nam nhân chín chắn điềm đạm hơn trước kia rất nhiều.

"Bệ hhhh..." Nam nhân khoát tay ra hiệu đừng nói, rồi nhẹ nhàng nhìn hải tử nhỏ bên cạnh nàng, ôn nhu trìu mến hỏi han:

"Phụ thân người đầu sao để A ma, thân nữ nhi làm ngựa cho người. Người có biết nàng sẽ rất mệt?"

"A mã không khỏe nên vẫn chưa về. Ta biết A mã sẽ mệt, đợi khi ta lớn lên, ta sẽ bảo vệ người. Ta chỉ muốn học làm tướng quân thật giỏi như người, chỉ muốn bảo vệ người thật tốt mà thôi." Yến Oanh chớp mắt ngày thơ trong sáng như trăng rằm nhìn thúc thúc, người y phục xanh nhàn nhạt lần đầu tiên hân hạnh ở nơi đây.

Sở Kiều nhìn Yến Oanh đáp lời vị "thúc thúc" mà lòng nổi loạn, nổi vui mừng chột lóc lên thì nổi buồn lại le lói. Chẳng có nhớ gì chuyện xưa đâu mà nàng khuôn trang như thế chứ?

"Vậy người có muốn ta làm chiến mã cho mình hay không? Ta tiện tay nhàn rồi có thể giúp người." "Được, thúc thúc, người thật tốt." Yến Oanh vui mừng nhảy reo lên vài cái tại chỗ.

Nam nhân "thúc thúc" ấy chính là Yến Tuấn. Hai phụ tử họ gặp nhau trong hoàn cảnh vừa xa lạ vừa quen ấy làm nàng có chút chua xót.

Nàng nhìn hài tử thoát đã nhảy lên bà vai Yến Tuấn ngồi chiêm chệ, rất hài lòng và hân hoan. Dù sao đây cũng là tấm lưng nam nhân, nên vô cùng rắn chắc và vững chãi. Cảm giác này trước đây chưa bao giờ có được nên khuôn mặt nhỏ thêm hồng hào sự vui mừng xen lẫn chút tự hào khi có "chiến mã" tốt như thế.

Nàng cân làm sao được đây? Yến Tuấn chẳng không muốn bọn trẻ kinh động khi đang chơi với nhau. Mà Yến Oanh lại là con trai của chàng, tình phụ tử thiêng liêng, máu chảy cũng về nguồn, lá rụng về cội, vô hình dung sẽ có sự tác hợp của trời đất để bọn họ có sợi dây liên kết cảm mến nhau.

Này giờ bọn người Hạ Tiều, Hoàn Hoàn cùng những người khác cũng đã thấy Yến Tuấn, nhưng nhìn có vẻ Yến hoàng không muốn lộ thân phận trước bọn trẻ, sợ chúng hoảng sợ mà mất hứng chơi đùa. Nên đành đóng vai người không biết rồi tiếp tục làm chiến mã cho đám hài tử đánh trận.

Vì là Yến hoàng nên bọn người Hạ Tiều đâu dám đến quá gần vì sợ những hài tử kia "ra tay chém giết sát phạt" không nương tình mà trúng người bên dưới mang tội khi quân, nên bọn họ cứ né bên trái, rồi bên phải, lúc tiến, lúc lui. Làm như thế Yến Oanh càng khoái trá và thích thú, hân hưởng đám nhóc kia hoảng sợ mình, chứ đâu ngờ "chiến mã" của bọn chúng mới sợ "sói Bắc Yến" hân đang cười.

Bình thường khi chơi trò này, bọn họ đều thoải mái dù có Tú Lệ Vương. Vì bọn họ biết tính tình nàng ra sao, với lại bọn trẻ lớn lên cùng nhau nên tự nhiên phụ mẫu của chúng cũng mặc nhiên thân lại càng thân.

Cuộc sống bình thường ở Bắc Yến thường trải qua những buổi chiều vui vẻ như thế sau một ngày luyện binh mệt mỏi. Nhìn bọn trẻ hiếu động vui chơi bên nhau mà tâm tình nàng vui đi nhiều.

Hoàn Hoàn đã đến bên cạnh từ lúc nào. Nàng giờ đã thành thân và có nhi tử nên không còn nét trẻ con và tinh nghịch như xưa chạy đến bên Yến Tuấn ní non: Biểu ca, biểu ca.

Từ lúc Yến Tuấn rời Bắc Yến tấn công Đại hạ sau đó đóng đô ở phương Nam. Suốt mấy năm liền không gặp lại, giờ hân lên ngôi Hoàng đế nên nàng cũng có chút e dè, không dám mạnh động như thuở còn là Yến thể tử hay Bắc Yến Vương.

"Sở Kiều tỷ, Bệ hạ vẫn chưa nhớ ra người nữa sao? Bao nhiêu năm rồi, nếu có bệnh thì giờ cũng đã hết từ lâu. Có khi nào..." Nàng nói đến đoạn không dám nói thêm nữa, nàng nhìn Sở Kiều mà thoáng buồn lẫn xót xa. Thương cho một mối tình thanh mai trúc mã, sống chết bên nhau. Người thiếu nữ năm nào vượt đường xa đến Bắc Yến theo nam nhân là biểu ca của nàng. Lần đầu tiên gặp, nàng đã cảm mến người nữ nhân ấy bởi ngũ quan mỹ lệ, đôi mắt trong sáng, thần thái sáng láng nhưng ngữ khí vô cùng chân thành ấy.

Người nữ nhân ấy với biểu ca quả thật một đôi trời đất tác hợp, nhưng tiếc thay...

"Vẫn chưa, nếu đã nhớ ra, thì phụ mẫu chúng ta đã chẳng nhàn rồi chơi đùa cùng nhi tử nhà muội rồi." Sở Kiều cười nhàn nhạt đáp lời.

"Ngựa ơi, bọn họ chạy kia, ta có nên đuổi theo không?" Yến Oanh hiếu kỳ, rất có tính thần ham học hỏi nên thường đặt những câu hỏi khi đang đánh trận ở "chiến mã" cũng như "tham mưu quân sự" của hân. "Đuổi chứ. Thừa thắng xông lên." Yến Tuấn thấy hân đang hăng say chiến thắng nên phụ họa theo. "Được." "Khuyến Nhung kia, đừng có chạy, đồ hèn nhát."

Thường trong các trận chiến của đám hài tử, nhân vật Khuyến Nhung bị lôi ra là giặt, là người ác nên bọn chúng cần phải tiêu diệt. Trong khi đám hài tử kia cứ đánh đánh theo bản năng thì Yến Oanh thích nghiền ngẫm trong suy luận những "sách lược" tấn công hay phòng thủ. Một cách rất tự nhiên, đứa trẻ này ân cần, cầu tiến và óc quan sát tỉ mỉ đã hình thành tư duy một tướng quân đánh trận, một chỉ huy quân sự tài ba, mà sau này, hân nhờ đó đường hoàng bước lên ngôi vị kế thừa tinh thần sói Bắc Yến, phụ thân hân một cách hiên ngang, thần thần nể phục, các nước chư hầu cũng phải dè chừng như đã từng khiếp sợ Yến hoàng.

Nguyên nhân cũng bởi dòng máu trong người hân là Yến thị nên luôn dũng mãnh và yêu thích hoạt động trên lưng ngựa. Lại còn có nàng đây, tinh thông võ nghệ, am tường quân sự. Một sự kết hợp hoàn hảo hai dòng máu trong người hân, nên Yến Oanh ắt hân sau này là nhà quân sự mới, một anh hùng sắp phát ở thảo nguyên bạt ngàn này. Nghĩ đến đó, lòng nàng ấm áp hơn, bù đắp lại cho sự nhung nhớ, khoát khoát đợi chờ phụ thân của hân bấy lâu nay.

Bọn trẻ chơi đã chừng một lúc rất lâu thì A Tinh xuất hiện. Đã lâu không gặp, hân vẫn chất phác và nồng hậu như xưa, có điều thời gian qua đi nhanh quá, chưa kịp nhìn rõ nhau mà trên mặt người người đi qua đã thoáng chút phong trần của thời gian.

"Tú Lệ Vương, người có khỏe không?" A Tinh nhẹ nhàng đến trước mặt thỉnh an nàng.

"Uh, vẫn khỏe." "Yến Tuấn chàng lúc này ngủ có ngon giấc không?"

Năm năm trôi qua, nàng và A Tinh vẫn thư từ qua lại hỏi thăm Yến Tuấn. Yến Tuấn vẫn còn độc tổ trong người nên cần thời gian hóa giải hết thì mới mong hồi phục tất cả. Mà A Tinh là thân cận của chàng nên nàng chỉ đành phó thác sự tin tưởng ở hân.

"Bệ hạ đã đỡ đỡ gặp ác mộng hơn. Nhưng vẫn chưa thể thị tẩm được nữ nhân nào. Nên ta lo..."

Nghe A Tinh nói thế lẽ ra nàng phải có chút buồn buồn nhưng bất giác khóe môi nở nụ cười nhạt, như mừng thầm ở sự kỳ lạ của Yến Tuấn.

Năm năm trôi qua, từ ngày Nạp Lan Hồng Diệp qua đời, các quan triều thần lớn mạnh đều dâng tiểu thơ khuê các, trâm anh thể phiệt thậm chí còn cả Lệ cơ giúp vui cho Yến Tuấn mỗi tối. Nhưng chàng chỉ có thể thưởng nhạc, nghe đàn, xem hát chứ tuyệt không dám mê sắc dục. Nàng biết Yến Tuấn từ nhỏ, chàng không phải người háo sắc hay thích hoa cỏ bình thường. Với lại Yến Tuấn cũng biết dụng ý của bọn người kia, cố tình dâng người nhiễu loạn

hậu cung, một tay bước lên nắm triều chính. Nên chàng chỉ có thể thuận nước đẩy thuyền vì dù sao Hoàng Hậu cũng đã băng hà, không có lý do gì Hoàng đế phải phòng không gối chiếu, dù không có tình cảm nhưng cũng phải nghĩ đến chuyện huyết thống kế thừa.

Hai đứa trẻ cùng lớn bên nhau, cùng nhau trưởng thành nên Yến Tuấn nghĩ gì sao nàng không biết chứ? Chàng chỉ quên có đoạn hồi ức liên quan đến nàng còn những chuyện khác đều nhớ rõ cho nên không khó để nàng đoán được sự vụ nơi Sở Thành.

" Chẳng lẽ không có nữ nhân nào ngoại lệ ư? Đã năm năm rồi. Chàng cũng cần có người kế thừa hoàng vị." Sở Kiều hỏi thăm dò A Tinh chứ thật ra nàng rất không hài lòng nếu hắn nói có.

" Dạ, không một ai ngoại lệ. Bệ hạ người hình như có... bệnh" A Tinh lòng đầy sầu khổ khó nói, dù sao cũng là Tú Lệ Vương, dù Yến hoàng có quên người đi chăng nữa, dù hai người bây giờ chỉ còn nghĩa quân thân, ít ra trong mắt Yến hoàng là thế, nhưng chuyện nam nhân tể nhị này, hắn thật khó mở lời với nàng.

" Bệnh? Bệnh không thì tắm được nữ nhân?" Sở Kiều vừa nói vừa cười ngất? Không thì tắm được nữ nhân mà ai đó đã quăng cho nàng cục nợ Yến Oanh to đùng thế này rồi thoáng một chốc nói rằng không biết nàng là ai? Nực cười, chuyện nực cười nhất thiên hạ là đây!

" Dạ, quả thật người có bệnh... ta thật khó mở lời... vì dù sao người cũng đã từng có qua lại với Yến hoàng, nói ra chuyện này thật mất mặt cho Bệ hạ." Ngừ khi khó khăn cùng khuôn mặt khổ sở của hắn làm nàng cười đến soái quai hàm. Chẳng lẽ nàng nói chuyện đêm hôm ấy, chàng đã thị tẩm nàng trên giường bệnh sau khi nàng được cứu về từ thành Chân Hoàng?

" Người nói ta nghe, tuyệt không có người thứ ba biết được. Dù sao chúng ta cũng lớn lên bên nhau, trên đời này bất cứ chuyện gì liên quan đến chàng mà ta không biết chứ? Ngay cả y phục lót của chàng ta cũng đã khâu dùm khi còn ở Oanh ca viện thì còn chuyện gì người có thể giấu diếm ta?" Sở Kiều vừa cười vừa dụ dỗ hắn kể chuyện thâm kín của Yến hoàng nơi cung cấm.

Sau một hồi tra tấn tinh thần cùng đổ dành nhiều thứ, hắn đã chịu mở lời:

" Bệ hạ thật sự có bệnh khi thấy nữ nhân bước vào tầm điện của người."

" Có chuyện đó sao? Nực cười, chẳng lẽ chàng không tiếp xúc với bọn họ những chỗ khác mà chỉ có tầm điện mới không được sao?"

" Dạ, thực tình là như thế. Vì khi nữ nhân vào tầm điện thì đều mặc y phục thoáng mát thậm chí không có gì trên người. Khi Bệ hạ nhìn thấy thì la toáng. Người chỉ ôm đầu kêu đau đớn như ngàn mũi tên đâm, đôi khi lại kêu đau ở tim vô cùng. Ngự y đã nhiều lần thăm khám nhưng vẫn không đoán ra bệnh. Có người còn nói Bệ hạ..." Nói đoạn hắn ngập ngừng không dám kể tiếp chuyện bí mật của bí mật.

" Sao không nói tiếp? Nếu chàng thật sự không có người nói dối Yến thị thì A Tinh nhà người sẽ có lỗi với hoàng triều Sơ Nguyên, tổ tông ba đời người sẽ chết không nơi dung thân. Người không sợ sao?" Sở Kiều vừa cười vừa hăm dọa kịch liệt khiến A Tinh người đồ mồ hôi, tay run bần bật.

" Có người còn nói, có thể Bệ hạ bị liệt hạ chi (*) mà không biết, nên mới sợ gần gũi nữ nhân như thế."

(*) liệt hạ chi: liệt dương.

Ha ha ha. Sở Kiều ôm bụng cười lăn lóc, sống mười mấy năm ở triều đại này, lần đầu tiên có chuyện khiến nàng cười nghiêng ngả ra nước mắt như thế.

Nàng cười lớn đỏ mặt, chảy nước mắt tèm lem đến Yến Oanh đang đánh trợn cũng bảo "chiến mã" phi đến hỏi thăm mẫu thân hắn: " A ma, thúc thúc làm người không vui nên mới khóc sao?" Hắn vừa nói vừa trừng đôi mắt trong trẻo nhưng có ý hung tợn ném về phía A Tinh.

Yến Tuấn nhìn A Tinh đang luống cuống khổ sở mà hai tay như run run đưa về hướng Sở Kiều ngậm ngẩn nàng nói ra trước mặt Yến Hoàng chuyện ban nãy hắn vừa kể.

" Không có gì, không có gì. A ma chỉ là nghe thúc thúc kể chuyện vui quá nên cười lớn quá độ. Người đừng lo lắng."

Yến Oanh nghe A ma không sao thì trở nên vui vẻ trở lại liền đá hai chân vào ngực Yến Tuấn thúc người quay trở lại "chiến trường": Ủyyy... " Chúng ta đi thôi."

A Tinh sau khi nghe giọng hài từ trên lưng Sở Kiều liền ngước lên nhìn, hắn bất ngờ thất thần như người vừa mất sổ nợ. " Tú Lệ Vương, hài từ ấy... quá giống với Bệ hạ."

Sở Kiều giờ đã thôi cười như lúc nãy, về mặt u sầu lại thoáng ảm, thoáng hiện.

Năm năm trước, A Tinh hắn có nghe tin nàng hoài thai, Yến hoàng bèn thúc ngựa ngày đêm đến Vạn Thành mà cũng không kịp nói đó là nhi tử của người với A Sở, sau đó lúc ở Vạn Thành, quân đội Yến thị đóng quân ngoài thành nên cũng không có cơ hội gặp mặt Tú Lệ Vương. Tiếp đó nửa lúc ở Hoài Tông, hai người cũng vô tình không gặp nhau. Bẵng đi năm năm sau gặp lại mới có bất ngờ lớn thế này. Thật là chuyện kinh thiên động địa mà.

Chuyện hắn nhìn ra thì sao những người thân cận Yến Tuấn ở Bắc Yến không nhận ra được chứ? Nhưng vì Yến hoàng sau đột bị trọng thương do độc tố trong người thì cũng quên đi chuyện với Tú Lệ Vương trước đây. Cho nên Tú Lệ Vương mới hai người một ngựa, lặng lẽ trở về Bắc Yến, lặng lẽ sinh hài tử mà không cho ai báo cho Yến hoàng đây là hài nhi của người.

Chuyện A Sở, người mà Yến hoàng yêu thương nhất đời này trong thiên hạ người còn không nhớ, huống hồ đem chuyện có hài tử với Tú Lệ Vương Bắc

Yến, người sẽ tin sao? Không chém đầu vì tội khi quân bởi họ huyết thống hoàng thất là may lắm rồi. Chứ nếu không tru di cửu tộc chết không kịp nữa.

Vì vậy nên không một ai ở đế đô biết được chuyện Yến Oanh có dung mạo như tạc với Yến hoàng. Cho đến một ngày, bọn họ âm thầm đến Bắc Yến, mọi chuyện mới vỡ lẽ ra.

Yến hoàng bất ngờ muốn vi hành về Bắc Yến để thăm Yến thất. Dù sao cũng năm năm rồi không trở lại. Người có chút nhớ mong. Dù linh vị Yến thất đã được dời đến Sở Thành nhưng hoàng mộ những người Yến thị chết trong trận thảm sát Bắc Yến, Yến Thế Thành năm ấy vẫn còn ở nghĩa trang Yến thị. Nên Yến hoàng về đây cũng là lễ đạo hiếu tổ tiên.

Sự việc quyết định quá nhanh nên A Tinh không kịp gửi thư báo Tú Lệ Vương nàng biết trước. Mà dù có báo cũng chẳng có gì trở ngại, vì bọn họ bây giờ là nghĩa quân thân, chứ đâu ai ngờ giữa bọn họ còn có mối liên kết chặt chẽ như thế.

Âu cũng là duyên nợ còn chút vãn vương. Nghĩ đoạn A Tinh vui trở lại. Yến hoàng có người nối dõi nên chuyện bị... haizz sứt nửa hân mạng tội khi quân xuyên tạc hoàng thất.

Bạn đang đọc truyện [Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11] Sói Bắc Yến được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Nhu tình chớm nở

Lần này về Bắc Yến không có chỗ nào vừa tầm tiện nghi và tư dinh thoáng đãng bậc nhất ở thảo nguyên phương Bắc này ngoài cơ dinh của Tú Lệ Vương, nên Yến Tuấn đành ở lại chỗ nàng một thời gian. Mà chỗ nàng ở hiện tại cũng là nơi ngày xưa lúc còn làm Bắc Yến Vương, Yến Tuấn đã dùng qua.

Chàng vẫn nhớ tất cả mọi chuyện, trừ sự hiện diện của nàng hoặc chuyện từ chỗ nàng xuất phát thì tuyệt nhiên chàng không một mảnh ký ức mang theo. Ví dụ như sương phòng của nàng ngày ấy ở mé nào, người luôn theo ngó chừng chàng chuyện đuổi giết bọn người Hạ Tiêu ra sao, thậm chí đến cái nhìn đầy ác ý đối với bọn người Tây Nam trấn phủ sứ năm ấy mờ công thành gián tiếp Yến Thế Thành như thế nào? Chàng vẫn cư xử đúng nghĩa quân thân điểm đậm và công minh với bọn họ, thậm chí còn khá thoải mái vui vẻ trò chuyện trong những ngày vi hành ở đây.

Dường như việc quên đi nàng cũng quên đi cả những thù hận đen tối cùng những toan tính thâm sâu như ruồi bọ, ngày đêm gặm nhấm chàng đến biến thành một hình hài hắc hóa, mất phương sáu sa khó lường, cùng thần thái lạnh lùng tàn nhẫn trong những năm trở về Bắc Yến lần trước.

Hay đến việc chàng nghi ngờ Đại Đồng Hành, Ô tiên sinh và Vũ cô nương cũng thế. Nhìn vào sự trọng dụng của chàng hôm nay với những người họ thì cũng biết rằng tầm quan trọng và cất nhắc họ đối với chàng tin tưởng biết bao nhiêu.

Năm tháng trôi qua gió thoảng, năm năm thanh xuân trong đời thiếu nữ là bao nhiêu? Nhưng chưa từng hối hận.

Giờ nàng đã là thiếu phụ trẻ, có hài tử của chàng, dù không gần nhau nhưng tâm tư nàng luôn nhìn về phương Nam, ngày đêm nguyện cầu người bình an, mãi mãi vui vẻ như thế. Mãi mãi như đứa bé trai ngày nào mơ về giấc mơ Bắc Yến ấm áp gió xuân, đất trời bao la bạt ngàn vó ngựa, tuy bị dây vô thân xác cùng sự giễu cợt của những con mắt khinh rẻ của người đời, tuy có thù gia tộc sâu ngút trời, nhưng vẫn giữ được bản chất lương thiện, mẫn cảm cùng tín ngưỡng về một Bắc Yến tự do không nô lệ, không thô giết gả, sói giết thỏ, không nghi ngờ đổ kỵ nhau. Người người yêu thương nhau như phụ mẫu, huynh tỷ của chàng.

Thâm tâm trong từng giấc mơ vẫn có nỗi khắc khoải mong chờ người xưa trở lại dù khi tỉnh mộng tự nhủ mình không muốn thế bao giờ. Chàng như vậy cũng tốt. Nàng chịu thiệt thòi một chút, hài tử lớn lên không phụ thân bên cạnh cũng là sự thiếu hụt lớn trong đời hân mà nàng không thể nào bù đắp được. Đến khi trưởng thành Yến Oanh sẽ thông hiểu cho nàng vì những gì phụ thân hân đã trải qua thì một người bình thường không thể nào chịu đựng được. Hân sẽ hiểu được rằng sự bình an hôm nay của hân ở đất trời thảo nguyên này, luôn được đánh đổi bằng những năm tháng ăn nhấm, chịu đựng cùng mưu tính đen tối và nỗi đau âm ỉ khi tận mắt chứng kiến những thủ cấp thân quyến lần lượt bay vào Cửu U đài khói lửa, ngày đêm gặm nhấm lương tri của phụ thân hân, không ai có thể chia sẻ hết nỗi đau tốt cùng ấy dù đó là mẫu thân mình.

...

"A ma, com nước đã xong rồi, người ăn chút đi." Giọng hài tử trong trẻo đầy yêu thương vang bên cạnh kéo nàng trở về hiện tại.

"Uh, chúng ta cùng ăn."

"Tú Lệ Vương không biết có nhã ý mời ta dùng bữa com gia đình chung không?"

Yến Tuấn một thân lục bào nhẹ xuất hiện ở cửa, ôn nhu nhìn mẹ con nàng thăm hỏi.

"Thỉnh an Bệ hạ, không phải ta đã cho người chăm sóc Yến hoàng việc ăn uống sao? Bữa com phụ mẫu ta đạm bạc, sợ tiếp đãi người khinh suất, nên nào dám lên tiếng?" Từ lúc nào đó mà giữa nàng và Yến Tuấn đã có sự lễ nghĩa ràng buộc cùng những lời khách sáo như vậy chứ? Thoảng một chút buồn le lói trong lời nói ấy, nhưng người vẫn cố gắng giữ hòa khí tốt không làm người đối diện phát hiện ẩn tình.

"Nhìn phụ mẫu người đơn chiếc nhưng bữa cơm thật vui vẻ và ấm cúng, vẫn còn hơn ta vẫn luôn một mình với mâm sơn rượu ngọc. Ta há chẳng phải đáng thương hơn sao?" Yên Thuận nói vừa vui vẻ cười thoải mái, một chân đã cất bước đến trước bàn ăn của nàng. Chàng nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Yên Oanh, đối diện nàng.

Sở Kiều nhìn quang cảnh trước mắt mà khóe mi chợt rung rung bóng nước... "Vây xin mời người. Nếu phạm bạc xin đừng chê trách."

A Tinh đứng ngoài cửa, nhìn gia đình ba người đoàn tụ mà không nén nổi xúc động dâng trào. Ba người là một gia đình tình thâm nhưng hai người còn lại không biết gì về sự gắn kết giữa bọn họ, nên bao nhiêu ân tình cùng cảm xúc nghẹn ngào chỉ dồn nén ở Tú Lệ Vương người. A Tinh cố gắng mím môi mình để tránh phát ra tiếng động cảm xúc có thể vô tình phá hỏng bầu không khí quý giá ấy. Nên chỉ lặng lẽ đứng nhìn rồi cảm thán.

"A ma, người ăn món này đi, hôm nay nữ nương cố tình nấu cho người ăn đấy. Ta nói với nữ nương A ma hôm qua không vui nên nếu người nấu món này nhất định A ma sẽ vui lên trở lại."

"Đây là vịt bát bảo?" Yên Thuận chỉ vào đĩa ăn nhỏ bày trên bàn.

"Đúng vậy. Người muốn thử không?" Yên Oanh mời Yên Thuận cùng thưởng thức món đặc sản của A ma nên rất hào sảng, không khách khí san sẻ cùng người khác.

"Uh" Yên Thuận gật đầu, Yên Oanh vội quay đầu trở lại gấp một miếng to đưa vào bát Yên Thuận.

"Ta cũng thích món ăn này." Yên Thuận phân bua nhìn hải tử.

"Thật vậy sao? Đây, người ăn đi. A ma nói với ta, A ma rất thích món này. Nên mỗi lần A ma không vui, ta biết người nhớ A ma nên bèn sai người chuẩn bị nó. A ma thấy nó liền vui trở lại mà còn ăn nhiều như vậy..." Yên Oanh vừa nói vừa diễn tả lại sự vui vẻ của mẫu thân khi ăn món ấy, hân hê lười ra như trẻu chọc Sở Kiều háu ăn, rồi cười nhe nhe hàm răng nhỏ xíu, tiếng cười lớn trong trẻo như nước mùa thu vang rảng rắc khắp phòng khiến bữa ăn ba người bọn họ thêm náo nhiệt và thập phần ấm cúng.

"Sao ta lại thấy Tú Lệ Vương ngày thường không như thế, người có phải đang trên A ma đó chứ?" Yên Thuận cười nắc nẻ trước sự diễn hoạt ngây thơ của đứa trẻ. Lâu lắm hân mới vui vẻ như thế. Yên Thuận tuy sống trong hoàng cung vàng son gấm vóc, xung quanh nhiều mỹ nhân tấn kiến, cung đình náo nhiệt nhưng hân vẫn không để tâm đến giai nhân nào thật sự, thêm vào bệnh tình "đặc biệt" kia của mình nên không cách nào gần gũi nữ nhân để có hải tử. Vô hình dung, sự thiếu vắng tiếng trẻ thơ cùng một gia đình nhỏ hạnh phúc trong hoài ức cùng hiện thực đang diễn ra khiến hân vẫn luôn ao ước có được nhưng mãi không thể tìm thấy ở những tú nhân quanh mình.

Cho đến khi đến đây, trong không gian nhỏ bé này nhưng sự ấm áp ấy lan tỏa khiến hân dễ chịu và thích thú, cảm giác yêu thương hạnh phúc trở lại từ thời còn là đứa trẻ tí tuổi ở Bắc Yên cùng phụ mẫu, lúc ấy vẫn chưa đến Chân Hoàng làm con tin. Nên đoạn ký ức tuổi thơ ngăn ngui ấy hân vẫn luôn thêm khát trong tâm trí. Đứa trẻ Yên Oanh thoát nhìn rất giống mình khi ấy, mặt mũi tuấn tú, đôi mắt phượng hoàng dài thành đường thẳng tắp khi cười toan toét, cùng khẩu khí và sống mũi cao... một sự trùng hợp đến khó tin. Có lẽ cũng là dòng máu Yên thị, hân tên Yên Oanh nên phụ thân cũng họ Yên, giống nhau như vậy cũng là lẽ bình thường. Nhưng có điều hân gặp đứa trẻ lần đầu thôi nhưng lòng dâng lên sự yêu mến khó tả, nên vẫn thích sự gần gũi hơn với hân. Cho nên Yên Thuận mới đi qua bên trưởng Tú Lệ Vương ăn vạ bữa cơm hôm nay.

Được một lần vui vẻ, con người thường tham lam hơn. Sự vui vẻ, thích thú, hạnh phúc, thỏa mãn, hải lòng luôn là chất gây nghiện khiến người ta muốn có nó mãi lần hai rồi lần ba, cứ thế mà muốn chiếm hữu nó... một suy nghĩ ích kỷ chợt lóe trong đầu vị Hoàng đế thiếu khát yêu thương, nhưng sau đó hân cũng trấn tĩnh lại bản thân mình. Tú Lệ Vương là công thần quốc gia nên càng không thể làm chuyện có lỗi với nàng. Nghĩ đoạn, hân cười nhạt giấu mình một phút hồ đồ quá đỗi, rồi lặng lẽ nhìn phụ mẫu họ vừa ăn vừa trò chuyện mà thấy trong lòng vô cùng thích thú và ngưỡng mộ.

...

Vài ngày sau.

Tiếng chân người vội vã gấp gáp ở đầu hành lang ngày một lớn dần đến chỗ nàng cùng Yên Thuận và Yên Oanh đang uống trà. Thì ra là Hạ Tiêu cùng vài tướng sỹ Tú Lệ Quân khác.

"Mặt tướng thỉnh an Bệ hạ." Yên Thuận nhẹ nhàng giơ tay miễn lễ hân.

"Bẩm Tú Lệ Vương, có chuyện khẩn cấp xảy ra, mong người mau đến xử lý." Hạ Tiêu gấp gấp quay sang nàng báo quân cơ khiến nàng có chút lo lắng. "Chuyện gì nói nhanh"

"Bẩm, năm nay lũ dâng cao hơn nên đề bên bờ Hồng Xuyên chịu không nổi đã vỡ nhiều đoạn. Ta đã cho người ngăn lại nhưng vẫn không thay đổi cục diện là bao. Mong Tú Lệ Vương người có thể đến xem một chuyến giúp chúng ta."

"Được. Đi ngay bây giờ." Sở Kiều vừa nói xong đã đứng dậy rào bước về phía trước mà quên khuấy người bên cạnh, khách của Tú Lệ phủ nàng mấy hôm nay.

"Tú Lệ Vương, người xem ta là vô hình hay sao?" Yên Thuận cất giọng trách móc nhưng ngữ khí ôn nhu, chỉ ngầm muốn nói gì đó nhưng không tiện nói ngay.

"Xin lỗi, thật xin lỗi, Yên hoàng cũng có mặt ở đây, nhưng do việc quân gấp quá nên ta vội chào người. Xin phép Bệ hạ, ta ra ngoài xử lý việc quân, nếu

người không chê trách có thể ở lại chơi cùng nhi tử của ta cho đỡ vắng vẻ." Sở Kiều ôn nhu nhìn người yêu, như có ý muốn chàng ở lại trông con trẻ cho nàng đi làm việc quốc gia đại sự, nhưng Yến Tuấn nào biết ẩn tình sau lời nói kia, trong đầu hắn đang nghĩ chuyện khác.

"Vậy thì ta đi cùng người. Một phần cho đỡ buồn chán thêm nữa có thể giúp được người cũng nên." Bây giờ Yến Tuấn mới trấn tĩnh ý đồ của mình đối với Tú Lệ Vương, về mặt hơi ngược ngùng trong lời nói nhưng vẫn cố tỏ bình thường, xem như đó là việc công hắn nên giúp đỡ.

"Ta cũng đi nữa. A ma ta cũng lo lắng cho người. Ta cũng phải có trách nhiệm với người." Tên nhóc Yến Oanh này thiệt mè nheo như phụ thân hắn. Nàng đi lo việc quân mà phụ tử hắn cứ đòi theo y như cục nợ ấy. Sở Kiều vừa nhủ thầm vừa cười vui trong lòng.

"Thôi được, mọi người thu xếp đi cùng ta. Yến hoàng, người không ngại chăm sóc hài tử giúp ta chứ? Ta e mình sẽ không có thời gian chu toàn cho hắn." Sở Kiều phân phó giao chức giữ trẻ cho người làm A mã là chàng, nhưng những gì trong đầu Sở Kiều nghĩ hai người bọn họ không hiểu ẩn tình, nên vô hình dung bọn họ mắc bẫy của nàng, giúp cho phụ tử bọn họ thêm khăng khít gần gũi nhau hơn. Yến Oanh thiếu phụ thân chăm sóc nên đứa trẻ rất mến người "thức thức" này từ khi hắn xuất hiện ở Bắc Yến, suốt ngày theo Yến Tuấn bày trò chơi. Yến Tuấn cũng vui thích bên cạnh hắn đi thăm thú khắp nơi, bỏ mặc người làm A mã nàng đẩy một mình. Haizz... nuôi hắn bấy lâu nay chịu khổ vô vô một mình như khi có A mã thì quên bằng nàng mất, thật là bất công! Tuy nghĩ thế nhưng Sở Kiều rất vui vẻ và hạnh phúc, nàng cứ cười suốt, tinh thần phấn chấn hơn những ngày trước rất nhiều. Nhìn bọn họ đứng bên cạnh nhau, quả là trời sinh từ một dòng máu mà. Giống nhau như tạc!

...

Bên bờ Hồng Xuyên.

Tiếng người bát nháo, người kêu thảm thiết, người chạy vạy cật lực khiêng vác bao cát, người đẩy đã đến chảy máu tay... nhưng nước lũ vẫn tuôn xối xả, âm âm về phía dân chúng và quân lính đang đắp cát chống đỡ.

"Bẩm Tú Lệ Vương, có tất cả năm đoạn đê bị vỡ, chúng ta đã chặn được hai đoạn, còn ba đoạn còn lại lũ quá lớn nên chúng ta chưa tìm được cách nào xử lý." Hạ Tiêu trấn tĩnh cục diện khuôn cấp trước mặt, tâm trạng lo lắng nên mồ hôi nhễ nhại, đồ bưng vì gấp gáp chạy điều động quân lính từ sáng sớm đến giờ.

"Cho người báo bên Nhạn Bình, chuyển nhanh số lượng cát đến đây. Số cát ở đây không đủ, cần số lượng nhiều hơn và gấp nên chỉ có nàng ấy chủ quản địa phương mới thu gom được nhanh chóng thôi." Sở Kiều trầm tĩnh phân tích tình hình và phân phó tướng sỹ.

"Điều động quân sỹ đắp những đoạn vỡ lớn trước để tránh sạt những đoạn kề bên, rồi hãy chuyển qua đoạn nhỏ. Như vậy sẽ nhanh hơn tập trung phân bố người đều các đoạn mà không chú trọng chỗ quan trọng."

Hạ Tiêu chăm chú lắng nghe rồi bổ sung thêm tình hình: "Hiện tại chúng ta không đủ người nên đánh mượn đỡ vài người dân lân cận. Việc xảy ra đột ngột nên chưa tập hợp binh lính phân phó ở các sư đoàn khác. Bọn họ đang trên đường đến đây. Sẽ nhanh chóng thôi, gia tăng số người chống đỡ."

Sở Kiều uh rồi đảo mắt nhìn chung quanh. Lũ năm nay quả lớn hơn mọi năm nên đê điều mấy năm trước đắp bổ sung củng cố cũng không ăn thua gì. Thật khổ cho bá tánh vùng này. Sông Hồng Xuyên là thượng nguồn cho các nhánh sông chảy về Sở Thành rồi qua Biện Đường, cho nên nơi đây quanh năm đều xảy ra lũ lớn quét kinh lở con người và đất đai. Việc cai trị Bắc Yến ngoài bảo vệ ngoại xâm lẫn le còn có việc trị thủy này cũng quan trọng không kém.

"Nhưng tại sao đê đã củng cố thêm năm ngoài số lượng gấp đôi các đoạn dễ sạt lở nhưng vẫn như tường thành trống, dễ dàng sụt lở như vậy?" Sở Kiều thắc mắc nhìn Hạ Tiêu, hình như có vấn đề ở đây trong chất lượng nguyên liệu xây đắp.

"Hình như mặt tướng cũng thấy có điều bất ổn ở đây."

Yến Tuấn cùng Yến Oanh này giờ đứng bên trong chỗ an toàn nhìn đến nơi Sở Kiều và Hạ Tiêu đang thảo luận, nhìn ngừ khí trầm tĩnh cùng quyết đoán của nàng, hắn thấy có sự thích thú vô cùng ở nữ nhân này. Nàng một mình chèo chống cả Bắc Yến bao năm, rồi vô vô nuôi hài tử đội phu quân trở về nhưng chưa bao giờ khuất phục số phận hay yếu đuối nhu nhược.

Nhìn tám lưng gầy gò, thân người mảnh khảnh của thiếu phụ dưới ánh mặt trời giữa trưa thật mỏng manh nhưng có gì ấy vẫn rất quật cường và quả cảm. Thật không dễ dàng dễ chèo chống tất cả nhưng nàng đã làm được. Nên hắn vì vậy cũng rất tin tưởng và yêu thích vị Tú Lệ Vương này, vì thế thường những tấu chương nàng gửi về đế đô hắn luôn phê duyệt mà không cần suy nghĩ nhiều. Bởi những điều nàng cầu xin cho Bắc Yến hay kế hoạch xây dựng đê điều, canh tác, quân trang, lương thảo,... hắn đều nghĩ nàng luôn thấu đáo nên tin tưởng tuyệt đối mà không ngần ngại gửi gắm quê hương Bắc Yến nơi chôn rau cắt rốn của mình cho vị Tú Lệ Vương ấy.

Tuy chỉ có duyên trò chuyện vài lần ở Hoài Tống năm nào, nhưng ấn tượng về nàng trong năm năm qua trong sự vụ quán xuyến vùng đất phương Bắc luôn làm hắn nể phục và yêu mến. Nhưng hắn vẫn không thể nào nghĩ ra được nàng đến từ phân đoàn nào, từ Đại Đồng Hành hay sư đoàn tham mưu ngầm năm ấy mà Bắc Yến gây dựng để thu tóm thế lực toàn bộ những người cầm quân quyền lúc bấy giờ.

Có một mảng ký ức mập mờ không rõ ngày một ẩn hiện trong giấc mơ. Có lẽ nàng cũng như Trọng Vũ đại học sỹ, là những người tiên phong cầm quyền rải rác trong các sư đoàn nhưng có công trạng nên được phong vương vùng đất ấy. Nhưng công trạng nàng thế nào, hắn cũng không tài nào nhớ được. Chỉ có điều khi hắn biết nàng thì nàng đã là Tú Lệ Vương trấn thủ một vùng biên cương khốc liệt. Sự bình yên bao năm ở Bắc Yến nói lên đó là một nhà lãnh đạo xuất sắc và tài giỏi, cho nên việc tìm hiểu sâu xa hơn vì sao hắn phong nàng chức Vương gia vùng lãnh thổ ấy, công trạng ra sao cũng không cần thiết. Vì thực tại những gì hắn thấy, hắn nghe, hắn biết đã nói lên tất cả con người vị Tú Lệ Vương ấy. Nên hắn chỉ có thể gật gù với mình rằng có lẽ do độc tổ chưa giải trừ hết nên có thể quên một số chuyện mà thôi.

Tuy nhiên sự tin trọng cùng yêu mến vị nữ vương ấy là có thật. Năm năm qua lại công văn là năm năm tìm hiểu về nàng, nên niềm yêu thích ấy ngày một lớn dần, cho nên hôm ấy hẳn mới quyết định về lại cố hương thăm tổ tiên Yến thị và cũng để tìm hiểu thêm vị nữ vương ấy.

Rất tiếc rằng nàng đã có gia thất, đây là một nỗi tiếc khôn nguôi trong lòng vị Hoàng đế trẻ.

Hắn nhìn nàng trong ánh nắng trưa chói chang, ánh mắt vang lên nhu tình dào dạt, nụ cười nhàn nhạt nơi khóe môi như nam nhân lần đầu rung động trong đời trước người thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện [*Hoàng Phi Sớ Đặc Công Số 11*] *Sói Bắc Yên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Mượn nghĩa quân thần

Từ xa đã thấy Hoàn Hoàn chạy đến gấp gáp.

"Tú Lệ Vương, người hãy qua bên kia một chút, tình thế rất khó chống đỡ." Hoàn Hoàn vừa thở dốc, một tay chống ngang hông ho khan vài lần nhưng vẫn gắng nói rõ sự tình cho Sở Kiều biết.

Theo hướng Hoàn Hoàn chỉ ngay dốc gấp cuối đoạn đê, có nhiều người bị thương nằm la liệt vì đá đê vỡ tan đập vào người, máu tuôn xối xả. Sở Kiều không chút chần chừ đã chạy về phía đó.

Bên trong chỗ Yến Tuấn và Yến Oanh đang đứng, hai người cũng không thôi hồi hộp và lo lắng, tình hình bên kia khá phức tạp và thương vong nhiều vô số, mà Tú Lệ Vương người không chút e dè chạy đến trực tiếp xem chừng tình hình dân chúng. Đôi mắt phượng nhỏ của Yến Oanh vẫn chăm chú nhìn hướng A ma chạy đến, hai tay hắn cứ vỗ vỗ lên đùi mình một cách vô thức như chừng lo lắng vô cùng: "Thúc thúc Bệ hạ, A ma ta đi đến đó liệu người có bị thương như những người kia không?"

Giọng trẻ thơ non nớt, trong trẻo pha chút yếu đuối lo lắng làm bậc hoàng đế cũng chạnh lòng, hắn nhìn hài tử về ôn nhu dào dạt: "Không sao đâu, người có nhiều quan quân bên cạnh chống đỡ, tuyệt đối không có đó chuyện xảy ra". Tuy nói thế trấn an hài tử, nhưng thâm tâm vị hoàng đế trẻ có chút bất an, tận cõi lòng có sự cảm thương dang trào nhưng không biết vì cớ sao mình lại như thế.

...

"Người đâu cứu người, Tú Lệ Vương người đang bị xoáy trong dòng nước." Tiếng Hoàn Hoàn la thất thanh từ chỗ đông người vang đến. Một màu trắng xóa của bọt nước tung tóe, không thấy đâu là người, là nam, là nữ. Quân lính cùng dân chúng kéo đến đông nườm nượp, một vùng lúc nhúc người.

Yến Tuấn không kịp suy nghĩ nhiều, tự nhiên trong lòng nôn nóng gấp bội. A Tinh đứng kế bên quan sát, thấy Yến hoàng bất giác không an, lo lắng trong lòng, định mở lời...

"A Tinh, người ở lại trông hài tử, ta phải qua đó một chuyến."

"Yến hoàng, không được. Mạng người là quan chủ, nếu lỡ có mệnh hệ gì ta..." Lời chưa nói dứt đã thấy bóng người mất dạng trong đám đông.

...

Sở Kiều lúc này còn đang điều người kéo người bị hại ra chỗ khác thì lũ kéo ập đến một lần nữa, không kịp xoay sở, thì đã thấy cả người chìm trong bọt nước. Xung quanh không thấy rõ nhân dạng, nước chảy xiết và cực mạnh nên đôi tay thiếu phụ chơi vơi trong biển nước. Nước sông đến từ đại dương gấp gáp nên mang theo chút dư vị mặn của biển cả nên làm đôi mắt nàng nóng rát vô cùng.

Mất rất do nước biển mặn và những đợt đánh ập mạnh mẽ liên tục của lũ làm nàng không thể mở được mắt. Người cứ thế chơi vơi chống đỡ yếu ớt giữa không gian... bất lực...

"Yến hoàng, Yến hoàng. Người đừng làm vậy. Yến hoàng."

Tiếng kêu thất thanh của đám đông ngăn cản vị hoàng đế trẻ, nhưng hắn nào để tâm những tiếng kinh hô kia, nhanh như cắt cả người đã lao vào chỗ vị nữ vương vừa bị cuốn vào.

Sức mạnh của nam nhân từng xông pha chiến trận cùng thể lực khỏe khoắn trời cho khiến hắn có thể chống cự chỗ lốc nước dù có hơi chật vật. Hắn thấy nhân ảnh mờ của Tú Lệ Vương trong bóng nước. Tay cố rướn tới nhưng sóng nước cứ thúc đẩy xa dần, hai chân cứ quạt quạt cố gắng vờn mình chống chọi hết sức trong biển nước, dùng tâm mạnh mẽ chống cự thủy thần, dùng tinh thần thép để chồm về phía trước.

Dưới chân người có ai đó chạm vào rồi bấu chặt chân. Người cúi xuống cố kéo người bên dưới bám vào tay mình. Tiện tay đẩy người ấy vào bên trong đất liền.

Thủy quân đến kịp lúc tương trợ người bị lũ cuốn trôi đang lập lờ gần bờ.

Yến Tuấn này giờ cũng đã bơi được đến gần Tú Lệ Vương. Khi ấy sóng nước đánh nàng lên xuống trong không gian, hai tay yếu ớt của thiếu phụ gần như không chống đỡ được bao lâu.

Một bàn tay ai đó rần ròi luồn qua eo nàng, bầu thật chặt đến đau một bên hông. Nước chảy xiết không kịp nhìn rõ nhân ảnh là ai. Nhưng thanh âm con tim lên tiếng cảm giác ấy rất quen thuộc. Bọt nước trắng xóa cả nửa người trên, bốn chân bên dưới vẫy đạp, va chạm vào nhau. Cả người của người ấy đến sát gần nàng hơn. Vươn đôi tay gầy nhưng rần ròi ôm trọn thân thể nàng, phần ngực trên người nàng chạm vào da thịt ấy, cảm giác luồng điện chạy toàn thân dù thân thể đang chìm trong nước nhưng cái va chạm ấy không khỏi kích thích sự rung động mà nữ nhân luôn chôn giấu nơi sâu thẳm nào đấy. Một tay người vươn về trước, cố gắng chống đỡ đưa người trong lòng và mình bơi vào trong bờ. Một tay nàng cũng phối hợp nhịp nhàng đối diện với sóng nước bàn tay kia đang rẽ vệt dài, rồi biến mất phía sau lưng hai người.

Tiếng người và âm thanh huyền ảo vang lên một lớn dần. Nhân ảnh người bên cạnh cũng dần lộ dưới ánh mặt trời chói chang. Là Yến Tuấn. Là chàng.

"Ngươi ngốc sao?... người không nghĩ mình vẫn còn... một hài tử nhỏ đang chờ?" Vừa kéo nàng lên đến bờ chỗ an toàn Yến Tuấn đã buông lời giận dữ kèm ngữ khí lo lắng thật sự.

Nàng bất giác cười sung sướng, chàng đang lo lắng cho mình. Ta đang mơ sao? Ánh mặt trời quá chói chang kia, sao có thể là mơ được chứ? "Ta... ta xin lỗi, mọi việc đến quá bất ngờ nên mới xảy ra cố sự này. Người đừng quá kích động mà hại long thể. Lại cũng không thể vì ta mà làm chuyện như lúc này. Nếu thật sự người có chuyện gì, người bảo phụ mẫu Tú Lệ Vương ta chết không toàn thây, có phải không?"

"Chuyện của ta, không cần ngươi quản. Yến Oanh hẳn đang chờ ngươi chỗ ấy. Ngươi qua đó trấn an hẳn đi. Chuyện ở đây để ta và quan binh lo liệu."

"Nhưng... sao thế được, chuyện này vốn của Tú Lệ Vương ta cai quản, sao có thể kinh động người chứ?" Sở Kiều chặt vật chống đỡ, dù sao Yến Tuấn cũng vì hành đến đây, người không mang công vụ sao có thể để chàng nhúng tay vào chuyện này. "Nhưnggggg..."

Yến Tuấn giờ hai ngón tay trở khấp vào nhau lên trước khuôn miêng nhỏ của nàng ấn nhẹ vào trong, ra chiều dùng bảo nàng nhiều lời. "Ngươi không tin ta sao?" "Tất nhiên ta tin. Vậy tùy người định đoạt." Sở Kiều áp ứng chống đỡ.

Ngươi không tin ta sao? Muội không tin tưởng ta sao? Lời nói lúc trước của Yến Tuấn văng vẳng trong tai nàng. Cùng một câu nói, của một người phát ra nhưng hai giai đoạn khác nhau nên ngữ khí và thái độ cũng khác nhau. Thật không thể tin nổi.

"A ma, người có bị thương không? Thúc thúc Bệ hạ và ta rất lo lắng cho người." Yến Oanh ti tê hỏi han nàng, nhìn ngữ khí ngây thơ đáng yêu của hài tử, nàng không khỏi hạnh phúc bên đưa tay lên vầu nhẹ cái má nhỏ nhỏ, hồng hào ấy một chút, "A ma rất khỏe, vì A mã đã đến đưa A ma ra kịp lúc." Tiếng nàng thì thảo bên tai Yến Oanh rất nhỏ chỉ vừa một người nghe. Yến Oanh chỉ nghe loáng thoáng có hai chữ A mã rất nhẹ. Cái đầu nhỏ tròn tròn với vài bím tóc phủ trên bả vai nghiêng nghiêng, hai chân mày chau lại: A mã, A mã sao?

...

Tối đến, lúc Sở Kiều đang loáy hoáy trong phòng bỗng thấy nhân ảnh một nam nhân trước cửa, bóng dáng gầy gò... là chàng.

"Tú Lệ Vương, ngươi có trong đó không?"

Thoáng giật mình, nàng đành hắng một chút ra về bắt ngờ, "Ta ở trong này, mời người vào."

Sở Kiều đứng dậy hành lễ quân thần một chút. Yến Tuấn bước vào phòng, mắt ngó nghiêng quan sát xung quanh, xem cách bày trí đồ dùng cùng nội cảnh bên trong.

"Chẳng hay người tìm ta có việc gì?"

"À, à... thì ta lúc này có thấy ngươi bị thương ở chân do đá đập vào, nên mang đến chút thuốc trị thương,... rất hữu hiệu." Yến Tuấn vừa nói vừa thoáng chút không tự nhiên, mắt ngó quanh như né tránh mắt nàng nhìn chàng.

"Ở đây chúng ta cũng có nhiều thuốc trị thương lắm. Người không cần nhọc công phí sức như vậy." Sở Kiều phân bua vì thấy chàng có điều gì khác thường với mình, có vẻ thiếu tự nhiên hơn trước. Thăm thoát chàng cũng đến đây hơn bốn tháng. Ngày ngày ở cùng nàng và Yến Oanh nên nhẽ ra sẽ quen thuộc hơn chứ không có thái độ như lúc này. Nên Sở Kiều cũng hơi tò mò một chút ở người nàng đã vốn quen biết từ lâu.

"Ngươi, ngươi không cần thì thôi. Ta... mang về vậy" Yến Tuấn nói với giọng điệu giận lẫy, khiến nàng có chút buồn cười. Chàng trước đây chưa từng như thế. Chiến sự bao năm chông chéo cứ tưởng con người chai sạn tâm hồn và cảm xúc lãng mạn, nhưng hình như không phải thế. Đây mới thật đúng là con người chàng đó sao Yến Tuấn?

"Ta cần, ta cần. Người để nó lại đi. Ta sẽ dùng hết."

"Uh. Vậy ngươi nghỉ ngơi sớm. Ta về đây."

Yến Tuấn quay người đi ra khỏi cửa, khoe miệng dâng lên niềm vui sướng không biết vì lẽ gì.

...

Bóng đêm lặng lẽ bao trùm lên Tú Lệ phủ. Xa xa nghe văng vẳng tiếng mõ quan tuần đi gác. Gió len nhẹ qua từng khe cửa vòn mành mành bên rèm cửa phòng nam nhân. Tiếng ú ớ trong đêm đứt quãng, nếu kết nối lại thì ra đó là âm thanh rất đau thương và bi thống.

Nhân ảnh người thiếu nữ dần xa theo bóng ngựa phi.

"Đừng đi mà."

"Ta cũng rất cần muội... Đừng đi."

"Muội yêu hân? Yến Tuấn ta và Bắc Yến cũng không bằng một Gia Cát Nguyệt sao?"

"Tình cảm mười năm gần bó cũng không bằng nam nhân muội qua lại trong thời gian ngắn ở Biện Đường hay sao?"

"Ta muốn nói muội biết, ta cũng biết đau. Ta cũng biết giận. Ta cũng biết ghen tức khi biết muội có qua lại với nam nhân khác."

"Chỉ là ta không nói ra."

"Đừng đi..."

Ánh mắt nam nhân chợt nhăn nhu lại, ra chiều rất đau đớn trong giấc mộng. Hai tay bấu chặt lớp nệm dưới thân đến muốn vỡ nát những thứ đó trong tay. Khô sở, chặt vật với người trong mộng.

Những giấc mơ thoáng qua về nhân ảnh thiếu nữ mang bao bi thương và đau khổ cho một nam nhân trong giấc mơ cứ hiện hữu trong tâm trí hân. Đêm đến lại lần mò náu kéo trần về khiến người luôn bị dày vò trong đau đớn. Nhưng đến khi tỉnh giấc chẳng thể nhớ mình đã từng mơ giấc mơ đó ra sao? Nam nhân đó là ai hay người thiếu nữ ấy như thế nào? Hân chỉ nghe A Tinh hốt hoảng bên giường gọi giật dậy.

"Bệ hạ, bệ hạ. Người lại gặp mộng sao?"

"Ta? Ta vẫn bình thường. Người lại nghe thấy ta nằm mộng sao? Ta chẳng thể nhớ được gì. Chỉ là người có chút mệt mỏi." Yến Tuấn vẫn không bao giờ nhớ chuyện trong giấc mơ mỗi đêm của mình.

"Vâng. Thần nghe những lời như lúc trước người nói trong giấc mơ. Có lẽ người ban ngày vận động nhiều nên đêm đến nằm mộng. Chắc không có việc gì nguy hại. Người cố gắng ăn tâm bổ thêm một chút sẽ khá hơn." A Tinh vừa nói thật sự tình, vừa trấn an Yến Tuấn không lo lắng cho những điều chỉ mình mình nghe được mà người hoàn toàn không hay biết.

"Uh."

"Tú Lệ Vương đã rời phủ chưa?"

"Bẩm, vẫn chưa, hình như còn trong thư phòng."

Yến Tuấn chỉ uh rồi đứng dậy khoát áo xuống giường, định đi ra ngoài.

Hôm nay hân trong y phục thường ngày màu trắng khoác ngoài, bên trong sắc phục lục nhân nhật, hai ống tay áo được bó gọn trong ống cổ tay, đầu vẫn vài bím tóc lòa xòa sau đỉnh đầu cùng khoen tai tròn bên mép tai trái. Trông thật soái khí nhưng lại nhẹ nhàng, vẫn không mất vẻ phong độ của vị hoàng đế Yến triều cao cao đỉnh đỉnh mà người người kính sợ.

Phía trước trường phòng thoang thoang mùi hoa mai. Bây giờ là tiết trời xuân nên mai nở vàng rực cả vùng. Cây mai này có từ khá lâu nhiều năm về trước. Lúc hân vẫn còn là Bắc Yến Vương nó đã có từ bao giờ. Xa xa đến tận cuối chân trời, màu xanh bạt ngàn của thảo nguyên mai miết vô tận. Người xưa trở về, cảnh vẫn thế. Thật là vui vẻ như trở về mái ấm thật sự của mình.

"Tú Lệ Vương, người đang làm gì đấy?" Yến Tuấn vừa nói thì chân đã đặt trước ánh thư của nàng. Do mãi mê đọc thư của Lý Sách gửi đến sáng nay, vui mừng quá nên quên mất có người bước vào. Nàng chỉ kịp ngẩng đầu lên nhìn thì người kia đã hỏi tiếp.

"Đây là thư ai gửi cho người mà nhập tâm như vậy? Thường công vụ là ta và người trao đổi. Nay ta ở đây rồi thì ai có thể khiến người xuất thần như thế?"

Nàng nghe ngữ khí người nói hình như có chút hân học. Rõ thật, việc xem thư của người khác gửi nàng, chàng cũng quán.

"Đây là từ Lý Sách. Vua nước Biện Đường. Chúng ta vẫn hay qua lại thư từ hỏi thăm nhau."

Yến Tuấn đưa mắt phượng liếc thư trên tay Sở Kiều, miệng trễ một bên xiii một tiếng rõ xem thường thư người gửi. Nói đoạn giờ tay đoạt lấy thư trong tay nàng cầm lên đọc, xem thái độ rất tò mò nhưng cứ cố ý giễu cợt nàng.

"Haizz... cái gì Kiều Kiều, nàng giữ gìn sức khỏe, ăn nhiều một chút.... Rồi cái gì nào: nghĩa tử của ta có lớn thêm chút nào không? Hôm nào ta đến phương Bắc, nhất định cùng hân cưỡi ngựa thảo nguyên thỏa thích... xiii... Bắc Yến là nơi hân muốn đến là đến sao? Có muốn cũng phải cần sự cho phép của Yến hoàng, là ta."

"Người viết thư lại bảo hán khi nào muốn đến đây, nhớ phải gửi thư xin sự đồng ý của ta trước nếu không Hắc Ưng quân của ta qua giày xéo Biện Đường nhà hán không một ai sống vui vẻ được. Viết như thế ấy. Hiểu không?"

Sở Kiều nhìn Yên Tuấn nói một tràng những lời ganh ghét Lý Sách ra mặt. Rõ là đã quên chuyện của nàng sao lại vẫn không thích Lý Sách kia? Nàng thật không hiểu chàng đang nghĩ gì nữa.

"Ta với hán dù sao cũng chỗ bằng hữu quen thân. Hơn nữa hán cũng nhận hải tử ta làm nghĩa tử. Ta sao có thể buông lời khinh suất hán? Mà hải tử Yên Oanh, hán cũng rất mến người nghĩa phụ này. Lý Sách rất hay gửi quà tặng Yên Oanh. Mà việc Lý Sách có đến Bắc Yên hay không cũng không ảnh hưởng đến tình hình giao bang hai nước. Chúng ta đã ký hòa ước liên minh. Với lại năm xưa ta có công cứu giá Biện Đường chống quân xâm lược Thổ Phồn, về tình về lý, hoàng triều Sơ Nguyên là ân nhân của hán. Hán không cùc cung tận tụy bồi đáp há nào khinh suất xem thường đế quốc và Yên hoàng. Chỉ là mượn việc tư đến thăm nghĩa tử và bằng hữu mà thôi. Yên hoàng, người đừng nên hiểu lầm như thế." Sở Kiều cần kè lý giải mối quan hệ giữa phụ mẫu nàng với Lý Sách. Nhưng Yên Tuấn có điều nghe không hiểu hay cố tình không thông suốt, trái lại còn hậm hực hơn lúc này.

"Nghĩa tử? Tặng quà lễ? Bằng hữu?" Xiii... cái khuôn mặt tuấn tú đôi mắt tinh anh đó giờ đi đâu không biết mà thay vào đó là ngữ điệu vô cùng chanh chua, bực dọc, khó chịu.

"Yên Oanh là hải tử của người thì nghiêm nhiên đã là Yên thế tử của hoàng triều Sơ Nguyên từ lúc hán mới lọt lòng. Danh hiệu này chưa đủ xứng đáng với hán hay sao mà cần chi cái danh nghĩa tử gì ấy? Người thân là Bắc Yên Vương nắm giữ một phần ba giang sơn của ta (*), chiếm cứ cả vùng lãnh thổ rộng lớn này, thì còn không đủ châu báu phú quý sao? Sao lại cần Biện Đường nhà hán nhúng tay vào? Ta thấy người xa phu quân lâu ngày nên ráp tâm vọng tưởng, ra chiều tiêu sái như thế. Thật hổ thẹn với người Yên thị."

(*) lãnh thổ hoàng triều Sơ Nguyên bao gồm Bắc Yên, Sở Thành và Hoài Tống (chư hầu).

Hừ hừ... nàng đang bị ăn giấm chua sao? Cái ngữ khí ấy rõ là đang ghen tức với Lý Sách. Nàng nên vui hay buồn khổ đây? Rõ là người trước mặt thích mình nhưng sao vẫn không thể bước đến được bây giờ? Vì chàng nghĩ nàng có phu quân đang ở xa đường bệnh. Nên là tiến không được mà lui cũng không xong.

Thấy chàng có tình ý với mình. Nàng còn khổ sở hơn lúc chàng không có ý gì mà cư xử như lễ quân thần, như vậy có khi còn dễ đối đãi. Còn như vậy thật không cam lòng mà.

Cuối cùng nàng cũng đành xuống nước chiều ý chàng, chàng là hoàng đế, nàng là quân thần. Nên về tình về lý cũng phải tuân theo, "Được thôi, ta sẽ viết thư lại như lời người nói với hán."

"Vậy có tốt hơn không. Hôm nay ta sẽ cùng Yên Oanh đến đón người sau khi luyện binh xong."

Yên Tuấn vừa nói vừa liếc nhìn ý tứ nàng có hưởng ứng hành động đột nhiên quá khích này của hán hay không? Tú Lệ Vương đã có phu quân, mà hán thân là hoàng đế lại đường đường đến đón thế tử nhà người cùng nhi tử, như vậy có quá đáng lắm không? Không khỏi khiến thiên hạ Bắc Yên đồn thổi. Nhưng biết sao được, tình cảm vun vén nẩy mầm đâm chồi giữa hán và vị vương tử này đã chớm từ lâu. Năm năm quen biết nhau nhưng ở hai đầu đất nước, cũng chỉ có thể ngóng trông nhau từ xa theo nghĩa quân thần. Lần này mượn có về Bắc Yên do sự vụ Yên thị để được tìm hiểu người tương tận hơn thì mới biết tình cảm kia đã bén rễ hơn nhiều. Chỉ ngặt không thể sớm chiều bên nhau nên chỉ đành bên nàng được một chút cũng cam tâm tình nguyện.

Tú Lệ Vương liếc mắt nhàn nhạt nhìn hán rồi lặng lẽ gặt đầu.

Cho nên đây cũng là buổi hẹn hò đầu tiên của Yên hoàng và Tú Lệ Vương.

Bạn đang đọc truyện [Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11] *Sói Bắc Yên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Tiểu thế tử

Huuuu.

"Chết ta mất, Hoài Ngọc." Yên Oanh đang ngồi hí hoáy họa người trong khuôn viên Tú Lệ phủ. Bàn tay nhỏ nhỏ lấm lem nhiều vết mực, thậm chí còn quệt lên cả trán mình.

Trước mặt đã nghe tiếng thở hổn hển của nha hoàn theo hầu: "Tiểu thư ơi tiểu thư, người chạy nhanh quá khiến ta suýt không tìm thấy, nhờ người có chuyện gì ta làm sao ăn nói với lão gia đây?"

Hoài Ngọc quay đầu lại nhìn nha hoàn theo mình trong bộ dạng hốt ha hốt hải, một tay chống cằm thở dốc thì phì cười, Yên Oanh bên cạnh cũng bật cười theo. Hai đứa trẻ lớn lên bên nhau, luôn quần quýt mỗi khi không có giờ lên lớp của Thái lão sư. Phủ đệ của Sỹ Thanh tướng quân cách đây không xa, nhưng do Hoài Ngọc còn nhỏ nên đi đâu cũng cần người hộ tống. Mà đôi chân luôn thoăn thoắt hiếu động nên thường chạy trước rồi biến mất vào

không gian, bởi vóc dáng nhỏ của trẻ con dễ luồn lách.

Lúc này bên lối hành lang đối diện, Yến Tuấn đang rào bước đi đến hoa viên, định tìm Yến Oanh thông báo với hân một lát sẽ cùng đi đón A mã của hân hồi phủ.

"Yến thế tử, huynh đang làm gì thế?" Hoài Ngọc giờ cặp mắt phụng tròn xoe nhìn Yến Oanh, hai má phúng phính hớn hớn trong ráng chiều vàng trông như tiểu tiên đồng nhỏ vô cùng trong trẻo đáng yêu.

Yến Oanh tuy mới lên năm nhưng thần thái đã ra chiều tuấn tú, khuôn trắng tinh xảo, thông minh khiến người khác phải ngưỡng mộ thầm nghĩ sau này hân có thể trở thành một thiếu niên vô cùng lỗi lạc như thân sinh của mình. Yến Tuấn cười khề nhủ thầm

"Muội không thấy sao, là A mã." Yến Oanh giờ ngón tay tròn nhỏ nhỏ chỉ vào bức họa lem luốc đặt trước mặt.

"Hờ, A mã?" "Huynh đã gặp người rồi sao?" Hoài Ngọc ngược khuôn mặt bé nhỏ lên ra chiều thắc mắc.

"Vẫn chưa, ta chỉ nhớ lại thôi."

"Hừ, huynh có bao giờ gặp người đầu mà nhớ." Hoài Ngọc nhẩu khuôn miệng nhỏ lên trên Yến thế tử. Nhưng Yến Oanh không vội đề ý, mắt vẫn nhìn vào bức họa trên bàn.

"Ta nhớ A mã theo lời A mã đã nói."

"Hừ, vậy cũng có thể sao?" Hoài Ngọc vẫn không tin mấy vào lời Yến Oanh.

Yến Tuấn từ xa đã nghe thăm cuộc trò chuyện của hai hài tử. Ánh mắt dịu dàng nhìn không thôi lên người Yến Oanh. Hoài Ngọc còn quá nhỏ làm sao hiểu hết ý tứ sâu xa của nhân tình và tình thâm. Đặc biệt với đứa trẻ lớn lên thiếu tình phụ tử như Yến Oanh. Chỉ là họa theo trí nhớ người kể lại nhưng đầu đó trong lòng vẫn có hình dáng ấy hiện hữu dù xa xôi nhưng không khó nắm bắt. Một cách tự an ủi mình rằng, hân vẫn còn người A mã ở bên mình dù chưa một lần gặp mặt. Một sự thương cảm dâng lên le lói trong người đối với hài tử ấy. Yến Oanh làm hân nhớ đến những năm tháng làm con tin nơi Chân Hoàng đế đô. Tuổi hân khi ấy nhỉnh hơn Yến Oanh một chút. Ngày ngày thương nhớ cố hương cùng thân quyến, nhưng vẫn cứ vờ giả là với bọn công tử gia phiệt hay vương tôn hoàng thất, bởi sống nơi đế đô tàn khốc ấy, huynh đệ tỷ muội cũng có thể tàn sát, phu thê cũng có thể hãm hại nhau, thì hân phải phòng thân cho mình một chút bản lĩnh.

Dù có bản lĩnh thật sự đến đâu hay thông minh thế nào thì thực chất hân vẫn là một người cô độc và thiếu vắng tình thâm, như Yến Oanh thế tử này.

Yến Tuấn bước men theo lối nhỏ, hướng vào mái đình nơi hai hài tử đang "đàm đạo".

Hoài Ngọc và Yến Oanh vừa thấy người đến bèn vội đứng dậy hành lễ.

Yến Tuấn khẽ gật đầu rồi ngồi xuống ghế đối diện Yến thế tử.

"Yến thế tử, sao người họa người giống ta vậy? Chỉ bằng ta có thể chịu thiệt một chút cho người dùng làm mẫu." Yến Tuấn trêu chọc hài tử vì thấy hân có chút buồn buồn.

"Ai bảo ta vẽ người chứ thúc thúc. Đây là A mã của ta." Yến Oanh cố giải thích lần nữa.

"Haizz... tiểu hài tử không biết rồi. Người Yến thị chúng ta chẳng phải ngũ quan giống nhau tám chín phần sao? Người nhìn Hoàn Hoàn quận chúa và ta đây, có giống nhau không? Cho nên A mã của người cùng có vài phần tương đồng cùng ta là chắc rồi. Ta đây không ngại khổ cực cho người mượn người, mà người còn cố tranh cãi với ta, ta thật buồn lòng đó."

"Thúc thúc Bệ hạ, ý ta không phải thế. Chỉ là A mã là A mã, sao ta có thể mượn người khác thay thế người được chứ?" Yến Oanh vẫn ngây thơ lý luận lại.

"Thì người nhìn ta họa lại, cũng có thể cho vài điểm khác nhau để... không giống ta là được." Yến Tuấn cười xuề xòa cố làm hài tử chịu "chấp nhận" mình. Đường đường là Yến hoàng đế đến người phác họa lại mình cũng phải nài nỉ như thế, hân thấy thật mất mặt. Nhưng làm sao bây giờ, hài tử thật đáng thương!

Hoài Ngọc nãy giờ im lặng vì thấy Yến hoàng xuất hiện nên cũng hơi e dè, bây giờ thấy Yến Oanh chật vật đối lý với Yến hoàng nên cũng chen vào an ủi một chút:

"Yến thế tử, người hà cố cố chấp như vậy. Người Yến thị há phải giống nhau sao?"

Yến Oanh chau hai mày lại ra chiều suy nghĩ đôi chút, thôi vậy, chắc thúc thúc Bệ hạ không gạt ta, "Được, ta sẽ họa người."

Yến Tuấn trong lòng mừng rơn, Yến hoàng cao cao tại thượng lưng lẩy khắp đại lục Tây Mông giờ chẳng có tí thể diện nào trước hài tử nhỏ của Tú Lệ Vương nàng. Như vậy thật quá thiệt thòi mà.

...

Ba canh giờ trôi qua. Thường họa sư chỉ tầm một canh giờ là họa xong hết cả người. Nhưng Yến Oanh thế từ tuổi nhỏ tài cao, nên đã trôi qua khá lâu mà vẫn chỉ phần người trên vẫn còn chặt vật vát v.

Yến Tuấn ngồi trong rặng chiều, nắng phủ lên vai khiến người có chút mồ hôi, nóng nực. Mà hài tử kia vẫn rất hăng say hý hoáy. Hoài Ngọc bên cạnh cứ mài mực, chốc chốc lấy khăn nhỏ lau mồ hôi trên trán thế tử.

Hai hài tử bên nhau chăm chú nhìn tác phẩm đang dần hoàn thiện. Đôi mắt tròn xoe không rời tấm giấy bên dưới.

"Yến thế tử, người xong chưa?" Yến Tuấn khô sở chờ đợi trong mòn mỏi.

"Sắp rồi, sắp rồi."

Lại nữa canh giờ trôi qua.

...

"Ồa thật đẹp. Yến thế tử, huynh thật giỏi." Hoài Ngọc bên cạnh reo lên động viên Yến Oanh.

"Xong. Thúc thúc Bệ hạ, người xem này." Hài tử vui mừng cầm tờ giấy họa mình chạy đến bên Yến Tuấn.

"Ồ, cũng khá đó. A mã người thật tiêu sái. Tốt."

"Đúng vậy. A mã và A ma đều là anh hùng trên thảo nguyên. Nên ta vẽ người như thế mới xứng đáng là hài tử của người chứ." Yến Oanh giương đôi mắt trong trẻo nhìn Yến Tuấn, sóng nước hân hoan xen chút tự hào về người trong bức họa, khiến Yến Tuấn cũng vui lây cho hân. Phụ mẫu hân thật diễm phúc có được hài tử hiểu đạo và tư chất tốt thế này. Thật không uổng phí một đời người.

Sực nhớ đến chuyện quan trọng hôm nay, Yến Tuấn vỗ nhẹ đầu hài tử rồi nói kế hoạch chiều nay của mình:

"Người họa người xong rồi bây giờ theo ta đến quân doanh một chuyến đón A ma của người hồi phủ, nhân tiện ra ngoài hóng gió một chút. Người thấy sao?"

"Nhạ Bình tỷ đã về, tỷ sẽ đưa A ma hồi phủ, người không cần chúng ta qua đó." Yến Oanh ngây thơ nên không hiểu ý đồ của Yến hoàng. Hân chặt vật giải thích nhưng cũng cố không làm Yến thế tử hiểu lầm mình có ý gì khác với Tú Lệ Vương nên phải hết sức nhỏ nhẹ ân cần:

"Thật sự ta mấy hôm nay cũng buồn chán, nên mới muốn ra ngoài hóng gió một chút. Mà A Tinh hân quá cục mịch, nên chỉ đành mượn mẩu từ nhà người hộ tống ta một chuyến bên ngoài. Có như thế chẳng lẽ Yến thế tử cũng hẹp hòi với ta sao?"

A Tinh tự nhiên bị lời làm bình phong trong chuyện này, hân chỉ biết nhìn Yến hoàng ra chiều dụ dỗ hài tử mà cười thầm trong lòng. Rõ là phụ tử với nhau mà không biết, đến đi dạo với thế tử của mình cũng phải xin ý kiến hài tử. Yến hoàng ơi, Yến hoàng, người nên đáng thương hay đáng trách đây? Năm năm rồi, người sao một chút cũng không nhớ người xưa vậy?

Yến Oanh tâm hồn trẻ thơ, nên sau một hồi dỗ dành cũng đồng ý. Nhưng cái đầu nhỏ nhỏ chột nắm tay áo Yến Tuấn kéo xuống về tình ranh, cười lơ treu chọc, nói thầm vào tai hân mấy câu khiến hân hốt hoảng như vừa bị phát hiện ý đồ xấu xa của mình: "Thúc thúc Bệ hạ, người có phải đang thích A ma của ta chứ?"

"Ta?" "Xìiii..." Người nghĩ hoàng cung ta không thiếu nữ nhân sao mà lại thích A ma nhà người? haha.. thật nực cười! "Yến Tuấn vừa áp ứng trả lời hài tử vừa quay người sang hướng khác để tránh ánh mắt thăm dò của hân, chột thấy trong người nóng nực hơn lúc này ngồi cho người họa mình. Hai tay giờ lên phẩy phẩy vật áo... Thời tiết đang xuân mà như mùa hạ thế này!

"Vậy thì được. A ma là của A mã, người không nên có ý đồ gì với A ma. Mà A ma cũng tuyệt đối không thích nam nhân khác ngoài A mã đâu." Yến Oanh vừa nói vừa cười lém lỉnh nhưng ra chiều rất quả quyết, kiên định.

Tuyệt đối không thích nam nhân khác ngoài A mã đâu. Hừ, A mã người có bản lĩnh gì khiến Tú Lệ Vương yêu thương sâu đậm như thế. Người cũng chẳng quay về năm năm rồi còn gì? Yến Tuấn nghĩ thầm trong lòng, cảm giác ghen tức khó chịu trong người. Mà ta làm sao thế này, Tú Lệ Vương là nữ nhân chỉ nên ngưỡng mộ chứ tuyệt không thể suy nghĩ gì hơn. Yến Tuấn ơi Yến Tuấn, người đã đi quá xa rồi đây.

"Uh, ta biết rồi. A mã của người là nhất. Vậy bây giờ có đồng ý để A ma cùng người ra ngoài giúp ta thoải mái một chút được không?"

"Được. Nếu người không có ý đó thì chúng ta có thể đi bây giờ." Yến Oanh cũng cười treu chọc lại Yến hoàng.

"Hoài Ngọc, muội theo cùng ta chứ?" Yến thế tử không ngần ngại rủ thêm người cho đông vui. Yến Tuấn muốn cười khổ nhìn hài tử, ra chiều hân nên tình tẻ một chút chứ? Rất tiếc hân bắt quả chỉ là hài tử năm tuổi, làm sao biết được nỗi khổ trong lòng Yến hoàng này chứ.

"Ta thấy bây giờ cũng xế chiều rồi, Hoài Ngọc tiểu thư nên hồi phủ vẫn tốt hơn, kéo phụ mẫu người trách ta nuông chiều các người quá thế."

Hoài Ngọc nhìn Yến thế tử ra chiều nuối tiếc, nhưng lời Yến hoàng nói không phải không có lý. Nên nàng đành theo nha hoàn quay trở về một mình.

...

Khi Yến Tuân đến Bắc Yến quân doanh thì chúng tướng sỹ đang trong trường bàn việc cùng Tú Lệ Vương.

Mọi người thấy Yến Hoàng bước vào thì đồng loạt thất kinh. Đã hơn bốn tháng nay từ ngày quay về Bắc Yến, đây là lần đầu tiên người đến quân doanh trung ương nơi đây. Một số người đã biết mặt Yến Tuân, một số tướng quân mới lên thì chưa có cơ hội chạm mặt người, nên không khỏi không ngạc nhiên lẫn vui mừng. Gặp được Yến hoàng, vị Hoàng đế anh hùng của thảo nguyên, linh hồn Bắc Yến bấy lâu nay, dù có mơ cũng khó dịp tận kiến. Huống hồ hôm nay người đã xuất hiện ở đây thật là niềm vinh hạnh cho bọn họ.

Cả bọn đồng đứng dậy hành lễ với Yến hoàng: Yến hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế.

Yến Tuân nở nụ cười ôn hòa nhìn chúng tướng sỹ đang vây quanh vị Tú Lệ Vương nhỏ nhắn kia. Từ ngoài nhìn vào, nắng chiều xuyên qua màn cửa, len lỏi lên mái tóc dài đen tuyền của nàng, khuôn mặt mỹ lệ cùng đôi mắt sáng trong treo dù đã năm năm qua đi. Hình ảnh lần đầu tiên gặp ở điện Phù Nhụ, Hoài Tông, một thiếu nữ trẻ trung nhưng thần thái vô cùng u sầu, đôi mắt nhìn hẩn đường như có nhiều tâm sự chất chứa, nhưng hẩn tuyệt không thể nhớ gì khác hơn bắt đầu từ buổi sáng hôm ấy, lần đầu tiên thức tỉnh sau một thời gian nằm liệt giường do trúng độc.

Đôi mắt sáng kia vẫn nhìn hẩn nhu tình mệnh mang.

"Yến hoàng, người đã đến." Sở Kiều đứng lên hành lễ vừa cười chào hỏi Yến Tuân.

"Uh, các người miễn lễ. Hôm nay ta đến đây có chút việc công muốn bàn cùng Tú Lệ Vương. Các người cứ tự nhiên bàn luận. Sau đó sẽ đến lượt ta."

Hạ Tiêu bèn đứng dậy phân bua: "Bẩm Bệ hạ, vậy sao được, chúng thần nào dám để người phải đợi chúng thần, như vậy là bất kính. Bất kính."

Mấy người còn lại cũng hốt hoảng đưa mắt nhìn nhau ra chiều hiểu ý bèn đồng loạt nói:

"Vậy chúng thần xin cáo từ trước. Hẹn hôm khác đến thỉnh an người."

"Ái, các người làm vậy khiến ta hổ thẹn. Ta có việc công còn các người há không có sao? Sao lại bên trọng bên khinh như vậy? Các người cứ tiếp tục, đừng để ý đến ta." Yến Tuân giả là phân bua bảo mọi người ngồi xuống.

Sở Kiều nãy giờ quan sát, cứ cười mỉm một mình. Chàng đóng kịch cũng khá lắm. Bao nhiêu năm rồi tính tình vẫn như thế. Nhớ hôm nào tiễn nhau bên bờ sông Nhật Lệ, chàng quát A Tinh khi hẩn đến hỏi thúc mình đã trễ giờ hành quân đến Mỹ Lâm Quang: Người không thấy ta đang bàn việc công với Sở Tham mưu hay sao? "Việc công" mà chàng nói là câu chuyện tỷ tê dạn dò chuyện đi đường của hai người, là chuyện nàng căn dặn chàng phải từ chối các tú nữ do quan quân dâng tặng, là chuyện nàng mè nheo đòi theo hành quân.

Còn hôm nay "việc công" mà chàng nói thực chất là buổi "hẹn hò" của bọn họ.

"Bệ hạ quá lời. Chúng thần vẫn còn nhiều ngày cùng Tú Lệ Vương. Nên không gấp, không gấp. Xin cáo từ người, chúng thần đi trước."

Miền cưỡng không được nên Yến Tuân đành gạt đầu để bọn họ rời đi. Xong quay lại nhìn Tú Lệ Vương ra chiều khổ sở: "Ta là không cố ý phá chuyện quân của người, tại bọn người họ quá cố chấp. Ta không thể can nỏi."

Sở Kiều chỉ biết cười nhìn Yến Tuân. Ta bó tay chàng thật sự. Chàng thật sự quá giỏi!

"Người chờ ta chốc lát, ta đi thay chút đồ dạo để người dân không manh động khi thấy Tú Lệ Vương dạo thành, lại phiền nhiễu đến cuộc sống của họ."

Yến Tuân ra chiều gạt đầu.

Một lát sau, Yến Tuân và Sở Kiều bước ra khỏi quân doanh, thì thấy Yến Oanh đang ở chỗ Nhạn Bình chơi liên ngoác tay bảo hẩn đến cùng đi. Thế là cả ba người bọn họ đi xuống trấn Thủy Châu.

Thủy Châu là tiểu đế đô mới mọc sầm uất bậc nhất Bắc Yến, chỉ thua mỗi Sở Thành mà thôi.

Từ khi Yến Tuân lên ngôi hoàng đế, ngoài việc trị quốc gia lấy dân làm gốc còn ra lệnh phá bỏ chế độ nô lệ trên toàn lãnh thổ. Nghiêm trị nặng những người có hành vi mua bán người, dùng người vào làm bia đỡ tiễn hoặc đi săn người như đế đô Chân Hoàng Đại Hạ năm xưa.

Vì thế dân chúng vô cùng hoan nghênh và tán thưởng Yến hoàng, khắp nơi nơi đều ca ngợi công đức của người. Quan lại cũng không dám cậy thế ức hiếp dân chúng do tư tưởng Đại Đồng Hành phát triển mạnh mẽ trong dân gian và những thế lực ngầm bên trong ủng hộ tuyệt đối hoàng thất Yến thị như Ô tể tướng và Trọng Vũ đại học sỹ. Do đó một đế chế vô cùng vững chắc được xây dựng trên nền móng lung lay và khốc liệt như đế đô Chân Hoàng năm ấy, khiến cho bao người kinh ngạc, bởi thành tựu vượt bậc ấy chỉ trong vòng năm năm đã xoay chuyển căn khôn. Ba phần tư lãnh thổ trung nguyên đại lục Tây Mông trừ Biện Đường phía Tây đã đi vào đế chế hùng mạnh nhất lúc bấy giờ.

Giao thương dưới sự dẫn dắt của Phong Miên chủ quân Thương Ty bộ lại ngày càng phát triển, quốc khố dồi dào, thương nhân giao bán sầm uất và dễ dàng. Lương thực, khoáng sản hay tơ lụa được liệt vào những mặt hàng trao đổi chủ yếu ở kinh đô Bắc Yến. Bắc Yến nằm trên bình nguyên nên việc trồng nông sản hơi chật vật nhất là những mùa đông kéo dài triền miên nên thường cần thu gom lương thực từ khắp nơi đổ về. Ngược lại Bắc Yến được thiên nhiên ưu đãi khoáng sản dồi dào cùng việc dệt tơ lụa thuộc hàng thượng phẩm khắp đại lục. Khắp nơi từ Ba Tư hay Cao Ly cũng đổ xuống trao đổi qua lại khoáng sản với nhân sâm của họ.

"Thiếu phu nhân người mua cái này về cầu bình an bảo đảm công hiệu thần kỳ." Một người mua bán nhang đèn cùng các loại bùa bình an kéo tay Sở Kiều lại nài mua.

"Thiếu gia, người mua cho phu nhân mình cùng lệnh công tử đi. Gia đình luôn sum họp vui vẻ đó." Hắn lôi kéo không được thì chuyển qua Yến Tuấn. Yến Tuấn nghe hắn nói thì nhất thời há miệng thất thần, nhưng lúc sau nghĩ xem chừng vui vẻ đắc ý, "Uh, lấy hết."

"Thúc thúc Bệ hạ sao người không nói với họ người không phải là phu quân của A mà mà ta cũng không phải là nhi tử của người?" Yến Oanh bé nhỏ giựt giựt ống tay áo Yến Tuấn vịn vẹo.

Sở Kiều đứng kế bên chỉ cười nhìn phụ tử họ. Đứa trẻ Yến Oanh này luôn yêu thương A mã dù chưa một lần gặp gỡ. Khó trách hắn luôn để ý đến lời nói kia.

Yến Tuấn khò sở giả vờ khuyên nhủ hải tử:

"Suyt... nơi này đừng gọi ta là Bệ hạ, kéo mọi người kinh sợ. Yến thế tử, người không thể giả vờ đóng kịch được hay sao?"

"Đóng kịch?"

"Uh, thì là giả dạng... như hoàng đế đi vi hành khảo sát tình hình dân chúng. Thái lão sư không dạy các người à?"

"Là đóng giả một người khác đó sao? Ummm... cũng được. Ta đồng ý."

"Vậy người đừng gọi ta là Bệ hạ nữa. Mà là A mã mới đúng. Được không?"

"Nhưng ta... ta không quen gọi người khác là A mã, vì ta chưa gặp A mã thật sự bao giờ... chỉ là aaa..." hải tử có vẻ buồn cho mình. Yến Tuấn thấy thế liền bế thốc nó lên, nhẹ nhàng xoa đầu rồi thủ thi: "Thì bây giờ ta có thể cho người mượn đỡ để đóng kịch. Sau này A mã người về rồi có thể thoải mái gọi. Có được không?"

"Thế cũng được. Vậy là gọi A mã." Hi hi hải mã phúng phính hải tử căng tròn, cười tươi quá độ sung sướng khiến nam nhân cũng vui lây.

"Nói lại lần nữa xem nào. Tập lại." Yến Tuấn cố dẫn dụ cho hắn vui thêm chút. "A mã, A mã, A mã." Hi hi hi...

Yến Tuấn bây giờ quay qua nhìn Sở Kiều nãy giờ đang nhìn bọn họ cười ôn nhu.

"Người cũng nên gọi ta là... là..." "Là phu quân thì mới đúng đó."

"Tùy người vậy. Chỉ là một tên xưng hô thôi mà. Ta không để tâm." Sở Kiều đáp lại cố tỏ vẻ không có gì đặc biệt để Yến Tuấn đỡ bối rối. Chàng cứ đang giả vờ đủ kiểu diễn trò, mà nàng thì quá biết rõ những mảnh khốc ấy, nên không nỡ vạch trần người.

"Vậy người cũng gọi ta là Sở Kiều đi."

"Được. Sở Kiều chúng ta đi." Nam nhân nói nhanh và gọn cứ như đã chuẩn bị sẵn trong đầu mình kịch bản cho buổi chiều hôm ấy.

Bạn đang đọc truyện *[Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11]* *Sói Bắc Yến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Phu thê giả

"Thiếu phu nhân, người xem này. Trâm thượng hạng đó nha." Một lái buôn đồ nữ nhi mời gọi Sở Kiều vừa đi tới.

Sở Kiều cũng bước đến xem dạo một hồi nhưng vẫn không thấy món đồ ưng ý nên bước đi tiếp. Theo sau Yến Tuấn cũng ngẫm để ý, chàng bèn gọi giật nàng trở lại:

"Sở... Sở Kiều... nàng thử món này xem sao. Ta thấy nó đẹp." Yến Tuấn áp ứng phân trần nhìn Sở Kiều mà ý tứ bên lên ngó nơi khác như sợ nàng phát hiện có điều bất thường trong sự quan tâm của chàng.

"Cái nào?"

Yến Tuấn cầm chiếc vòng phi thúy khá xinh đưa lên. Sở Kiều cũng vội hướng mắt đến vật trên tay chàng.

"Oa, A mã nó thật đẹp." Yến Oanh reo lên ở giữa hai người đang đứng.

Người bán cũng phụ họa đôi chút, "Nó hợp với thiếu phu nhân lắm này. Người hãy lấy nó tặng phu nhân mình đi thiếu gia."

"A mã có nên mua cho A ma của người không hài tử?" Yến Tuấn ngó hài tử thăm dò.

"Ta thấy nó thật đẹp. A mã người mua cho A ma là phải nhất rồi." Hìhìhì. Đứa trẻ cười khúc khích phấn khích khi có cả A ma và A mã bên cạnh. Cả nhà bên nhau thật vui. A mã hỏi hân mua đồ cho A ma. Làm hân nghĩ mình cũng có một A mã thương yêu và xem trọng mình. A mã lâu rồi không về nhưng người chắc cũng sẽ thương yêu hân như thế. Nên Yến Oanh rất vui và thỏa chí hưởng ứng cùng Yến hoàng.

"Được ta lấy." Nói đoạn Yến Tuấn cầm vòng lên, bảo Sở Kiều đưa tay mình ra. Chàng nhẹ nhàng đưa vòng vào tay Sở Kiều. Da thịt tay nam nhân ấm áp chạm vào khiến nàng bất giác rung mình, luồng điện trong người như lần nữa chạy khắp nơi khiến tâm trí hoảng loạn nhưng rất hạnh phúc. Phía dưới tiểu hài tử cười híp mắt.

"Đây, bạc của người." Nói đoạn Yến Tuấn cùng phụ mẫu Yến Oanh đi về phía trước.

...

Bánh chèo hoa lê. Bánh chèo hoa lê. Thơm ngon phải nói. Xin mời. Xin mời.

Yến Tuấn kéo tay nàng và hài tử chỉ về hướng người vừa rao. "Chúng ta qua đó ăn đi. Đã lâu rồi ta chưa từng ăn nó."

Yến Oanh nghe thế chạy về phía trước. Cái dáng nhỏ xúng xính trong y phục trắng pha chút xanh đậm, tóc vấn vài đuôi tết nhỏ xum xoe trong gió thật đáng yêu. Yến Tuấn khẽ cười nhìn hân, chàng còn khều khều Sở Kiều nịnh nọt: "Sở Kiều, người xem kìa, hài tử của người thật hiếu động."

Nàng liếc mắt trêu Yến Tuấn: "Hài tử của ta, dĩ nhiên ta rảnh hân hơn người. Có cần phải khoe như thế với ta?"

"Xi ỉii hài tử của ta? Nghe như chỉ mình người có hài tử thôi vậy? Ta... Ta bắt quả sau này có... vài hài tử còn thông minh đáng yêu hơn Yến Oanh gấp mấy lần. Người chờ xem." Yến Tuấn bị nàng trêu chọc có hơi bối rối đỏ mặt. Chàng vẫn chưa sùng hạnh phi tần nào thì sao có hài tử? Nên tự trong thâm tâm chàng cũng thêm khát được làm phụ hoàng của ai đó. Nhưng rất tiếc bây giờ bọn họ chỉ có thể như thế này đã tốt lắm rồi.

Yến Tuấn! Dù ta rất mong mỗi có một ngày chàng nhớ tất cả mọi chuyện. Nhưng điều đó cũng đồng nghĩa chàng sẽ nhớ lại những tổn thương ta đã gây ra cho chàng, những dằn xé đen tối của việc báo thù biến chàng thành hình dạng khác với một Yến Tuấn ta đã từng biết. Ta biết như thế sẽ bất công cho chàng. Nhưng để chàng phải quay lại địa ngục một lần nữa, chỉ bằng ta chỉ nên lặng lẽ sống bên cạnh chàng cùng hài tử. Ít nhất chúng ta cũng có khoảng thời gian vui vẻ trọn vẹn như thế này còn hơn để mình chàng gặm nhấm sự bi thương một mình. Xin lỗi, thật xin lỗi.

"Ông chủ mang bánh ra đi." Yến Tuấn đã trở lại vui vẻ bên hài tử. Bánh chèo hoa lê nhân hạnh nhân. Mỗi vùng miền có cách làm khác nhau một chút. Nhưng nhìn cũng không khác là bao bánh chàng từng ăn ở Chân Hoàng năm đó.

"Nào, hài tử, người một miếng trước."

"Ha ha, ta có miếng to nhất rồi. A mã, người thật tốt."

"A mã không tốt với người chẳng lẽ tốt với người khác được sao?" Yến Tuấn vui vẻ trêu hài tử.

Ông chủ tiệm đứng gần đó cũng góp vui một chút:

"Ta nhìn hai phụ tử các người thật giống nhau. Thảo nào tình thâm yêu thương nhau."

Lời vừa dứt, đã nghe hai người nọ, Yến Tuấn, Yến Oanh đồng loạt hô lên:

"Chúng ta không phải!"

Ông chủ quán hốt hoảng trước thái độ bất ngờ của hai bọn họ, rõ ràng hài tử gọi là A mã, lại còn nghe rất chiều chuộng hài tử.

Yến Tuấn và Yến Oanh hình như cũng biết mình nhất thời kích động xem lộ việc đóng giả vi hành ngày hôm nay. Nên cả hai đều giương mắt nhìn nhau ra chiều hối hận không kịp. Lần nữa hai người đồng nhìn về ông chủ xua tay lia lịa:

"À à không phải, hiểu lầm, chỉ hiểu lầm."

Ông chủ quán mái tóc điểm sương tự nhiên thấy mình ngày càng lảm cẩm hơn. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Thật không hiểu nổi!

Sở Kiều này giờ chỉ ngồi quan sát phụ tử bọn họ. Đến cả bày tỏ thái độ cũng giống thật nhau, khó trách mới đây đã bị người khác phát hiện sơ hở. Haizzz.

"Oanh nhi đừng lảm loạn nữa. Mau ăn đi." Sở Kiều giả vờ giáo huấn Yến Oanh nhưng ngữ khí lại yêu thương triu mến vô cùng.

Haha haha haha. "A mã, người xem kìa, A ma cũng thích ăn món bánh này nên mặt mũi còn dính vụn bánh." Yến Oanh vừa cười nắc nẻ vừa chỉ vào chỗ bánh trên mặt Sở Kiều.

Yến Tuấn quay qua nhìn nàng vừa có ý trêu vừa rất dịu dàng, chàng nhẹ nhàng đưa tay lên nhặt từng miếng bánh xuống. Loại bánh này ăn không khéo sẽ

đỉnh các mẫu bánh vụn giòn rơi xuống. " Nàng xem kia, dù biết là thích đó, nhưng cũng đừng làm mất mặt phụ tử nhà chúng ta chứ? "

Hừ, rõ là bọn họ ý mình tâm ý tương thông nên chèn ép nàng rồi trêu người như thế.

" Ta... ta chỉ vô ý một chút... người người và Oanh nhi thừa dịp ức hiếp ta." Nàng nhìn Yến Tuân rồi đảo mắt qua hải tử về trách móc hắn.

Yến Tuân bèn đỡ dành, vỗ vỗ nhẹ lên tay nàng, ra chiều xin lỗi lờ lờ: " Ta không cố ý đó. Nàng đừng giận nữa ha. Nàng thích thì ăn nhiều một chút. Thêm phần của ta luôn được không? "

Sở Kiều hạnh phúc mon man, hai vành tai chột ửng hồng, " Được, người nói đây nha. Đừng hối hận."

" Không hối hận. Ta có thể mua luôn cả tiệm này lẫn ông chủ về phù cho nàng ăn thỏa thích. Như thế có làm nàng vui hơn không? " Yến Tuân vẫn dịu dàng như mặt rớt nhìn nàng.

" A mã thật tốt với người. Người đừng giận nữa nhé." Yến Oanh phụ họa đỡ lời cho "phụ thân" hắn.

Sở Kiều tự nhiên thấy mình thật vô dụng, không lời đối đáp lại, hai má hồng lên rất nhanh, nàng bất giác quay đi chỗ khác sợ Yến Tuân phát hiện tâm tình mình.

" A ma, người bị sao thế? Sao mặt người đỏ lên vậy, hai mạng tai cũng có nữa." Tên nhóc Yến Oanh này thiệt tình muốn làm nàng tức chết hẳn mới thôi hết sự thông minh quá mức cần thiết này. Yến Tuân đâu chịu buông tha cho nàng, chàng lay người nàng lại như cũ, cầm đĩa bánh lên mời nàng lần nữa, nhưng lần này lại không trêu đùa nàng.

" Thôi, nàng ăn tiếp đi. Hai chúng ta qua bên kia xem chút đồ rồi chờ nàng luôn thể. Có được không?"

Sở Kiều không đáp chỉ khẽ gật đầu đồng ý.

Khi bóng dáng hai người bọn họ đi rồi nàng mới thả lỏng được người một chút. Nhiều năm qua như vậy rồi không được bên nhau và nghe những lời yêu thương của chàng, nên những ngày chàng đến đây, mọi hành động đụng chạm hay lời nói chăm sóc của chàng cũng khiến nàng nhạy cảm hơn, nóng rất hơn, có lẽ lý trí có thể chế ngự tình cảm dễ dàng như tiếng nói của con tim mình và sự nhạy cảm của phụ nữ nó mang màu sắc khác, dễ dàng lật tẩy chính nàng.

...

Một lát sau nàng đi tìm hai người họ theo hướng Yến Tuân chỉ khi nãy. Trong đám đông người nào lướt là đủ màu sắc. Hôm nay nhằm lễ hoa đăng nên nhộn nhịp hẳn lên. Loáng thoáng thấy bóng người yêu thương đằng xa, nàng vội đi nhanh đến. Bất giác sau lưng có ngựa phóng tới, chân người ngồi trên lưng ngựa vô tình quệt vào người nàng, khiến nàng bật người ngang ra phía sau. Hai chân chới với đưa về phía trước, cả thân người đổ ào ngược lại hướng chân mình.

Bàn tay ấm áp ai đó vừa chạy đến đỡ lấy ngang hông nàng. Một chân nàng cũng phụ họa chống thân dưới, chân kia đưa về phía trước, cả thân người trên nằm gọn trong vòng tay người ấy... Một tay của người nhẹ nhàng choàng qua mặt nàng đặt xuống đỡ sau ót. Khuôn mặt nam nhân dần hiện lên sau ánh đèn hoa đăng lung linh trên phố.

Thời gian như ngừng quay. Vũ trụ triền miên trong vô định, hai con người, hai linh hồn của hai thế giới khác nhau, vô tình không nên gặp nhau đã đến với nhau như một định mệnh của trời đất.

Hai lần phân ly người Nam, kẻ Bắc. Ba giai đoạn cuộc đời khác nhau, từ khi còn là một tiểu hải tử Yến thế tử tiêu sái, sau đó là Yến Bắc Vương. Và bây giờ là Yến hoàng Bệ hạ. Cả một đời người luôn chấp niệm một tình yêu không thay đổi với nàng. Dù chàng có mất hết ký ức về nàng. Nhưng yêu thương tự đến như định mệnh, như chân lý của vũ trụ thân không. Hai người họ là dành cho nhau, ít nhất là đời này kiếp này. Hai trái tim từng đồng điệu nhưng cũng đã có lúc lạc mất nhau. Nhưng bằng sự bền bỉ và kiên định, bọn họ vẫn tìm thấy đối phương trong suốt cuộc hành trình dài của mình.

Yến Tuân. Nam nhân luôn đến mỗi khi nàng cần chàng. Nam nhân luôn nhẹ nhàng vươn cánh tay ấm áp che chở nàng khi nàng không còn năng lực chống đỡ. Sở Kiều nhẹ nhàng nở nụ cười nhu tình nhìn người trước mặt.

Yến Tuân thần thái dịu dàng, sóng mắt yêu thương cuộn trào nhìn nàng âu yếm " Ta đến đây rồi. " " Nàng hư quá, bọn ta đã đợi nàng rất lâu bên kia."

Sở Kiều thoáng chốc lại thẹn thùng trở lại, hai mạng tai lại đỏ hồng như thiếu nữ đôi mươi. Nàng vùng dậy, bật người thoát khỏi tay Yến Tuân, sửa lại y phục chút rồi đảo mắt nhìn hướng Yến Tuân nói, sau đó lặng lẽ qua đó không nói lời nào với Yến Tuân. Chàng cũng nổi gót theo nàng.

...

" A ma, người qua đây. Chúng ta nhờ họa sư vẽ cả ba người đi." Yến Oanh reo lên khi thấy Sở Kiều đến. Đây là nơi họa người của nhân sỹ giang hồ. Xung quanh treo rất nhiều hình họa từ khắp nơi của nhiều dân tộc, quốc gia khác nhau. Mỗi bức tranh đều mang nhiều màu sắc ấm cúng và đậm âm khác nhau, như đôi giai nhân e ấp bên nhau, thiếu nữ thanh như lan bên song cửa, hay của một gia đình đoàn viên sung mãn. Họa nhân vẽ thần thái người trong ảnh thật sống động, nhìn qua cũng biết không phải họa nhân tầm thường.

Yến Tuân đến bên cạnh cũng nhẹ nhàng phụ họa: " Chi bằng có dịp tốt thế này, chúng ta họa một tấm làm kỉ niệm. Sau này về lại Sở Thành ta sẽ bót người ngoa nổi nhớ phụ mẫu nàng."

Nàng nhìn Yến Tuấn có chút xót xa. Cái ngày bọn họ chia tay nhau cũng không còn xa nữa. Bên nhau ngày ngắn ngày dài cũng đến lúc phải nói lời tiễn biệt. Cái dư vị này vừa mặn chát lẫn đau thương.

"Uh, chúng ta nhờ họa sư vậy."

Theo hướng dẫn của họa sư, Yến Oanh ngồi giữa, nàng và Yến Tuấn đứng hai bên đặt tay nhẹ lên vai hải tử. Họa sư bảo Yến Tuấn và nàng đứng gần nhau hơn nữa, tay chàng nên để sau lưng nàng. Nàng cũng phải ế áp đầu hơi dựa vào nam nhân một chút.

Yến Oanh vui mừng khôn xiết. Cảm giác có gia đình đoàn viên thật hạnh phúc. A mã và A mã đứng hai bên hẳn, bọn họ vừa yêu thương đầm ấm vừa bảo bọc che chắn hẳn trong vòng tay.

Ánh mắt hải tử trong treo pha đốm sáng của đèn hoa đăng hạnh phúc triền miên.

...

Hôm ấy ba người bọn họ hồi phủ hơi trễ. Yến Oanh vui chơi hết chỗ này đến chỗ khác vì chuyến đi này hơi khác biệt hơn những lần khác nên cảm giác hẳn hân hoan khó tả.

Sau một buổi "vi hành" giờ Yến thế tử đã gục đầu trên vai sau lưng Yến Tuấn. Đi bên cạnh là Sở Kiều. Yến Tuấn cũng tự mình mang hẳn trở lại phòng mặc dù có vài hạ nhân đến đỡ lấy hẳn nhưng Yến Tuấn xua tay bảo đi, nhẹ nhàng đặt hải tử lên giường rồi kéo chăn phủ lên người hẳn.

Đoạn Yến Tuấn đưa nàng trở về phòng nàng.

...

"Nàng vào trước đi." Yến Tuấn ngập ngừng tạm biệt Sở Kiều.

"Người đi trước đi, dù gì cũng đến đây rồi, ta chờ người đi trước rồi mới vào trong."

"Không được, ta muốn thấy nàng vào đó mới yên tâm."

Sở Kiều cười nhẹ, "Yên tâm gì chứ, đây là phủ đệ của ta. Ta có gì không yên tâm cơ chứ?"

Yến Tuấn đành nét mặt lại: "Sở Kiều, nàng cũng là một nữ nhi, có nên ôn nhu một chút cho người khác quan tâm mình được không?"

"Thì... thì ta nói có gì sai sao?..."

Nàng chưa kịp nói hết lời đã thấy người mình nằm trong vòng tay và vòng ngực ấm áp của Yến Tuấn.

"Ta... ta..." Sở Kiều cố chống đỡ vì hành động bất ngờ của Yến Tuấn, hai tay nàng vò nhẹ vùng áo ngang hông chàng.

"Đừng nói gì hết. Chỉ một chút thôi. Ta chỉ cần nàng một chút thôi."

Hơi ẩm da thịt tỏa len lỏi vào nhau. Nhịp tim ai đó vang lên như trống dồn dập. Bàn tay nam nhân ôm trọn thân người nàng mà vẫn chưa cảm thấy an toàn nên càng siết chặt hơn nữa. Nàng bất giác cũng buông hai tay mình về phía trước, choàng ôm chàng vào thân mình.

Hai người cứ như thế đứng trong đêm tối. Ánh trăng bàng bạc trong vát nghiêng trên đầu cành liễu nhìn bọn họ cứ ngỡ thời gian trôi về năm năm trước trong rừng Nguyên Sắc nọ, bóng dáng thiếu nữ lọ mọ trong đêm kéo nam nhân đang nằm trên khung tre, từng bước nặng nề nhưng vô cùng nâng niu người phía sau.

Bất giác Yến Tuấn buông nàng ra một chút, nam nhân lần tìm đến mặt nàng, mon trón má nàng bằng cái hôn nhẹ, sau đó dùng ngón trỏ chạm lên môi nhỏ.

Một nụ hôn triền miên như ngàn năm tích tụ, lưỡi người thô bạo lấn vào trong chẹn ép lưỡi nàng, vờn qua lại rồi đóng đưa cuốn ra ngoài, chốc chốc lại lấn át vào trong.

Nàng cũng đáp lại nhu tình mãnh liệt, hơi thở nồng gấp hai người quỵn nhau dưới ánh trăng càng thêm họa tình. Chàng nghiêng đầu một chút để được áp gần nàng hơn. Thân thể nóng bỏng, cảm giác yêu thương tuôn trào khiến hai người họ phút chốc quên nghĩa quân thần hay rào cản nhân sinh.

Chốc chốc hai người thở gấp chút rồi lại tiếp tục nụ hôn triền miên như chưa từng muốn ngừng nghỉ bao giờ.

Bóng nước thời gian nhiều năm trôi qua cũng chỉ vì một phút giây này thôi để bọn họ được sống thật với tình cảm của mình. Tình cảm chất chứa nhiều năm trong lòng, Yến Tuấn như muốn tuôn trào nghiền xé người trong lòng. Khát vọng và mong mỏi của nam nhân muốn nhiều hơn thế nữa. Nhưng... Sở Kiều, nàng chỉ có thể là người nữ nhân hẳn để trong lòng mà không thể khuôn cầu. Nên một chút này thôi. Hẳn thấy mình đã quá đủ. Quá hạnh phúc cho mình.

Nam nhân lặng lẽ rời khỏi môi nàng, hai tay cũng dần rời lỏng thân thể bên trong. Hơi ẩm dần lan ra rồi thoáng chốc sắc lạnh len lỏi vào da thịt. Chàng đã bước lùi lại phía sau.

" Xin lỗi. Ta đã không kiềm chế được mình."

"Xin lỗi nàng. Ta đi đây."

Khi bóng nam nhân lằm lũi trong đêm tối khuất hành lang, mà nước mắt Sở Kiều vẫn không ngừng rơi vỡ.

Là đau nhưng không thể nói được. Là yêu thương chất chồng nhưng không thể nắm vói. Là gần trong gang tấc nhưng không thể đến bên nhau.

Là yêu nhưng không thể nói!

Bạn đang đọc truyện [*Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11*] *Sói Bắc Yến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Bắc yến truyền kỳ

Màn đêm u tịch đưa Bắc Yến chìm trong sự yên ắng đến bình yên. Trong cánh điện rộng lớn, nơi có đàn mai đang nở rộ sắc xuân phía trước đang đung đưa theo gió, tiếng động nam nhân khe khẽ vang lên bên trong tấm màn mỏng.

...

Một mảng sương mù dày đặc vây quanh ba nam nhân trong giấc mộng. Cả ba người đều có hình dáng giống hệt nhau, chỉ có sắc phục và thần thái bên ngoài là khác biệt.

Một người trong sắc phục đen tuyền, mắt phượng sâu thẳm không đáy phóng cái nhìn sắc lạnh về hai người còn lại:

" Các người đừng hòng giết được ta! Yến Tuân, ngươi cho rằng hôm nay ngươi nương tay với những người từng giết hại phụ mẫu mình, cùng huynh đệ tỷ ruột, ngươi nghĩ con cháu họ sẽ tha thứ cho ngươi sao? Chẳng nhẽ đôi mắt đã bị gông xiềng vàng son che lấp những năm đó không đủ cho ngươi tỉnh mộng hay sao?"

Nam nhân đối diện đường nét tuấn tú, sống lưng cao thẳng, người vận bào lục sắc kiên định nhìn người vừa nói:

" Yến Tuân ta chỉ đang làm theo tín ngưỡng của mình. Tín ngưỡng về một Bắc Yến tự do, lấy con người làm gốc. Ta không muốn thù hận ăn mòn lý trí mình. Ta yêu A Sở, ta không muốn phụ sự tin tưởng của nàng."

" Nực cười! A Sở không yêu ngươi! Nàng đã vì một nam nhân khác mà rời khỏi ngươi. Yến Tuân, ngươi đừng tự mê muội mình. Chiếc lồng giam vàng son này đã vấy máu bao con người, ngươi không tiến vào há để người khác cướp lấy rồi chà đạp ngươi thêm một lần nữa? Yến Tuân, ngươi không nên vì một nữ nhân mà trái tim nàng đã không còn dành chỗ cho mình. "

" Ta tin nàng. Ta tin nàng sẽ quay lại nếu ta thay đổi. Ta chưa bao giờ hết ngừng yêu thương nàng. Chỉ vì ngươi đã biến ta thành ra thế này. Ta tuyệt đối không bao giờ tin tưởng ngươi được nữa!" Người trong lục bào về mặt tức giận giương kiếm thẳng về phía người đối diện, ánh mắt hằn lên vài đường sắc đỏ nồng đượm.

Một nam nhân khác trong y phục lục nhạt, thần thái phóng khoáng, mắt phượng tinh anh nhìn hai người kia giành co mãi vẫn không xong thì chen ngang phân giải:

" Các người đừng tranh nhau nữa. Đấu đá nhau bao nhiêu năm vẫn không ngừng như thế. Hai người rồi sẽ bị tổn thương như nhau. Chi bằng chúng ta cùng hòa làm một thể như vậy không tốt hay sao?"

" Không được. Nếu tâm ma hấn không chết thì ta cũng sẽ chiến đấu đến cuối cùng. Sẽ không ai được phép bước ra." Nam nhân lục bào rần rời phân tranh với người kia.

" Ha ha, đã vậy thì cùng nhau chết. Ta không ra khỏi đây được thì ngươi cùng tình yêu đối với A Sở mãi mãi cũng không thể hồi sinh. Ký ức về nàng cũng sẽ theo chúng ta biến mất." Người trong hắc bào cũng không kém sự hung tợn, buông tiếng cười lớn, ánh mắt giễu cợt người nọ.

Đoạn, hai người phóng ngra bay vào nhau một trận chiến quyết liệt. Không ai có vẻ muốn để người kia sống sót trở ra. Nhưng đã bao năm rồi, bọn họ vẫn thế. Chỉ còn mình hấn, không muốn tranh nhau với họ. Vì hấn vốn không thích chiến tranh, hấn yêu sự bình yên và tiêu sái của mình, nên chi bằng ra ngoài phóng khoáng vẫn tốt hơn bọn họ chém giết nhau mãi không ngừng.

...

Hơ hơ hơ...

"Bệ hạ. Bệ hạ."

"Người lại gặp ác mộng nữa sao?"

"Uh. Nhưng vẫn như thế. Ta không thể nhớ được gì." Yến Tuấn mệt mỏi nhìn A Tinh. Con ác mộng luôn khiến hắn tốn nhiều sức lực, người vã mồ hôi, khắp cơ thể rã rời.

"A Tinh, mang cho ta chút nước." Yến Tuấn thều thào bảo A Tinh.

"Dạ, thần sẽ mang vào ngay."

...

"Hôm nay Tể tướng đại nhân có gửi công văn đến. Trình Bệ hạ xử lý." A Tinh cúi người dâng công văn vừa nhận được đưa Yến hoàng đang ngồi trong thư phòng.

Từ ngày hắn đến đây, mọi việc triều chính đều giao cho Ô Tể tướng xử lý. Chuyện cấp bách lắm mới cần gửi đến hắn. Nên có vẻ tình hình này hắn cần phải về Sở Thành sớm hơn dự kiến.

Hắn nhớ đến chuyện mấy hôm trước dưới ánh trăng... cảm giác thê lương chợt len lỏi. Hắn ở đây lâu sớm cũng bệnh tương tư hành hạ, chi bằng rồi khỏi sẽ không nhớ nhưng nhiều. Sớm cắt đứt chuyện tình cảm sai trái này vẫn tốt hơn. Nghĩ đoạn liền viết thư hồi âm Ô Tể tướng, báo là sẽ về trong ngày mai.

"Ngươi đưa người gửi về Sở Thành cho Ô Tể tướng đi."

"Bệ hạ, người quyết định như vậy thật sao? Có cần bàn qua Tú Lệ Vương một chút không? Dù gì Yến thế tử người cũng rất mến Bệ hạ. Đi sớm quá e mẫu tử họ có chút buồn lòng."

A Tinh thật muốn giữ Yến hoàng ở lại thêm chút bên hải tử. Dù họ không thể nhận được nhau, nhưng hắn biết được sự thật như thế, cũng không nỡ để họ phải xa nhau nhanh chóng như thế được. Huống hồ Tú Lệ Vương, người đã trông đợi người xưa đằng đẳng năm trời, bao nhiêu nhớ nhưng sao cho vừa những năm tháng ấy. Yến hoàng quyết định ra đi bây giờ quả có chút thương xót cho Tú Lệ Vương người.

"Ta thấy mình cũng không nên xa hoàng cung lâu quá, kéo thiên hạ đại loạn luôn mất. Ta đã quyết rồi. Ngươi đừng khuyên nữa."

Lần này Yến hoàng quả thật rất kiên quyết, hắn không tài nào khuyên nhủ được nữa. Haizzz.

...

Băng đi mấy hôm rồi từ buổi tối hôm ấy, nàng không gặp được Yến Tuấn. Chàng luôn tìm cách tránh mặt nàng.

Nàng biết chàng đang khó xử lễ quân thần, thêm vào có tình ý với nàng nhưng lại không thể làm gì hơn được nên chàng càng khó lòng nhìn mặt nàng thêm chút nữa.

Đến hôm nay được A Tinh đến báo ngày mai Yến Tuấn sẽ khởi giá về Sở Thành. Nàng như chết lặng trong lòng.

Sở Kiều biết Yến Tuấn cũng có ngày phải rời Yến Bắc, nhưng nhìn chàng mỗi ngày quanh quẩn bên mình nên cứ ngỡ thời gian qua thật chậm, để bọn họ được bên nhau thêm chút nữa.

Nhưng ông trời chỉ biết trêu ngươi, cũng chưa bao giờ cho bọn họ một sự đoàn viên viên mãn thì làm sao thỏa được nguyện vọng thâm kín của lòng nàng. Nghĩ đến đoạn, lòng bất giác buồn bã không thể tả.

...

Bắc Yến quân doanh.

Các tướng sỹ đều tập hợp đầy đủ quanh bàn trong doanh trường Tú Lệ Vương.

Hạ Tiêu đứng lên nói trước tình hình đã điều tra mấy hôm nay vụ đề điều bị sạt lở nhanh như vậy là từ đâu:

"Theo những gì mật tướng điều tra. Số nguyên liệu đã bị pha trộn tạp chất, nên khó tránh chỗ bồi đắp không kiên cố, cũng không ngờ lũ năm nay lớn hơn những năm trước nên tình hình càng thêm nghiêm trọng."

Tú Lệ Vương mặt không biến sắc, nghiêm giọng hỏi hắn: "Vậy ngươi có biết ai đã nhúng tay vào việc này?"

"Bẩm, việc nguyên liệu này được vận chuyển từ Sở Thành. Bắt đầu từ Thương ty lễ bộ Phong Miên chủ sự, người đã đồng ý cho xuất kho số nguyên liệu này. Sau đó được người của Đại nguyên soái Trình Viễn hộ tống đến Bắc Yến. Đến nơi này thì người của chúng ta đã thu nhận và tiến hành xây dựng. Như vậy cả một quá trình đều có rất nhiều quan ty nhúng vào nên khó biết được bắt đầu từ đâu dẫn đến sự tráo đổi này."

Sở Kiều vừa nghe Hạ Tiêu nói thì cũng vừa suy nghĩ và phân tích. Chuyện này có liên quan đến nhiều ty bộ, nếu không khéo thì sẽ dễ bứt dây động

rừng, Phong Miên, Trình Viễn?

Hạ Tiêu lúc này nói tiếp:

" Tú Lệ Vương, có khi nào chuyện bắt đầu từ chỗ Trình Viễn nguyên soái hay không?"

" Không đâu. Ta nghĩ chuyện này không đơn giản là cắt xén nguyên liệu mà nó còn có âm mưu sâu xa hơn. Người nghĩ xem, Trình Viễn và chúng ta xưa nay có mối hiềm khích không nhỏ. Mà người của hắn lại trực tiếp chuyển đồ đến cho chúng ta. Nếu có xảy ra sơ suất gì, bọn chúng há chẳng bị liên lụy? Trình Viễn hẳn không ngốc đến làm như thế.

Còn bằng không, có người khác sắp tâm hãm hại, để ta và bọn họ nghi kỵ rồi chém giết lẫn nhau. Hắn sẽ ngư ông đắc lợi."

Cả chúng tướng sỹ nghe Tú Lệ Vương phân tích một hồi như được khai thông, liền cả bọn đều hết sức tán thưởng vị nữ vương trẻ.

Lúc này Hợp Cách phó tướng vội đứng dậy phân trần:

" Bẩm Tú Lệ Vương, chuyện này cũng có liên quan đến mặt tướng. Nên nguyện tự mình đứng ra thỉnh tội trước."

" Người sao? Tại sao?"

" Bẩm, người ở Bắc Yên đứng ra nhận nguyên liệu từ đế đô là mặt tướng. Nhưng do hàng năm đều làm việc này không có sai sót gì nên năm nay mặt tướng chỉ để thuộc hạ của mình là Liễu Giai đứng ra dàn xếp trực tiếp đôn đốc trông giữ. Nên thiết nghĩ có thể bị đánh tráo từ chỗ này."

Hạ Tiêu liền đứng dậy tức giận nhìn Hợp Cách như muốn tát hắn một cái trời giáng.

" Hợp Cách, sao người có thể làm việc cầu thả như thế? Việc tu đắp đê điều liên quan đến mạng người, sao người có thể hồ đồ dung túng thuộc hạ như thế?"

" Ta, ta thật hổ thẹn với mọi người. Xin Tú Lệ Vương người trách phạt."

Sở Kiều nhìn Hợp Cách cũng tức giận không kém, nhưng thấy thái độ an nã của hắn, thêm vào bao năm theo mình cũng rất cẩn thận và chu toàn, nên có chút mềm lòng thương xót.

" Người thật đáng bị phạt. Người đâu, giam hắn vào ngục trước, đợi khi nào điều tra tình hình cụ thể sẽ xử trí sau. Còn nữa, mau bắt Liễu Giai đến đây cho ta."

...

Một lát sau, người đi bắt Liễu Giai trở về tay không, hắn báo Liễu Giai sợ tội nên đã thắt cổ tự vẫn.

Đứt manh mối.

Bọn người Tú Lệ Quân cùng Sở Kiều đều thất kinh. Cảm giác có một âm mưu đen tối ngầm ẩn giấu dưới sự bình yên Bắc Yên bấy lâu nay.

Nhưng tất cả đều là một ẩn số.

...

Chiều hôm đó Sở Kiều hỏi phủ Tú Lệ hỏi mượn do việc điều tra kia chưa xong nên cả quân doanh đều lo lắng không yên, thêm vào việc giúp đỡ người dân bị nạn hôm đề võ cũng khiến năng suất khá nhiều thời gian thu xếp.

Nàng tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng Yên Thuận đâu thì mới biết chàng đã ra ngoài xử lý chuyện công vụ vắng Yên thị trước ngày hỏi kinh. Thật ra chàng cũng có thể để người làm giúp vì chàng đã là Yên hoàng rồi, nhưng có lẽ muốn tránh mặt nàng nên mượn cớ ra ngoài. Trước khi đi Yên Thuận có ghé thư phòng nàng để lại mẫu giấy nhỏ xin nàng cho chàng mang bức họa ba người mang theo về Sở Thành.

Yên Thuận ơi, Yên Thuận, ta có thể cho chàng cả tuổi thanh xuân cùng tín ngưỡng của mình, huống chi chỉ là bức họa gia đình chúng ta này thôi chứ. Ta đâu nỡ hẹp hòi với chàng. Chỉ là, sự thương tâm khi cùng chàng ly biệt lần này, biết bao giờ mới có thể gặp lại. Nỗi đau này ta biết tỏ cùng ai đây?

Chàng thích ta, nhưng vì lễ giáo, chàng miễn cưỡng mình phải quên ta.

Còn ta yêu chàng, nhưng vì muốn tốt cho chàng nên cũng miễn cưỡng mình phải để chàng rời đi.

Chàng không hận ta vì nghĩ ta và chàng là những người không nên thuộc về nhau.

Ta hận mình, vì vốn dĩ chúng ta từng thuộc về nhau, nhưng vì ta mà chàng lại chịu sự dày vò trong tình yêu dành cho ta, khiến chàng phải quên bản thân mình là ai.

Ta thật hận chính bản thân mình. Ta đã yêu chàng, nhưng chưa từng hiểu chàng thật sự. Ta chỉ đang mê đắm trong sự vọng tưởng, lý tưởng hóa tình yêu

của mình thành những điều thanh cao, tốt đẹp. Ta đâu biết chiến tranh luôn tàn khốc và con người là sự tồn tại của những mối quan hệ phức tạp cùng vô số tình cảm khác nhau.

...

Sáng hôm sau trời vừa chạng vạng, Yến Tuân đã khởi hành ra khỏi phủ Tú Lệ Vương. Chàng không đợi nàng nói lời tạm biệt. Chỉ lặng lẽ qua phòng Yến Oanh để lại một miếng ngọc bội như làm quà sinh thần sớm hơn một tháng cho hài tử cùng vài dòng chúc mừng.

Sở Kiều biết chàng không muốn gặp mình nên cũng lặng lẽ theo sau nhìn người yêu. Đoàn người Yến Tuân đi trước, nàng rào ngựa chậm chậm phía sau. Tiễn chàng đến bờ sông Nhật Lệ, như năm nào đưa người cùng đoàn quân Bắc Yến đến Mỹ Lâm Quan.

Chỉ tiếc rằng lần này ly biệt không biết bao giờ sẽ gặp lại, nên khóe mắt chợt dâng trào ngấn lệ không thôi.

Nhìn bóng xe ngựa Yến Tuân khuất dần sau đỉnh núi, Sở Kiều mới quày quả ngựa trở về. Sương buổi sớm giá rét khiến nàng bắt giác rung mình, cái lạnh thân thể có thêm chẳng nữa cũng không bằng sự cô đơn của tâm hồn thiếu phụ.

Yến Tuân! Ta và chàng sẽ còn lỡ nhau bao nhiêu lần nữa đây trong cuộc đời này?

...

Hôm nay nàng đến quân doanh sớm hơn mọi lần nên cũng không ghé về phủ lần nữa.

Ngồi được một chốc thì nghe một tiếng cấp báo rõ khuôn cấp từ vó ngựa đằng xa vọng đến quân doanh.

Tiếng bước chân người vào camp gấp gáp, một thiếu niên trong quân trang lính vệ chạy vào thưa, trên mặt vẫn còn nhiễm chút sương sớm nên khuôn mặt thoảng tái nhợt.

"Bẩm Tú Lệ Vương, Tình hình vô cùng khẩn cấp." "Quân Khuyển Nhung đang đứng dưới thành Bắc Sóc, bọn họ muốn khêu chiến. Đặc biệt còn kêu tên người ra ứng chiến nếu không sẽ không tiếp bất cứ ai."

"Cái gì?"

Sở Kiều vừa nghe như tiếng sét bên tai. Người Khuyển Nhung này thật ngang nhiên phách lối. Hôm nay còn dám khiêu chiến đích danh nàng.

Sở Kiều còn đang suy nghĩ thì Hạ Tiểu cùng Nhạn Bình và chúng tướng sỹ Tú Lệ Quân khác cũng bước vào đông đủ, mọi người ai cũng khuôn trương nhìn Sở Kiều.

"Được, bọn chúng muốn vậy hãy để ta ra đó dẹp một lần cho sạch sẽ để khỏi vướng bận tay chân lần sau."

Chúng tướng sỹ đồng loạt hưởng ứng nên mọi người cùng đứng dậy bước ra khỏi quân doanh, chuẩn bị chiến đấu.

"Hạ thống lĩnh, người đi tập hợp tướng sỹ, ta cần năm ngàn binh mã."

"Nhạn Bình, muội đi kiểm tra quân trang, ta cần nhanh chóng đề xuất binh."

Mọi người đều vâng dạ bước đi làm nhiệm vụ.

Một lát sau, tất cả tướng sỹ Tú Lệ Quân đều tập hợp đầy đủ trước bàn doanh Bắc Yến.

Chúng tướng sỹ lâu ngày chưa đánh một trận thỏa thích kể từ năm ngoái nên hôm nay rất sáng khoái và hứng khởi. Tất cả đồng hô cao khẩu hiệu Tú Lệ Quân, sỹ khí vẫn ngút trời như những năm ấy. Những chiến sỹ quả cảm và hùng dũng nhất thảo nguyên Bắc Yến, dưới sự lãnh đạo của Tú Lệ Vương ngày một gia tăng sỹ số lẫn khí thế. Đây cũng chính là đoàn quân chủ lực của Bắc Yến, song song với Hắc Ưng Nhân của Yến hoàng ở đế đô Sở Thành.

Tú Lệ Vương! Tú Lệ Vương! Không xong rồi!

Nhạn Bình chạy đến thất kinh thưa: "Bẩm Tú Lệ Vương, tất cả binh khí của chúng ta đều bị hư hại nghiêm trọng, không thể sử dụng được nữa. Có lẽ có người đã phá hoại."

"Cái gì?" Sở Kiều như muốn đứng không vững dưới chân mình. Thì ra đây mới là mục đích của bọn chúng.

Làm đề bị vỡ, phá hoại tài nguyên, loạn kinh tế Bắc Yến, làm nội thần chém giết, nghi kỵ nhau, cài gian tế phá khu vũ khí, chỉ để mục đích công thành thành công. Hồng chiếm đoạt Bắc Yến.

"Tú Lệ Vương, Yến thế tử không tìm thấy trong phủ từ sáng nay. Mong người tha tội."

Nha hoàn theo hầu Yến Oanh chạy đến khóc lóc trước mặt Sở Kiều, khiến tim nàng như bị bóp nghẹn lần thứ hai.

Yến Oanh cũng bị bắt sao? Mục đích của bọn chúng là Bắc Yến và nàng!

"Đi." Mọi người nghe ngữ khí rắn rỏi của Tú Lệ Vương đồng thất kinh. Tay không tác sát thì đánh trận thế nào? Hơn nữa Yến thế tử đã bị mất tích mà Tú Lệ Vương người có thể vững tâm như thế, bọn họ vừa nề phục vừa lo lắng.

"Nhưng vũ khí của chúng ta..." Nhạ Bình lo lắng hỏi nàng.

"Hồi chúng tướng sỹ!"

"Hồi các anh hùng thảo nguyên, Tú Lệ Quân. Các người đã từng bị khinh rẻ, bị hắt hủi, bị nhục chí. Nhưng các người có từng bỏ cuộc bao giờ chưa?"

"Ai trong các người dám nói mình không sợ cái chết ngay trước mắt thì bước ra đây?"

"Con người ai cũng sợ cái chết đến bất cứ lúc nào. Nhưng các người muốn ngồi đợi cái chết đến với mình hay chống đỡ đến hơi cùng cạn sức? Các người có muốn như thế không?"

Chúng tướng sỹ bên dưới đều nhìn nhau, mọi người đều gật đầu theo ý Tú Lệ Vương.

"Tú Lệ Vương muôn năm, Tú Lệ Vương muôn năm. Chúng ta nguyện chết cùng theo người."

"Được. Vậy hãy cầm vũ khí lên, dù cho là phế thải trong tay, nhưng hãy biến nó thành vũ khí lợi hại nhất để giết kẻ thù. Nếu không người chết sẽ là chúng ta. Sẽ là Bắc Yến cùng thân sinh phụ mẫu, huynh đệ tỷ muội của mình. Hãy tin ta. Chúng ta nhất định chiến thắng. Giết sạch lũ người Khuyển Nhung. Bắc Yến mãi trường tồn."

Bắc Yến mãi trường tồn! Bắc Yến mãi trường tồn! Trường tồn!

Bạn đang đọc truyện [Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11] Sói Bắc Yến được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Bắc yến truyền kỳ (tt)

Sở Kiều nhìn một lượt các tướng sỹ và quân đội Bắc Yến của mình. Bọn họ ai cũng hùng hực khí thế chiến đấu và quả cảm. Nhưng hôm nay nàng không làm gì khác hơn bằng việc động viên khích lệ tinh thần họ cùng sống chết với mình. Mà con đường sống hôm nay mong manh như sợi chỉ, mỏng đến một hơi thở nhẹ cũng có thể thương vong vô số.

Bắc Yến một lần nữa đứng trước nguy cơ bị giày xéo như năm năm trước tại Bắc Sóc trong cuộc chiến tranh Bắc phạt lần thứ nhất.

Lần ấy, nàng còn hi vọng Yến Tuân mang binh mã từ chân thành Đại Hạ quay về cứu mình cùng con dân Bắc Yến. Nhưng hôm nay chàng đã hồi kinh mang theo chỉ vài trăm Hắc Ưng Nhân hộ giá. Thì dù chàng có mọc cánh quay lại đây cũng chỉ có con đường chết cùng nàng.

Xem ra hôm nay Bắc Yến lại lần nữa nhuộm màu huyết lệ và nguy cơ mất thành trì ngay trước mắt.

Yến Tuân. Ngàn vạn lần chàng hãy đi nhanh. Dù có nghe sấm nổ vang trời hay vó ngựa tung cát bụi cũng đừng quay đầu trở lại.

Nói đoạn nàng bảo Hạ Tiêu dẫn chúng tướng sỹ cùng binh đoàn khởi hành đi Bắc Sóc quan trước. Minh sẽ theo sau, sau khi gửi một bức thư khẩn đến Sở Thành để cầu viện binh.

...

Một lát sau Sở Kiều trở ra cầm theo một lá thư niêm phong cẩn thận. Nàng dặn dò một thám báo từng lời từng chữ vô cùng cẩn thận, nàng cứ sợ bọn họ quên mà sơ hở sẽ hỏng chuyện lớn:

"Ngươi hãy mang thư này hỏa tốc gửi đến Ô tiên sinh ở Sở Thành, xin người viện binh cùng vũ khí cho chúng ta. Yến hoàng đang trên đường về Sở Thành, ngàn lần không để người biết được chuyện lá thư và tình hình Bắc Yến. Nếu không người sẽ khó giữ tính mạng nếu quay về đây viện binh. Ngươi nhớ kỹ chưa?"

"Dạ, thuộc hạ nhớ kỹ. Trăm lần cũng không để Yến hoàng biết được việc này. Thuộc hạ lập tức lên đường ngay."

Sau khi nhìn thấy thám báo ấy khuất bóng xa, nàng mới yên tâm lên ngựa, phóng hướng về Bắc Sóc quan. Từ Bắc Yến quân doanh đến nơi đó tầm bốn canh giờ. Nàng phải nhanh để đuổi kịp Hạ Tiêu và chúng tướng sỹ. Hơn nữa Yến Oanh, hài tử đang chờ nàng.

Bắc Yến hôm nay dù phải hi sinh, nàng cũng sẽ bảo vệ vùng đất này đến hơi thở cuối cùng!

Chiến mã phi nhanh gió thốc thổi bạt cả áo choàng tốc lên từ phía sau, tóc vị nữ vương tung trong không trung như muôn vãn sợi mây đen tuyền óng ả.

Chân chiến mã phi nhanh cũng không bằng sự nóng trong lòng vị nữ vương. Rất nhiều người đang chờ nàng phía trước. Dịch cũng có, dân chúng cũng có và cả cái chết, cũng có thể chờ nàng nơi ấy.

...

Khi nàng vượt kịp tướng sỹ Tú Lệ Quân cùng binh đoàn của mình thì cũng vừa kịp đến Bắc Sóc quan. Dân chúng hai bên thành quỳ rạp nghênh đón nàng. Nhưng thay cho sự vui mừng như thường lệ chúng dân vãi chào thì mọi người đều lo lắng, sợ sệt, có người thì khóc, có người mắt tràn bóng nước sợ hãi, có người rên rỉ tên nàng... Tú Lệ Vương mong người hãy cố gắng bảo vệ Bắc Sóc quan, xin người hãy bảo vệ dân chúng chúng ta!

Nàng rảo mắt nhìn dân chúng của mình. Ánh mắt họ, khuôn mặt sợ hãi lẫn yếu đuối như dân chúng thành Xích Độ, cửa khẩu Xích Nguyên năm nào. Dân chúng tay không tấc sắt như những con cừu non sẵn sàng bị bầy sói ngoài kia ăn thịt bất cứ lúc nào, nếu hôm nay quân đội nàng thất thủ.

Tin tức vũ khí cả binh đoàn bị thiệt hại đã lan đến đây nhanh chóng nên mọi người đều lo sợ mà tề tựu hai bên đường, chỉ để chờ nàng và gửi gắm hi vọng lên nàng cùng Tú Lệ Quân.

Nếu phải chờ cứu viện từ Ô tể tướng cũng mất ít nhất mười ngày mới đến được đây. Nàng chỉ là gửi thư khẩn đề phòng mình có thể cầm cự được ngần ngày ấy. Chứ thật ra khi bọn họ đến đây không chừng chỉ toàn xác nàng và tất cả chiến sỹ Tú Lệ Quân cùng thành trì bị chiếm đoạt.

Bé tắc!

Đường cùng cũng phải đánh! Đánh đến hơi thở cuối cùng!

Nàng quay một lượt ngựa ra trước sau, ánh mắt vị nữ vương trẻ vô cùng kiên định và quật cường, cất tiếng đồng dục vô cùng rắn rỏi nói với tất cả người dân bên dưới:

"Hỡi tất cả dân chúng Bắc Sóc quan. Hãy nghe ta nói đôi lời."

"Năm năm trước, ta đã từng không bỏ rơi các ngươi thì năm năm sau vẫn vậy!"

"Ta xin thề dưới bầu trời Bắc Yên. Nếu Sở Kiều ta còn sống một ngày, ta nguyện dùng cả tính mạng và máu thịt này để bảo vệ Bắc Yên, cho đến khi trút hơi thở cuối cùng. Cho nên, các người phải tin tưởng chúng ta. Ta sẽ bảo vệ các người."

"Hãy cho ta thấy sự khích lệ của các người, sự động viên bằng tất cả tấm lòng để tiếp sức mạnh cho Tú Lệ Quân quyết chiến, quyết tử nơi sa trường."

Vị nữ vương trẻ dùng tất cả tấm chân tình của mình cùng sự kiên định vững chãi trấn an lòng dân khiến bọn họ dù vô ngựa Khuyển Nhung chỉ cách bên trong bởi một cổng thành cũng không hề nao núng. Bọn họ một lần nữa đặt tất cả sự tin tưởng và hi vọng lên Tú Lệ Vương.

Đám đông hai bên đường đồng loạt tung hô sỹ khí khích lệ đoàn quân. Bởi họ biết Tú Lệ Vương bây giờ là cứu cánh duy nhất và cuối cùng ở Bắc Yên này. Dù quân đội của hoàng triều Sơ Nguyên có hùng mạnh đến đâu, vô ngựa Hắc Ưng Nhân có hung hãn thế nào nhưng nước xa không thể cứu lửa gần. Tú Lệ Vương là niềm tin và sự sống duy nhất họ mong đợi. Đám đông có vài người hét lên rồi lần lượt những người xung quanh cũng hưởng ứng. Trong chốc lát, tất cả đều tung hô khẩu hiệu:

Tú Lệ Quân quyết chiến! Tú Lệ Vương muôn năm! Tú Lệ Quân quyết chiến! Tú Lệ Vương muôn năm!

Đoàn quân kỵ binh Bắc Yên cùng Tú Lệ Vương giờ tay chào tạm biệt dân chúng rồi lần lượt khỏi giá ra khỏi thành. Nữ vương trẻ trong áo bào trắng cùng khôi nón giáp bóng, mái tóc đen tuyền được buộc gọn phía trên đỉnh đầu, khuôn mặt mỹ lệ bội phần, vô ngựa tung hí vang trời dẫn đầu đoàn kỵ binh xông thẳng ra ngoài thành.

Cánh cửa của sự sống và cái chết thật ra cũng gần nhau trong gang tấc, chỉ khác là nếu con người quá sợ hãi thì khoảng cách đó càng xích lại gần hơn mà thôi.

Trước mặt bọn họ là một đội quân khí thế ngất trời, mặt mày dữ tợn, quân lính đứng tề tựu đông vô số. Bọn người mắt xanh mũi dài Khuyển Nhung không bao giờ chịu yên phận sống bên cạnh Bắc Yên. Hết lần này đến lần khác tìm cơ hội tấn công. Mà có vẻ lần này bọn chúng dàn không ít công phu để nàng lâm vào đường cùng.

Một tên áo xanh phóng ngựa chạy đến, buông lời giễu cợt lẫn khiêu khích nàng:

"Tú Lệ Vương, đã lâu không gặp, hôm nay ta có món quà muốn biếu ngươi. Không biết ngươi có vui vẻ đón nhận."

Hắn vừa nói vừa chỉ tay về hướng bên cạnh. Trước mặt nàng là hải tử Yên Oanh, Oanh nhi bị treo lên giàn giáo, cọc nhọn bên dưới được nối với một sợi dây thừng. Nếu ai đó bắn trúng sợi dây, Yên Oanh sẽ rớt xuống dàn cọc mà chết tức khắc. Một sự tức giận kinh người như hỏa trời bốc cháy trong người. Nhìn những cọc nhọn kia lên tường đến nếu Yên Oanh bị rớt xuống sẽ như thế nào, cả người nàng như bị xé ra từng mảnh, đau buốt tâm can. Hai tay vị nữ tướng co siết chặt, mười móng tay bấm vào da thịt đỏ tấy.

Nhận Bình cùng Hoàn Hoàn bên cạnh cũng lạnh người, mặt hốt hoảng nhìn Tú Lệ Vương. Hoàn Hoàn cũng có hải tử, nên nàng hiểu Tú Lệ Vương người đang đau như thế nào nên cũng không kiềm được sự tức giận nhìn tên Khuyển Nhung đang đứng trước mà quát kinh người:

"Lũ chó các người. Một hải tử cũng có thể đem làm con tin rồi đối xử như vậy. Đúng là súc sinh! Hãy xem ta lấy mạng các ngươi!"

Nói đoạn Hoàn Hoàn phóng ngựa chạy đến chỗ tên đó, gươm chém từ trên xuống xả vào đầu hắn. Hắn nhanh tay lách người, vung lại một kiếm đỡ chỗ kiếm nàng. Hai bên giành co một lúc được khoảng mười hiệp thì hắn bay lên tung một cước mạnh khiến nàng ngã ngựa rớt xuống.

Từ xa, Cảnh Dân thấy thế liền phóng đến gươm kiếm đỡ cho tề tử. Nhanh như cắt, hắn thúc ngang eo Hoàn Hoàn kéo nàng lên ngựa chạy vào chỗ quân Bắc Yên đang đứng.

Bên kia, tiếng Yên Oanh nhìn nàng khóc không ngừng vì sợ hãi. Tú Lệ Vương nhìn hải tử của mình, đau thương dâng lên một vùng u ám trong lòng. Nước mắt như muốn trào trào xối xả. Nhưng sự quật cường của vị nữ tướng bao năm trên sa trường không thể cho nàng nhiều nước mắt hơn sự quả cảm chiến đấu.

Chiến tranh luôn khốc liệt. Nước mắt không thể làm kẻ thù khiếp sợ. Chỉ có dũng cảm đương đầu cùng mũi gươm sát bén cùng lòng tin kiên định mới là vũ khí giết kẻ thù quyết liệt nhất.

Khí thế quân Khuyển cứ hùng dũng đập chông kèn inh ỏi nhằm hạ khí thế quân Bắc Yên. Tướng Khuyển thúc ngựa chạy đến khích bác nàng hồng đề nàng chịu ra quyết chiến với hắn. Nếu không sẽ cho người bắn dây thừng chỗ Yên Oanh.

Hạ Tiêu, Nhạn Bình, Sỹ Thanh và chúng tướng quân khác cũng phóng ngựa lên trước xin nàng cho ra ứng chiến. Nhưng nàng đã gạt tay bọn họ. Rồi giờ đôi tay gầy của mình qua phía quân Khuyển, nhằm ý bảo bọn họ im lặng một chút. Nhạn Bình nước mắt ngần dài nhìn vị tỷ tỷ ngày ngày bên mình rồi nhìn về phía Yên thế tử, hải tử còn quá nhỏ để chịu sự đả kích này. Một nỗi thương tâm dâng trào trong ánh mắt thiếu nữ, như có thể chết thay cho hải tử, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Tú Lệ Vương nhìn về hướng Yên thế tử bằng ánh mắt kiên định, cất giọng lạnh lạnh nhưng rắn rỏi nhưng ngữ khí vô cùng dịu dàng:

"Oanh nhi có sợ không?"

Tiếng hải tử trả lời dồn theo tiếng nấc nghẹn ngào: "Hạ, hạ...Oanh nhi không sợ, vì đã có A ma ở đây." Hạ hạ...

Tú Lệ Vương nghe hải tử nói trong tiếng uất nghẹn, lòng chợt se cứng, một lúc sau mới lên tiếng:

"Oanh nhi có biết, nếu hôm nay quân Bắc Yên bại trận thì sẽ có rất nhiều người phải chết."

"Như Hoài Ngọc, Gia Cát, Thôi Vũ, Quý Ly, cùng nhiều thúc phụ bá mẫu, tất cả đều chết. Oanh nhi có muốn thấy như vậy không?"

Hạ hạ hạ..."Oanh nhi không muốn bọn họ chết." Yên Oanh càng khóc nức nở hơn. Tiếng hải tử thanh âm trong trẻo như chiếm cả trời đất. Nhưng bọn người Khuyển Nhung kia đâu xem đó là tội ác, bất nhân, bọn chúng chỉ trỏ, to nhỏ hướng về hải tử và Tú Lệ Vương ra chiều vị nữ vương kia đang cố ý kéo dài thời gian để cầu viện binh.

"Vậy nếu hôm nay A ma quyết tâm bảo vệ họ, có thể Oanh nhi sẽ chết. Con có sợ không?"

"Hạ hạ hạ, Oanh nhi không sợ. Oanh nhi cũng muốn bảo vệ bọn họ, Oanh nhi sẽ giống A ma bảo vệ Bắc Yên. Hạ hạ..."

Tiếng khóc của hải tử rung động tâm can toàn quân Bắc Yên. Người người đều rung rung sóng nước, sụt sùi nhìn bóng dáng nhỏ trên cột cao.

"Được. Oanh nhi ngoan lắm."

Lời vừa dứt với hải tử đã thấy Tú Lệ Vương mặt sắt lạnh, bóng nước cơ hồ đã lau khô, người buông hai tiếng khiến đoàn kỵ binh đều thất kinh hốt hoảng, nhưng lệnh chủ soái họ nào dám khinh suất.

"Tiến lên!"

Ào ào ào... tiếng vó ngựa gầm thét vang trời, tiếng binh khí va vào nhau sắt lạnh. Chân trời gió bụi vùn vùn cùng bóng người ngựa phóng vào nhau quyết liệt.

Máu đã văng khắp nơi trên người Sở Kiều. Nàng cơ hồ không còn nhiều suy nghĩ ngoài hai tiếng "chiến tử". Tên tướng Khuyển Nhung lần lượt tên này đến tên khác bay đến tấn công nàng.

Nàng ngã người ra phía sau nằm trên thân ngựa, kiếm kia vừa bay đến cơ hồ định một lần lấy đầu Tú Lệ Vương nhưng không ngờ nàng nhanh mắt né được. Kiếm người nọ vừa lướt qua thân người nàng đã bật dậy tung hai chân lên trời, đánh nhào một vòng ra phía sau, đập mạnh vào lưng tên Khuyển, khiến hắn chúi nhủi, không nghĩ ngợi nhiều, nàng giáng thêm một kiếm vào đầu hắn. Đầu người rớt xuống, ngựa kia thất kinh tung vó chạy vô định đến chân trời.

Gần đó Nhạn Bình cũng cực lực chống đỡ hai tên lính vệ, tay nàng nhanh như cắt dùng chủy thủ nhỏ rút ra bên hông đâm vào hạ hầu bọn chúng.

Quân Khuyển Nhung đông vô số, kỵ binh Bắc Yên không kém cạnh nhưng do vũ khí bị hư hại nghiêm trọng không còn sát bén nên khả năng sát thương giặc không có, ngược lại bị quân Khuyển đâm giết không ngừng.

"hahah Tú Lệ Vương, ta khuyên ngươi nên chịu hàng thì sẽ không ai bị thương vong thêm. Ngươi không sợ chết, nhưng hải tử của ngươi, ngươi thật nhẫn

tâm "

Tên tướng Khuyển Nhung vẫn giao hoạt trước mặt nàng. " Hừ, hài tử của Tú Lệ Vương này chỉ sợ không thể bảo vệ được quê hương mình chứ không biết sợ chết là gì."

" Được, đến chết vẫn rất ngang ngạnh, có khí khí. Ta rất thích. Để xem hôm nay ta có lấy đầu ngươi được hay không?"

Nói đoạn tướng Khuyển phóng tiến về phía nàng trong chớp mắt. Bọn chúng thường dùng kiếm và súng đốt, không ngờ bây giờ cũng dùng thủ tiễn như người trung nguyên. Nhưng tiếc thay, tài sức không có làm sao giết được nàng.

Sở Kiều rút bên hông ra đoạn chủy thủ nhỏ phóng trả lễ tên tướng Khuyển, trúng ngay bả vai hấn, hấn tức tối phóng ngựa thẳng về phía nàng gần trong gang tấc. Kiểm kia đã gần sát cổ.

Choảng! Hạ Tiêu xuất hiện đúng lúc đỡ giúp nàng đường kiếm.

" Tú Lệ Vương, ngươi mau chạy về hướng Yên thế tử để giải cứu, sau đó chúng ta sẽ bảo hộ mẫu tử ngươi rời khỏi đây trước."

" Không được. Ta sao có thể vì tính mạng mình mà bỏ các người cùng con dân Bắc Yên. Nếu hôm nay phải chết, chúng ta sẽ chết chung cùng bọn họ."

" Tú Lệ Vương, người đừng cố chấp nữa. Người còn ắt sẽ còn hi vọng. Nếu người có chuyện gì, Bắc Yên sẽ không ai chống đỡ."

" Hừ, ngươi tưởng ta đi rồi, Bắc Yên bị chiếm đóng, các người đều chết hết, ta còn hi vọng cho ai? Điền rõ. Có chết sẽ cùng chết với nhau!" Nói đoạn Sở Kiều quay ngựa trở lại đến chỗ Hoàn Hoàn giải vây.

Bây giờ chiến trận lâm vào quyết liệt hơn. Toàn quân Bắc Yên đã thương vong hơn hai phần ba, còn quân Khuyển chỉ vài trăm tên gục xuống. Khí thế đã thay đổi.

Đằng xa, tiếng Yên Oanh khóc nức nở nhìn nàng. Hài tử không phải sợ chết mà khóc chỉ vì thấy A ma đang bị công kích đến nguy ngặt nên hoảng sợ khóc nức nở. Yên Oanh, hài tử luôn rất hiểu chuyện và thông minh.

Nhưng hôm nay, có lẽ mẫu tử chúng ta sẽ cùng tử chiến nơi này. Yên Oanh, A ma xin lỗi hài nhi. Nếu có kiếp sau, hi vọng Oanh nhi sẽ được sinh trong thời bình thịnh thế thật sự. A ma rất tự hào về hài nhi.

Ánh mắt dâng sóng nước miên mang trĩu trĩu nhìn hài tử nhỏ bé chỗ xa kia tuy rất đau thương nhưng lại rất hạnh diện bản lĩnh của hấn.

" Tú Lệ Vương, người hãy nghe chúng ta. Ta và Nhạn Bình sẽ hộ tống người thoát vòng vây chạy về Sở Thành. Người còn thì còn cơ hội lấy lại thành trì. Người mất đi rồi, thành trì cũng mất thì hi sinh như vậy liệu có đáng hay không?" Hạ Tiêu chạy đến khuyên nhủ nàng lần nữa. Lần này lại có Nhạn Bình, Hoàn Hoàn, Cảnh Dân, Sỹ Thanh.

" Đừng vậy, người hãy mau cùng Yên thế tử thoát khỏi nơi này trước. Quân ta đã thất thủ hoàn toàn rồi, phu thê muội sẽ yểm trợ cho người rời khỏi đây. Tú Lệ Vương, người hãy nghe lời khuyên của bọn ta." Hoàn hoàn mặt dính máu do bị thương trên mặt nhưng vẫn cố khuyên can nàng.

" Hoàn hoàn, Yên Oanh không muốn Nguyên Cát cùng các hài tử khác phải chết nên mới tình nguyện chết dưới cọc cột kia, sao ta có thể vì vậy mà để phu thê các người chết thay mẫu tử chúng ta. Đừng khuyên ta nữa. Chúng ta cùng sống thì cũng sẽ cùng chết với nhau."

Sở Kiều kiên định nhìn bọn họ, nàng giơ đôi tay nhỏ của mình lên, nắm tay chúng tương sỹ xung quanh đồng đặt lên mu bàn tay mình. " Đồng cam cộng khổ! Đồng sinh cộng tử!"

" Được. Vậy cùng tử chiến cùng Bắc Yên." Năm người Tú Lệ Quân bọn họ đời này kiếp này chỉ nguyện làm đồng sinh cộng tử chiến hữu bên nhau.

Một sự kiên định, cố chấp và bất phục!

Nhưng rất tiếc, năm sinh mạng tướng lĩnh cùng một hài tử. Tất cả chỉ như những ngọn cỏ có cổ chống đỡ gió đông. Một cơn bão ồ ạt đến sẽ quét sạch hết bao gồm những tàn dư còn sót lại.

Bởi chiến tranh là sát phạt, là chết chóc không ngừng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện [Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11] Sói Bắc Yên được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176: Khi cừu nổi giận

" Tú Lệ Vương, ta khuyên ngươi đừng cố sức nữa. Chịu hàng bọn ta may ra còn giữ được mạng hài tử của mình. Nếu không, chỉ có con đường chết. "

Giọng khàn vãn đục của tên tướng Khuyển Nhung khiến nàng khó chịu vô cùng.

"Chó gặc Khuyển. Dù hôm nay chúng ta chết, người chiếm được thành trì. Hoàng triều Sơ Nguyên cũng sẽ dùng Bắc Yến làm mồi chôn lấp các người." Sở Kiều hẳn giọng đã kích lại hẳn.

Tướng Khuyển Nhung này năm xưa chỉ là một viên tướng nhỏ, trong đợt càn quét nhiều năm trước, nàng đã tha chết cho hắn một lần vì nghĩ hắn chỉ là một tướng quen, không đáng giá như người thủ lĩnh đã bị nàng giết. Nếu ngày ấy nàng truy cùng giết tận bọn chúng thì đâu có họa ngày hôm nay.

Bắc Yên lâm vào hoàn cảnh thế này, nàng hồi hận khôn xiết.

Tha cho kẻ thù có dã tâm giết mình trực tiếp hay gián tiếp sẽ gây nên hiểm họa không lường.

Sự mềm yếu của một nữ nhân khiến nàng chùng mình xuống tay vấy máu, để giờ đây hài tử lại trở thành nạn nhân của chính mình.

Sở Kiều ơi Sở Kiều! Ta luôn tự cho rằng mình thông minh nên luôn dùng suy nghĩ của mình làm thước đo hành động của người khác. Ta dùng sự mềm yếu của mình để đánh giá một con người.

Chiến tranh là tàn nhẫn. Nhân nhượng đồng bộ với hi sinh mạng sống của mình hoặc những người mình yêu thương.

Ta từng trách chàng, ta trách chàng đuổi cùng giết tận bọn người Hạ Tiêu, Tây Nam trấn phủ sứ, ta trách chàng nhả tâm ra tay với người của Đại Đồng Hành, nhưng đâu biết sự hiểm họa khôn lường trong ấy. Nhưng nếu bọn người họ cũng phản bội lại chàng, thì người chết sẽ là ta hoặc chàng.

Để có được hòa bình chân chính, phải dùng cái đầu lạnh để thích ứng. Những việc làm của con người trong thời chiến loạn, căn bản không có đúng hoàn toàn và sai hoàn toàn.

Khi máu xương của người thân thật sự của ta rơi xuống, ta mới thấy được nỗi đau xé lòng như thế nào, sự căm hận thấu trời và lòng tin chính nghĩa sẽ bị ăn mòn ra sao?

Ta một đời sống vì tín ngưỡng của mình, ta cứ ngỡ sẽ mãi mãi bảo vệ được người ta yêu thương nhưng đâu biết rằng, hải tặc sẽ có ngày chết bởi mẩu thân của hắn.

Chính nghĩa là đâu? Niềm tin cứu rỗi những người nô lệ, người bị hại là đâu?

Ha ha ha. Lỗi tai ta. Tai ta. Sở Kiều khỏ sở tự giấu mình trong lòng.

"Tù Lệ Vương, chắc ngươi cũng không ngờ mình lâm vào bước đường hôm nay. Nếu ngươi đã ngoan cố như thế. Chi bằng ta tiễn hải tặc về tuổi vàng trước chờ mẫu thân."

"Ngươi!..." Sở Kiều trừng mắt nhìn hắn.

Không đời nào suy nghĩ nhiều, tướng Khuyển Nhung quay sang bảo thuộc hạ:

"Đưa cung tiễn cho ta."

Năm người Sở Kiều lúc này đã bị vây ở giữa chiến trường trước cổng thành Bắc Sóc hai mươi dặm, xung quanh chỉ còn vài tướng sỹ Bắc Yến còn sống sót đứng bảo vệ chủ soái. Đánh cũng không được mà chạy cũng không xong.

"A maaa... hur hur hur..."

"Đừng. Đừng mà..." Sở Kiều rên xiết nhìn mũi tên đang nhắm hời tử. Không kiềm chế được sự tức giận cùng đau đớn, nàng lao người về hướng gác Khuyển, quyết tâm sống chết với hắn.

"Tú Lê Vương người cần thân." Đám người Hạ Tiêu hét lên kinh hãi phía sau.

Quân Khuyển vây quanh nàng, dùng khiêng chèn vào trở lại chỗ lúc này, có người thúc kiếm đâm từ phía sau. Bốn phía bị vây khốn, không thể càn lên được. Sở Kiều đau đớn tột cùng nhìn hai từ đang vùng vẫy trên sợi dây, mắt ướt nhòa, mắt đỏ bừng vì sợ hãi.

Tai ta, lỗi tai ta. Oanh nhi, mẫu thân xin lỗi. Oanh nhiiiiii...

Tướng Khuyển tử từ buồng tên ra khỏi cung, Sở Kiều khom xuống vội lấy chùi thủ trong người ra, nhưng rất tiếc không còn cái nào. Nàng nhưn người mình bay lên cao, rút kiếm bên hông phóng mũi tên lao đến.

Do hướng nòng đứng gần chỗ tướng Khuẩn nên thanh kiếm nòng vung ra căn bản chỉ chống chơi vêu ớt chứ không thể chặn mũi tên được.

[illegible]

Yên thế tử! Hu hu... Nhan Bình nhắm mắt quay qua Hoàn Hoàn gục đầu vào người nàng khóc nức nở.

Tiếng hét vị nữ vương đau xé lòng vang giữa không trung, muốn nứt toạc bầu trời biển máu dưới chân Bắc Sóc quan, lẫn át cả tiếng chiêng công reo của quân Khuyển. Gió thổi cờ phướn Khuyển Nhung tung bay một góc trời, một màn thê lương cùng cảm phần tội độ, ánh mắt lửa của nữ vương có thể thiêu sống tướng Khuyển nếu giờ nàng đang đứng trước mặt hắn.

Từ xa nghe tiếng gió rít xixiii rất ngắn, mũi tên khác xẹt ngang giữa không trung, một góc nghiêng vừa phải lao đến đâm ngang mũi tên đầu bắn ra, khiến nó rớt xuống dưới đất khi vừa chạm đến sống mũi hải tử.

Nhanh như cắt vì tức giận, giặc Khuyển lấp thêm mũi thứ hai xé gió lao về phía trước, lần này quyết tâm cắt đứt dây thừng kia không khoan nhượng.

Cũng từ góc lúc này, một mũi tên khác lao mình trong cái chớp mắt của một người, bên tai chỉ kịp nghe tiếng vuuuuu nhẹ thì đã thấy tên của giặc Khuyển vỡ gãy làm đôi ngay chỗ dây thừng.

Trong tích tắc. Một mũi tên thứ ba được phóng ra từ góc ấy.

Phựtttt!

Đầu nhọn của tên cắm sâu vào lòng ngực chủ tướng Khuyển Nhung, người vừa bắn ra hai mũi tên đoạt mạng hải tử Tú Lệ Vương khi này.

Hai mắt hắn chỉ kịp trợn lên nhìn hướng tên bay ra rồi gục đầu tại chỗ. Chúng tướng sỹ Khuyển Nhung kinh hồn bạt vía. Chỉ trong vòng chưa đến ba cái chớp mắt của bọn họ mà hải tử không những không vong mạng, ngược lại chủ soái chết thảm không kịp kêu la. Lòng quân hoang mang, tướng sỹ nhìn nhau trong kinh sợ.

A ma....hự hự hự.... A ma... hự hự hự.

Sớ Kiều chưa kịp định hình thì đã thấy bóng người mặc phục bào lục sắc xé gió lao ngra ngang mặt mình, khối bụi tung mịt mù một mảng trời.

Yénnn... Nhạn Bình ú ớ kinh hô.

Người mang phục bào lục sắc nhúng người một cái trên lưng ngựa sau đó tung người lên không trung ném mình đến chỗ thanh gỗ bắc ngang treo hải tử. Phựtttt. Dây thừng đứt làm đôi, người ôm ngang hông hải tử, hạ cánh tay đang trên xà ngang nhúng mạnh một lần nữa, lao nửa thân người dưới rớt ra khỏi chỗ cọc nhọn. Một lát sau, nam nhân và hải tử ôm nhau đứng dậy. Hải tử hoảng hốt khóc không ngừng trong ngực nam nhân. Nam nhân nhẹ nhàng ôm đầu hắn xoa nhẹ, nói rất khẽ: "A mã đã về. Oanh nhi đừng sợ."

"Hự hự hự... A mã... hự hự A mã, Oanh nhi sợ lắm. Hự hự..."

Là chàng! Sớ Kiều mừng reo trong lòng nhìn bóng dáng nam nhân cùng hải tử đang lẫn lộn trong biển người chỗ xa kia.

Kẹtttttttttttt.

Từ phía xa, cửa thành nâu sẫm bị gột giữa của thời gian trở nên bạc màu vang lên một loạt tiếng động chậm rãi, ỳ ạch. Một lát sau, cửa thành Bắc Sóc bị mở bung, hàng ngàn người dân Bắc Sóc mặc áo vải, tay cầm rựa, kích, dao phay, lưỡi liềm, gậy, gộc đủ loại đồng loạt ào ra quyết chiến. Khí thế không hề hừng hực như vũ bão kỵ binh Tú Lệ Vương nhưng cũng đủ sức khiến kẻ thù kinh hãi bởi sự kiên định cùng niềm tin quyết tử của bọn họ.

Từ trên cao nhìn xuống Bắc Sóc quan như bây ông võ tở. Người người lớp lớp tràn ra khí thế vũ bão, nét mặt tức giận như đang cắn hận nhưng tay vẫn không ngừng giờ nắm đầm lên xuống đều đặn cùng đoàn người.

Tiếng la tung hô khẩu hiệu: Bắc Yên mãi trường tồn! Bắc Yên mãi trường tồn! Bắc Yên mãi trường tồn!

Đi về hướng Tây, vó ngựa của vài viên tướng đi trước, phía sau là đoàn người áo vải chạy bộ theo sau, trên tay bọn họ cũng có dao, rìu, búa, liềm, cuốc, gậy... Hường Nam cũng có một đoàn người ngựa như thế. Tất cả khí thế hừng hực, tiếng tung hô khẩu hiệu Bắc Yên làm kinh hãi cả một nửa đại lục Tây Mông.

Tất cả bọn họ đều là quan quân giữ thành cùng dân chúng Bắc Sóc quan, Vạn Thành, Xích Độ thành và vài vùng lân cận, mọi người đều quyết tâm sống chết giữ Bắc Sóc quan. Cho nên trong trận chiến hôm ấy, nếu một trong số họ ngã xuống thì vẫn có người Bắc Yên khác đứng lên.

Theo sau đoàn quan quân trấn thành phía Nam là bóng ngựa kỵ binh cờ hiệu chữ Yên cùng chim ưng trên nền vải đen tung bay phát phới giữa không trung.

Bắc Yên mãi trường tồn tinh thần bất khuất, bất phục và quả cảm nhất mọi thời đại của đại lục Tây Mông!

Sớ Kiều, Hạ Tiêu, Nhạn Bình, Hoàn Hoàn, Cảnh Dân, Sỹ Thanh, mọi người đều nhìn nhau nở nụ cười hạnh phúc. Những con cừu Bắc Yên đã nổi giận, mà sự nổi giận ấy thật kinh người có thể nuốt chửng mọi kẻ thù bằng khí thế của mình. Người này ngã xuống, người khác sẽ đứng lên.

Một sự bền bỉ ngoan cường khiến bọn giặc Khuyển Nhung phải kinh hồn bạt vía bỏ chạy khắp nơi. Mà sau trận chiến ấy, Khuyển Nhung tuyệt nhiên không bao giờ dám dây dưa với Bắc Yên hay càn quấy gì nữa. Bọn chúng khiếp sợ tinh thần chiến đấu quyết tử của Bắc Yên, nề phục sự kiên định cùng lòng dũng cảm của đoàn kỵ binh Tú Lệ Quân cùng vị nữ vương tuyệt sắc nhưng anh hùng bất khuất đến phải ngưỡng mộ.

Lịch sử Tây Mông khi ghi lại giai đoạn khốc liệt ấy, mọi người đều hoảng hốt lo sợ. Nếu như, nếu như vị nữ vương ấy phút chốc thay đổi quyết định của mình, quyết tháo chạy về để đô thì liệu những con cừu Bắc Yên kia có đủ dùng khí đứng dậy hay Bắc Sóc quan lại bị rơi vào tay người Khuyển?

Nếu như vậy thì một trận máu tanh nữa sẽ nổi lên khắp đại lục trung nguyên lẫn biên giới phương Bắc người Khuyển, liệu có dân tộc nào khác cũng đang dòm ngó lẫn lén chiếm trung nguyên? liệu có ngôi yên hay sẽ nhảy vào tranh đoạt thiên hạ một lần nữa?

Tất cả đều là một ẩn số. Mà chính vị nữ vương trẻ ấy, Tú Lệ Vương người đã làm nên kỳ tích, đánh bại mọi âm mưu đang rắp tâm hoặc sắp sửa bành trướng của các thế lực ngoại bang đều khiếp sợ và thu vó ngựa của mình. Sự tồn tại của nàng là mối đe dọa cùng nề sợ đối với bọn họ.

...

Tối hôm ấy, nàng ở chỗ Yên Oanh dỗ dành hài tử một lúc lâu vì Oanh nhi còn quá nhỏ để chịu phải đã kích lớn như vậy. Sau khi com nước xong xuôi, nàng đặt hài tử vào giường cho đến khi hân ngủ thiếp đi mới thật sự yên tâm đi về phòng mình.

Khi Yên Tuấn thu xếp xong việc quân cơ cùng số dân bị tử trận và trọng thương xong mới trở về phủ, chàng có ghé thăm Oanh nhi nhưng thấy hân ngủ rồi nên rào bước qua chỗ Sở Kiều thăm nàng một chút.

"Ta vào được không?" Yên Tuấn hỏi nhẹ người bên trong.

"Uh, người vào đi." Sở Kiều dịu dàng đáp lại.

Chỉ mới nửa ngày không gặp nhau mà thấy như đã trải qua cả một đời người. Khi đang trong lòng địch. Nàng cứ ngỡ suốt đời này bọn họ sẽ không bao giờ được gặp nhau nữa. Nên cảm giác thương tâm bị dồn nén kịch liệt. Nhưng giờ đối diện với người trước mặt, muốn vạn lời nói đều trở nên dư thừa vô cùng. Chỉ cần nhìn chàng thì mọi lo âu đều thoáng bay sạch. Chàng vẫn luôn như thế, vẫn xuất hiện khi nàng bế tắc nhất, khi nàng cần chàng nhất.

"Nàng có bị thương ở đâu không? Ta mang ít thuốc qua cho nàng tiện tay dùng." Yên Tuấn ôn nhu nhìn nàng thật lâu mới nói mục đích thật sự của việc đến thăm nàng.

"Ta không sao. Chỉ bị thương nhẹ ngoài da, không nghiêm trọng. Đa tạ người."

"Uh. Vậy ta đi đây." Nói đoạn Yên Tuấn đứng dậy nhìn nàng đầy uẩn chứa, sóng mắt êm đềm như nước, một lát sau người cũng quỳ quả trở ra cửa.

"Đừng! Đừng đi!" Sở Kiều vội chạy theo người phía trước như ngỡ chậm một phút giây nữa thôi người đó sẽ biến mất vĩnh viễn, luồn nhẹ đôi tay nhỏ của mình qua hai cánh tay Yên Tuấn, vội vàng ôm lấy vòng eo chàng, siết chặt như sợ người trong lòng sẽ vùng chạy khỏi mình.

"Ta không cho chàng đi đâu hết! Yên Tuấn. Từ giờ trở đi, ta sẽ không bao giờ rời xa chàng, cũng sẽ không để chàng rời khỏi ta." "Đừng đi đâu hết nữa. Ta xin chàng."

Vòng tay Sở Kiều đã ôm trọn người Yên Tuấn từ phía sau. Hơi thở nữ nhân gấp gáp phả sau lưng nam nhân khiến người bất giác dâng sóng tình mênh mang.

"Yên Tuấn, là ta đã sai. Ta hối hận đã rời bỏ chàng. Ta xin lỗi. Ngàn lần xin lỗi!"

Ta đã quyết định sẽ không giấu chàng mãi nữa. Ta sẽ khiến chàng lấy lại trí nhớ của mình. Dù cho chàng có chịu sự dày vò, chịu bao đau đớn cùng bi thương, ta sẽ cùng chàng đương đầu với chúng. Ta sẽ không chỉ bảo vệ chàng từ phía sau. Ta sẽ cùng chàng vượt qua những chướng ngại trong lòng chàng. Cho dù có xuống địa ngục một lần nữa. Ta không hề hối hận, ta sẽ đi cùng chàng. Đời này, kiếp này. Vĩnh viễn không rời xa."

"Yên Tuấn, ta yêu chàng. Rất, rất yêu chàng."

Trước mắt Sở Kiều một mảng bóng nước lai láng, nước làm ướt đầm một vùng lưng áo Yên Tuấn. Những lời này nàng chưa kịp nói ra bao lâu nay, tiếng yêu thương kia cứ ngỡ không nói người trong lòng cũng sẽ biết, nên cuối cùng đến khi lâm vào cảnh người đi kẻ ở mới biết ba tiếng "Ta yêu chàng" nó quý giá biết bao nhiêu. Là nàng hối hận, là nàng yêu nhưng không nói hết lời trong lòng, bây giờ nàng chỉ mong Yên Tuấn, chàng có thể biết được người trong lòng nàng thật sự là ai? Bao nhiêu năm rồi, nàng vẫn thế, vẫn yêu chàng tận tâm can sâu thẳm, mãi mãi không thể dứt ra được.

Người trong lòng dường như cũng thồn thức, tiếng tim đập liên thanh, Yên Tuấn giờ hai tay lên nắm lấy cổ tay nàng, nhẹ nhàng xoa xoa rồi dần tháo nói đôi tay đang siết chặt quanh eo mình ra, dịu dàng quay người ra phía sau, hơi thở phả lên đôi môi xinh như mộng của người bên dưới.

Hai cánh tay nam nhân đã ôm trọn người nàng, môi chàng ép sát môi nàng, vô cùng thô bạo bờ môi kia đã nhanh chóng chiếm trọn khuôn miệng nhỏ, chàng đưa răng mình cắn nhẹ lên đầu lưỡi nàng. Nghe hơi đau nơi đầu lưỡi nhưng vị ngọt của thanh âm yêu thương như điên cuồng vũ bão. Đau thương lẫn yêu thương cuộn trào bao nhiêu năm chất chứa, giờ đây như cơn sóng tình cuộn cuộn tràn bờ cuốn theo bao tỳ khuất cùng nhớ nhung xa cách.

Đôi tay nàng cũng vươn đến ôm người vào lòng, hai bàn tay siết nhẹ vào lưng chàng. Đường như hóa lực trong người nam nhân cuộn lên ngày một mãnh liệt. Hai tay người dò xét thô bạo trên lưng nàng, một tay đưa lên gần cổ cổ giữ thẳng bằng cho nàng. Tay bên dưới đặt ngay hông nàng, siết chặt người nàng vào mình chặt hơn. Nàng nghe thanh âm bên dưới mình như trỗi dậy, cảm giác lâng lâng ủa vào xâm chiếm cả người mình.

Máu thịt như muốn nổ tung bởi luồng điện mạnh mẽ đang luân chuyển. Trong phút chốc, nam nhân đã luồn tay vào vạt áo lưng nàng, nhấn nạy tìm kiếm khắp nơi trong vô định, hơi thở hai người càng trở nên gấp gáp hơn, gió từ đầu đã lùa vào da thịt nghe một vùng mát rượi.

Xiêm y lần lượt đã bị rũ bỏ. Nàng như thất thần trong không gian. Yến Tuấn phẩy tay tắt ngọn đèn cuối cùng trong phòng. Ánh trăng le lói ngoài mảnh cửa cảng làm khung cảnh bên trong thêm ủy mị và nóng bỏng. Yến Tuấn hai tay bế thốc nàng lên, chưa kịp đặt nàng lên chính giữa giường thì đôi môi kia đã thềm khát vùng da thịt cao vút trên ngực nàng. Hơi thở Yến Tuấn ngày một gấp gấp trên vùng đồi núi ấy, đôi tay như muốn nghiền nát sự mẫn cảm của vũ trụ hồng hoang. Nàng run người rên xiết trong vô định. Yển Tuánnn. Yểnnn Tuánnnn.

Bắc Yển, tín ngưỡng, dân sinh, chiến tranh, tàn khốc... Tất cả đều trôi dạt ở miền trời xa xăm nào đó, quang cảnh trước mắt nàng chỉ còn màu trắng xóa, hư vô cùng muôn vàn cảm xúc tê dại. Tiếng rên ừ ừ mãi không ngừng vang lên.

Nàng vươn đôi tay nhỏ kéo chặt người Yến Tuấn vào mình, người trong lòng yêu thương bao năm chồng chất, cứ gần rồi lại xa nên cảm giác muốn giữ thật chặt tham lam hơn để chiếm trọn tình hoa cùng thân xác ấy một cách trọn vẹn nhất.

Hơi thở của Yến Tuấn cùng bàn tay gầy nhám do chinh chiến nhiều năm trời ấy lần lượt đánh dấu lãnh thổ của mình trên mọi vùng da thịt trên người nàng. Vừa dịu dàng nhưng lại mãnh liệt, chẳng từ từ tiến sâu hơn vào vùng hoang sơ chỗ ỷ dệ nhất trên người nàng. Cảm giác đau đốn xen ngang bứt nhẹ trên bầu trời tối om, sau đó là một vùng vũ trụ bao la của dư vị ngọt ngào yêu thương cuốn cuộn. Sóng tình dâng miêng mang vô định của trời đất, cực khoái và hoan lạc đến tột cùng!

Bóng người nhấp nhô trong đêm bên mảnh liễu suốt một đêm dài cho đến khi ánh mặt trời đầu tiên hé dần trên đỉnh Hôi Sơn, hai thân ảnh mới dần thả lỏng nằm bên cạnh nhau chìm vào sự mệt mỏi.

Ngày mai, một kỷ nguyên mới trên bầu trời Bắc Yển, đánh dấu một tình yêu vĩnh hằng, vĩnh kết đồng tâm của hai đứa trẻ lưu lạc côi cút dưới chân thành Chân Hoàng Đại Hạ năm nào.

Họ đã cùng sống sót bên nhau sau bao biến cố, sau đó vẫn bền bỉ nắm chặt tay nhau đi tiếp cuộc hành trình dài không mệt mỏi của mình. Đôi người là vô thường nhưng khi họ còn cần nhau thì mọi chông gai chỉ là rào cản thấp bé và nhỏ nhoi.

Bạn đang đọc truyện *[Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11]* *Sói Bắc Yển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Sóng tình miên man

Nàng trở mình qua bên phải một chút, cả người cô tìm hơi ấm gần nhất để nhích vào. Cảm giác có gì đó vương vãi ngay mũi mình, hơi ngứa một chút làm nàng mở mắt ra.

Một vùng hắc mao rậm rạp trên vùng da thịt của Yến Tuấn khiến nàng giật mình. Bao nhiêu năm sống bên cạnh, dù đã từng âu yếm nhau rất nhiều lần nhưng những lần trước đây Yến Tuấn đều cố gắng giữ gìn cho nàng nên bọn họ chưa từng vượt qua giới hạn đến rũ bỏ xiêm y đối phương. Sau đó một lần dưới chân thành Chân Hoàng năm đó, lúc ấy nàng mơ màng do thuốc trị thương nên cũng không rõ thật hư thế nào.

Còn chuyện hôm qua, nàng bất giác cười thầm trong lòng, có gì đó thật khó nói, dù gì cũng xem như lần đầu nàng làm chuyện ấy cùng chàng nên không khỏi bẽn lẽn và ngượng ngùng. Nghĩ đến cảm giác lúc ấy, hai mạng tai đỏ ửng lên lúc nào không biết. Chỉ biết là trước khi y phục trên người chàng vội vàng được tháo tung thì người nàng đã không còn mảnh vải che thân, sau đó thì Yến Tuấn thôi tất nển. Trong lúc bọn họ hân hoan cảm giác khoái lạc trong tình yêu, nàng cũng nường tượng có gì đó trên ngực chàng, chỉ là... chỉ là không ngờ chúng lại nhiều đến thế!

Nghĩ đến đoạn, nàng nghe thân thể mình có luồng điện lâng lâng chạy khắp người lần nữa. Cảm giác tê dại trong vòng tay ấy khiến nàng hân hoan khó tả. Yến Tuấn đang ở thanh xuân đôi người lại xa nhau lâu ngày nên sự nồn nóng và mãnh liệt cứ như hỏa lực luôn ghim nén, chờ cơ hội để phát huy... chẳng trách chàng cứ hùng hực trên người nàng hết lần này đến lần khác, không mệt mỏi suốt đêm liền.

"Nàng chịu tình rồi à?" giọng Yến Tuấn nhu tình như mật rót bên tai nàng, nàng khẽ cự người một chút rồi lười biếng, lại rúc đầu vào người chàng thêm nữa.

"Chàng hư quá, làm người ta mệt mỏi suốt đêm qua, giờ còn trách ta ngủ nướng nữa. Ta cứ như vậy, xem chàng xử trí ra sao?" Sở Kiều giờ giọng nũng nịu với người bên trên. Bọn họ đã qua cái tuổi thiếu niên, thiếu nữ từ lâu nhưng đối với nàng, mọi chuyện cứ như mới hôm qua, tất cả đều còn mới mẻ, nhất là khi ở bên Yến Tuấn, thời gian trôi đi vô cùng chậm rãi, êm đềm như nước.

Yến Tuấn búng nhẹ ngón tay lên mũi nàng, có chút đau nhẹ, khiến nàng co ngón tay lại, đâm hờ vào ngực chàng, Yến Tuấn vội chụp bàn tay nàng khẽ đưa lên một bên má mình, áp nhẹ vào ôn nhu nhìn nàng thật lâu, như thể sau hôm nay bọn họ không còn nhìn thấy nhau nữa.

"Chàng nhìn lâu vậy? Mặt ta có dính gì sao?"

"Không phải! Chỉ là sợ nàng chạy mất thôi. Nên cứ lưu lại hình ảnh nàng trong đây trước đã, sau đó nàng có đi đâu... thì tùy!"

Nàng bật cười, giắt tay lại thụi mạnh lần nữa vào vùng cổ mỏng lớn hắc mao kia, vừa nói vừa mắng yêu người thương:

"Chàng hay lắm! Ta đây không chạy, ta càng không để chàng rời khỏi ta nửa bước, xem ai giữ chặt ai..."

Lời nàng chưa nói hết đã nghe khuôn miệng mình bị ai đó chiếm đoạt. Yến Tuấn thô bạo cắn vào lưỡi nàng, hôn nàng triền miên dào dạt đường như không hề muốn dứt ra.

Yénnnn.... Yénnnn... ta... cònnn... mệtttt...

"Nhưng ta... không thể... kìm chế mình được..."

Y phục trên người nàng và Yến Tuấn đã bị tháo bung từ hôm qua nên bây giờ chàng tấn công nàng có vẻ dễ dàng hơn. Đôi tay ấy vẫn luôn tham lam nghiền nát thân người nàng, bàn tay ấy như có mị lực cùng sự thuần thực hiếm thấy, nàng bất giác run người, đôi môi đào nhỏ khẽ kêu rên những tiếng đứt quãng... a... a... á...

...

"Ta yêu chàng, rất nhiều, rất nhiều." nữ nhân thì thào trong không gian trống rỗng. Ừa... Ừa... Ừa...

Tiếng sụt sùi và chạm chùn chụt nơi vùng đồi núi nhấp nhô ngày một lâu hơn, hai bên đỉnh núi cảm giác được cơn trớn nhiều lần trở nên tê dại và săn chắc hơn trong khuôn miệng nam nhân, trong khi ấy một bàn tay khác đã lần xuống vũ trụ mệnh mông bên dưới thám hiểm. Cao nguyên Bắc Yến dù có cao rộng bao nhiêu cũng không bằng cánh cửa thời không nơi ấy, sâu bất tận khiến người ngồi trên đam mê triền miên, mãnh liệt như dã sói và điên đảo vụn xói để tìm kiếm điểm dừng. Từng đợt sóng nhấp nhô ngày một nhanh hơn, tiếng rên xiết của nữ nhân khiến người ngồi trên càng hăng say tìm kiếm... Ừa... Ừa... ta yêu chàng... yêu chàng... rất nhiều... Ừa... Ừa... Yénnn... Yénnn... Tuánnn..

Hai bóng người song song sau tấm màn mỏng, gặp nhau tại một điểm hoan lạc đến tê dại, mắt người chứa đầy sự mê mị, điên đảo đến khao khát, đường như bao lời nói, hành động nào khác diễn tả cũng không bằng giờ phút này. Đôi trái tim yêu thương sóng tình triền miên trong vô định, hai thân xác cứ quấn vào nhau mãi không rời, nàng khao khát chờ đón, chàng như sóng nhớ bờ vô từng hồi liên miên. Khi yêu thương dâng cao khóa lấp đầy hai trái tim thì sóng tình bùng cháy cuồng nhiệt như chưa bao giờ muốn vơi bớt.

Trời đã sáng, bên ngoài đã nghe tiếng bước chân hạ nhân di chuyển mà người bên trong vẫn ào ạt nhấp nhô suốt từ sớm tinh mơ đến gần giữa trưa mới thôi.

...

Hự hự hự... Thanh âm yêu thương cứ gấp gấp nhanh dần rồi dừng lại bất ngờ, nam nhân như muốn trút hết nội lực còn sót lại bên trong ra, thúc mạnh vào người nằm dưới thật mạnh và sâu bên trong... một niềm sướng ấm tuôn ra ào ạt trong vùng vũ trụ hoang sơ ấy, mang theo sự hoan lạc đến tột cùng khiến nam nhân rên khẽ một tiếng lớn, còn nữ nhân bên dưới nhắm nghiền mi tâm thờ dốc một hơi dài, để tạm biệt sự hưng phấn đến say đắm lòng người!

...

Yến Tuấn buông người đầy mồ hôi xuống giường, chàng nghiêng người nằm cạnh nàng, nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc rối phủ trên trán Sở Kiều, nàng nhìn lên, nở nụ cười nhu tình bất tận nhìn người yêu. Thì ra những từ diễn tả "phu thê ân ái" là như thế!

Hai người họ yêu nhau sâu đậm đến tìm gan chất chứa đầy hình ảnh đối phương nên những giờ phút hoan lạc bên nhau ấy triền miên đến điên cuồng, là khao khát, là muốn chiếm hữu, là muốn dâng hiến, là muốn tâm liền tâm, là hai thân thể rời rạc thành một thể song song liền nhau.

Sở Kiều đưa cánh tay nhỏ chồm lên ôm choàng ngang hông Yến Tuấn, đầu nàng dụi vào ngực chàng, lắng lắng lắng nghe thanh âm vỗ vỗ nhịp tim chàng cùng hơi thở nam tính mạnh mẽ, cùng nội lực phi thường khiến nàng phải ngơ ngẩn suốt đêm.

Ợt ợt... Sở Kiều bất giác giật mình, nàng quay người ra khỏi lòng Yến Tuấn nhìn chàng cười nhạo:

"Chàng cũng biết đôi sao? Ta cứ tưởng chàng đã đủ no say từ đêm qua đến giờ rồi chứ?"

Yến Tuấn lờm lờm nàng mắng yêu: "Có ai mê từ như nàng không? Mặt trời đã lên từ khi nào mà còn nằm ở đây, không lo com nước cho phu quân, vậy mà cứ luôn miêng bảo: ta không cho chàng đi đâu hết?" Xiiii... Yến Tuấn khẽ đưa bên môi ra cười nhạo nàng, ngữ điệu hết sức trẻ con.

"A ha, chàng hay lắm! Ai đó cứ giữ ta suốt hôm qua đến sáng tinh mơ vẫn không thôi càn quấy? Chàng cứ chờ xem, người làm thê tử này sẽ cho chàng nhin vài bữa chết ai thì biết nha."

Người đối diện bây giờ chợt nhớ ra điều gì, vội vàng nghiêng người đến ôm nàng vào lòng, dịu dàng dỗ dành:

"Thê tử đáng yêu của ta, thê tử đáng kính của Yến hoàng, nàng có thể nguôi giận, đừng cấm ta chuyện ấy nữa thì chuyện gì ta cũng nghe theo nàng có được không?"

"Hừ... ai thèm nghe chàng nói." Sở Kiều giả giọng hờn dỗi lại người đang ôm mình.

"Ai bảo ta chỉ có một thê tử chứ? Phi tần thê thiếp ba ngàn cung nhân nhưng không thể thị tẩm được một người. Chỉ có hầu hạ mỗi nàng được mà thôi. Vậy còn nở đối xử với ta như vậy. Ta thật gia môn bất hạnh mà."

Sở Kiều nhìn Yến Tuấn ti tê than vãn không thôi buồn cười rử rượi, cuối cùng cũng đành chịu thua chàng, nàng gõ vào trán Yến Tuấn vài cái đánh yêu thì ngồi bật dậy, đoạn gọi hạ nhân vào chuẩn bị điểm tâm, mà không, bữa trưa mới đúng.

"Lát nữa chúng ta ra dùng bữa với Oanh nhi, Yến Oanh trông mong A mã rất nhiều đó." Sở Kiều dặn dò Yến Tuấn trước khi sửa soạn ra khỏi phòng.

Chợt nhớ ra chuyện hôm qua, nàng vừa thay y phục cho Yến Tuấn vừa hỏi người:

"Sao hôm qua chàng biết chuyện Bắc Sóc quan bị vây vậy? Ta đã dặn dò người đưa thư rất cẩn thận, nhưng cuối cùng chàng vẫn biết."

"Uhm, thì ta biết vậy đó."

"Còn chuyện chàng bị mất trí nhớ, hôm nào ta sẽ kể chàng nghe tất cả mọi chuyện. Kể cả chuyện Yến Oanh là hải tử của chàng..."

Nàng đang huyền thuyên kể chuyện nọ thì người bên cạnh cũng vội đáp lại khiến nàng không khỏi giật mình, có lẽ có vài chuyện nàng cảm thấy có sự mập mờ ở đâu đấy, nhưng nghĩ vẫn không ra.

"Uh, ta cũng biết."

"Sao chàng cũng biết chuyện này? Ta chưa nói chàng nghe bao giờ. A Tinh đã kể cho chàng biết sao?"

"Uhm, thì ta biết như thế. Cần gì phải hỏi hần."

"Ừ... vậy thì tốt. Ta đỡ giải thích nhiều."

Sở Kiều cũng sửa lại y phục Yến Tuấn gọn gàng hơn, từ hôm qua đến giờ chàng ở trong phòng nàng nên lúc đi ra quần áo không nghiêm chỉnh chỉ sợ hạ nhân cười thầm trong lòng, nàng có là Tú Lệ Vương đi chăng nữa, nàng vẫn là thê tử của chàng, ít ra cũng nên giữ thể diện cho phu quân mình chứ, dù là ở trong nội phủ, nhưng tuyệt nhiên không để người khác chê trách mình điều gì.

Bao năm qua, Yến Tuấn luôn được nàng chăm sóc nên cứ như thói quen, chàng êm đềm đón nhận, còn nàng nhu tình trao gửi sự quan tâm.

Nàng nhìn lên, ánh mắt hai người chạm nhau trong chốc lát, nàng dường như thấy có điều lạ trong ánh mắt ấy, cảm giác vừa khác lạ nhưng lại vô cùng quen thuộc. Như đã từng bên nhau rất lâu ở những khoảng thời gian trước.

Nhưng nhất thời nàng vẫn không thể nghĩ ra điều gì khác.

...

"Oanh nhi ngủ có ngon không?" Sở Kiều dịu dàng ôm hải tử vào lòng. Hải tử của nàng từ khi còn trong lòng mẫu thân đã chịu nhiều khổ cực, lúc ở rừng Nguyên Sắc rồi đến Bắc Sóc quan. Vì trách nhiệm đối với bá tánh và tín ngưỡng cả đời, nàng luôn lựa chọn buông bỏ hải tử, đặt lợi ích quốc gia lên hàng đầu. Cho nên tự bản thân người làm mẫu thân, nàng thấy mình rất có lỗi với Yến Oanh. Hần còn quá nhỏ để chịu sự đả kích nhiều như vậy, nhưng vẫn không một lời oán trách A mã, hần luôn kiên cường chống đỡ cùng nàng gánh vác giang sơn cùng dân chúng Bắc Yên. Là hần thông minh, giỏi chịu đựng hay cũng gan dạ bền bỉ, mạnh mẽ, bất phục giống phụ thân mình.

Nghĩ đến đoạn, Sở Kiều khẽ siết chặt vòng tay hơn, ôm trọn hải tử vào lòng như chưa từng yêu thương hần trọn vẹn.

"A mã, Oanh nhi đau... nhưng chỉ một chút thôi." Hi hi... Yến Oanh cúi mặt xuống hôn nhẹ lên khuôn trán nhỏ của nàng. "Oanh nhi yêu thương A mã thật nhiều, thật thật nhiều!"

"Còn người A mã này thì sao?" Yến Tuấn bất ngờ lên tiếng, này giờ chàng nhìn mẫu tử Sở Kiều yêu thương triu mến nhau như quên sự có mặt của chàng nên rất hơi ghen tị, đến không chịu được mới lên tiếng phá rối bầu không khí yêu thương nồng đượm kia của hải tử.

Yến Oanh chợt nhớ ra người đi cùng A mã vào, liền chạy vội đến bên người, khuôn miệng nhỏ reo lên sung sướng: "A mã nữa, Oanh nhi cũng yêu thương người thật nhiều, thật nhiều."

"Oanh nhi!" Sở Kiều gọi giật Yến Oanh lại, ngập ngừng sóng nước trong mắt rồi ôn tồn kể cho hải tử chuyện phụ mẫu mình và vì sao Yến hoàng không nhận hải tử cũng như đã quên người thê tử chưa qua cửaدام ngõ là mẫu thân hần đây.

Sau khi nghe xong, Yến Oanh khóc nức nở chạy đến chỗ Yến Tuấn lần nữa, nhào vào lòng chàng thôn thức kêu lên:

"A mã, người là A mã của Oanh nhi thật sao?" Hụ hụ hụ...

"Phải, là A mã, A mã đã về. Sau này ba người chúng ta sẽ không rời xa nhau nữa."

"Xin lỗi hải nhi, là A mã không tốt, nên để con chịu nhiều áp lực khi ở ngoài thành. Xin lỗi Oanh nhi." Yến Tuấn khóc mắt cũng ngăn vài giọt lệ rơi xuống khiến hải tử trong lòng càng khóc nức nở. Phụ tử lần đầu tiên nhận mặt nhau biết bao kìm nén, nhớ nhung xa cách, tủi thân cùng sự thiếu thốn tình cảm khiến ngày đoàn tụ bao cảm xúc chợt vỡ òa trong tích tắc.

Hụ hụ "Oanh nhi đã có A mã, A mã đã về thật sự. Oanh nhi rất nhớ người." Hụ hụ hụ.

...

Yến Tuấn gấp thịt vào chén hải tử nhiều đến không thấy phần com bên dưới, khiến Sở Kiều cũng phì cười, còn Yến Oanh thì vui không ngót, luôn miệng gọi A mã, A mã như cứ sợ sau bữa ăn này A mã lại đi xa.

"A mã đã về, A mã còn là Yến hoàng nữa. A mã là anh hùng thảo nguyên, là linh hồn Bắc Yến."

"Ai nói với Oanh nhi A mã là anh hùng thảo nguyên, lại còn là linh hồn... linh hồn Bắc Yến gì đó?" Yến Tuấn ngạc nhiên hỏi hải tử, vì từ khi đến đây chưa từng nghe Yến Oanh tôn sùng chàng như vậy bao giờ.

"Người dân Bắc Yến đều nói Yến hoàng như thế, mà A mã cũng đã kể cho Oanh nhi hết mọi chuyện của A mã, tất cả những trận đánh và chiến công của người. Nên Oanh nhi luôn ghi nhớ trong lòng. Oanh nhi luôn tự hào về người."

Yến Tuấn nhìn hải tử cười ôn nhu dịu dàng hơn nước hồ thu, bất giác quay qua nhìn nàng sóng mắt yêu thương, bao năm rồi, cả gia đình ba người mới quay quần thật sự bên nhau như thế này. Chờ đợi cũng gần nửa đời người, chàng và nàng mới có mái ấm thật sự cho riêng mình, nơi đó có yêu thương bất tận cùng một sinh mạng nhỏ bé, kết tinh tình yêu nồng đượm của cả hai.

Cảm xúc này nàng chưa một lần được nếm trải trong cuộc đời kiếp trước cũng như kiếp này, chưa biết hình dáng nó ra sao, mùi vị nó thế nào. Nhưng hôm nay, hơn cả sự mong đợi và tưởng tượng của mình. Hai chữ "Hạnh Phúc" đôi khi thật khó diễn tả bằng lời nói, chỉ có thể dùng tâm để diễn tả, dùng ánh mắt để nói lên và dùng đôi tay để cảm nhận.

Hạnh phúc đôi khi rất trừu tượng và mông lung. Người ta nghĩ thế nào, nó sẽ là thế ấy. Nhỏ cũng là hạnh phúc. Lớn cũng là hạnh phúc. Cho nên, đừng chần chờ điều gì to tát hơn, hãy nắm giữ những khoảnh khắc nhỏ để có niềm phúc to lớn, còn hơn cứ trông đợi một điều xa xăm mà mãi không bao giờ nắm với được.

Bạn đang đọc truyện [*Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11*] *Sói Bắc Yến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Yên bất hồi

Bằng đến hai hôm sau nàng mới rời khỏi phủ Tú Lệ đến Bắc Yến quân doanh.

Mấy ngày nay, do nhiều lần phải nuông chiều vị phu quân Yến hoàng của mình quá thể nên sức khỏe nàng có thuyên giảm rõ rệt. Một phần trận chiến với quân Khuyển khiến nàng tổn hao nhiều sức lực chưa kịp hồi phục nên mấy ngày vừa qua chỉ ở trong phòng nghỉ dưỡng. Chỉ có Yến Tuấn ngày ngày lui đến phòng nàng chăm sóc rồi lo cho nàng chuyện ăn uống.

Yến Oanh hải tử cũng hiểu chuyện mẫu thân đại nhân nàng đã vất vả chiến đấu với quân Khuyển khó khăn ra sao nên chỉ thỉnh thoảng lui đến hỏi thăm nàng, sau đó cũng ít thấy hẳn xuất hiện.

Nhưng sáng nay, sau khi gặp Yến Tuấn một chút thì nàng đã không còn gặp chàng nữa, có lẽ chàng đi giúp nàng xử lý chuyện đề Hồng Xuyên mấy ngày qua.

Nàng lọ mọ người bước xuống giường, thì đã thấy A Mẫn, nữ tỳ thân cận của nàng mang chậu nước rửa mặt nhỏ vào phòng.

"Vương gia, người định đi đâu sao?" A Mẫn khéo léo hỏi nàng trong khi bàn tay tiện thể thu gom vài thứ lung tung vất trong phòng sắp xếp lại gọn gàng.

"Uh, ta muốn đến quân doanh."

"Trước khi đi Yến hoàng có căn dặn nô tỳ hãy cho Vương gia dùng canh sen hầm bồi bổ trước khi đi đâu." A Mẫn vui vẻ truyền đạt lời Yến Tuấn nhưng ngữ khí có phần phân khích đến lạ thường.

Sở Kiều nhìn tiểu nô tỳ nhỏ theo nàng bấy lâu nay chợt nhớ những ngày mình còn trong Thanh Sơn Viện. Nhưng rất tiếc, nàng khi ấy không được như A Mẫn, có cuộc sống tự do tự tại và không gánh nặng, nên những ngày đó có thể được xem là những ngày tháng không vui và bế tắc nhất của nàng khi vừa đặt chân đến thời đại này, nhưng lòng vẫn có chút hoài niệm băng quơ.

"Canh sen hầm nữa ư? Không phải ta đã dùng mấy hôm nay rồi sao? Chàng thật là!..."

A Mẫn ngần đầu lên nhìn vị nữ vương trẻ xinh đẹp trong ánh nắng sớm, trông người bây giờ đã giống một nữ nhân thật sự. Có sự từng trải của thiếu phụ, sự trầm tĩnh của người nữ tướng, và cũng có sự dịu dàng xinh đẹp của một nữ nhân bên cạnh Yến hoàng. Hai người thật đẹp đôi, Yến hoàng không nề hà tiểu tiết, ngày ngày xuống bếp chuẩn bị thức ăn bồi bổ cho người trong lòng hết sức cẩn mật và chu đáo. Bấy lâu nay trong phủ Tú Lệ dường như không hề có hơi ấm nam nhân hiện diện ở khắp nơi. Mặc dù các tướng lĩnh, nam nhân khác thỉnh thoảng có ghé đây nhưng chỉ đến thư phòng hay ở hoa viên đàm đạo cùng nữ vương chứ không thoải mái dạo khắp nơi như Yến hoàng, nên khó trách từ ngày có người đến, Tú Lệ phủ trông có sinh khí và ấm

áp hơn nhiều.

Ánh mắt nữ vương tuy ra chiều trách yêu nhưng sóng mắt toát lên niềm hạnh phúc khó tả.

"Vương gia, người hãy cố dùng một chút, dù sao cũng là tâm ý của Yến hoàng với người."

Sở Kiều nhón khuôn miệng nhỏ cười mỉm ôn nhu nhìn A Mẫn ngậm ra chiều đồng ý.

...

Sau khi dùng xong bát canh hạt sen, nàng thay y phục ra ngoài, nhắm hướng Bắc Yến quân doanh mà đến.

Mấy hôm nay Hạ Tiêu thay mặt nàng quản lý lại quân doanh cùng các tướng sỹ, quân dân bị thương vong. Số người chết nhiều vô số. Nàng nhìn một loạt thương quân nằm la liệt trong quân y mà lòng dâng lên sự cảm thương khôn xiết. Nhạn Bình đi bên cạnh, thấy thế cũng không khỏi cảm khái, bất giác đưa đôi tay thiếu nữ nắm nhẹ lấy bàn tay nàng ra chiều an ủi nhau.

"Nhạn Bình, muội cảm lệnh bài của ta đến phủ khổ Tú Lệ đem hết hai phần ba ngân sách và bổng lộc của phủ qui đổi thành tiền tài và lương thực phân phát cho chúng tướng sỹ bị thương và cho những người dân bị thương vong khác. Tạm thời ta sẽ ở đây trông chừng thay thế Hạ tướng quân về nghỉ ngơi một chút."

Nhạn Bình trong lòng vui mừng khôn xiết, ánh mắt yêu thương đầy ngưỡng mộ nhìn tỷ tỷ không chớp mắt khiến Sở Kiều cũng phì cười:

"Sao? Muội thấy ta giống vị Quan thế âm bồ tát lắm hả? Thật ra ta cũng có một chút tư chất cùng tâm lòng quảng đại đó nha."

"Tỷ tỷ, vương gia kính mến của muội! Hai phần ba phủ khổ vốn không nhỏ. Muội thay mặt con dân Bắc Yến và tướng lĩnh nói lời cảm ơn tấm lòng yêu nước thương dân quảng đại của tỷ, xin nhận của muội một lạy này để tỏ rõ tấm lòng."

Sở Kiều vội đưa tay đến đỡ thiếu nữ, Nhạn Bình ngày thường vui vẻ, vô âu vô lo nhưng cũng có lúc thật nghiêm túc làm nàng khó nhận ra được bộ dáng đáng yêu bây giờ của muội ấy.

"Giữa chúng ta còn khách khí như thế nữa sao? Muội đã theo ta lâu như thế, chẳng lẽ không hiểu con người ta thế nào? Bắc Yến cũng là quê hương của ta, là từng nước mất và huyết nhục trong người ta rơi xuống để bảo vệ, thì có gì một ít tiền tài kia có thể sánh bằng."

Nhớ năm xưa, khi chưa theo Yến hoàng, ta như một người vô định không biết mục tiêu mình sẽ theo đuổi như thế nào. Cho đến khi ta tìm được quê hương cùng tín ngưỡng của mình qua Yến hoàng, ta mới thấy sự sinh tồn của bản thân trong triều đại này có ý nghĩa biết bao nhiêu. Sự sinh tồn ấy có thể mang lại bình yên cùng sự bảo toàn tuyệt đối cho tất cả những con dân Bắc Yến nơi đây nên ta cảm thấy đây là một trách nhiệm thiêng liêng mà ta cần yêu quý bản thân mình nhiều hơn."

"Hơn nữa, sau ta vẫn còn Yến hoàng luôn âm thầm chống đỡ đó sao? Người đã truyền thư xuất quốc khó cứu nạn Bắc Yến rồi, chỉ là đường xá xa xôi nên đến chậm trễ, sau này ta sẽ bắt người hoàn trả lại ta gấp bội, ta vốn không chịu thiệt chút nào đâu, nên một lạy này của muội ta vốn không thể nhận được."

Nhạn Bình đang nghiêm túc nói chuyện quân khổ với Tú Lệ Vương, nghe mấy lời sau cùng của người cũng khiến nàng bật cười, quả thật người tỷ tỷ này luôn nhận thiệt về bản thân nhưng lúc nào cũng cố tỏ ra mình không hề bị chút áp lực nào để người khác yên lòng, lại còn biết dỗ dành người khác nữa.

...

Nàng ở quân doanh đến nửa ngày hôm ấy thì lính vệ vào báo có người muốn gặp nàng ở bên ngoài, người muốn gặp nhưng không hề muốn báo danh tính nhưng qua lời thuật của lính vệ nàng nghĩ đó là một người nàng rất đối thân quen. Nên cũng thu xếp chuyện quân cơ cho Cảnh Dân và Sỹ Thanh một lát rồi ra ngoài.

...

Bóng câu thời gian buông lơi qua rặng liễu mong manh, quần mình đung đưa trong gió trước quân doanh Bắc Yến khiến nàng có chút cảm khái vài chuyện trước đây, không khỏi bồi ngùi, khóe mắt cay cay.

Một lúc bất chợt nào đó, nàng cũng muốn mình cũng trở nên yếu đuối như rặng liễu kia, buông bỏ hết mọi gánh nặng trên vai cùng lý tưởng sống, đời này kiếp này của mình để trở về hình hài một nữ nhân buông rèm e ấp thật sự bên nam nhân của mình.

Có vài đoạn hồi ức bên người ở Thanh Sơn viện khiến con tim vốn mạnh mẽ bấy lâu nay tưởng chỉ rung động bởi mối thâm tình chỉ vốn dành riêng cho Yến hoàng, cũng có lúc loạn nhịp vì người ấy. Nữ nhân bề ngoài luôn cao ngạo, khí chất cùng sự từng trải của mình trong kiếp trước cho nàng thấy được vô số biến hóa phù sinh bất định của đời người, dù là kiếp này hay kiếp trước. Nên có lúc, con tim nàng cũng muốn lên tiếng tìm chỗ bình yên thật sự, nơi có bàn tay nam nhân mạnh mẽ che chở cho mình, đời này kiếp này không phải lo toan, không phải vương bận.

Nhưng sự thật cuộc đời luôn biến hóa dị thường, căn bản không có qui luật riêng của nó. Nên chỉ có thể mạnh mẽ đương đầu, dùng sự bền bỉ và quật cường của bản thân để chống lại số phận. Dùng máu tươi để đổi lấy hòa bình. Bởi những thứ càng quan trọng thì càng khó nắm bắt và khó bảo vệ.

Bản năng của nàng khi sinh ra vốn không quật cường như thế. Nhưng qua bàn tay của tạo hóa, nàng đã trở thành một Sở Kiều như hiện tại, cho nên hình

ảnh người nữ nhân khao khát được mềm mỏng và buông thả sự yếu đuối của mình vốn không thuộc về nàng. Sở Kiều vốn chỉ thuộc về danh xưng Tú Lệ Vương chứ không thể là một nữ nhân mỹ sắc đứng sau bức bình phong chờ đợi phu quân trở về.

Ráng nắng chiều chói mắt vô tình che đi một nửa nhân ảnh người đứng quay lưng về phía nàng, bên cạnh hần là tuần mã đang sục sùi ngó quanh, vó ngựa đầy bụi đường, ra chiều mệt mỏi, có lẽ cũng vượt đường xa đến phương Bắc.

Một nam nhân trong khôi phục tím nhạt, dáng người cao ráo, đặc biệt bên hông có mang Phá Nguyệt kiếm. Người ấy chính là Gia Cát Nguyệt.

Sở Kiều bước nhẹ về hướng đó, ôn tồn cất giọng chào người mới đến:

"Huynh mới đến à?"

Nam nhân nghe tiếng động khẽ sau lưng vội quay người lại, khuôn mặt tuấn tú tà mị dần hiện lên một rõ ràng hơn trước mặt nàng, hần nhoèn miệng cười nhu tình với nàng: "Ừ, ta mới đến."

"Chúng ta có thể tìm chỗ khác nói chuyện một chút được không?"

"Được, huynh đi theo ta."

Sở Kiều bảo người mang đến cho nàng chiến mã. Sau đó hai người cùng phi ngựa ra khỏi thành đến bình nguyên lớn thoáng đãng phía trước ôn lại một chút chuyện cũ với cổ nhân.

Hai bóng người ngựa chạy cùng nhau, luôn kiềm chế khoảng cách vì đối phương, có thể được xem là bạn đồng hành hay chỉ đơn giản là tri kỷ thoáng qua một thời điểm nào đó trong đời người kia?

...

Họ dừng trên một khoảng thảo nguyên xanh bạt ngàn và gió lạnh. Bây giờ là mùa xuân tươi đẹp nhất ở Bắc Yên. Bao la một vùng rộng lớn chạy thẳng xa tít mù khơi vẫn là màu xanh cỏ cây bất tận. Một luồng gió thốc đến không quá mạnh nhưng cũng đủ làm tung bay mái tóc đen tuyền óng ả của nữ vương trong ráng chiều. Chiếc trâm nhỏ cài nhẹ bên mái tóc khiến nàng trở nên nhu tình hơn trong mắt nam nhân đối diện.

"Nàng vẫn khỏe chứ?"

"Ừ. Ta vẫn thế. Còn huynh thế nào?"

"Ta cũng thế. Rất khỏe."

"Sau trận chiến với Khuyển Nhung, nàng có bị thương ở đâu không? Ta xin lỗi vì đã đến không kịp lúc."

"Ta chỉ bị thương nhẹ, không sao. Huynh không cần xin lỗi ta, đó là trách nhiệm của ta."

"Hần đã quên nàng."

"Uhm, Yên Tuấn không nhớ chuyện về ta trước đây. Nhưng bây giờ chàng đã nhớ ra nhưng không biết do đã tìm được ký ức hay do người khác kể lại. Ta cũng chưa rõ chuyện này."

"Ta bây giờ đã là Thanh Hải Vương."

"Ừ, ta có nghe nói đến vùng đất ấy." Một thoáng bất ngờ trong mắt nữ nhân, hóa ra chủ nhân Thanh Hải là hần.

"Ta xây dựng Thanh Hải là vì nàng, cho nàng." "Và đợi nàng."

...

Sóng mắt nam nhân dâng lên nhu tình dịu dàng chứa đầy hi vọng cùng bao muộn phiền chất chứa nhìn nàng, như khuôn cầu hay da diết nhớ mong cùng yêu thương nồng đượm. Vạt áo nam nhân bay tung phía sau, gió thổi vài sợi tóc lòa xòa rơi trước trán, che đi một phần cửa sổ tâm hồn khiến con mắt còn lại thêm phần u uất và da diết mong đợi người đến bên mình.

Sở Kiều lòng len lỏi nỗi buồn phiền khó tả. Nếu không từng rung động vì Gia Cát Nguyệt nàng đã chẳng ưu phiền và ám ảnh bởi ánh mắt ấy đến như thế.

Cả đời này nàng nợ ân nghĩa và tấm chân tình đến si muội của hần đối với mình mà không thể nào đền đáp được. Một chút rung động của nàng đã khiến Gia Cát Nguyệt ngày đêm ôm ấp nỗi nhớ triền miên cùng niềm hi vọng mong manh đến xót xa.

"Ta xin lỗi. Ta không thể đi cùng huynh được."

"Vì sao? Hần đã không còn ký ức về nàng. Hơn nữa, Bắc Yên giờ cũng đã thái bình. Nàng nên sống một cuộc đời cho bản thân mình."

"Thiên hạ thái bình, nhưng ta vẫn chưa bao giờ muốn buông bỏ trách nhiệm của mình. Ta vẫn luôn cố chấp đến thế. Ký ức của chàng về ta, là từng hạt

đất, ngon cỏ của hoàng triều này mà chúng ta đã cùng nhau chiến đấu vì nó. Khi nào chàng còn sống trên vùng đất ấy, ta vẫn mãi là kỷ ức và hiện tại của chàng, chỉ có điều nó nằm quá sâu ở nơi nào đấy nên tạm thời vẫn chưa thức tỉnh. Ta vẫn hi vọng và đợi chờ ngày ấy, rồi cũng sẽ đến."

" Có đáng giá không?"

" Gia Cát Nguyệt, thứ đáng giá nhất trong cuộc đời chúng ta không phải nằm ở thời gian bao lâu hay nặng nhẹ vấn đề. Mà nó nằm ở lòng tin và sự kiên định của con người đến đá mòn, sông cạn vẫn không thay đổi. Nó khiến con người đi đến tận cùng sự kiên trì của mình. Bởi không có điều quan trọng nào trong đời mỗi người đều dễ dàng đạt được mà không có sự trả giá. Sự trả giá của ta dành cho tình yêu đối với chàng chính là tháng năm thanh xuân cùng cuộc đời mình cho điều ta xem là quan trọng nhất."

Sở Kiều nhìn người trước mặt ngữ sắc đã thay đổi ít nhiều, nhưng sóng tình vẫn không thôi dào dạt trong ánh mắt, trong lòng dâng nổi đau xót vô hạn:

" Gia Cát Nguyệt. Lời hứa của ta đối với huynh lúc trước. Ta thật xin lỗi, cả đời này mình cũng không thể thực hiện nó cùng với huynh. Cũng như ân tình huynh nhiều lần cứu giúp, ta không thể nào quên, ta vẫn ghi tạc tấm chân tình ấy vào lòng như một vết khắc đánh dấu một đoạn tình cảm của ta dành cho huynh. Tuy nó không mạnh mẽ và đủ sức lan tỏa vào huyết mạch của ta nhưng cũng đủ để ta hoài niệm về huynh và những khoảng thời gian chúng ta bên nhau ở Thanh Sơn viện, Biện Đường hay Túy Thiên Lâu ở Đại Hạ. Ta hi vọng huynh có thể buông bỏ chấp niệm trong lòng để trở thành một Thanh Hải Vương uy danh trấn vũ vang khắp đại lục. Giúp ta xây dựng một đất nước cường thịnh, không có áp bức và nô lệ. Huynh hãy chôn cất con dân mình thay phần của ta, đó là cũng được xem là lời hẹn ước của chúng ta dành cho đối phương. Mãi mãi không thay đổi. "

Biết ý nàng đã quyết như thế, Gia Cát Nguyệt chỉ có thể nén sự bi thương của mình vào lòng, nhìn nàng thêm chốc lát, sóng tình kia nếu có thể cắt đứt được thì đã từ lâu nó không đâm chồi và kết trái như hôm nay, thì bảo sao hán có thể nhẹ nhàng thu xếp nó vào một góc ngay được.

Người không nặng tình tất sẽ không khó khăn để ra đi, nhưng người tình nghĩa sâu nặng thì năm tháng dài bao lâu mới nguôi ngoai nỗi nhớ trong lòng.

" Nàng cùng hán về Sở Thành, bọn người Trình Viễn sẽ không để nàng sống yên ổn. Nàng có chu toàn được chưa?"

Sở Kiều phì cười, thấy Gia Cát Nguyệt chuyển đề tài nên nghĩ hán cũng thông suốt, nên lấy ngữ khí vui vẻ trở lại đối đáp:

" Ta bây giờ đã là Vương trấn thủ một vùng, Trình Viễn há có thể tùy tiện như ngày xưa. Ta tin Yến Tuân chàng sẽ chu toàn việc quân thần anh minh, không giống như trước đây nữa. Chàng đã thay đổi rồi."

" Ủ. Sau này nếu cần ta giúp đỡ, nàng đừng ngần ngại cho người đến báo với ta. Nếu Yến Tuân hán không phân minh chuyện quân thần, nàng có thể đến Thanh Hải cùng hán tử. Nơi đó vẫn mãi là quê hương vì nàng sinh ra và vì nàng mà gìn giữ. Tình nhi, nàng có hiểu không? Đừng sống vì người khác quá nhiều, hãy nghĩ đến mình thêm một chút nữa. Nếu không ta sợ mình sẽ đau lòng mà đem quân đến Sở Thành khiêu chiến với hán. Lúc ấy ta sợ nàng lại khó xử như lúc trước. "

" Ủ, ta đã nhớ, huynh cũng phải bảo trọng. Nếu có cơ hội. Chúng ta sẽ lại gặp nhau."

" Nàng cũng bảo trọng."

Gia Cát Nguyệt mỉm cười lần cuối chào người thương, ánh mắt vang lên sự đầm thắm của vị Gia Cát Nguyệt tướng quân năm nào nhưng cũng không kém sự minh mẫn cùng nét từng trải và khí thế khẳng khái của một Thanh Hải Vương.

Thanh Hải là vùng đất nhỏ mọc lên ở phía Tây Bắc Yến, nằm giữa Bắc Yến và Biện Đường. Tuy là vùng đất nhỏ nhưng được thiên nhiên ban tặng đất đai trù phú cùng nhiều khoáng sản vô số. Sau trận đánh quân Thổ Phồn năm ấy, Lý Sách cũng ban thưởng Gia Cát Nguyệt rất nhiều bổng lộc và mời hán ở lại bên mình. Nhưng bản tính thông minh và lãnh đạm, cùng một lời hứa với tri kỷ năm nào, Gia Cát Nguyệt rời Biện Đường ra đi mang theo một số binh lực Nguyệt vệ cũ của mình đến Thanh Hải mở mang bờ cõi, tự lập vương triều cho mình và chiêu binh nạp tướng sỹ. Trải qua năm năm chống chọi, Thanh Hải giờ đây cũng là một quốc gia cường thịnh và an lạc không kém gì Sở Thành và Bắc Yến.

Thanh Hải lặng lẽ vươn mình lên trên lục địa Tây Mông, âm thầm góp nhặt tên mình trên bản đồ sử sách, nhưng con người yêu hòa bình và thích giao thương với các nước lân cận, cho nên cũng không phải là mối nguy hại cho hoàng triều Yến thị cũng như quốc gia độc lập nhỏ bé duy nhất là Biện Đường.

Nhưng có điều không ai biết rõ thật hư vị vương Thanh Hải trẻ tuổi kia thật chất là ai cho đến một ngày người ấy xuất hiện ở phương Bắc với tư cách cố nhân của Tú Lệ Vương thì câu chuyện bí ẩn của vùng đất Thanh Hải mới dần hé mở.

Bạn đang đọc truyện [*Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11*] *Sói Bắc Yến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Chỉ vì ta ghen

Hôm ấy Sở Kiều hồi phủ hơi muộn.

Khi nàng về đến Tú Lệ phủ thì bên phòng Yến Oanh đã ngủ sớm từ lâu. Nàng nhẹ nhàng đắp thêm chăn lên người hải tử. Khuôn mặt ngây thơ trong sáng ấy khiến nàng không khỏi yêu thương triu mến, bất giác đặt lên má hải nhi một cái hôn nhẹ. Sau đó nàng rào bước về phòng mình.

Tú Lệ phủ rộng lớn nhưng chỉ có vài người ở nên quang cảnh càng thêm lạnh lẽo lúc về đêm. Nàng lặng lẽ lê mình trên hành lang nhỏ sau một ngày bận rộn tại quân doanh. Quá nhiều việc tồn đọng sau trận chiến đánh quân Khuyển, mà nàng lại ở phủ đệ mình suốt mấy ngày, chả trách khi quay lại thì việc quân cơ đã chất như núi.

Khi nàng làm việc thì ít có người quấy rầy vì họ biết nàng không thích sự phiền nhiễu của người xung quanh. Nên bằng đi cả ngày, nàng mãi miết trong doanh trưởng mình phê duyệt quân tình cùng phân bổ tiếp tế dân chúng mà quên chuyện trời đã sập tối từ bao giờ. Nếu không có Nhạn Bình mạnh dạn vào nhắc nhở, có lẽ đêm nay nàng sẽ qua đêm ở quân doanh.

Trong ánh đèn le lói hành lang, đến khúc quanh bước đến phòng của mình, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Tú Lệ phủ quá rộng cho hai mẫu tử nàng ở một mình nên cả việc di chuyển cũng làm nàng thấy xa xôi.

"Nàng về rồi sao?"

Giọng nói nam nhân trầm ấm trong đêm thanh vắng vang lừng sau lưng khiến nàng ấm lòng, nhẹ nhàng quay người lại phía sau nhìn người vừa xuất hiện.

"Ừ. Ta vừa về đến. Chàng vẫn chưa ngủ sao?"

Yến Tuấn nhìn nàng nhu tình dịu dàng, đôi môi khẽ mỉm nhẹ gật đầu nhưng ánh mắt dường như có nhiều tâm sự lẫn trối trái.

"Việc quân cơ nhiều quá nên ta về hơi trễ. Ta hơi mệt một chút nên về phòng nghỉ sớm đây. Chàng cũng nghỉ ngơi tốt nhé."

Nói đoạn, Sở Kiều ôn nhu nở nụ cười nhìn người thương một chút mới quay người bước đến phòng mình. Mấy hôm nay Yến Tuấn có điều gì khác lạ nhưng nàng vẫn chưa thể cảm nhận đó là chuyện gì, vài ngày sau tình hình khá hơn nàng sẽ hỏi chàng tường tận. Nhưng hôm nay quả thật nàng có hơi mệt nên mọi chuyện thư thả hãy trao đổi với chàng. Dù gì chàng cũng ở đây mà, có chạy đằng trời, nàng cũng không để chàng rời khỏi mình thêm được nữa. Sở Kiều nghĩ thế nên lòng trở nên phần chần chừ chút, xua đi một ít mệt mỏi trong người, nàng rào bước càng nhanh hơn về phía trước.

Cả người vừa nhún đi thì đã bị đôi tay mạnh mẽ của ai đó níu lại từ phía sau. Hơi ấm nam nhân phả vào người làm cái lạnh trên thân thể nàng trở nên êm ái hơn. Khuôn mặt Yến Tuấn vừa tầm áp lên vai nàng, nhẹ nhàng cọ má vào mặt nàng khiến người nàng nóng ran.

"Sao vậy? Chàng không ngủ được nữa hả? Mấy hôm liền chúng ta bên nhau rồi, hôm nay ta có chút mệt, ngày khác sẽ bù lại cho chàng, có được không?"

Sở Kiều vừa nói vừa giơ bàn tay mình lên vuốt ve nhẹ khuôn mặt người thương, cảm xúc yêu thương bao nhiêu năm bên nhau như chưa từng dịu lắng, vẫn cứ quanh quẩn rồi quấn quít nhau không rời.

"A Sở."

...

Không gian dường như đứng lại, vũ trụ càn khôn tạm dừng quay trong chốc lát. Một tiếng gọi "A Sở" nồng đượm vị yêu thương được phát ra từ chất giọng nam nhân trầm ấm. Tiếng gọi yêu thương nàng mong đợi suốt những năm tháng đằng đẵng, cô đơn, mòn mỏi trông người phương Nam, ở Sở Thành. Thanh âm yêu thương triu mến của người thương cứ ngỡ cả cuộc đời này sẽ không bao giờ được nghe lại nữa.

"Yến Tuấn. Chàng đã trở về thật đó sao?"

Nam nhân vươn đôi tay dài siết chặt người trong lòng, cảm giác nơi cánh tay có vị uơn ướt nước mắt của ai đó vì vui mừng quá thể nên phóng tưng ra thật nhiều nỗi niềm nhớ mong.

"Yến Tuấn, là chàng thật rồi. Chàng có biết ta rất mong nhớ nhiều không?"

Yến Tuấn quay người nàng lại, đối diện với mình, chàng ôn nhu lau nước mắt trên khóe mi nàng, vẫn ngữ khí dịu dàng như mật rót vào tai, khiến Sở Kiều một đời yêu thương da diết mãi không bao giờ dứt.

"Nàng đừng khóc nữa. Không phải ta đã về rồi sao? Đừng trẻ con như lúc trước, nàng bây giờ đã là mẫu thân của hải tử Yến Tuấn ta, sao vẫn còn mè nheo như thế nữa chứ?"

"Chàng... chàng thật là..." Hự hự hự... Sở Kiều vươn người đến ôm người yêu vào lòng cho thỏa nỗi niềm nhớ nhưng bao ngày. Tuy bên cạnh nhau lâu như thế, nhưng cảm giác vẫn không phải là một Yến Tuấn thật sự của những tháng năm bọn họ từng bên nhau. Từng hơi thở, cử chỉ yêu thương và cả thần thái cũng thế, vẫn không thể làm cho nàng một sự tin tưởng tuyệt đối Yến hoàng hôm qua và hôm nay là cùng một người.

Yến Tuấn nhu tình vỗ về an ủi người thương trong lòng, bao suy nghĩ miên mang chợt ùa về trong mấy ngày qua.

Chàng vẫn nhớ rõ ràng chuyện của ba hôm trước. Khi đoàn quân của chàng rời khỏi bờ Nhật Lệ một đoạn khá xa đã nghe tiếng A Tĩnh báo có người mang quân vụ từ Bắc Yến đến Sở Thành, người nọ cũng đi qua đoạn đường này nên bị quân đội Yến Tuấn chặn lại hỏi han. Người nọ cũng chỉ nói có

việc chung chung cần đưa đến để đô. Sau đó Yến Tuấn thấy không có gì khả nghi nên cho hắn đi. Nhưng từ sau lúc ấy, chàng thấy tinh thần bất an không lường nên bảo A Tinh cho người cấp tốc đuổi theo lính vệ gắng hỏi sự tình. Hóa ra Bắc Sóc quan đang nguy khốn. Một mình nàng âm thầm chống đỡ liều mình vì Bắc Yến cũng không ngờ để chàng biết mà cùng mình quyết tử quyết chiến.

Lúc ấy trong lòng Yến Tuấn dâng lên niềm cảm xúc khó tả, vô cùng mãnh liệt và cuộn cuộn sự lo lắng cùng yêu thương dâng trào đối với vị Tú Lệ Vương ấy. Chàng một mình một ngựa chạy trước giải cứu nàng, còn Hắc Ung nhân cùng A Tinh chạy theo sau.

Vó chiến mã mang người phóng ào ạt đến khu chiến sự. Gió thốc vào người cùng cát bụi khiến đầu óc Yến Tuấn quay cuồng bao nhiêu ảo ảnh cùng nhiều cảnh tượng trước mắt hiện lên một lúc rõ ràng hơn.

Hình ảnh A Sở lộ mọ lủi đuổi theo đoàn quân của chàng ở chiến sự phía Đông khiến nàng trở bệnh nặng, khiến chàng đau đớn khôn xiết, đêm đến khê khàng lau đắp thuốc nơi chân nàng. Một A Sở lủi một mình trên Hối Sơn trông trọt canh tác làm hậu phương cho chàng. Một A Sở khóc lóc trong buổi chiều nọ cầu xin chàng tha cho quân đội Trấn phủ Tây nam tiết độ sử. Một A Sở đau khổ nài nỉ chàng tha cho Gia Cát Nguyệt bên bờ hồ Xích Độ. Một A Sở vì thương người bị chìm dưới sông băng đã liều mình quyền sinh cùng người nọ,...

Bao cảm xúc ủa về như một chuỗi những bi kịch và dẫn xé đến đau đớn tận tâm can. Chàng và nàng đã từng có những mảng hồi ức đau đớn đến thế nên khó trách được tự bản thân mình đã băng phong ký ức đối với nàng như một cách bảo vệ chính mình.

Chàng làm sao đối diện với nàng đây khi những gì chàng đã làm khiến nàng phải cô đơn, vô võ một mình trong những năm tháng ấy. Chàng phải làm sao đối diện với chính mình khi nhớ lại những tổn thương nàng đã gây cho mình khi nàng quyết tâm vì một Gia Cát Nguyệt kia mà có ý định quyền sinh cùng với hắn.

Mạch máu khắp nơi như muốn vỡ tung khi từng mảng ký ức tràn về xâm chiếm lấy tâm hồn mình cùng với muôn vàn dằn xé, vết thương chàng chịt khi tận mắt chứng kiến cả gia tộc bị sát hại, những nghi kỵ cùng sự chia rẽ nội bộ tâm phúc Bắc Yến ngày ấy, nhưng âm mưu thủ đoạn đến nhẫn tâm đối với những kẻ chống đối mình... còn có cả lợi dụng người mình yêu thương nhất để đạt dã tâm.

Chàng có còn là chàng, một Yến Tuấn thuần chất, phong lâm năm nào cùng đưa bé gái nắm tay sượt ăm nhau trong ngực thất? Ước mơ về một Bắc Yến thanh bình, thịnh trị liệu đó chỉ có trong hồi ức tốt đẹp từng mang đến Chân Thành hay phải vất vả để đấu tranh có nó, rồi xây dựng, bảo vệ nó như tín ngưỡng suốt đời theo đuổi?

Năm tháng đau thương tủi nhục đã tạo nên một Yến Tuấn ngày hôm nay, chàng đã thay đổi chính mình bởi sự mù quáng ấy. Để rồi từng bước đưa người mình yêu thương đi ngày một xa với mình.

A Sở, thời gian có quay ngược trở lại, ta cam tâm vì nàng mà thay đổi số phận. Ta không sợ sự cô độc xâm chiếm lấy mình, không sợ sự hủy diệt của kẻ thù, ta chỉ sợ nàng bắt ta phải rời xa nàng.

A Sở, nếu ta thay đổi, liệu nàng có quay về bên ta một lần nữa không?

A Sở, nếu hôm nay nàng vì tín ngưỡng phải hi sinh bản thân thì ta cũng sẽ vì nàng mà chiến đấu cùng nó. Bảo vệ tín ngưỡng cho nàng cũng là tâm nguyện cả đời Yến Tuấn ta luôn canh cánh bên lòng, chỉ trách ta đã quá ảm nhận chịu đựng tất cả một mình cũng không muốn nàng phải lao vào vòng sinh tử đầy nguy hiểm ấy. Nên ta đã không nói cho nàng biết tất cả mọi chuyện ta làm. Ta chỉ hi vọng nàng không phải chịu đựng những chuyện không muốn thấy ấy giống như ta.

A Sở, đã không thể cùng nhau sống sót thì hãy cùng bên nhau một lần nữa thôi, cùng siết chặt tay nhau đi đến đoạn đường cuối này. Ta muốn xem ông trời có nhân từ với ta hay không, dù chỉ một lần duy nhất này!

Nàng và Oanh nhi hãy đợi ta!

Ánh mắt sắc lạnh Yến Tuấn chợt se lại, trong quang cảnh khói bụi Bắc Sóc quan hiện ra trước mắt khiến nam tử càng thêm cương nghị, cứng rắn và dũng mãnh. Hình ảnh hài tử nhỏ bị treo trên giàn cộc nhọn cùng tiếng hét kinh người thấu tận tâm can của người mẹ khiến Yến Tuấn càng thêm tức giận và kiên định. Bọn chúng dám giết thể tử của chàng thì cũng đừng hòng thoát khỏi nơi này.

Tất cả ánh nhìn đều dồn về phía hài tử, không ai phát hiện có một nam nhân người mặc khôi giáp lục bào, gương mặt tuấn tú như tạc bởi tạo hóa, đôi mắt sắc lạnh thâm sâu khó lường từ từ giương cung tiễn về hướng mũi tên đang xa đang bắn ra.

Tay tiễn thủ cự phách của Bắc Yến lần đầu chạm trán cùng viên tướng Khuyển tài bắn tiễn vẫn còn thô sơ thì làm sao lấy được mạng hài tử.

Nói đoạn Yến Tuấn từ từ buông tiễn ra, phóng liền ba phát đã hạ gục được tên tướng Khuyển.

Chiến sự Bắc Sóc quan dai dẳng suốt nửa ngày trời cũng kết thúc bởi ba phát tiễn bách bắn bách trúng của Yến hoàng, Bệ hạ hoàng triều Sơ Nguyên.

Ông trời, ông đã nhân từ với Yến Tuấn này một lần, ta xin đa tạ người. Nhất định sự nhân từ của ông sẽ vô cùng quý giá và khiến ta phải trân trọng điều này đến suốt đời. Vì ta còn có người để bảo vệ. Ta không thể để nàng chịu thêm ủy khuất cùng bao tổn thương nữa. Ta sẽ dùng nửa phần đời còn lại để bù đắp cho nàng cùng hài tử.

...

Người thương ôm chặt Sở Kiều trong tay một lúc lâu bất ngờ lên tiếng, khiến nàng hơi sững sờ như vừa bị bắt quả tang chuyện không mấy minh bạch của

mình hôm nay.

" Hôm nay hân đã đến gặp nàng?"

Một thoáng ngập ngừng, Sở Kiều cũng rụt rè gật đầu.

" Hai người ra ngoài gặp riêng với nhau sao?"

" Ừ. "

Lời nàng vừa nói đã thấy Yến Tuân giương tay lên ghim đôi tay nàng vào bức tường phòng sau lưng mình. Ánh mắt kia dường như hung tợn hơn thường ngày, muốn xâu xé nàng cùng bao sự tức giận, hân học khôn nguôi.

Đôi môi ấy hung hãn xâm chiếm lấy khuôn miệng mặc cho sự ú ớ vùng vẫy của nàng.

" Yến Tuân, ta xin lỗi. Nhưng chàng có thể hôm khác được không? Ta hơi mệt."

" Không được!" Yến Tuân gằn giọng lạnh lẽo đáp lời nàng, nhưng đôi môi ấy vẫn cắn nhẹ môi dưới của nàng không ngừng buông tha.

Nam nhân áp người mình vào nàng như muốn siết chặt hơn nữa người trong lòng. Đôi tay luồn bên hông kéo phăng sợi dây nịt ngang người nàng, để lộ mảng lớn quần áo mỏng bên trong dưới ánh đèn le lói. Trong bóng tối chấp chờn, đôi nhân ảnh quấn quít bên nhau đến cuồng nhiệt và thô bạo. Nam nhân không ngừng tìm kiếm trong thân thể tuyệt mỹ kia những đường nét tinh xảo, từng vùng đồi núi nhấp nhô trong đêm vắng.

Đôi cánh tay yếu ớt của nữ nhân chống cự, không thể kháng lại sự nồng nhiệt cùng lửa giận của người kia, khiến cả người như bị đốt cháy cùng dục vọng ấy. Bóng nam nhân áp vào ngực nữ nhân được in dài trên bóng bờ tường bên cạnh, liên tục khua động nhân ảnh, nữ nhân khẽ rên xiết những thanh âm ủy mị đến tê liệt mọi giác quan.

Chàng luồn tay vào trong váy áo bên dưới, kéo giật lớp tường thành mỏng manh bên dưới, bàn tay lạnh lẽo bên ngoài luồn lách vào trong vùng giữa ấy khiến nàng bất giác rùng mình, một luồng điện mê người chạy khắp người nàng khiến tâm trí lảng lảng cùng sự phiêu diêu miền cực lạc đến vô định. Bàn tay ấy sục sạo khắp nơi khiến người ấy cũng khẽ phát ra những hơi thở gấp gấp đến cuồng say. Lớp áo bào khoát bên ngoài bị gió thổi lung lay trước người, vội vàng che đi bàn tay nam nhân hờ hững đang tìm kiếm điểm dừng của mình nơi ấy.

Bên trên người, chàng vẫn không ngừng xâm chiếm vùng núi cao ngự trị khiến nàng luôn vang lên tiếng ú ớ liên hồi trong hoan lạc triền miên.

" A Sở. Ta yêu nàng."

" A Sở, ta biết lời này nàng có thể đã biết, nhưng ta vẫn muốn nói một lần đối diện nàng. Ta yêu nàng."

Lời người thì thầm bên tai cùng những cử chỉ âu yếm trên thân thể khiến Sở Kiều như tê dại tâm hồn cùng mọi miền cảm xúc.

" Yến Tuân, ta cũng rất yêu chàng. Cả đời không thay đổi."

" Vậy sao? "

" Nàng sẽ không rời bỏ ta đi theo hân?"

" Không, ta không bao giờ rời xa chàng nữa. Chàng là tất cả đối với ta trong cuộc đời này."

" Không có chàng, ta sẽ chỉ sống một cuộc đời vô nghĩa."

...

" A Sở, ta tin nàng. Vĩnh viễn như thế."

...

Một vùng thân thể bên dưới chuyển động bị công kích mạnh mẽ bởi điều kỳ diệu của tình yêu. Sự thăng hoa cảm xúc sẽ bắt đầu khi toàn bộ vũ trụ hồng hoang, cánh cửa thời không nhỏ bé ấy hé mở vùng hoang sơ để tiếp nhận điều kỳ diệu sắp đến với mình. Là xâm chiếm, là ngự trị, là khai hoang sự nhạ cảm cùng hương vị tình yêu nồng đậm.

Từng tiếng rung người bần bật trong đêm thanh vắng, tiếng nam nhân thở gấp gấp và tiếng rên khẽ...ura ura của nữ nhân khiến hai bóng người hòa quyện vào nhau thêm mặn nồng hương vị yêu đương.

" A Sở, nàng có thích không?" Yến Tuân thì thầm bên tai nàng như rót mật êm ái.

" Thích. Ta thích lắm. Ta thích cùng chàng như thế này."

" Ta cũng vậy! "

" A Sờ. "

" Chuyện gì vậy chàng? "

" A Sờ. "

" Thiếp đây. "

" A Sờ. Ta sắp không thể giữ nó được rồi. "

" Vậy chàng cứ buông thả nó đi. "

" A Sờ. Chúng ta sẽ có thêm hài tử nữa. Có được không? "

" Được. Chàng muốn sao, thiếp sẽ chiều chàng như thế. "

" A Sờ. Cảm ơn nàng. "

" A Sờ. Ta... "

Một luồng suối nóng âm tuôn ra không ngừng nghỉ rót vào người nàng khiến sự hoan lạc đến tột cùng sau đó một hồi lâu mới lặng lẽ thu mình trong vỏ định đề trả cơ thể nóng bỏng kiều diễm kia trở về hình dạng vốn có của mình.

Bên vai Sờ Kiều vẫn còn nghe hơi thở Yến Tuân một nồng đượm hơn. Sự bốc hỏa, ghen hờn khi nãy cũng đã dịu lại, nhường chỗ cho sự vui vẻ, hạnh phúc của bọn họ. Sau dư âm hương vị ái ân mặn nồng, hai người bọn họ càng thêm quấn quýt nhau không rời nên bao khó khăn ngoài kia chỉ là nhất thời, mãi mãi cũng không thể xen vào tình cảm vốn bền chặt bấy lâu nay.

" A Sờ, để ta nấu nước cho nàng tắm nhé. Hạ nhân chắc không ai dám ra đây bây giờ đâu. "

Sờ Kiều bất giác chợt nhớ lại đây là trước phòng nàng. Liền thoáng thẹn thùng đến đỏ cả mặt mũi.

" Chàng... chàng thật hư quá. Chẳng đề ta có mặt mũi gì. "

" Nàng là thê tử của ta. Ai dám nói năng vô lễ khinh thường nàng. Ta sẽ tru di cửu tộc bọn họ. "

" Chàng... chàng khiến ta... thật không thể không ngừng yêu thương chàng được nữa rồi! " Nói đoạn Sờ Kiều quay mặt sang chỗ khác để giấu sự thẹn thùng dịu dàng của nữ nhân, dường như tất cả tình cảm nàng đều thể hiện không chút e dè trước mặt chàng khiến bất giác mình cũng có chút bối rối vì sự khinh suất của mình.

" A Sờ của ta cũng đã biết thẹn thùng từ lúc nào đây? "

" A Sờ. " Yến Tuân lại thầm gọi tên nàng trong đêm vắng khiến nàng thổn thức mãi không thôi.

" A Sờ. Chúng ta cùng đi tắm nhé. Nàng xem ta cũng đã vất vả làm nàng vui vẻ. Có phải nên hầu hạ phu quân một chút được không? "

Sờ Kiều đưa cánh tay nhỏ khẽ đẩy yêu chiều vào ngực Yến Tuân, giọng buông lơi thương yêu mang mác:

" Chàng, chàng hư quá. Vậy ta miễn cưỡng thiếp thòi vì chàng đó. "

Nói đoạn, hai người nắm tay nhau âu yếm bước vào phòng nàng. Hai bóng người nương tựa nhau loang trên thành cửa vẫn quấn quýt như lúc bên ngoài. Một hồi lâu sau ánh đèn bên tường mới vụt tắt. Tú Lệ Phù lại một đêm thanh tịnh nữa trôi qua trong hạnh phúc triền miên của vị nữ vương tài sắc vẹn toàn và Yến hoàng dũng mãnh kiên cường của vùng thảo nguyên phương Bắc ngày nào.

Bạn đang đọc truyện [Hoàng Phi Sờ Đặc Công Số 11] Sói Bắc Yến được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Không muốn làm hoàng hậu của chàng

Trời mùa xuân nên buổi sáng sớm thật mát mẻ. Nàng lười nhác quay người sang ôm người bên cạnh mình thì thấy một vùng lãnh lẽo và trống trải. Người vừa nãy đã vội rời khỏi từ sáng sớm.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến sinh thần Oanh nhi. Nàng nhắm thời gian thấm thoát trôi đi nhanh thật. Mới ngày nào mình còn chật vật với thai nhi khi về lại

Bắc Yến. Nếu ngày đó không có Nhạn Bình và những người bằng hữu thân quen lúc trước, không biết mình có giữ được hải tử đến ngày hôm nay. Sau trận chiến khốc liệt một mình trong rừng độc Nguyên Sắc, bản thân mình đã vô tình nhiễm phải độc khí. Tuy không triệu chứng rõ rệt và nguy kịch như Yến Tuấn nhưng cũng ảnh hưởng đến hải tử trong bụng mẹ.

Nàng một mình chống chọi trong con thập tử nhất sinh để cứu sống đứa trẻ cùng bản thân mình. Nên đối với đứa trẻ này, nàng thương yêu vô cùng. Nhưng cũng vì cuộc sống thiếu phụ thân nên nàng phải uốn nắn Oanh nhi nghiêm khắc, cũng không quá nuông chiều hẳn.

Bây giờ thì khác rồi, Yến Tuấn đã trở về, nàng cũng đỡ gánh nặng trên vai, nên thả lỏng chuyện giáo huấn con trẻ lại một chút. Có lẽ sinh thần lần này là cuối cùng của Oanh nhi ở Bắc Yến. Nàng sẽ tổ chức thật long trọng cho hải tử. Mẫu tử nàng dù sao vẫn phải theo Yến Tuấn về Sở Thành, vẫn còn chút thời gian ở đây nên tạm biệt mọi người thật vui vẻ, Bắc Yến từ lâu trở thành mái ấm duy nhất của nàng khi đến triều đại này, nên khó trách cảm giác rất quyến luyến và không nỡ rời đi.

A Mẫn lại vào thăm nàng buổi sớm và lo chuyện chăm sóc nàng như thường lệ.

“Vương gia, người đã tỉnh.”

“Yến hoàng đâu rồi?” Sở Kiều vẫn không ngừng thắc mắc chuyện người bên cạnh từ sáng nay.

“Người đang ở nhà bếp lo bữa sáng cho vương gia. Người muốn đích thân mình làm lấy, không cho chúng nô tỳ làm thay mình.”

Sở Kiều nghe thoáng lòng bất giác rộn ràng khó tả.

“Vương gia, Yến hoàng thật tốt với người. Chúng ta cũng hạnh phúc thay người.”

“A Mẫn của ta sao thế này? Muội cũng muốn có phu quân rồi chẳng? Hay để ta tìm giúp muội?” Sở Kiều vừa bước rảo bước ra khỏi trường vừa reu reo A Mẫn. Nàng năm nay cũng vừa tròn mười sáu. Cũng đến tuổi cập kê đậm ngõ, nàng chỉ không đành cho cô nương hiểu chuyện như A Mẫn sẽ sớm rời khỏi mình, lòng có hơi tiếc nuối một chút.

A Mẫn bất giác đỏ mặt quay đi chỗ khác. Thiếu nữ Bắc Yến luôn có sự khảng khái, phóng khoáng nhưng đôi khi cũng nhu tình đáng yêu không ai sánh bằng. Sở Kiều nhìn nàng trong lòng thật sự vui vẻ, gả nàng ấy đi cũng tốt, còn hơn giống như nàng ngày trước, nếu Yến Tuấn chịu dặt nàng qua ngõ từ sớm thì nàng đâu có năm năm trời vô vô một mình bên hải tử. Thời gian và định mệnh quả là khắc nghiệt, khó ai đoán trước nên nếu có cơ hội, chi bằng tác hợp cho bọn họ để không khỏi nuối tiếc như nàng và Yến Tuấn xưa kia.

“Được rồi, A Mẫn đến lúc thì vẫn phải gả đi thôi. Muội yên tâm, ta sẽ tìm một phu quân như ý để người ngoài không bảo Tú Lệ Vương ta bạc đãi hạ nhân thân tín của mình.”

“Vương gia, người lại reu nô tỳ nữa rồi.” Nói đoạn thiếu nữ mặt ửng hồng vội vã chạy ra ngoài sau khi để lại thau nước ấm để nàng rửa mặt.

Sở Kiều chỉ còn cách lắc đầu cười nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của A Mẫn mà nhớ khoảng khắc thanh xuân của mình nhiều năm trước. Nàng cũng từng e thẹn như A Mẫn trong phòng Yến Tuấn khi hỏi chàng chuyện mùi xông hương trong thư phòng khiến bọn hạ nhân được phen cười sự ngây thơ của mình.

Yến Tuấn, ta vẫn có những thời gian trẻ con như thế bên chàng, thế mà sau bao cuộc bể dâu ta cứ ngỡ mình vẫn là một Sở Kiều kiếp trước đã già mấy chục tuổi ấy.

Nàng mặc nhẹ trên người bộ y phục hồng nhạt thoải mái trong phủ, viền áo vạt dưới có thêu hoa văn uốn lượn tinh xảo tím sậm, hông đeo hồ thắt lưng mỏng có tua rua tròn bay bên dưới đậm chất phong cách Bắc Yến nhân.

...

Trong bóng gương vẫn đục trước mặt, bóng một nam nhân quen thuộc xuất hiện sau lưng nàng ngày một rõ hơn. Nam nhân lặng lẽ đến bên cạnh, tranh với nàng chiếc lược gỗ nhỏ, một lát sau rất dịu dàng chải từng lọn tóc đen nhánh sau lưng nàng, rồi thất lại từng tết nhỏ hai bên mép tai. Cử chỉ không thuần thực đáng vẻ thường làm nhưng vô cùng cẩn mật và chu đáo, chàng chọn một chiếc trâm ngọc màu tím nhạt cẩn hồ phách cài lên mái tóc giữa đỉnh đầu, sau đó lấy thêm bốn dây màu nhỏ khác vấn lên hai tết bím hai bên.

Sở Kiều nhu tình nhìn người qua bóng gương chiếu, khuôn mặt tuấn tú như tạc khiến nàng bao năm yêu say đắm nhưng vẫn không thể bày tỏ được nhiều sự quan tâm của mình, nhưng chàng vẫn có những lúc ôn nhu đầm ấm như thế này khiến nàng hạnh phúc khó tả. Như trời đất này chỉ có mình nàng là người phụ nữ được ân sủng nhiều nhất đại lục Tây Mông. Bên người ấy, nàng luôn được chở che cùng sự dịu dàng chăm sóc êm đềm suốt những năm tháng ấy.

Bàn tay nam nhân đầy chai sạn nhưng vẫn thanh thoát đường nét và thon dài trượt trên má nàng, chàng họa tí mĩ từng nét chỉ trên chân mày thon nhỏ ấy, ánh mắt nhu tình cẩn trọng trong từng khúc quanh co khiến tim nàng xao xuyến khó tả.

Nàng nhẹ nhàng giúp chàng chọn màu son trên miếng giấy màu trước mặt, rồi ôn tồn đưa lên khuôn miệng nhỏ nhắn của mình, từng nhịp từng nhịp dặm lại chỗ son lúc đầu. Đôi môi ả áp màu hồng đào ửng lên trong nắng sớm xuyên qua ô cửa khiến hai má nàng bỗng ửng lên nét xuân nồng được. Sóng mắt hai người bắt chột giao nhau, trong khoảng lặng của không gian triền miên dưới ánh bình minh.

“A Sở”

“Nàng đẹp lắm!”

Nàng đưa tay lên che giấu đôi môi e ấp nét xuân rạng ngời khiến người sau lưng càng thêm đắm đuối. Chàng không kiềm được một chút nhu tình liền đưa người đến hôn một bên má nàng.

“Chàng luôn khiến người khác phải rung động!”

“Ta chỉ khiến có mỗi một người duy nhất. Đó là nàng thôi. Sẽ không có một người thứ hai khiến Yến Tuấn ta rung động như thế.” Đôi tay nam nhân đã choàng lên ôm người vào lòng, một cái siết nhẹ khiến tim yêu phơi phới.

...

“A Sở, nàng ăn thêm món này đi.”

“Chàng gấp cho ta nhiều như thế, không sợ ta béo lên sẽ khó coi lắm sao?”

“Nàng có béo lên cũng vẫn là thê tử của ta, sao ta lại chê bai nàng được chứ?”

“Chàng thật là khéo ăn khéo nói từ khi nào vậy?”

“Từ khi ta phát hiện mình đã yêu thương ai đó thật nhiều thì những lời ta nói đã không còn kiểm soát được nữa rồi.” Yến Tuấn dịu dàng nhìn nàng, một tay đưa lên má nàng véo nhẹ yêu thương.

“Oanh nhi đâu? Sao không đến dùng bữa cùng chúng ta?”

“Yến Oanh bảo sáng nay phu tử có tiết thảo luận ngoài trời nên đã đi từ sớm. Ta cũng đã sắp xếp chuyện ăn uống cho hài tử, nàng đừng lo lắng.”

“Ừ. Có chàng về thật tốt.”

...

Nàng ngồi một bên áng thư mài mực cho Yến Tuấn trong thư phòng, hai người vừa nói chuyện công vụ vừa hỏi han một số chuyện cũ.

“Yến Tuấn, có một chuyện ta rất muốn hỏi chàng từ lâu.”

“Ừ.”

“Chàng lấy lại ký ức từ khi nào vậy?”

Yến Tuấn trầm ngâm nhìn nàng một chốc, mắt phượng sâu thẳm êm đềm nhìn nàng:

“Từ lúc ta quay lại Bắc Sóc quan cứu mẫu tử nàng.”

Sở Kiều chột quay người lại nhìn Yến Tuấn, một thoáng ngỡ ngàng.

“Chàng đã nhớ lại từ lâu sao vẫn không nói cho ta biết?”

Yến Tuấn một thoáng im lặng.

“Ta chỉ không biết phải đối diện với nàng thế nào sau khi cho nàng biết chuyện đó. Giữa chúng ta có quá nhiều ký ức đẹp để lẫn đầu khổ với nhau. Ta từng làm tổn thương nàng. Ta không biết rằng liệu nàng có thể dung nạp một Yến Tuấn của lúc trước đầy thủ đoạn và nhân tâm như thế, hay lạnh lẽ bên một Yến hoàng không còn ký ức không vui của trước kia.”

“Ta căn bản không tin ở bản thân mình.”

“Yến Tuấn!

Ta cũng đã từng nhiều lần tự vấn bản thân. Liệu khi chàng có lại những chuyện trước đây, chàng có sẵn lòng bao dung cho chuyện ta làm chàng đau lòng hay không? Ta đã luôn chỉ trích, chiến tranh lạnh với chàng, thậm chí còn uy hiếp giới hạn chịu đựng của chàng trước mặt các tướng sỹ... Ta còn vì Gia Cát Nguyệt mà bỏ rơi chàng. Ta cũng không biết đối diện với chàng như thế nào sau bao chuyện đó... Ta cũng đã rất hối hận và day dứt bản thân mình.”

“A Sở.”

“Khi ta quyết định nói cho nàng biết chuyện đó, ta đã sẵn lòng đối diện với nàng, đối diện với những sai lầm của ta. Ta chưa bao giờ không ngừng tin tưởng nàng, chỉ có những chuyện đấu tranh chính trị thủ đoạn, ta không muốn con mắt trong sáng của A Sở phải vẫn đục, chịu nhuốc nhơ vậy máu, nên ta đã luôn che giấu nàng những chuyện đen tối ấy. Ta chỉ không ngờ điều đó đã làm tổn thương nàng ngày một sâu sắc. Là ta đã có lỗi với nàng trước.”

“Yến Tuấn. Chàng chỉ thân bất vô kỷ trong hoàn cảnh đó. Ta biết chàng có nỗi khổ của mình, trọng trách quốc gia nên phải quyết đoán và nhẫn tâm. Chỉ là ta đã chưa từng nói thật lòng mình cùng chàng xây dựng. Ta cũng đã quá đơn thuần trong mọi chuyện. Ta cũng có lỗi với chàng.”

“A Sờ!”

“Cả đời Yến Tuấn từ khi tấm bé đã bị vấy bẩn bởi thế cuộc và máu tanh của nhân thế. Bao năm ẩn nhẫn dưới Chân Hoàng, không biết bao sinh mạng đã vì ta mà ngã xuống. Đôi tay này đã nhúng chàm tắm tó. Riêng nàng vẫn thiện lương trong sáng. Nhưng vì ta mà ẩn mình chịu đựng một mình, luôn theo sửa chữa sai lầm cho ta. Ta không muốn A Sờ phải sống cuộc đời như thế mãi. Nên ta cần có quyền binh thiên hạ, ta cần cho A Sờ một chỗ dựa thoải mái. Thân thể này đã bị tẩm máu thân quyến thuộc, thì chịu thêm một ít vết thương chồng chéo khác để đổi lấy sự an toàn cho nàng, ta sao dám từ bỏ? Ta chỉ hận bản thân đã không làm tốt như những gì nàng mong đợi. Ta đã cố sửa chữa những sai lầm ấy. Nàng hãy tin ta.”

“Có được không?... A Sờ?”

Sờ Kiều buông thanh mực trong tay, dịu dàng cảm nắm đôi tay đầy phong trần của Yến Tuấn.

“Thiếp tin chàng. Chàng đã làm được tất cả mọi chuyện rất tốt. Những ngày tháng sau này, thiếp vẫn luôn bên chàng, giúp chàng chèo chống giang sơn này. Yến Tuấn, chàng không còn đơn độc nữa đâu, vì đã có thiếp.”

...

“A Sờ.”

“Thiếp đây.”

“Khi nào nàng có thể theo ta về Sở Thành?”

“Tùy chàng sắp xếp.”

“Ừ.” “Ta sẽ tiến hành lễ phong hậu cho nàng thật long trọng. Và cả Yến Oanh, Oanh nhi sẽ được phong tước hiệu để kể vị cho ta trong tương lai.”

“Phong hậu? Vậy còn Tú Lệ Vương? Bắc Yến?”

“Nàng vẫn thích làm Tú Lệ Vương hơn một Hoàng Hậu của riêng Yến Tuấn ta sao?”

“Thiếp muốn bên chàng chứ, nhưng Bắc Yến thiếp không thể từ bỏ được nơi đây.”

“Nàng là Hoàng Hậu cai quản chính cung, là nữ nhân sau lưng ta. Cả thiên hạ này đều thuộc về chúng ta. Nàng vẫn luyến tiếc riêng Bắc Yến sao? “

“Thiếp vừa muốn bên cạnh chàng, vừa muốn trông coi nơi này. Bao năm qua vì có thiếp nên ngoại bang mới e dè xâm chiếm. Nếu thiếp buông nó, chỉ e sóng gió lại nổi lên. Thiếp không muốn dân chúng thêm lầm than khổ nạn nữa. Thiếp sẽ về để đô với chàng, nhưng thiếp vẫn là Tú Lệ Vương cai quản vùng đất này. Nơi đây sẽ để Hoàn Hoàn quận chúa trông giữ. Thiếp sẽ như chàng, ngày ngày phê tấu chương với Hoàn Hoàn lo chính sự Bắc Yến, có được không?”

“Không được!” Yến Tuấn cứng rắn hơn, đôi mắt phượng châu lại ra chiều không hài lòng về nàng nhưng ngữ khí vẫn ôn tồn dịu dàng.

“A Sờ. Chiến sự đã kết thúc. Nàng không thể tạm gác mọi chuyện để trở thành một nữ nhân thật sự sao? Nàng không thể, nhưng hãy nghĩ đến ta, ta cũng muốn làm một nam nhân tốt trước khi làm một Yến hoàng. “

“Yến Tuấn, thiếp chỉ muốn san sẻ gánh nặng với chàng. Chàng không thấy điều đó sao?”

“Vậy nàng hãy là một Hoàng Hậu thật tốt đi. Chuyện quốc gia đã có phu quân này gánh vác. A Sờ, đừng mè nheo cố chấp nữa. Nàng không ngoan chút nào.”

“Thiếp không mè nheo! Vậy sao lúc trước chàng phong thiếp làm Tú Lệ Vương và giao đất phong Bắc Yến cho thiếp làm gì? Chàng không nghĩ đến hôm nay sao?”

“Lúc trước thì khác. Ta chỉ tìm cách giữ chân nàng bên cạnh nên phong tước hiệu cho nàng. Thà để nàng ở lại Bắc Yến, người Nam, kẻ Bắc còn hơn thấy nàng lưu lạc bên ngoài bên cái tên biến thái Ly Sách, rồi còn tên Gia Cát Nguyệt ấy nữa. Ta sao có thể tro mắt nhìn nữ nhân của mình suốt ngày bị đám người kia vây quanh. A Sờ, nàng nghe lời phu quân một chút không được sao?”

“Cái gì một chút. Thiếp bị tổn thất quá lớn đó chứ? Mất đi đất phong mà chỉ đổi lấy danh hiệu Hoàng Hậu cai quản hậu cung. Hậu cung đâu phải là nơi dành cho thiếp. Thiếp không cần nơi đó. Thiếp chỉ cần chàng, Oanh nhi và Bắc Yến mà thôi. Thiếp không đồng ý.”

“A Sờ lại cứng đầu rồi...”

Sau một hồi đôi co hai người bọn họ vẫn không chịu nhường nhau, nên một ngày nhẽ ra êm đềm sóng nước trôi qua lại trở nên khó khăn và im lặng đến không muốn đối diện nhau một lúc lâu hơn.

Sau buổi trưa, Yến Tuân cũng rời phủ đi xử lý chuyện dân võ đê hôm trước, còn Sở Kiều trở lại quân doanh. Cả hai xem như có chút chiến tranh lạnh với nhau từ lúc đó.

Hết chap.

Bạn đang đọc truyện [Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11] *Sói Bắc Yến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Tự vấn

Thủy Châu trấn.

“Nào, các người xếp hàng ngay lại, từ từ ai cũng sẽ có phần.”

“Cô nương, người mang đến hai bị thể này ta làm sao ăn nói với người khác đây? Mỗi người chỉ được nhận một phần gạo thôi.” Viên quan phát chuẩn quốc khổ nhăn nhó nhìn người thiếu phụ ốm yếu đang xếp hàng chờ lượt mình.

Nghe tiếng tranh chấp A Tinh đi đến dò hỏi, thấy vậy liền quay người báo viên quan nọ cứ phát cho thiếu phụ nọ hai bị gạo.

“Dù gì gia cảnh người ta có người nhà bị thương do đê vỡ, không đi chuyển được để kiếm kế sinh nhai. Cả nhà sáu miệng ăn làm sao sống nổi với một bị gạo này. Người cho nàng ấy nhiều một chút cũng không vấn đề.” A Tinh nói.

“Đa tạ quan gia. Xin chúc người phúc hỷ đầy nhà. Dân nữ xin cáo từ.” Thiếu phụ mừng rỡ tay ôm đóm hai bị gạo nặng nhưng mặt hiện lên nỗi vui mừng khôn xiết.

“Ừ. Chúc người nhà người mau mau bình phục.”

...

“Nào mỗi người năm thôi bạc. Chỉ được nhận một lần thôi nhé, còn để cho người sau. Không nên tranh chấp hay gian lận.”

Một chỗ phát tiền gần đó của quốc khổ cũng được dân chúng xếp hàng lũ lượt nhau chờ đến mình.

“Yến hoàng thật tốt. Lần này nếu không có người gia đình chúng ta đã sớm chết đầu đường xó chợ rồi.” Hụ hụ hụ, một lão thân đang sụt sùi nói với người đứng trước mình.

Một người đứng phía sau cũng lên tiếng:

“Yến hoàng chăm lo dân chúng mấy năm nay chưa hề bỏ rơi chúng ta. Hằng năm đều cho người đến tiếp tế lương thực vào mùa đông. Mấy năm nay nếu không có người và Tú Lệ Vương trông chừng nơi này, không chừng nhi nữ của ta đã sớm bị bán vào thanh lâu. Lúc trước, người chưa trở về. Phụ quân ta đã bị xung lĩnh khổ sai quá nên chết nơi đất khách. Sau đó con trai mình cũng bệnh mà chết yểu. Số của ta cứ phải khóc nhớ thương người thân hết lần này đến lần nọ. Chỉ còn lại một mụn con gái, cũng may ta có thể giữ gìn cho nó. Nếu không thật có lỗi với tổ tiên.” Nói đoạn nữ phụ nhân cũng rom róm nước mắt.

“Tớ ngại rồi. Nhanh lên.” Viên quan thúc giục các nữ phụ nhân đang tụ tập một góc bước đến nhận lĩnh phát chuẩn.

Yến Tuân trong thường phục nam nhân nhân hạ ngồi ở trà đạo gần đó cùng Hoàn Hoàn quận chúa. Mấy hôm nay huynh muội bọn họ thường cùng nhau đến nơi này khảo sát tình hình dân chúng, nhân tiện xem xét việc phát chuẩn có thuận lợi hay không.

“Muội nghe nói Bệ hạ ... à quên, đang ở bên ngoài phủ.” Hoàn Hoàn đưa tay lên che miệng mình vì câu lỡ lời khi nãy. Ở ngoài quân doanh và Tú Lệ phủ, Yến Tuân thường đóng vai nam nhân nhân hạ phong lưu tiêu sái dạo khắp nơi. Nên mọi người sẽ gọi Yến hoàng bằng nữ danh Yến công tử, còn Hoàn Hoàn thì vẫn gọi biểu ca như lúc trước.

“Muội nghe nói biểu ca sắp về Sở Thành cùng tỷ tỷ. Nhưng hình như không được mấy suôn sẻ?”

“Haiz... muội xem đó, có ai như nàng là thê tử mà suốt ngày chỉ biết đánh nhau và lo chuyện quân cơ. Nhi nữ các muội có phải yêu thích những việc này hơn việc nâng khăn sửa túi cho phụ quân mình hay sao? Bây giờ đã là thời dân an quốc thịnh, sao cứ phải tự chuốc khổ cho bản thân mình như thế chứ?”

Nghe Yến Tuân than thở một hơi dài như thế, Hoàn Hoàn cũng buồn cười. Hóa ra Yến hoàng cũng có lúc trần trụi chuyện thê tử như vậy. Tú Lệ Vương người quá mạnh mẽ, thích lo chuyện bá tánh của mình nên khó trách không chịu yên phận nữ nhi một chỗ.

“Biểu ca, người không phải không biết tính tình tỷ tỷ bấy lâu nay. Mà không, Muội nên gọi nàng là biểu tẩu mới đúng. Biểu tẩu xem Bắc Yến như một

phần thân thể quyền thuộc của mình nên rất khó chuyện từ bỏ nơi đây mà nhả hạ sau lưng biểu ca. Muội thấy huynh nên chiều nàng vẫn tốt hơn là gương ếp.” Hoàn Hoàn vừa khuyên nhủ vừa xoa dịu sự ảm ức trong lòng Yến hoàng.

“Muội đúng thật là. Ta không biết rốt cuộc ta là biểu ca của muội hay nàng mới là tỷ tỷ của muội đây?” Yến Tuân dờ khóc dờ cười nhìn Hoàn Hoàn, chàng chỉ biết lắc đầu ngao ngán. Nữ nhi Bắc Yến các nàng ai cũng cứng đầu ngang ngạnh như nhau. Thật khó để khuyên giải. Nói đoạn Yến Tuân cầm chén trà trong tay nốc một hơi cạn mà lòng vẫn còn ảm ức chuyện khi nãy.

Cách đó vài bàn, nằm góc tường gần lối đi vào, có vài thương nhân đang trò chuyện với nhau, ra vẻ tiêu sái và hào hứng lắm. Yến Tuân và Hoàn Hoàn cố lắng nghe chuyện người nọ để quên câu chuyện không vui của mình.

Một người cao lớn nước da ngăm ra vẻ đi đây đó nhiều khắp nơi lên tiếng đồng dạng với những người còn lại:

“Hội thuốc năm nay thu lại tiền tài không ít từ việc thu gom nhân sâm bên Cao Ly về. Nhỡ ra hội trưởng cứ giao thương tại trấn này với người Cao Ly, nhưng một số kẻ gian trá trộn hàng vào rồi kêu giá cao. Năm trước quận chúa ra lệnh nếu ai phát hiện thương nhân Cao Ly nào gian trá sẽ trục xuất khỏi thành mãi mãi. Từ đó hàng về cũng thưa thớt do họ đa phần gian lận thì nhiều mới có lãi. Nên hội trưởng mới phân người của họ qua đó gom về. Hóa ra các người biết không? Toàn hàng tốt và giá rẻ bất ngờ. Rất tiếc, về đây vẫn không sao qua mắt được Tú Lệ Vương, người quá tinh tường. Ta nghe một số người thân cận hội trưởng bên đó nói sau khi đóng thuế Bắc Yến khó chỉ một phần tư cũng còn hơi rất nhiều từ giá rẻ như thế.”

Nói đoạn hắn cười nham hiểm ra vẻ những chuyện như thế này làm sao Tú Lệ Vương biết được trong khi hắn chỉ là tên buôn vặt mà chuyện đông tây khắp nơi đều lăm bồm thu thập được hết.

Bàn ngoài đây Yến Tuân nhìn Hoàn Hoàn ra chiều khinh nhẹ:

“Chà, các người làm thế nào mà để hội thương qua mặt như thế? Nếu ở Sở Thành chắc đã bị cắt chức. Tú Lệ Vương công năng kém thật!”

“Biểu ca, người có tin ta về mách biểu tẩu, người sẽ thừa phen chết dở hay không?” Hoàn Hoàn nhoẻn khóe môi giễu lại Yến Tuân.

“Thôi thôi, ta sợ các nàng. Ta thua. Ta thua đó.”

Hoàn Hoàn cười cười thoải mái nhìn Yến hoàng, đoạn ngoắt tay gọi Bình An đang ở gần đấy đến nói nhỏ:

“Đệ đi điều tra đám người hội thuốc chuyện gian lận giá nhân sâm Cao Ly cho ta. Nhớ âm thầm kéo bứt dây động rừng.”

Bình An bây giờ đã thành thiếu niên hai mươi nên cao lớn và hiểu biết hơn lúc trước rất nhiều. Sau khi nghe lời dặn dò liền đi ngay cùng vài lính vệ khác. Thời gian vừa qua hắn vẫn theo làm việc dưới trướng quận chúa lo chuyện thương hội thay Tú Lệ Vương. Còn Nhận Bình chủ quản chuyện hậu phương tăng gia sản xuất. Mỗi người nhi nữ ở Bắc Yến ai cũng có trọng trách và sứ mệnh chăm sóc dân chúng nên khó trách hai người bọn họ cùng Hạ Tiêu điều động quân đội là những cánh tay đắc lực của Tú Lệ Vương mấy năm gần đây.

Một người áo nâu sạm kẻ bên cũng lên tiếng góp ý với người nọ:

“Huynh đài, người biết chuyện không báo cũng không tốt lắm đâu. Tú Lệ Vương quản lý hội nhân rất nghiêm ngặt. Người tạo ra các hội phường là để nắm được tình hình thương nhân và vật giá, để không bị các tiểu thương đầu cơ trục lợi đè đầu dân chúng. Người trong hội thuốc nếu tắc trách như vậy sẽ tổn phúc lắm. Không khéo chuyện này đến tai Tú Lệ Vương là chết chắc. Ba đời tổ tông các người cũng sẽ bị liên lụy đầu đường xó chợ không hạt com ăn.”

“Đúng. Đúng.” Một người khác cũng lên tiếng đồng tình.

“Các người nhớ không? Năm xưa lúc Tú Lệ Vương chưa về đến Bắc Yến nhận đất phong. Dân chúng thành này đói khát do chiến tranh liên miên. Nếu không có người lập ra các hội, như hội thêu may, ca vũ, thuốc, nông sản, tơ lụa,... để có người quản lý từng ban hội chỉnh đốn tình hình lưu thông cơ sở vật chất trong dân gian thì làm sao chúng ta có được thành Thủy Châu trù phú bậc nhất ở Bắc Yến này.”

“Hắn nói đúng đấy. Tú Lệ Vương cải tổ ngân khố cũng chỉ để Bắc Yến có tiền tài cho dân no ấm mùa lũ và mùa đông kéo dài. Nếu không có người thi khu vực hồ Vân Bích cũng không được sầm uất và giao thương tốt như hiện nay.”

“Ta nói cho người biết, bây giờ A Ngưu nhà ta đã có thể tự mò được hội nhỏ đan tre lát phân phối đi các trấn lân cận. Năm xưa khu vực Vân Bích hồ là vùng đất chết. May nhờ Yến hoàng chiếu cố cho chúng ta được xây sửa cầu đường nhưng kinh tế chính vẫn không thể vực dậy. Chúng ta vẫn là vùng đất không cảm nổi ngọn cỏ thì lấy đâu ra sinh trưởng ấm no như những nơi khác.”

Nhớ lúc Hồi Sơn bị thất mùa rẫy cao do ôn dịch, người dạy dân chúng nơi đó chặt củi, đốn cây đan chiếu, cối. Sô cây, tre còn lại mang xuống Vân Bích cho dân chúng nơi đây kiếm kế sinh nhai. Người dạy chúng ta làm thủ công đan, lát. Sau đó đưa qua thương hội các người vận chuyển giao thương khắp nơi. Nhờ đó chúng ta mới có cái ăn cái mặc. Thậm chí chúng ta bây giờ còn mò được hội thương tự vận chuyển tự sản xuất cho riêng mình.

Người nghĩ xem. Nếu không có người canh ban tái thế lại Bắc Yến liệu chúng ta có như ngày hôm nay ngồi ở đây nhâm nhi tán gẫu hay phải xung lĩnh chết trận rồi thì từ khóc phu quân ở nhà? Ta thấy người nên báo cáo lại chuyện mình nghe thấy cho quận chúa biết. Hội trưởng bên đó thật không nên liều lĩnh như thế.”

“Đúng. Các người nên xem xét lại mình. Nếu không chúng ta tự sẽ có cách báo cho quận chúa chuyện này. Để xem người có trừng trị các người thích đáng hay không?”

“Được. Được rồi. Ta có chút vô tâm mà quên chuyện cũ. Lát nữa sẽ đến trình diện sự tình cho quận chúa. Các người đừng lo lắng nữa ha. Ta hứa. Ta hứa mà. Chúng ta cạm chén nào?”

“Được. Người nói đó nha. Nhớ giữ lời.”

...

Hoàn Hoàn liếc nhìn ý tứ Yến hoàng, nàng thấy người vẫn trầm tư lắng nghe người nọ tán gẫu nhưng ánh mắt vẫn luôn thâm trầm khó đoán. Khuôn mặt anh tuấn trở nên điềm tĩnh và góc cạnh dưới ánh nắng nhạt của vòm mái che. Có lẽ người đang suy nghĩ về chuyện ban nãy của Tú Lệ Vương.

...

Quân doanh Bắc Yến.

Sở Kiều đang đi dạo ngoài quân doanh cho thư thả nhân tiện đến thăm số quân lính kiêu kỵ binh bị thương mấy ngày trước gần đó. Nàng thấy bóng dáng một nam nhân ngồi trầm tư một mình, tay vịn về miếng ngọc bội trong tay.

“Lại nhớ thế tử hay sao?” Sở Kiều buông người nhàn hạ bên cạnh Sỹ Thanh

Nghe tiếng Tú Lệ Vương, Sỹ Thanh quay lại chào nhưng dáng vẻ đầy tâm sự:

“Vương gia người đến rồi. Ta có chút hoài niệm cũ về nàng.”

“Hoài Ngọc mấy hôm nay không đến lớp phu tử. Hải tử bị bệnh hay có chuyện gì sao?”

“Dạ, hải tử bị sốt mấy ngày nay. Hôm nay cũng khá hơn rồi. Chỉ có lúc mơ màng. Ngọc nhi vẫn hay gọi A ma khiến ta có chút đau lòng.”

Sở Kiều ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía không trống rỗng nhớ về khoảng thời gian trước đây.

“Người và ta lúc trước vẫn có điểm giống nhau. Cùng là người một mình chăm hải tử. Yến Oanh lúc trước chưa từng gặp phụ thân mình nên không có hoài niệm hay nhớ nhung nhiều như Ngọc nhi... Thế tử người mất được bao lâu rồi vậy, ta lại quên mất. Haizz”

“Dạ, cũng được hơn hai năm rồi. Lúc ấy Ngọc nhi vẫn rất thương yêu bên cạnh mẫu thân suốt nên khó trách tình cảm quyến luyến nhớ nhung không dứt.” Sỹ Thanh buồn bã thờ dài tiếp.

“Sỹ Thanh tướng quân. Ta hỏi thật người một chuyện này nhé. “

“Dạ. Vương gia cứ nói, ta xin lắng tai nghe.”

“Điều gì người cần nhất ở gia đình nhỏ của mình?”

“Ta sao? Ta còn có sự lựa chọn nào sao?” Sỹ Thanh chất vấn mình trong e ngại nhìn Tú Lệ Vương.

“Vương gia, người thấy đấy. Phù ta chỉ có ta và Ngọc nhi. Thế tử đã mất từ sớm nên ta căn bản không có sự lựa chọn khác cũng như không thể mong mỗi điều gì hơn cho một gia đình không trọn vẹn như thế.”

“Gia đình không trọn vẹn? ý người là?”

“Dạ vương gia, gia đình trọn vẹn mà bao nam nhân đều mong muốn đó là ngày ngày về nhà bên bữa cơm vui vẻ cùng thế tử. Là nàng giúp ta chăm sóc nội các phủ, dẫn dắt Ngọc nhi trở thành cô nương tốt hơn. Như vậy ta sẽ thoải mái lo việc chính sự, quốc gia trọng trách bên ngoài.”

“Đề ta có thể cùng người sát cánh mãi miết chuyện quân cơ, rong ruổi theo người trên chiến trường khắp Bắc Yến. Ta cũng cần một hậu phương vững chắc lo chuyện nhà. Có như thế tấm lòng trung quân ái quốc của ta mới được thực hiện triệt để cùng người.”

“Người có thể lập thiếp hay cưới một tân nương tử khác. Nàng sẽ giúp người lo việc hậu phương. Người không cần bi quan như thế đâu Sỹ Thanh.”

“Tất nhiên ta cũng từng nghĩ chuyện đó. Nhưng Ngọc nhi còn quá nhỏ mà lại yêu mến mẫu thân, chỉ sợ hải tử không chịu được sự thay đổi này, nên mới chần chừ như thế.”

...

Mấy lời trao đổi cùng Sỹ Thanh khiến nàng khơi thông được một vài thứ có thể xem là chấp niệm trong lòng vẫn không muốn buông bỏ nay muốn lung lay. Là nàng quá cố chấp trong mọi chuyện. Sỹ Thanh không có lựa chọn nào khác, nhưng nàng thì có nhưng vẫn luôn muốn giữ vững lập trường với chàng. Bao nhiêu năm chinh chiến cũng đã khiến vai gầy chân mỏi, có nên chẳng đẹp tất cả qua một bên để làm hậu phương cho chàng dẫn dắt giang sơn này.

Nên chẳng Sở Kiều ơi Sở Kiều! Nàng tự vấn câu hỏi ấy hàng trăm lần trong đầu mình cho đến khi về đến phủ Tú Lệ.

Nàng đến cửa phủ đã gặp A Tinh vừa trở về. Nàng hỏi han một chút tình hình phát quốc khó cứu dân gặp nạn. Nghe A Tinh tường thuật chuyện hôm nay rất suôn sẻ, tâm hai hôm nữa thì hết đợt phát chuẩn này bọn họ sẽ trở về đế đô.

Không biết từ lúc nào chuyện về đế đô lại khiến nàng nặng nề như vậy. Haizz.

“Vương gia đã về.” A Mẫn cười mở ra tiếp nàng.

“Yến hoàng và thế tử đâu rồi?”

“Dạ, hai người họ đang đánh cờ trong hoa viên.”

“Đánh cờ? Oanh nhi mới tí tuổi đầu làm sao biết đánh cờ? Yến hoàng cũng kiên nhẫn chỉ bảo thật!”

A Mẫn thấy nàng có vẻ giễu người nọ thì nhớ lại chuyện lúc sáng khi mang trà vào thay cho Yến hoàng và vương gia. Nàng thấy hai người nọ lúc đầu còn chàng chàng, thiệp thiệp mãi mực cho người kia phê tấu chương. Một lúc sau trở vào đã thấy mỗi người một nơi. Yến hoàng phê duyệt tấu chương một mình. Còn vương gia ngồi ngoài trường đọc kinh thư. Nghĩ chắc các vị chủ nhân đang không vui nên cũng không dám ở lâu.

Không ngờ sau một ngày gặp lại vương gia vẫn còn ngừ khí lạnh lùng như thế không khỏi cười thầm khúc khích. Hai vị chủ nhân đều đã có nhi tử nhưng tính tình vẫn hết sức trẻ con.

...

“Phụ hoàng, người thắng nhiều quân của Oanh nhi như vậy, lần này nhường một chút được không, phụ hoàng?” Yến Oanh từ ngày Yến Tuấn trở về liền trở nên hứng thú yêu mến không rời phụ thân.

(* từ giờ Yến Oanh đã có thân phận con hoàng đế nên sẽ gọi Yến hoàng là phụ hoàng còn Sở Kiều là mẫu thân nhé. Cách xưng hô các bậc Yến triều có khác nhau.)

Yến Tuấn buồn nét cứng rắn, mắt phượng thâm sâu nhìn hải tử, ra chiều nghiêm khắc uốn nắn. Yến Oanh sau này sẽ kế vị mình, nên thái tử càng phải học hỏi rất nhiều thứ thì sau này mới nắm vững giang sơn Yến thị.

“Oanh nhi, Phụ hoàng muốn hải nhi luôn nhớ. Không có chuyện gì có thể dễ dàng đạt được mà không bỏ tâm tư cố gắng thật nhiều. Oanh nhi tương lai sẽ là thái tử hoàng triều càng phải uốn nắn bản thân từ bây giờ. Không được khinh suất. Có biết không?”

Yến Oanh mặt nũng nịu buồn nhìn phụ hoàng. Lúc trước Yến hoàng bảo hẳn gọi là A mã, chỉ đóng vai A mã thôi nhưng vui vẻ chiều chuộng biết bao nhiêu. Bây giờ thì thế thảm rồi. Làm hải tử rôm rôi khi còn thoải mái hơn làm thái tử hoàng triều. Ngay cả việc được chơi đùa thoải mái cùng Hoài Ngọc cũng bị cấm chế. Mỗi ngày phụ tử đến phủ dạy lễ nghĩa kinh thư các thứ, rồi học đạo trị quốc khiến hẳn mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng thuyết phục mình.

“Phụ hoàng, người thật thiên vị.” Yến Oanh uất ức mè nheo.

“Ta?” Yến Tuấn giật mình nhìn Oanh nhi.

“Chứ còn sao nữa? Người lúc nào cũng vui vẻ dịu dàng chăm sóc mẫu thân. Còn Oanh nhi thì luôn nghiêm khắc. Oanh nhi từ lâu lớn lên không có phụ hoàng bên cạnh, khổ sở biết bao nhiêu. Nhưng người chỉ biết thương yêu mỗi mẫu thân. Người đâu để ý đến tâm tư hải tử của mình.” Hụ hụ hụ... Yến Oanh khóc nức nở như mấy ngày qua Yến Tuấn bắt ép hẳn quá thế.

Sở Kiều định bước đến chỗ họ dỗ dành hải tử thì đã thấy Yến Tuấn đứng dậy qua chỗ Oanh nhi.

Chàng dịu dàng ôm hẳn vào lòng, khuôn mặt nhỏ bé trốn tránh nước mắt ướt đầm trong vòm ngực cao ráo của chàng. Tiếng nức nở của hải tử khiến hai người phụ mẫu chạnh lòng buồn phiền. Thật ra cả hai đều uốn nắn Oanh nhi hơi gò ép với lứa tuổi của hẳn.

“Oanh nhi ngoan nào. Phụ hoàng chỉ có mình con, sao lại không thương yêu con nhất chứ? Vì giang sơn này vất vả lắm mới gầy dựng nên, sau này phụ hoàng giao tất cả cho Oanh nhi cũng như trao tất cả hi vọng và sự cố gắng cả đời ta vào tay con. Ai nói Oanh nhi không quan trọng chứ? Ai nói phụ hoàng không thương yêu con nhiều như mẫu thân chứ?”

Hụ hụ hụ...” Phụ hoàng nói có thật không?”

“Thật! Hoàn toàn không bịa đặt!”

Một lát sau hải tử mới nguôi ngoa tách mình ra khỏi vòng tay phụ hoàng. Khuôn mặt nhỏ bé ửng đỏ đầy nước lấm lem nhưng thần thái đã phần chán hơn nhiều.

“Oanh nhi không nên so bì với mẫu thân. Có biết không?” Yến Tuấn dịu dàng dạy bảo hải tử chuyện lễ nghĩa.

“Mẫu thân cả đời theo phụ hoàng gánh vác chuyện giang sơn xã tắc. Nhưng vẫn không một lời than vãn hay kêu ca. Mẫu thân một mình nuôi Oanh nhi khôn lớn và cai quản phương Bắc chống quân xâm lược, vất vả vô cùng nên phụ hoàng sao lại không thương yêu người hết lòng. Khi nào Oanh nhi khôn lớn, hải tử có người yêu thương vì mình, luôn bên cạnh Oanh nhi thì con sẽ hiểu tấm lòng của phụ hoàng dành cho mẫu thân như thế nào. Mẫu thân

Oanh nhi là người phụ nữ vĩ đại nhất đại lục Tây Mông này mà phụ hoàng may mắn có được, sao ta không thể trân trọng nàng hơn được chứ? Có phải không?”

Hi hi... Khuôn mặt nhỏ hài tử nở nụ cười tươi mát. “Dạ, phụ hoàng nói rất đúng. Mẫu thân thật vất vả nên phụ hoàng mới yêu chiều như thế. Là Oanh nhi sai rồi.” Hi hi.

Yến Tuân đưa tay xoa nhẹ đầu hài tử, vẻ yêu thương dâng tràn trong đáy mắt sâu thẳm kia.

Gió buổi tối thổi ngang khuôn viên hai phụ tử đang nhìn nhau, làm mát vệt nước mắt nhạt nhòa còn sót lại trên mặt hài tử, để lộ ra những lần nước khô ngưng tụ lấp lem hiện lên vẻ đáng yêu trên khuôn mặt ấy. Sở Kiều bất giác trong lòng vui sướng khó tả. Phụ quân người ta thế nào nàng không biết. Nhưng Yến Tuân của nàng thì như vậy đó, luôn là đáng trọng phụ mà cả đời này Sở Kiều yêu thương không ngừng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện [Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11] *Sói Bắc Yến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Vọng

Sau khi trở về phòng tắm rửa và làm vài chuyện vặt một lúc lâu, Sở Kiều thay bộ y phục mặc trong nội phủ nhẹ vào người bước ra khỏi phòng, thẳng đến chỗ Yến Tuân.

“Yến Tuân, chàng có trong đó không?”

“Ừ, nàng vào đi.” Giọng người bên trong lãnh đạm đáp lại nàng.

Sở Kiều bước vào thấy Yến Tuân đang ngồi bên án thư phê duyệt công văn. Đạo này công văn đến nhiều hơn do phải xa để đồ lâu ngày nên tồn đọng chất đống. Nhưng chàng vẫn tranh thủ thời gian trò chuyện cùng mẫu tử nàng, khiến nàng thấy ấm lòng thật sự. Hai người họ vẫn luôn bận việc công vụ thế này nên buổi sáng gặp nhau một chút đến tối mới thấy mặt nhau. Chả trách chàng vẫn mong nàng ở lại hậu cung nhân hạ để hai người được gần nhau thêm. Nhưng đạo lý nhân hạ ấy dường như không thích hợp dành cho nàng, một thời một khắc muốn đảo lộn mọi thứ quanh nàng cũng phải có thời gian cho nàng chấp nhận và dung nạp chúng chứ.

“Yến... Yến Tuân.” Ngữ khí nàng trở nên bối rối, có lẽ chuyện lúc sáng nay làm hai người hơi khó xử khi chạm mặt nhau.

Yến Tuân vẫn không ngừng nhìn tấu chương nhưng chân mày chàng nhướn lên đôi chút như thể vẫn lắng nghe lời nàng nói.

“Có chuyện gì vậy?”

“Thiếp... Thiếp...”

Yến Tuân thấy nàng cứ ấp úng một hồi liền không khỏi bật cười, chàng buông mấy tấu chương xuống án thư, kéo vạt áo mỏng qua nhóm người lên đi về phía nàng, đôi mắt phượng ôn nhu nhìn nàng êm ái:

“A Sở? Nàng có việc gì muốn nói với ta?”

“Thiếp... thiếp... quyết định rồi!”

Yến Tuân cười nhẹ: “Quyết định chuyện gì?”

Sở Kiều ngược đôi mắt trong trẻo nhìn người thương:

“Thiếp quyết định theo sự sắp xếp của chàng.”

“Nàng không hối hận chứ?”

“Không. Không bao giờ.”

Yến Tuân bước đến ôm người đối diện vào lòng, sóng tình chan chứa. Bao nhiêu năm vẫn thế, vẫn là nàng luôn thu mình lại, nhẫn nhịn làm những việc mình không muốn vì chàng. Chàng là người hiểu rõ nàng nhất. Nên sao không biết quyết định này đã khó khăn với nàng thế nào chứ?

“A Sở. Nàng thật tốt.”

Sở Kiều được người thương phả hơi ấm vào lòng khiến tâm trạng cực kỳ thoải mái và vui vẻ. Tú Lệ Vương hay đất phong, dân chúng có là gì chứ? Được bên chàng cả đời mà phải đánh đổi tất cả, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

“Yến Tuấn, ngày kia là sinh thần Oanh nhi. Chẳng xem nên làm tiệc tổ chức long trọng một chút cho hài nhi, nhân tiện ta cũng muốn chia tay bằng hữu nơi này. Để sau này ta theo chàng rồi sẽ rất nhớ bọn họ.”

Giọng nói Yến Tuấn êm đềm như nước phả bên tai Sở Kiều khiến nàng thật sự thoải mái:

“Ừ, ta biết. Hôm đó hãy để mọi người tạm biệt nhau thật vui nhé.”

“Ừ.”

“Bệ hạ, người nên dùng cơm. . . á. . . Thần xin lỗi đã quấy rầy.” A Tinh từ đâu bước vào thấy cảnh phu thê Yến Sở bên nhau cũng ngại ngùng nên nhất thời lúng túng chân tay không biết để đâu khiến nàng và Yến Tuấn một phen cười trên chộc hân không thôi.

...

Hai ngày sau.

“Người treo đèn bên kia lên nhanh đi, khách sắp đến rồi.” A Tinh huy động nha đinh trang trí cổng chào và sân trong.

Từ xa vào, phủ Tú Lệ hôm nay ngập sắc đỏ như hỷ tiệc, nhưng có điều không long trọng bằng tiệc hỷ của đời người mà chú trọng đến số tuổi của hài tử mà trang trí. Hai bên lối đi bày biện cả đàn hoa tươi rói từ Hối Sơn mới xuống sáng nay. Xung quang phủ treo xướng liễn cùng nhiều câu chúc khác nhau của quan lại địa phương hay các tướng lĩnh khắp nơi đổ về.

Nhận Bình cũng có mặt đón tiếp khách nơi đại sảnh giúp phu thê Yến hoàng. Bình thường Tú Lệ Vương khiêm tốn nên gia nhân không nhiều. Nay có tiệc chiêu đãi Yến thế tử nên huy động thêm số binh sỹ chỗ Bắc Yến doanh đến treo cờ phướn giúp. Lại còn dán giấy đỏ mừng sinh thần hài tử khắp nơi. Hai bên cổng chào có dán hình tiểu hài tử nhỏ, một nam, một nữ vui vẻ nhìn nhau, cũng như lời chúc những người đồng trang lứa với Yến thế tử.

“Xin mời, xin mời.” Nhận Bình là lời đến chào các thân vương lân cận vừa bước vào.

“Đã lâu không gặp, tiểu nữ nghe nói tháng trước vương gia vừa có thêm một chất nhi, xin chúc mừng, xin chúc mừng.” Nhận Bình giờ tay chúc hỷ một vương tử trạc ngũ tuần ăn mặc oai phong từ phía Tây Sở Thành đến chúc mừng Yến thế tử. Người đến mang theo một hòm quà tặng. Một phần vì là hài tử của Tú Lệ Vương oai phong một phương, phần nữa là thái tử tương lai của hoàng triều để đồ, người không mau đến tân kiến mới là kẻ thất phu. Cho nên nhân cơ hội này Tú Lệ phủ thu gom được rất nhiều vàng bạc châu báu từ các thân vương, thế gia vọng tộc đến làm quen. Cũng nhờ thế mà biết được số người ủng hộ Tú Lệ Vương đến hoàng triều gồm có những thế lực nào. Sở Kiều cùng Yến Tuấn từ bên trong nhìn ra, mỗi người một suy nghĩ. Nhưng hầu như điều cả hai nhắm đến là xem những người kia, ai diễn tốt nhất thì kẻ đó ắt ngày sau có chỗ dùng đến.

“Ô Tề tướng cùng Đại học sỹ một cặp phi thúy thượng hạng Bình Châu.” Viên tướng bên kiệu kỵ binh đứng hô tên những quà gửi đến không có chủ nhân để mọi người cùng thưởng thức. Phu thê Ô Tề tướng đang thay mặt Yến Tuấn chấp chương việc triều chính nên không thể đến dự được nhưng vẫn cố chọn món lễ vật cực kỳ thượng hạng biếu tặng Yến Oanh. Một cặp phi thúy cho hân sau này lập thế tử cho có đôi có cặp. Nghĩ đoạn Yến Tuấn và Sở Kiều cùng nhìn nhau cười, hai người đến giờ mới ra khỏi bên trong gian trường lớn, bước đến thềm cửa đứng chào quan khách. Vì là Yến hoàng nên Yến Tuấn được ngồi an tọa vị trí chủ chốt quan trọng nhất ở tiệc chiêu đãi trong Tú Lệ phủ. Bên phải là Tú Lệ Vương, bên còn lại là Yến thế tử.

Trước mặt họ là các thân vương, hầu gia hai bên dãy đầu tiên. Dãy kế của hai bên là các tướng lĩnh Tú Lệ Quân cùng các hài tử và quan lại địa phương Bắc Yến.

“Nào các vị, cùng cạn ly chúc mừng sinh thần Yến thế tử.”

“Xin chúc Yến thế tử mau lớn khỏe mạnh, uy nghi thần võ như Yến hoàng và Tú Lệ Vương đây.”

Mọi người đều nâng ly chúc mừng về phía Yến hoàng, Tú Lệ Vương, xong quay qua Yến thế tử.

Yến Oanh cũng hành lễ đáp lại các bậc tiền bối, hầu hết là thân vương, hầu gia khắp nơi nên vai vế hơn Yến thế tử một bậc.

“Yến Oanh cũng xin chúc các vị một ly để tỏ lòng cảm ơn. Cùng nâng ly.”

“Nâng ly. Nâng ly. Yến thế tử quả nhiên thần thái thông tuệ, tư duy lỗi lạc. Sau này ắt là người kế vị không thua kém Yến hoàng bây giờ.”

Yến Tuấn nghe khen hài tử cũng hành diện không kém, nên cũng nâng ly chúc mừng Oanh nhi:

“Oanh nhi, con uống rượu hay nước thay vậy? hài tử không được say sưa đâu đó.”

“Bẩm phụ hoàng, hài nhi đang dùng nước trái cây thay rượu lạt để chiêu đãi các vị thúc bá thân vương. Hài nhi luôn nhớ lời phụ hoàng cùng phu tử đã dạy. Từ sắc có hại cho thân. Cho nên hài nhi vẫn luôn tự răn đe mình mỗi ngày.”

“Ngoan. Ngoan lắm. Tú Lệ Vương, nàng xem kia, mới có mấy ngày mà Oanh nhi đã tiến bộ tài ăn nói rất nhiều. “

Yến Tuấn vừa cười vừa nhìn Sở Kiều, cả hai trong lòng vô cùng hân hoan khi có hài tử thông minh hiểu chuyện như hân, không uống công năm xưa nuôi nấng hân đến chật vật chống đỡ thập tử nhất sinh. Sở Kiều vẫn còn bàng hoàng nhớ chuyện của nhiều năm trước. . .

“Người đầu. Mang bông lộc năm mươi gắm tặng cho phu tử, người đã có công dạy dỗ hoàng nhi của trẫm.”

A Tinh bước lên nhận lệnh Yến hoàng, dạ một tiếng rồi lui ra phân phó người.

“Biện Đường quốc chủ một trượng gấm vóc cùng một trăm sách kinh thư tứ tuyệt dâng tặng nghĩa tử Yến thế tử.”

Sở Kiều nghe tên Lý Sách thì mừng rơn, vội vàng đứng dậy đi về phía cổ gấm nhận lễ vật. Yến Oanh cũng vội theo sau hí hửng. Trên này Yến Tuân chỉ nhìn mẩu tử huyệt với con mắt sâu xa, không buồn không vui.

“Bẩm Tử Lệ Vương, quốc chủ còn bảo ta gửi người một phong thư thăm hỏi. Mong người nhận lấy.”

Sở Kiều đưa tay nhận thư Lý Sách xong vội để vào cánh tay áo, để chốc tới tan tiệc hẳn xem cũng không muộn, dù gì thư của hắn mỗi lần gửi đều rất dài nên có đọc ở đây cũng chẳng thấm vào đâu. Hơn nữa, người ngồi trên kia chưa chắc đã vui nên đành vậy. Sở Kiều nói đoạn vui vẻ quay lại chỗ lúc nãy. Chỉ còn Yến Oanh vẫn đang mẩn mê chỗ sách kinh thư tứ tuyệt mắt vẫn không rời.

“Oanh nhi, sao không về chỗ tiếp đãi các thân vương mà còn đứng đó lâu vậy?” Yến Tuân giọng trầm ấm nhắc khéo hải tử. “Dạ, phụ hoàng, lỗi hải nhi sơ xuất.”

“Thanh Hải vương dâng tặng lễ vật một đai lưng Bách hợp.”

“Ái chà, Thanh Hải vương cũng có mối thân tình với Tử Lệ Vương như thế sao?”

“Đai Bách hợp là một loại khoáng sản rèn đúc thành, kết hợp với vải thô làm nên dây đai bền người, có thể hút mọi loại độc khí hay hàn băng nếu trời trở lạnh hoặc lở nhiễm chứng khí. Loại đai quý hiếm này chỉ ở đất Thanh Hải mới có thể tạo thành. Quý hiếm, thật quý hiếm.”

Đám thân vương bên dưới trầm trồ nói chuyện với nhau về quà tặng của Thanh Hải vương mà không biết Yến hoàng vẫn ngừ ngừ không vui, không buồn thượng tọa bên trên. Mắt phượng thâm sâu khó đoán khiến khó nhận biết người có đang tức giận hay suy nghĩ điều gì, chỉ thấy vẻ băng lãnh trên khuôn mặt anh tuấn khiến người khác có đôi chút e dè.

Nãy giờ Sở Kiều cũng ngầm đoán được ý tứ Yến Tuân nên cũng không nói nhiều lời về món quà bất ngờ kia của Thanh Hải vương, bèn lảng qua chuyện khác.

“Nhạn Bình ngoài kia có chuyện gì mà đông vui vậy?”

“Để mọi người ra nghe ngóng xem sao.”

...

“Bá tánh Bắc Yến kính dâng tượng nhân sáp đến Tử Lệ Vương bày tỏ tấm lòng kính yêu người.”

Sau khi viên quan đọc tên lễ vật của dân chúng Bắc Yến thì thấy một lão nhân gia bước vào khu tiếp lễ, đứng trước mặt Yến hoàng và Tử Lệ Vương hành lễ một chút xong quay qua thưa chuyện với nàng:

“Bẩm vương gia, dân chúng Bắc Yến biết người sắp đến để đô cùng Yến hoàng, nên cùng làm bức tượng sáp nhỏ này để người mang theo như vật trang trí trong phủ của mình. Tượng nhân được làm từ thổ nhưỡng thảo nguyên, dùng cỏ xanh làm y phục, dùng cây làm kiểng bên mình. Tất cả chỉ mong dùng tấm lòng con dân Bắc Yến gửi đến người lòng cảm ơn sâu sắc vì những gì người đã xây dựng cho vùng biên giới này. Bắc Yến có được sự phồn vinh hôm nay và không bị ngoại xâm xâm lấn, ngoài Bắc Bình Vương, Yến Thế Thành thì người là vương tử thứ hai đem lại sự sinh sôi cho nơi đây. Ta thay mặt dân chúng kính chúc người thượng lộ bình an, hạnh phúc mỹ mãn.”

Nói đoạn, lão nhân quỳ xuống vái Tử Lệ Vương ba lạy. Sở Kiều vội chạy đến đỡ người. Lòng cảm kích vô hạn trước tấm lòng dân chúng. Bất giác giọng đầy sục sùi, mắt thoáng ngấn lệ.

Lúc này, một lính vệ liền mang đến trước nàng một mâm lễ vật được phủ tấm vải gấm đỏ ở trên. Sở Kiều mở ra mới thấy đó là một bức tượng tạc hình nàng đang mặc áo bào xanh lá, tay cầm kiếm gỗ. Hình nhân vô cùng tinh xảo và giống nàng đến ngỡ ngàng. Thoáng chốc ánh mắt ấy loang lổ những giọt nước mắt kích động không thôi.

“Đẹp lắm. Đẹp lắm lão nhân gia. Cảm ơn các người. Ta sẽ trân trọng món quà này như đã từng yêu thương các người. Mãi mãi không bao giờ quên.”

Lúc này một bàn tay ai đó đã đặt lên vai nàng một sự ấm áp. Yến Tuân đến từ lúc nào ở phía sau nàng. Chàng nhìn tấm lòng con dân đối với A Sở mà cảm động đến không thể ngờ được. Vị trí của nàng trong lòng dân chúng lại tốt đẹp và cao quý như thế, khiến Yến hoàng như chàng có đôi chút ghen tỵ và ngưỡng mộ. Ghen tỵ vì chưa thể cho nàng hơn những gì người khác làm được nên bất giác sinh ra một loại cảm xúc như thế.

Lát sau lão nhân cũng lui ra. Thì ngoài cổng đã thấy hai lính vệ khiêng vào một tấm bảng gỗ lớn được phủ màn sẫm. Tấm bảng có vẻ nặng nhọc và đúc chế tinh xảo hoa văn phụng viền bốn góc, chính giữa được lót miếng gỗ mịn như lụa đến như là vải may thành.

“Bảng hiệu ngự ban, hoàng đế Sơ Nguyên tự mình đề chữ, ban tặng ái khanh Tử Lệ Vương, công cao như núi, yêu dân như con, tấm lòng quảng đại hậu nhân khó tìm.”

“Đề chữ: Vọng. Vọng của ước vọng, sống theo khát vọng mong muốn và cũng có ý nghĩa vọng quốc gia an khang, xã tắc thái bình. Tú Lệ Vương mời người bước lên lĩnh hoàng ân.”

Ồ.

Chữ “Vọng”.

Một lời thay cho ngàn ý sâu xa.

“Thần lĩnh chỉ. Tạ ơn Bệ hạ. Yển hoàng vạn tuế. Vạn vạn tuế!”

(* Có ai còn nhớ lời bài hát “Vọng” câu này không:

“Dám làm chủ loạn thế, trích được máu sói hoang mới thấp lên hy vọng. “

Người viết thật sự rung động tâm can bởi khí thế ngời ngời bất diệt đó của nữ chủ, Sở Kiều.)

“Chúc mừng vương gia. Chúc mừng người.”

Cả đám quan thân vương hai bên đồng loạt đứng dậy khen ngợi không ngớt bâng phong kia. Chữ “vọng” nói đúng tâm tư tín ngưỡng của vị nữ vương ấy, khiến người không thôi thốt quay lại ngả nhào vào lòng Yển hoàng mà quên sự có mặt của những người xung quanh.

“Yển Tuân. Chàng thật tốt với ta.” Hic hic...

Yển Tuân mỉm cười ôn nhu nhìn người trong lòng, đưa tay lên luồn qua vòm tóc trên vai, nhẹ nhàng âu yếm người trong lòng. Dường như cả hai người họ đều quên những tiếng xì xầm bàn tán chửi kia của những người xung quanh. Chỉ có yêu thương ngập tràn trong bóng mắt. Một lúc lâu sau mới thôi thốt thức.

“Nàng xứng đáng có được nó mà.” Giọng nói ấy vẫn ân cần dịu dàng bên tai như nước mùa xuân êm ái trôi, trôi mãi.

“Cám ơn chàng. Yển Tuân. Ta yêu chàng.”

“Ta cũng yêu nàng.” Nói đoạn Yển Tuân đặt lên má Sở Kiều một nụ hôn nhẹ khiến nàng mặt ửng đỏ vì e ngại. Giờ nàng đã trấn tĩnh lại mọi thứ xung quanh mình. Chỗ bày tiệc cũng không quá lớn nên hành động vừa rồi cũng khiến nàng có chút bối rối. Nhưng Yển Tuân dường như không mấy quan tâm, chàng thân nhiên nắm tay nàng đi lên chỗ ngồi khi này.

“Nào các ái khanh. Chúng ta cùng nâng ly chúc mừng công trạng Tú Lệ Vương đối với Bắc Yển.” Yển Tuân nâng ly cùng mọi người bên dưới.

Tất cả đều đồng loạt tung hô khẩu hiệu Bắc Yển như chiến sỹ sắp ra trận. Không khí vô cùng náo nhiệt và vui vẻ.

Sở Kiều quay qua nhìn Yển Tuân mà hạnh phúc triền miên. Chàng chuyện gì cũng biết, chuyện gì cũng thấu cho nàng, chỉ là chàng ít biểu lộ cho nàng biết. Cứ âm thầm lặng lẽ làm vì nàng.

Yển Tuân. Đôi khi thiếp còn chưa hiểu hết bản thân mình muốn gì. Nhưng chàng luôn là người có thể hiểu thấu được thiếp. Nếu không phải là chàng thì còn có thể là ai được chứ?

Hết chap.

Bạn đang đọc truyện [Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11] Sói Bắc Yển được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Đến đế đô

Ba hôm sau Sở Kiều theo Yển Tuân ngự kiệu giả về đế đô Sở Thành. Theo nàng còn có Nhạn Bình.

Bắc Yển tạm thời sẽ do Hoàn Hoàn quận chúa chấp chương toàn bộ. Quân đội Bắc Yển doanh do Hạ tướng quân nắm binh quyền. Phu thê Hoàn Hoàn vẫn trông coi việc lưu thông các thương hội kinh tế chính. Bình An được đề cử thế vị trí Nhạn Bình trong việc thu gom và phát triển kinh tế các khu vực xa trung tâm.

“Yển Tuân, sao chàng không nhắc thiếp để lại ấn vương chỗ quận chúa, nếu không sau này về Sở Thành đường xá xa xôi truyền thánh chỉ trở lại hơi phiền phức.” Sở Kiều ti ti bên cạnh Yển Tuân.

Yển Tuân đang xoa bóp vai cho nàng nghe thế cũng ngưng tay đáp lời:

“ Chuyện này ta đã có sự sắp xếp. Nàng không cần phải lo. “

“ Vậy tùy ý chàng. Thiếp nghe theo chàng hết thảy.” Nói đoạn Sở Kiều quay người qua nhìn Yến Tuân với nụ cười xuân phơi phới khiến chàng không kiềm lòng hôn nhẹ lên má nàng thì thầm:

“ A Sở, nàng lúc nào cũng làm ta rung động. Ta thật muốn sủng hạnh nàng ngay lúc này đó.”

Sở Kiều buông nét xuân cười là lướt, hai má thoáng hồng:

“ Hôm qua chẳng phải suốt đêm rất vui về sao? Đến giờ thiếp còn mệt mỏi khắp người đến đi chuyển có chút khó khăn nữa. Chàng sủng hạnh người ta quá nhiều, chắc thiếp phải tìm một vài cô nương cho chàng dùng tạm. “

“ Chuyện này nàng nói nhé. Chứ có vị Hoàng đế nào hậu cung chỉ có một chính thất không đâu? Ít ra cũng có vài phi tần trẻ trung tầm mười sáu mười bảy, nét xuân rạng ngời để khuấy khỏa bậc đế vương. Ta sợ nàng không vui nên mới không như thế. Nếu nàng đã mở lời, ta đâu nỡ không bằng lòng. Miễn cưỡng một chút cũng được, Trình Viễn hân có một muội muội nhan sắc hơn người, nhiều lần cũng thăm dò ý ta nhưng ta chỉ làm ngơ không màng đến, nhưng xem ra hẳn cũng rất có tâm tác hợp cho chuyện này. Nàng nghĩ xem, về đề độ sau khi phong nàng vào chính thất, ta sẽ nạp nàng ấy vào hậu cung, có được không? “

Trong lúc Yến Tuân đang thao thao bất tuyệt thì sắc mặt nữ nhân bên cạnh đã chuyển từ ửng hồng sang sắc lạnh.

“ Được, chàng cứ thử xem. Chàng nạp người nào thiếp sẽ giết kẻ đó.”

Ha ha ha. Yến Tuân phá lên cười rũ rượi khiến Hắc Ung nhân bảo vệ bên ngoài kiệu cũng bất ngờ, Yến hoàng có lúc sáng khoái đến mất hình tượng như thế, nhất định chỉ có Tú Lệ Vương mới đã kích được người. Vương gia này quả thật tài sắc kinh người.

“ Nàng đang ghen! Nàng ghen ư? ”

“ Thiếp không ghen. Thiếp chỉ lo cho giang sơn của chàng. Đắm mê sắc dục là đại kỵ của quân vương.”

“ Vậy ta chỉ say đắm một nữ nhân là nàng duy nhất có được xem là đại kỵ hay không?” Ha ha ha. Yến Tuân vẫn không ngừng sáng khoái khi thấy người kia ghen tức như thế. Lần đầu tiên thấy nàng thay đổi sắc mặt nhanh như vậy vì chuyện này.

“ Thiếp là Hoàng hậu chính cung, hậu phương Hoàng đế sao lại được xem là họa hồng nhan. Chàng đừng xuyên tạc chuyện này sang chuyện kia. Chàng cứ làm theo những gì vừa nghĩ đi. Rồi thiếp sẽ cho chàng thấy Hoàng hậu sẽ xử lý hậu cung mình thế nào.” Hừ. Sở Kiều ngó người sang chỗ khác không nhìn Yến Tuân nữa.

Lúc này Yến Tuân cũng thôi chọc ghẹo nàng, xuống nước dỗ dành người đẹp trong lòng.

“ A Sở, ta vẫn ngày đêm không thôi ngừng sủng ái nàng thì lấy đâu ra thời gian và thể lực cho nữ nhân khác. Nàng vẫn không thể hiểu được sao? A Sở của ta là nhất. Bách dạ phu thê, bách dạ ân. Là tấm chân tình độc nhất vô nhị của Yến Tuân. “

Người trong lòng vẫn im lặng.

Yến Tuân nhẹ nhàng luồn tay vào vạt áo nàng, người trên dịu dàng phả hơi ấm nam nhân bên cổ nàng khiến nàng có chút thanh âm sóng dậy trong lòng, sự monoton của nam nhân khiến cảm xúc khao khát trời dậy, mon man thích thú. .

“ Chàng đừng tưởng giờ trò như thế sẽ khiến thiếp nguôi giận đó. Thiếp tạm tha chàng vì đang trên kiệu, tối nay sẽ cho chàng biết mùi vị đau khổ là thế nào.” Sở Kiều ngừ khí rồi hăm dọa Yến Tuân.

“ Được, được. Nàng đồng ý người giận thì đêm nay nàng làm thế nào ta cũng đồng ý hết.”

Nói đoạn Yến Tuân hôn nhẹ lên đôi môi nhỏ nhắn kia khiến nàng bất giác tiêu tan hờn giận khi nãy mà vui vẻ trở lại.

...

Tiếng A Tĩnh bên ngoài vọng vào:

“ Bẩm Bệ hạ, chúng ta đã đến trước cổng Sở Thành. Mời người và Tú Lệ Vương xuống đổi xa giá mũ trần, lúc sau sẽ diễu hành đi vào để dân chúng chiêm ngưỡng thần thái uy phong của Tú Lệ vương cùng Hoàng Thái tử tương lai nhập tổ quy tông.”

Một lát sau, Yến Tuân diu Sở Kiều xuống kiệu. Phía sau Nhạn Bình cũng dẫn Yến Oanh đến trước cùng hai người.

Xa giá luân chuyển trước mặt được chạm khắc song long uốn lượn hai bên dập nổi, đầu ngọ trườn về phía trước. Chính giữa là khoảng không rộng lớn có thanh vịn ba mặt. Trên cao là lộng che hình song phụng hòa hợp, tua rua đủ sắc buông nhẹ trong gió. Bên dưới được lồng vào tám bánh xe trục gỗ được tám người vạm vỡ đẩy đi.

Yến Tuân, Sở Kiều cùng Yến Oanh lần lượt bước lên xa giá. Ba người đứng bên nhau quanh trung tâm lộng che để chào các tướng sỹ hoàng triều ra

ngheh đón ngoài cổng thành.

“Yến Tuấn, thiệp vừa thấy Trình Viễn. Hắn cũng biết giả tạo thật đó.”

“Ừ. Nàng về đây ắt sẽ chạm mặt đến hắn.”

Yến Tuấn nói đoạn cầm bàn tay Sở Kiều lên dịu dàng bảo ban:

“A Sở, mọi việc nên lấy đại cục làm trọng. Bây giờ nàng đã có địa vị khác lúc trước. Đừng nên tranh chấp những việc không đâu với hắn. Mọi chuyện còn lại, hãy để ta dàn xếp. Có được không?”

“Ừ. Thiếp nghe theo chàng.”

Yến Tuấn đứng bên cạnh Sở Kiều, một tay khoát lên vai nàng, tay còn lại choàng lên vai Yến Oanh, ung dung nhìn dân chúng hoan nghênh chào đón. Tiếng kèn trống thình thịch nổi lên cùng cờ hiệu Yến thị không ngừng khua bay trên nền trời Sở Thành. Áo bào đỏ của binh tướng bay phấp phật trong gió càng điểm thêm khí thế oai phong và hùng cường chào đón ngày trở lại của Yến hoàng và Tú Lệ Vương.

Xa giá vừa qua cổng thành.

Yến hoàng vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Dân chúng quỳ rạp hai bên đường tung hô cung kính đón vị chủ nhân Yến thị thật sự đã trở về cùng tân Hoàng Hậu tương lai và Hoàng thái tử lâm thời. Tiếng kèn tấu bản khai hoàn ca vang lên thanh âm cao vút, nhạc sư không kiềm công, đôi tay thanh thoát khua các trống đồng nhỏ rung lên khúc tấu trong trẻo giữa trời đất, hoa giấy tung khắp nơi từ các lầu trên cao, sắc cờ bảy màu giăng trên đỉnh đầu hai bên đường. Không khí nhuộm màu hân hoan và rực rỡ chưa từng thấy.

“A Sở, nàng thấy không? Họ là con dân của chúng ta. Đó là thành quả vất vả gầy dựng bao nhiêu năm gian khổ.”

“Oanh nhi, nếu một quốc gia có được lòng dân thì thiên hạ sẽ mãi là của người đó. Con hãy hiểu đạo lý đó để sau này trị dân.”

“Dạ. Nhi thần xin ghi lòng tạc dạ lời phụ hoàng.” Yến Oanh cũng không ngờ mình là nhi tử của Yến hoàng cao cao tại thượng uy chấn một cõi và càng không thể hình dung hơn giang sơn phụ hoàng cai trị lại găm vốc, được dân chúng kính yêu như thế. Lòng hải tử vô cùng hân diện, ngưỡng mộ người ấy.

“Phụ hoàng. Oanh nhi rất sung sướng được làm hoàng nhi của người. Phụ hoàng, con yêu người, rất, rất nhiều.”

Yến Tuấn không thôi hạnh phúc triền miên nhìn hải tử, đoạn cúi người bế thốc hắn lên tay quay về hướng dân chúng hai bên mà vẫy chào. Sở Kiều bên cạnh cũng khua tay liên tục chào bên dưới.

...

Xa giá đi qua các nơi lớn trong thành, sau đó tiến vào hoàng cung, quan viên từ các cấp, đại học sỹ cùng hậu cung Yến thị đều tề tựu đông đủ trước bậc tam cấp Cần Khôn điện nghiêm trang chào đón bọn họ.

“Yến Tuấn, hậu cung của chàng thật không ít giai nhân khuê các, chim sa cá lặn.”

“Để giai nhân xứng ngẫu với Yến hoàng cũng phải cho vừa xứng tài sắc, nhất định không phải người tầm thường.” Yến Tuấn điềm tĩnh trả lời.

Hừ. Sở Kiều về đổi chút ngoi khác tránh sự trêu chọc của Yến Tuấn. Quan viên triều Đại hạ cũ và những người theo phò tá Yến Tuấn lúc còn ở Bắc Yến bây giờ nhiều vô số kể. Thêm vào Yến Tuấn trọng hiền hiếu sỹ nên nhân tài được cất nhắc nhiều hơn. Quan viên nhiều dù có hùng hậu đi nữa ắt cũng sẽ có chia bè kết phái lẫn nhau. Để nắm được đại cục triều thần, Yến Tuấn cũng phải có tâm cơ sâu xa mới cân bằng được thế cục.

Mạng lưới tình báo tham mưu năm xưa được nàng gầy dựng âm thầm thu thập những âm mưu đen tối, cùng các thế lực chống đối Yến Tuấn vẫn ngày đêm hoạt động mạnh mẽ cho đến bây giờ. Sau đó nàng cũng đào tạo một số mới cho riêng mình đặt rải rác khắp phương Bắc để nắm tình hình thương hội lộ hành, vì thế không một ai có thể qua mắt được nàng, một là nàng ngổ lợ vì có thể không gây ảnh hưởng lớn cho mình, hai là chưa đến lúc nàng cần phải ra mặt nên vẫn để hắn yên ổn một chút.

Nhưng khi về đến đây mới thấy mạng lưới ấy cần rộng lớn thế nào để thu phục lòng người. Tất cả đều cần thời gian để chuẩn bị. Thế lực ủng hộ nàng đến đế đô không ít, nhưng người chống đối bên phe cánh Trình Viễn cũng không nhỏ. Mỗi oan gian năm xưa khiến hắn luôn đề phòng cẩn mật nàng nếu một ngày nàng quay lại đế đô sát cánh bên Yến Tuấn, hắn chỉ nom nớp cho mình sợ nàng báo thù chuyện cũ. Nhưng Sở Kiều hôm nay không còn như lúc trước. Nếu hắn không làm gì nàng và chỉ lo đại cục thiên hạ bên Yến Tuấn, nàng sẽ làm lơ. Nhưng nếu hắn đụng chạm đến những chuyện như uy hiếp nàng, có làm nger cho hắn thì người đó ắt sẽ không phải là nàng!

...

Xa giá di chuyển đến Đông cung điện, điện thái tử riêng của Yến Oanh.

Sau đó bọn họ đổi kiệu nhỏ hơn dẫn đến một nơi khác.

“Yến Tuấn, đường về điện này có gì đó rất quen.”

“Vậy sao? Ta không biết.”

“Chàng đóng kịch giỏi lắm.” Sở Kiều liếc mắt mắng yêu Yến Tuấn. Nàng đang mừng tượng ra nơi ấy. Lâu rồi chưa quay lại có lẽ sẽ rất khác. Mà cũng có thể chỉ là chốn cũ nhưng mọi thứ đều đã thay đổi.

Bảng hiệu điện vàng lộng lẫy dần hiện lên trước mắt. Oanh Ca điện. Tức là Oanh Ca tiểu viện ngày xưa.

Sở Kiều reo lên: “Yến Tuấn, nơi này ...”

“Ừ, chính là nơi ấy.”

“Ta đã xây dựng nó khi chiếm được Đại Hạ. Nàng vào xem có hài lòng không?”

Oanh ca tiểu viện ngày xưa nhỏ bé, điều tàn, nằm ẩn mình một góc nhỏ trong hoàng cung. Hôm nay trở nên nguy nga tráng lệ gấp mười lần. Đất đai cũng được coi thêm xung quanh điện.

Hương hoa lan nhàn nhạt bay khắp nơi bởi sự yêu thích loài hoa này của chủ nhân chính điện. Điện được phủ màu vàng son óng ánh, trên đỉnh điện khắc hai biểu tượng song long hòa hợp uốn lượn bên nhau. Vòm ngói bốn phía cong vút hài hòa vào hướng trung tâm tôn lên vẻ uy nghi của những chủ nhân nơi đây.

“Yến Tuấn. Đây là điện của chàng sao?”

“Không. Của chúng ta mới đúng. Yến Tuấn chỉ có một thê tử duy nhất, nên cần chi xây dựng cung điện riêng cho mình. Nàng ở đâu, ta sẽ ở đó.”

Sở Kiều khóe mắt rung rung, từng lời người ấy nói như tan chảy bao nhiêu muộn phiền ngàn ấy năm trôi qua. Vẫn là người ấy luôn yêu thương nàng như trước đây. Vẫn là người ấy luôn đề tâm đến mọi nguyện vọng của nàng. Vẫn là người ấy nhất dạ chung tình, bách dạ ân!

“Đi, nàng theo ta đến chỗ này.”

Đoạn Yến Tuấn nắm tay Sở Kiều dẫn đi tiếp chỗ khác. Họ đi qua nhiều hành lang lớn nhỏ. Cung nhân hai bên quỳ rạp hành lễ, không ngớt lời khen ngợi nhan sắc hơn người của Từ Lệ Vương. Trăm nghe không bằng một thấy, há trách Yến hoàng ngày đêm trông ngóng.

“Đây là Phụng thư các cho nàng. Nàng có thể dùng nó để hàn huyên và xử lý chuyện hậu cung, cũng là nơi để tiếp quan thân hay khách của Hoàng hậu.”

Sở Kiều vẫn chưa hết ngỡ ngàng vì sự hiện diện của Oanh ca viện nơi đây, giờ lại thêm Phụng thư các đang mở cửa chào đón vị chủ nhân mới đến khiến nàng choáng ngợp sự hân hoan vô bờ bến.

Phụng thư các xây dựng theo kiểu cách hoàng gia tôn quý dành cho Hậu đế duy nhất nên độ tinh xảo thuộc dạng tuyệt sắc trên đời. Chính giữa thư các là áng thư phê duyệt sách thư và công văn, phía sau là ghế phụng loan điểm lệ được phủ lớp bào nhung vàng kim mịn màng, trên bào nhung được họa tiết bởi chỉ thêu kim tuyến hài hòa. Hai bên tả hữu áng thư là kho tàng bút sách nữ nhân cùng binh gia trị quốc. Phía Tây chánh các là khu đàm đạo của Hoàng hậu với hậu cung. Phía Đông được bày biện một vùng nhân hạ có phủ trưởng, màn lộng che chắn, một ghế dài tiêu sái được đặt giữa khu vực trung tâm, nơi đây dùng làm nơi nghỉ ngơi tạm của Hoàng Hậu trong ngày, nếu nàng lười nhác về thăm điện gần đó.

Sau đó Yến Tuấn lần lượt dẫn nàng đến các nơi khác bên trong Oanh ca điện. Nơi này được chia làm ba khu vực. Một khu tắm điện lớn dành cho Hoàng đế và Hoàng hậu. Hai nơi còn lại diện tích ngang nhau nhưng hơi nhỏ hơn tắm điện, có hai cửa đi vào hai nơi riêng biệt, đó là Long thư các và Phụng thư các (sau này còn có tên gọi khác là Vọng thư các). Long Phụng các được nối với nhau bởi tắm điện lớn chính giữa. Tắm điện này cũng có lối đi dẫn đến cửa khác của cung.

“A Sở có hài lòng không?”

Sở Kiều không trả lời chàng mà vô thức nhào vào lòng nam nhân, hai tay siết chặt thân người bên trong. “Thiếp biết dùng lời nào để diễn tả đây. Nó quá sức tương tượng của thiếp. Yến Tuấn. Chàng luôn rất rất, rất tốt với thiếp.”

“A Sở, đây là tất cả những gì ta muốn mang nó đến cho nàng. Mọi thứ thuộc loại bậc nhất và tuyệt nhất trên đời, như thế mới xứng với tâm nguyện của ta dành cho A Sở.”

“Yến Tuấn, chàng là tất cả của thiếp. Được ở bên chàng thì bao nhiêu vàng son này có là gì đâu chứ? Chỉ là thiếp thấy quá sung sướng trước tâm chân tình của chàng. Những điều này thiếp đã không hình dung được ngày trước, nên đã trách móc chàng rất nhiều. Bây giờ bỗng thấy có chút hổ thẹn trong lòng vì những lời nói đó.”

Yến Tuấn đưa tay kéo nàng ra khỏi người mình một chút, mắt phượng nhu tình nhìn trực diện người thương:

“A Sở, không phải mọi chuyện trên đời đều có thể dăm đôi câu có thể hiểu được hết đối phương. Chúng ta nên nhìn những gì họ làm thì kết quả sau này sẽ nói lên tất cả những nhận định ban đầu chúng ta như thế nào. Đừng tự trách mình, vì có những chuyện ta làm vì nàng chưa chắc đã đúng hoàn toàn, chỉ là ta miễn cưỡng bản thân mình vì nàng. Cam tâm vì nàng mà sai trái. Cam tâm vì nàng để thiên hạ chê bai mình mê muội. Ta không sợ. Ta chỉ e ngại không thể mang hết những điều tốt nhất cho nàng khiến ta mới không thể từ bỏ được.”

Hic hic hic. “Yến Tuấn! Yến Tuấn! “ hic hic hic.

Hạ nhân bên cạnh cũng dần lui ra để nhường không gian êm ái cho chủ nhân Yến thị. Hai nhân ảnh quấn quýt nhau không rời trong khoảng không vắng lặng, y phục trên người dần được tháo bỏ, rồi những thanh âm yêu thương thổn thức vang lên không ngớt trong chiều nắng vàng.

Tiểu viện ngày nào gõng xiềng hai trái tim nhỏ, bây giờ bọn họ đã thành chủ nhân thật sự của nó. Từng bước thu phục cả giang sơn gấm vóc dưới chân mình. Đâu ai ngờ một tiểu viện nhỏ bé có thể nhốt được những nghị lực mạnh mẽ kiên cường đến như thế. Một ngày nó bùng cháy mới biết sức mạnh ấy to lớn như thế nào. Bọn họ là một đôi định mệnh đời này kiếp này luôn sống bước bên nhau dù cho mưa roi, máu chảy thành sông hay hoàng triều cao ngất, vàng son lộng lẫy, bên nhau không rời. Vĩnh viễn son sắt một đời!

Hết chap.

Bạn đang đọc truyện [*Hoàng Phi Sở Đặc Công Số 11*] *Sói Bắc Yến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.